DANIELLE STEEL

TIỂU THUYẾT

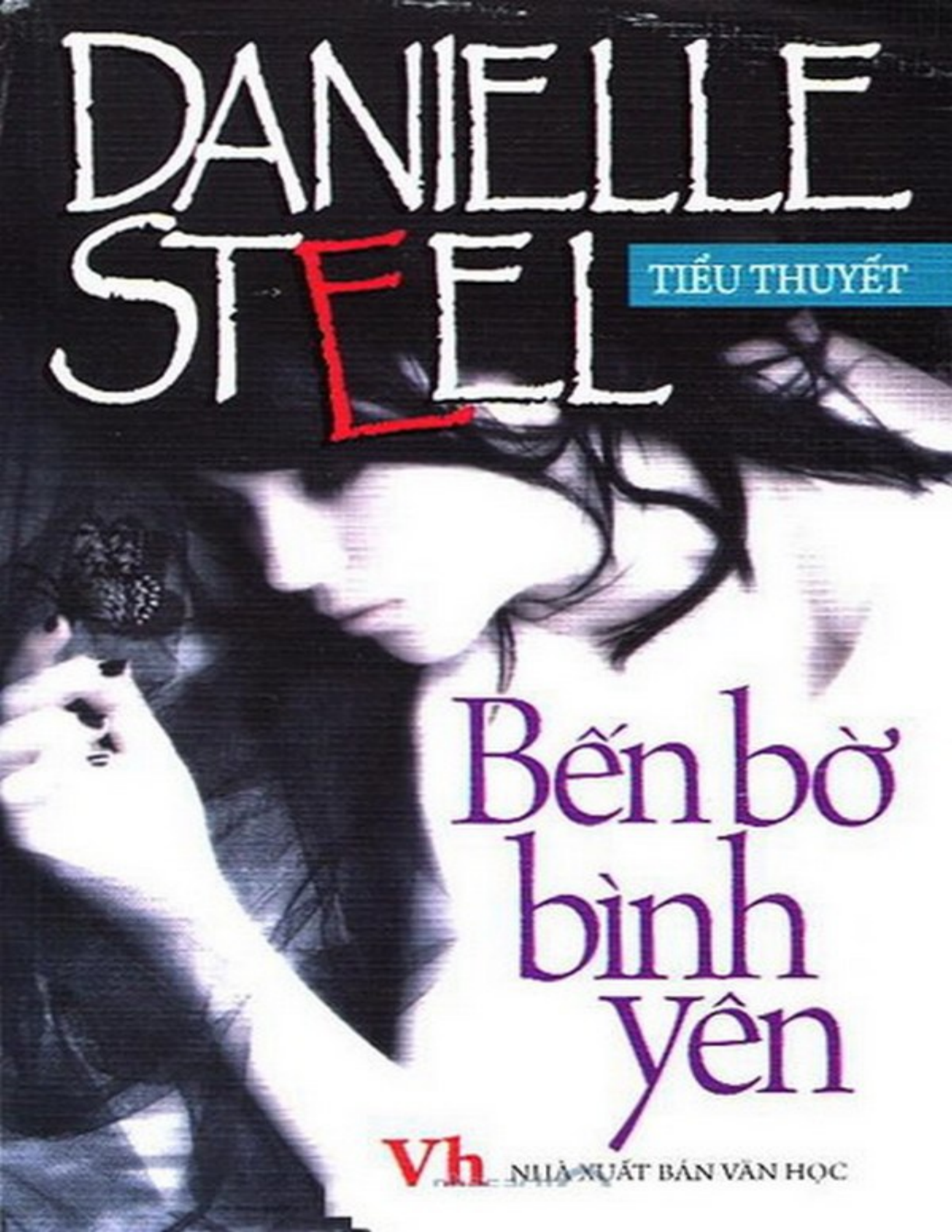

Bến bờ bình yên

Vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Bến Bờ Bình Yên

Danielle Steel

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29

Giới thiệu

"... Matt trông thấy ánh mắt Ophélie nhìn xa xăm ra bãi biển và anh cũng nghĩ điều tương tự. Anh nhìn Ophélie và cô cũng nhìn lại anh. Hai ánh mắt đã bắt gặp nhau. Định mệnh đã mang họ đến với nhau. Nó còn hơn cả sự may mắn và hạnh phúc, hay thậm chí là tình yêu.

Nó là một cái gì đó mang đến sự sáng suốt và lòng can đảm cho họ đẩy lùi quá khứ để đến được gần nhau. Có thể họ không cần nỗ lực hay sự thương cảm nào cả bởi họ có thể trốn chạy mãi, mang theo vết thương của quá khứ. Nhưng họ không làm thế. Thay vào đó, họ đã dũng cảm đón nhận tất cả để vượt qua bóng tối và sự lạnh lẽo. Họ bất chấp những sóng gió của cuộc đời để đối mặt với nỗi kinh hoàng và từ chối việc trốn chạy. Đó chính là lòng dũng cảm, niềm tin, hi vọng và sự tin tưởng. Tất cả đã hòa quyện cùng nhau. Giờ đây họ không sợ hãi điều gì nữa, họ đang bắt đầu đan dệt từng sợi chỉ của cuộc đời mới. Đó là những gì họ chọn lựa và họ xứng đáng nhận được phần thưởng như vậy..."

Chương 1

Đó là một ngày hè ảm đạm, lạnh lẽo ở Bắc California. Những cơn gió thổi mạnh cuốn cát bay mù mịt trên không trung. Từ xa đến, một cô gái nhỏ mặc chiếc áo lạnh trắng ngắn tay và chiếc quần soóc màu đỏ bước đến gần bờ biển. Cô đứng đó, đương đầu với cơn gió lạnh. Chú chó đi theo cô bé đến gần miếng rong biển bị đánh dạt vào bờ và ngửi ngửi.

Cô gái nhỏ bé ấy có mái tóc xoăn đỏ, đôi mắt màu hổ phách dịu dàng, vài hạt bụi bám trên gương mặt. Cô bé khoảng chừng hơn 10 tuổi, rất duyên dáng. Chú chó có màu sôcôla. Cả hai đi từ nhà của mình đến bờ biển. Ngày hôm đó quá lạnh và không ai ra bãi biển cả. Tuy nhiên cô bé không sợ cái lạnh. Còn chú chó luôn sủa mỗi khi gió thổi làm cát tung bay trên không trung. Nó chạy ra sát mép nước. Khi thấy một con cua, nó lùi lại và sủa vài tiếng. Cô bé bật cười khi thấy cảnh đó. Trẻ con và chó thường là những người bạn tốt của nhau.

Bãi biển nắng và nóng, đặc biệt là vào tháng 7. Tuy nhiên đôi khi nó lại lạnh. Khi có sương mù vây quanh, nó trở nên lạnh và hiu quạnh như mùa đông. Bạn có thể thấy sương mù hòa cùng sóng biển hoặc vây quanh chiếc cầu Cổng Vàng. Lúc ấy đứng từ bờ biển, bạn có thể thấy chiếc cầu. Safe Harbour cách phía bắc San Francisco 35 dặm. Xa hơn nữa là khu dân cư. Ở đó, có những ngôi nhà được xây trên những cồn cát, dọc theo bờ biển. Không có phương tiện đi lại vì xung quanh bãi biển là nhà. Xa về phía bên kia là một bãi tắm công cộng. Hầu hết những ngôi nhà ở đó giống như những túp lều và họ có phương tiện đến bãi biển. Vào những ngày nắng nóng, bãi biển đông nghẹt người. Nhưng vào những ngày giá lạnh này, nó trống trải, hiếm thấy ai đến đó.

Đứa trẻ vẫn đi dọc theo bãi biển và thấy một người đàn ông đang ngồi đó với những dụng cụ vẽ. Anh nhúng cọ vào nước màu rồi vẽ, để rớt trên giá vẽ vài giọt sơn. Cô bé dừng lại phía xa và đứng nhìn. Chú chó nhảy lên đụn cát và đánh hơi cái gì đó. Cô gái bé nhỏ ngồi trên cát, cách người họa sĩ khá xa và vẫn nhìn anh vẽ. Cô cố giữ khoảng cách để anh không phát hiện, cô chỉ thích nhìn anh mà thôi.

Cô bé cảm nhận được có cái gì đó rắn rỏi và thân thuộc từ người họa sĩ khi gió thổi qua mái tóc đen của anh. Cô bé thích nhìn người khác và làm theo họ, như một người thợ mới chập chững bước vào nghề. Cô cứ ngồi ở đó, khá lâu. Trong khi đó, họa sĩ vẫn tiếp tục vẽ. Nhìn vào tranh, cô bé nhận ra anh đang vẽ một chiếc thuyền, dù nó không xuất hiện trước mặt họ. Lúc này cảnh vật thật yên tĩnh. Chú chó đã trở lại và ngồi xuống bên cạnh, cô bé đánh nhẹ ra hiệu cho nó phải ngồi im. Cô nhìn ra biển, rồi lại nhìn họa sĩ.

Sau đó cô bé đứng lên rồi tiến lại gần chút nữa, cuối cùng đứng sau lưng họa sĩ. Lúc này anh vẫn không nhận ra sự có mặt của cô bé. Tuy nhiên, cô bé đã thấy rõ những việc làm của họa sĩ và thích màu sắc mà anh thể hiện, thích cảnh hoàng hôn trong tranh. Con chó đã mệt, nó đến gần dường như đợi một mệnh lệnh. Sau đó cô bé tiến đến gần hơn nữa. Lần này họa sĩ đã nhận ra cô. Anh nhìn lên khi con chó chạy ngang qua làm cát bắn lên tung tóe. Sau đó anh nhìn ngang qua và thấy đứa trẻ. Anh không nói gì và vẫn tiếp tục vẽ. Nhưng sau đó anh vô cùng ngạc nhiên khi đứa trẻ vẫn đứng đó và nhìn mình vẽ. Anh quay đầu lại nhìn cô bé lần nữa và tiếp tục pha màu rồi vẽ thêm nửa tiếng.

Họ không nói gì. Cô bé vẫn nhìn anh, cuối cùng ngồi xuống bãi cát. Cát thật ấm và luôn cuốn theo làn gió. Cũng như cô bé, họa sĩ mặc chiếc áo lạnh ngắn tay, quần jeans và đi một đôi giày đã cũ.

Người họa sĩ này có gương mặt rám nắng và cử chỉ chậm rãi. Cô bé nhận ra họa sĩ có bàn tay tuyệt vời khi thấy anh vẽ tranh. Họa sĩ này cũng trạc tuổi cha của cô, khoảng 40. Khi anh quay lại nhìn xem đứa trẻ còn đứng đó không, ánh mắt họ đã gặp nhau. Nhưng không ai nói hay cười. Anh cũng không nói gì với cô bé.

Cuối cùng anh hỏi: “Cháu có thích vẽ không?”. Anh không thể tìm ra lý do nào khiến cô bé vẫn đứng đó ngoại trừ nó cũng có khiếu vẽ, nếu không sẽ không bao giờ mất cả tiếng đồng hồ để

đứng nhìn anh vẽ. Nhưng thực tế, cô bé thích ở gần ai đó, dù cho đó là người lạ.

“Thỉnh thoảng”, cô bé có vẻ thận trọng đáp lại. Dù gì đi nữa thì anh vẫn là người lạ và mẹ của cô vẫn luôn nhắc nhở là con gái không được nói chuyện với người lạ.

Anh rửa sạch cọ vẽ rồi hỏi: “Cháu thích vẽ gì?”. Anh là một người khá điển trai, cao lớn, gương mặt cương nghị và một chiếc cằm chẻ. Có điều gì đó khá mạnh mẽ trong anh với bờ vai rộng và đôi chân dài.

“Cháu thích vẽ con chó của cháu. À, làm thế nào chú có thể vẽ được những chiếc thuyền mà không có chúng trước mặt?”.

Anh cười và quay về phía cô bé. Hai ánh mắt của họ gặp nhau. “Chú tưởng tượng ra ấy mà. Cháu muốn thử không?”. Anh đưa cho cô bé mẩu giấy và bút chì. Lúc đầu cô bé hơi bối rối, nhưng sau đó nó đứng lên đi về phía họa sĩ, rồi cầm lấy giấy và bút chì.

Cô bé hỏi một cách nghiêm túc: “Cháu có thể vẽ con chó của mình không?”. Cô bé cảm thấy rất thích thú khi nhận được giấy vẽ từ họa sĩ.

“Chắc chắn rồi. Cháu có thể vẽ bất cứ gì mình thích”. Họ không hỏi tên nhau mà chỉ ngồi gần nhau khi vẽ. Trông cô bé cứ như là một họa sĩ đang hoàn tất tác phẩm của mình vậy. “Tên con chó là gì?”. Người họa sĩ hỏi khi con chó đuổi theo con mòng biển và chạy ngang qua họ.

“Mousse (có nghĩa món kem mút)”. Cô bé nói nhưng mắt vẫn không rời khung vẽ.

“Nó không giống như moose (con nai) nhưng nghe có vẻ là cái tên hay đấy”. Anh nói khi vẫn tiếp tục hoàn thành tác phẩm của mình.

“Nó là món tráng miệng của Pháp và là món sôcôla”. “Hay đấy!”. Anh nói và có vẻ hài lòng. Dường như anh dành cả ngày để vẽ. Đã hơn 4 giờ chiều và anh đã ở đó từ trưa. Anh hỏi: “Cháu nói được tiếng Pháp à?” và anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy cô bé gật đầu. Từ lâu lắm rồi anh mới nói chuyện với một đứa trẻ nên anh không biết mình phải nói gì với cô bé. Nó quả là một đứa bé kiên trì khi đứng nhìn anh vẽ hàng tiếng đồng hồ. Anh nhận ra cô bé cũng có mái tóc đỏ như con gái của mình. Vanessa cũng trạc tuổi cô bé và cũng có mái tóc dài vàng hoe. Ngoài ra nó cũng có hành vi và đặc điểm tương tự như cô bé này. Nếu nhìn thoáng qua, anh cứ tưởng cô bé là con gái của mình.

Cô bé nói thêm: “Mẹ cháu là người Pháp”. Sau đó nó ngồi xuống và nhìn tác phẩm của mình. Cô bé cũng gặp vài khó khăn khi vẽ Mousse, chân sau của con chó không được vẽ đúng chỗ cho lắm...

Anh cầm tác phẩm của cô bé, nhìn kỹ rồi nói: “Để chú xem nào”.

Cô bé trao tờ giấy cho họa sĩ: “Cháu không thích vẽ mặt sau tờ giấy”. Trông họ giống như thầy giáo và học sinh.

Việc vẽ tranh đã giúp họ gần nhau hơn, cô bé hoàn toàn thoải mái khi ở bên cạnh anh.

“Chú sẽ cho cháu thấy... Được không?”. Cô bé gật đầu. Họa sĩ lấy cây bút chì và nhanh chóng sửa những khiếm khuyết trên bức tranh mà cô vẽ. Đó quả là một bức tranh vẽ con chó đáng khen ngợi, thậm chí cả trước khi anh điều chỉnh nó. Anh nhìn bức tranh và nói: “Cháu vẽ tốt lắm!”. Sau đó anh đưa bức tranh cho cô bé rồi cất bút chì và giấy vẽ vào túi dụng cụ.

“Cám ơn chú đã giúp cháu sửa bức tranh. Nếu không có chú, chắc cháu không bao giờ biết được cách sửa phần ấy”.

“Lần tới cháu sẽ biết nhiều hơn”. Anh nói rồi bắt đầu cất dụng cụ. Lúc ấy trời dần lạnh hơn nhưng dường như cả hai không quan tâm đến điều đó.

“Chú về bây giờ à?”, cô bé có vẻ thất vọng. Họa sĩ nhận ra ánh mắt cô độc của nó. Cô bé có điểm gì đó làm anh nhớ mãi.

“Đã trễ rồi cháu à”. Anh nhìn ra biển. Sương mù bắt đầu rơi dày hơn. “Cháu sống ở đây hay chỉ

đến đây du lịch?". Cả hai vẫn trò chuyện với nhau dù chưa ai biết tên ai.

"Cháu đến nghỉ hè". Giọng cô bé không có vẻ gì là hào hứng và nó cũng ít khi cười. Tuy nhiên anh không thể giúp gì hơn cho cô bé. Cô bé đã nhìn anh vẽ từ trưa đến giờ. Giờ đây họ đã làm quen với nhau, nhưng hình như họ vẫn không xác định được mối quan hệ của mình.

"Cháu ở cuối đường à?". Anh chỉ hỏi vì nhận thấy cô bé đến từ phía bắc bờ biển và không có gì ngạc nhiên khi cô bé gật đầu.

"Còn chú, chú sống ở đây à?". Cô bé hỏi và anh xoay đầu nhìn về phía ngôi nhà gỗ thay cho câu trả lời. "Chú là họa sĩ?".

"Chú nghĩ vậy và cháu hình như cũng thế". Anh mỉm cười và nhìn vào bức tranh vẽ con Mousse mà cô bé đang nắm chặt. Dường như cả hai đều không muốn về, nhưng họ biết đã đến lúc phải về nhà rồi. Cô bé phải về nhà trước khi mẹ trở về, nếu không nó sẽ gặp phiền phức. Cô bé đã trốn khỏi cô giữ trẻ khi cô ta trò chuyện hàng giờ trên điện thoại với bạn trai. Cô ta sẽ không quan tâm đến việc nó có đi lang thang đâu đó hay không, trừ khi người mẹ về và hỏi thăm nó.

"Cha cháu đã từng vẽ", cô bé nói. Họa sĩ chú ý đến từ "đã từng", nhưng anh không chắc rằng cha cô bé lâu rồi không vẽ hay đã không vẽ nữa? Anh tỏ vẻ hoài nghi. Cô bé xuất thân từ một gia đình tan vỡ và thiếu vắng sự quan tâm của cha. Không ai nhận ra điều này, trừ họa sĩ.

"Cha cháu là họa sĩ à?".

"Không! Cha cháu là một kỹ sư. Ông phát minh ra thứ gì đó". Sau đó cô bé nhìn họa sĩ một cách buồn bã. "Cháu nghĩ tốt hơn hết mình nên về nhà ngay bây giờ". Với một ám hiệu của cô, con Mousse đã đến ngay bên cạnh.

"Chú nghĩ chúng ta sẽ còn gặp nhau nữa". Đó là vào đầu tháng 7 và có khá nhiều gia đình chuyển nhà đi vào mùa này. Tuy nhiên, từ trước đến giờ anh chưa thấy cô bé và anh cho rằng nó đến đây không thường xuyên.

Cô bé mỉm cười và nói một cách lễ phép: "Cám ơn chú đã cho cháu vẽ cùng". Bỗng dưng anh nhận ra sự nuối tiếc sâu sắc.

"Chú thích thế mà". Anh nói một cách thẳng thắn rồi chìa tay ra. "Tên chú là Matthew Bowles".

Cô bé bắt tay họa sĩ một cách trang trọng.

Anh khá ấn tượng về sự tự tin và tính cách của cô bé. Cô bé thật nổi bật và anh thấy vui khi gặp nó. "Cháu là Pip Mackenzie".

"Cái tên khá ấn tượng. Pip? Đó là tên viết tắt phải không?".

"Vâng. Nhưng cháu ghét nó!", cô bé cười khúc khích, "Phillippa. Cháu được đặt theo tên của bà nội. Thật kinh khủng phải không?". Cô bé cảm thấy hổ thẹn vì cái tên của mình. Tuy nhiên, cái tên đã làm họa sĩ mỉm cười. Cô bé là người mạnh mẽ, đặc biệt là mái tóc hung đỏ và xoăn của nó. Điều này làm anh thấy vui. Anh không chắc mình thích trẻ con hay không, vì anh thường tránh chúng, nhưng lần này thì khác. Có điều gì đó khác lạ ở cô bé.

"À, chú thích cái tên Phillippa. Tin chú đi, vào một ngày nào đó, cháu cũng sẽ thích nó".

"Cháu không nghĩ thế. Đó là một cái tên lố bịch. Cháu thích cái tên Pip hơn".

Anh nhìn cô bé, mỉm cười: "Chú sẽ gặp lại cháu sau". Họ dường như muốn kéo dài thời gian và không muốn rời xa.

"Cháu sẽ quay lại khi mẹ cháu lên thành phố. Có lẽ là thứ năm". Anh khá ấn tượng với những gì cô bé nói. Cô bé đã trốn ra ngoài mà không ai chú ý, nhưng ít ra cũng có chú chó đi cùng nó. Bỗng dưng, anh nhận ra không có lý do gì để mình nghĩ đến cô bé quá nhiều hay cảm thấy có trách nhiệm với nó.

Anh cho dụng cụ vào túi xách rồi mang trên người, còn một tay mang khung vẽ. Họ đứng nhìn nhau trong giây lát.

“Cảm ơn chú Bowles một lần nữa”.

Họa sĩ nói một cách buồn bã: “Cứ gọi chú là Matt. Cám ơn cháu đã đến đây. Tạm biệt Pip”.

Cô bé vẫy tay: “Tạm biệt!”. Sau đó nó nhảy chân sáo về nhà, tựa như chiếc lá trôi theo gió. Con Mousse vẫn luôn chạy bên cạnh cô bé.

Anh đứng nhìn cô bé hồi lâu, rồi tự hỏi liệu mình có gặp lại nó nữa không. Dù gì, cô bé cũng là một đứa trẻ. Anh quay đầu đi về phía ngôi nhà gỗ của mình. Anh chưa bao giờ khóa cửa. Khi vào nhà bếp, bỗng dưng anh cảm thấy đau nhói. Một cảm giác mà nhiều năm qua anh chưa gặp phải. Đó là vấn đề trẻ con. Anh tự nhủ khi rót rượu vào ly. Họ có cùng cảm giác đau đớn khi phải lìa xa nhau. Điều này cũng như mẩu thịt bên dưới móng tay, chúng ta sẽ cảm thấy đau đớn khi cắt phải mẩu thịt đó. Anh nghĩ đến cô bé khi nó nhìn chăm chú vào bức vẽ của anh cách đây vài năm. Đó là con gái anh, Vanessa. Lúc ấy con gái anh cũng trạc tuổi Pip. Rồi anh bước vào phòng khách, ngồi xuống ghế và nhìn sóng cuộn bên ngoài. Khi nhìn cảnh ấy, anh lại nhớ đến đôi mắt màu rượu cô-nhắc, mái tóc xoăn màu hung đỏ của cô bé.

Chương 2

Ophélie Mackenzie trên đường đến ga xe lửa để trở về thị trấn Safe Harbour nhỏ bé. Thị trấn có hai nhà hàng, một nhà sách, một cửa hàng bán dụng cụ lướt sóng, một cửa hàng tạp hóa và một phòng trưng bày nghệ thuật. Đó là một buổi trưa nắng gắt và cô ghét việc phải tham gia nhóm hai lần một tuần. Nhưng cô phải thừa nhận nó rất hữu ích. Cô đã tham gia nhóm này từ tháng 5, cô cũng tham gia các cuộc họp vào mùa hè. Chính vì thế cô để Pip ở nhà cùng với con gái bà hàng xóm. Amy 16 tuổi rất thích giữ trẻ vì cô ta cần tiền để tiêu xài, còn Ophélie thì cần sự giúp đỡ. Nhưng dường như Pip không thích Amy. Dù sao cô cũng cảm thấy an tâm khi con gái đã có người trông hộ. Ophélie ghét lái xe đến thị trấn hai lần một tuần dù cho cô chỉ mất khoảng 30 phút. Ngoài ra việc đi lại ở đây cũng không mấy khó khăn. Lái xe trên con đường dọc theo vách đá, nhìn ra biển làm cô thoải mái. Nhưng trưa nay, cô cảm thấy mệt mỏi.

Đôi khi cô cũng cảm thấy mệt vì nghe người khác nói và vấn đề của cô vẫn chưa được giải quyết từ tháng 10.

Dường như mọi chuyện càng phức tạp hơn. Nhưng ít ra cô cũng nhận được sự hỗ trợ từ nhóm của mình. Khi cần thiết, cô có thể bày tỏ cảm xúc của mình với họ. Cô không còn lo Pip trở thành gánh nặng và mang đến rắc rối cho mình. Điều này quả là không công bằng với một đứa trẻ 11 tuổi.

Ophélie lái xe vào thị trấn rồi rẽ trái vào con đường cùng dẫn đến cổng Safe Harbour. Hầu hết mọi người đều quên nó. Cô đã đến đây vì muốn thư giãn. Đây là một quyết định hay. Đây cũng chính là nơi tốt để nghỉ hè. Cô rất cần sự yên tĩnh và thảnh thơi. Con đường đi đến biển tưởng như dài vô tận cùng cát trắng, đôi khi rất nóng và tràn đầy ánh nắng, nhưng có lúc nó cũng vô cùng lạnh lẽo.

Cô không e sợ những ngày lạnh lẽo và ảm đạm. Nhiều lúc nó thích hợp với tâm trạng của cô hơn là bầu trời trong xanh và ấm áp. Vào những ngày nắng ấm, trong khi nhiều người đổ ra biển, cô lại không rời nhà nửa bước. Cô nằm trên giường hay ngồi đâu đó ở phòng khách đọc sách, suy nghĩ hay làm việc gì đó. Đã chín tháng trôi qua rồi mà sao nó dài thế.

Ophélie lái xe vào cổng khi nhân viên bảo vệ phẩy tay và cô gật đầu. Cô bật tín hiệu đèn trên xe khi cho xe rẽ vào phía nhà mình. Khá nhiều trẻ con đi xe đạp trên đường, con đường khá tấp nập. Đây là một cộng đồng dân cư rất gần gũi thân thiết.

Họ đã ở đây được một tháng nhưng cô chẳng gặp ai và cũng chẳng muốn gặp. Khi lái xe vào nhà và tắt máy, cô ngồi yên trên xe trong giây lát. Cô quá mệt, không thể bước ra ngay để thấy Pip hay nấu ăn cho cô bé. Tuy nhiên, cô biết đó là những gì mình phải làm. Khi mệt mỏi, cô không thể làm gì hơn ngoài việc chải đầu hay gọi vài cuộc điện thoại.

Ít ra, trong khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy như cuộc đời mình đã hết. Cô cảm thấy như mình đã già đi một trăm tuổi dù chỉ mới 42 và vẫn còn trẻ trung như ở tuổi 30. Cô có mái tóc dài, vàng óng, mềm và xoăn, đôi mắt hệt như màu mắt của con gái mình. Cô nhỏ nhắn và mảnh mai hệt như Pip. Khi còn ở trường, cô từng học khiêu vũ. Cô cũng nỗ lực để khiến cho Pip thích thú môn múa ba lê khi còn nhỏ, nhưng Pip lại không thích. Đôi khi cô cảm thấy thật khó khăn và chán nản vì con bé ghét sự sôi nổi, những dụng cụ thể thao và cả những cô gái đang có cuộc sống tốt đẹp khác. Cô bé không quan tâm đến việc mình sẽ chơi cho đội nào. Cuối cùng, Ophélie đã từ bỏ việc thuyết phục và để cho Pip làm những gì mà nó muốn. Cô bé học cưỡi ngựa một năm thay vì đến trường và thời gian còn lại nó học vẽ. Pip vẫn một mình thực hiện những gì nó muốn. Trông nó thật hạnh phúc khi chơi một mình, đọc sách, mơ mộng hay chơi với con Mousse. Tuy nhiên, không biết vì sao mà cô bé không thích mẹ mình, người cũng từng đơn độc khi còn bé. Ophélie không chắc Pip có vui vẻ làm những gì như cô mong muốn hay không vì cô bé lúc nào cũng vui vẻ và có thể tự chơi một mình, thậm chí khi cô không quan tâm nhiều đến nó.

Tuy ít được quan tâm nhưng Pip không buồn vì chuyện đó. Còn mẹ cô bé lúc nào cũng thấy có

lỗi vì tình cảm mẹ con không được cải thiện. Cô cũng từng đề cập vấn đề này với nhóm của mình. Tuy nhiên, không hiểu sao cô không thể nói nên lời. Không có gì khiến cô khó xử như bây giờ.

Ophélie rút chìa khóa rồi cho vào túi xách. Cô không đóng cửa xe lại vì cảm thấy không cần thiết. Khi bước vào nhà, những gì cô thấy là Amy trông có vẻ bận túi bụi với hàng đống chén đĩa. Cô luôn tỏ ra là người bận rộn khi Ophélie về nhà. Điều này có nghĩa Amy không làm gì vào buổi trưa và chỉ tỏ ra mình là người bận rộn cách đây vài phút. Ngôi nhà vẫn sạch sẽ, gọn gàng. Bàn ghế và sàn nhà bóng lộn, cửa sổ trông ra biển cũng đã được lau chùi. Ngôi nhà rất hợp ý cô, yên tĩnh và gọn gàng. Đó là những gì khiến Ophélie cảm thấy hài lòng.

Ophélie hỏi Amy với ánh mắt mệt mỏi: "Chào Amy! Pip đâu rồi?". Từ giọng nói ấy có thể nhận ra cô là người gốc Pháp. Tiếng Anh của cô không những trôi chảy mà giọng cũng gần như tuyệt vời. Chỉ khi nào cô mệt mỏi, giọng nói của cô mới khó nghe.

Amy nhìn quanh khi Ophélie nhìn cô: "Cháu không biết". Họ đã từng rơi vào trường hợp này trước đây. Amy dường như không biết Pip ở nơi nào. Ophélie cũng biết Amy đã nói chuyện điện thoại suốt với bạn trai.

Đó cũng là điều mà Ophélie phàn nàn mỗi khi Amy ngồi nói chuyện với mình. Cô mong Amy trông coi Pip kỹ càng và biết được cô bé ở đâu, đặc biệt là khi ngôi nhà quá gần biển. Ophélie sợ hãi khi nghĩ đến việc có chuyện gì đó xảy ra với cô bé. Amy nói: "Cháu nghĩ em nó ở trong phòng đọc sách. Đó cũng là lần cuối cháu nhìn thấy nó". Thực tế Pip không ở trong phòng từ khi cô bé ra khỏi nhà vào buổi sáng. Ophélie nhìn vào phòng và dĩ nhiên cô bé không có trong đó. Lúc ấy Pip đang từ bãi biển chạy về nhà cùng với chú chó Mousse.

Ophélie lo lắng hỏi khi bước vào nhà bếp: "Cô bé có ra bãi biển không?". Ophélie luôn lo lắng từ tháng 10. Cô không còn như trước nữa. Amy mở máy rửa chén và chuẩn bị về nhà mà không quan tâm đến tiền làm việc của mình. Cô ta có sự tự tin và niềm tin của tuổi trẻ. Ophélie biết nhiều hơn thế và cô đã học được bài học ở đời không được tin vào bất kỳ ai.

Cô gái 16 tuổi này có vẻ không có gì lo lắng khi nói: "Cháu không nghĩ thế. Nếu em nó ra bãi biển sao lại không nói với cháu?". Ophélie lo lắng hơn dù cho nơi cô sống khá an toàn. Cô sợ hãi khi nghĩ đến việc Amy đã để cho Pip đi lang thang đâu đó mà không có người lớn đi theo. Lỡ có chuyện gì với cô bé thì sao? Lỡ nó bị tai nạn hay gặp vấn đề gì thì sao? Không ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra. Ophélie dặn Pip đi đâu phải nói cho Amy biết, nhưng dường như cô bé không bao giờ nghe những gì mẹ nó nói. "Hẹn gặp lại cô vào thứ năm!" Amy nói khi bước ra cửa.

Ophélie đá đôi dép, bước đến cửa sổ rồi nhìn ra biển với vẻ lo lắng. Pip đang vội vã về nhà, trên tay còn nắm chặt vật gì đó. Nó giống như một mẩu giấy. Ophélie chạy đến đụn cát rồi đi ra biển để tìm con gái. Những cảnh tượng kinh khủng lúc nào cũng hiện lên trong tâm trí cô. Lúc ấy đã gần 5 giờ chiều và trời càng lúc càng lạnh hơn.

Ophélie vẫy tay với cô bé. Pip dừng lại thở hổn hển bên cạnh mẹ. Sau đó cô bé bật cười, còn con Mousse chạy quanh và sủa lớn. Pip có thể thấy mẹ lo lắng cho mình như thế nào.

Ophélie chau mày: "Con đã đi đâu vậy?". Lúc này Ophélie vẫn còn giận Amy. Cô không biết phải làm sao vì vẫn không tìm ra người nào khác để trông Pip. Cô cần ai đó ở bên cạnh và trông nom Pip khi cô vào thành phố.

"Con đi bộ với Mousse. Chúng con đã đến đó". Cô bé chỉ tay ra phía bãi tắm công cộng rồi nói tiếp: "Con không nghĩ mình sẽ về muộn đến thế. Con Mousse luôn đuổi theo những bó rong biển dạt trên bờ". Ophélie nhìn con gái rồi cười. Cô thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cô bé vẫn là một đứa trẻ mà. Nhìn cô bé, đôi khi Ophélie nhớ lại tuổi thơ của mình khi ở Paris và trải qua những kỳ nghỉ hè ở Brittany. Khí hậu ở đó không khác gì ở đây. Cô yêu mùa hè ở đó. Cô cũng từng đưa Pip đến đó, nhưng lúc đó Pip còn quá nhỏ và có thể cô bé không nhớ gì nữa.

"Cái gì vậy?". Cô nhìn mẩu giấy trên tay Pip và có thể thấy đó là bức tranh vẽ cái gì đó.

“Con vẽ con Mousse. Bây giờ con đã biết cách vẽ hai chân sau của nó rồi”. Tuy nhiên, cô bé không nói nó đã học cách vẽ ấy như thế nào. Nó biết mẹ sẽ không đồng ý việc nó đi lang thang một mình trên biển và trò chuyện cùng với một người đàn ông lạ, dù cho ông chỉ cho nó cách vẽ và việc này là vô hại. Mẹ cô bé cấm nó không được nói chuyện với người lạ. Cô nhận ra trẻ con ngây thơ như thế nào dù cho Pip hoàn toàn không biết điều đó.

Ophélie mỉm cười với vẻ thích thú: “Mình không thể tưởng tượng được anh vẫn ngồi đó và vẽ”. Khi cô cười, mọi người có thể thấy được cô xinh đẹp và duyên dáng như thế nào. Nhưng kể từ tháng 10, cô ít khi cười và gần như là không bao giờ cười. Đêm đến, hai mẹ con không hề nói chuyện với nhau. Dù rất yêu con gái Ophélie cũng không nghĩ ra chuyện gì để nói với nó. Cô đã nỗ lực hết mình nhưng dường như vô vọng. Mỗi đêm, cô chỉ có thể đặt cô bé lên giường rồi đi ngủ. Nếu muốn ai đó đi cùng, cô bé có thể gọi Mousse. Chú chó này là bạn đồng hành của nó.

“Con đã mang về vài vỏ sò cho mẹ”. Pip nói rồi lấy ra trong túi hai vỏ sò tuyệt đẹp đưa cho Ophélie. Cô bé nói tiếp: “Con nhặt rất nhiều vỏ sò nhưng chỉ chọn được hai cái này thôi. Những cái kia bị vỡ rồi”.

“Chúng luôn bị vỡ”. Ophélie nói khi cầm vỏ sò trên tay. Hai mẹ con cùng nhau về nhà. Ophélie không hôn Pip. Cô đã quên việc đó, nhưng Pip luôn làm thế, dù cho những hành động ấy làm mẹ nó nhớ lại nỗi đau trong quá khứ. Cô luôn sống cô độc. Chính điều này làm Pip cảm thấy như mẹ nó đã biến mất từ 11 năm về trước. Cô bé cảm thấy dường như ai đó đã lấy đi mẹ nó. Ai đó đã mang Ophélie vào bóng đêm và thay vào đó là một người máy. Cô có thể ngửi, cảm nhận, nghe và nhìn thấy như người bình thường, nhưng tính cách của cô đã thay đổi. Mọi thứ đều thay đổi và hai mẹ con đều nhận ra điều đó. Pip không có sự lựa chọn nào khác và đành phải chấp nhận sự thật này.

Trong chín tháng qua, Pip ngày càng khôn ngoan hơn những đứa trẻ bằng tuổi mình. Cô bé đã cảm nhận được mọi thứ về những người xung quanh, đặc biệt là mẹ mình.

“Con có đói không?”, Ophélie hỏi với vẻ lo lắng. Nấu ăn là điều mà cô ghét nhất và ăn tối là điều khiến cô khó chịu hơn. Cô không cảm thấy đói từ nhiều tháng qua. Đã chín tháng qua họ không màng đến chuyện ăn uống. Chính vì thế mà họ ngày càng gầy hơn.

Pip đề nghị: “Chưa ạ! Tối nay mẹ có thể làm bánh pizza không?”. Đây là một trong số những bữa ăn họ không muốn dù Ophélie không nhận ra hiện tại con gái mình đang yêu cầu cô nấu món ăn mà nó muốn.

Ophélie nói không suy nghĩ: “Được. Mẹ có thể làm những gì con muốn”. Họ đã dùng pizza vào bốn đêm. Bên ngoài, trời đêm ngày càng lạnh hơn. Dường như Ophélie đã nỗ lực để cải thiện mối quan hệ giữa hai mẹ con.

Nếu không thể ra ngoài ăn tối, ít ra món pizza cũng là món dễ làm.

Pip nói: “Con thực sự không thấy đói”. Họ đã có cuộc trò chuyện tương tự mỗi đêm. Đôi khi Ophélie làm món gà quay với salad, nhưng rồi cả hai đều không ăn. Vấn đề càng trở nên nghiêm trọng hơn. Pip đã dùng kèm bơ đậu phụng với pizza, còn Ophélie không ăn gì mà chỉ ngồi nhìn.

Ophélie vào phòng rồi nằm trên giường. Còn Pip trở về phòng mình, đứng nhìn bức tranh vẽ con Mousse trong ánh đèn đêm. Mẩu giấy khá cứng và Pip có thể dán nó rồi nhìn ngắm. Khi nhìn bức tranh, Pip lại nghĩ đến Matthew. Cô bé háo hức muốn gặp lại Matt vào thứ năm. Cô bé thích Matt. Bức tranh trông có vẻ hoàn hảo hơn khi Matt giúp nó vẽ lại hai chân sau của con chó. Mousse trong hình trông rất thật. Rõ ràng Matthew là một họa sĩ tài năng.

Bên ngoài, trời tối như mực. Pip vào phòng của mẹ. Cô bé muốn ăn tối. Nhưng Ophélie đã ngủ. Cô vẫn nằm đó và Pip lo lắng. Khi đến gần Ophélie, cô bé vẫn nghe mẹ thở. Cô bé đắp chăn cho mẹ, người Ophélie luôn lạnh. Mẹ nó gầy đi nhiều vì phiền muộn, nhưng giờ đây cô đang ngủ rất ngon.

Pip đi về phía nhà bếp và mở tủ lạnh. Cô bé không còn thích món pizza nữa. Thường thì nó hay

ăn một miếng nhỏ, nhưng tối hôm đó thì khác. Nó đã tự mình làm món bánh mì sandwich với bơ đậu phụng. Vừa ăn cô bé vừa xem ti vi, trong khi Mousse ngủ bên cạnh. Chú chó dường như khá mệt khi chạy ở bãi biển suốt từ sáng đến chiều. Nó ngáy nhẹ và chỉ thức giấc khi Pip tắt ti vi và đèn trong phòng khách. Sau đó cô bé nhẹ nhàng trở vào phòng, đánh răng, thay đồ ngủ, quay trở lại giường rồi tắt đèn. Trong phút chốc, nó lại nghĩ đến Matthew Bowles và cố quên đi cuộc sống của mình đã thay đổi như thế nào kể từ tháng 10. Sau đó vài phút cô bé đã chìm vào giấc ngủ còn Ophélie vẫn ngủ say cho đến sáng hôm sau.

Chương 3

Thứ tư hôm đó là một ngày khá hiếm hoi ở Safe Harbour. Trời nắng và ấm áp, thật khác hẳn với những ngày lạnh lẽo và ảm đạm vừa qua. Nhưng mọi người than phiền trời quá nóng. Quả là trời nóng thật. Pip thức giấc rồi bước vào nhà bếp. Ophélie ngồi bên bàn ăn, uống trà và có vẻ mệt mỏi. Thậm chí khi đã qua một giấc ngủ ngon cô vẫn trông tiều tụy. Sau khi thức giấc, cô cảm thấy ngực mình đau nhói, như bị một quả bóng đập trúng. Khi nhớ lại chuyện cũ, cô dường như rơi vào tình trạng tuyệt vọng. Đứng trước ban công, cô cảm thấy dường như có chuyện gì đó kinh khủng đã xảy ra. Với cô, buổi sáng hôm nay thật không dễ chịu chút nào.

Pip lễ phép hỏi mẹ: "Mẹ ngủ ngon chứ?". Trong lúc đó, cô bé cho nước cam vào ly của mình và lấy vài mẩu bánh mì cho vào lò nướng.

Cô bé không nướng bánh cho mẹ vì biết mẹ sẽ không ăn. Pip hiếm khi thấy mẹ ăn và dường như là không bao giờ mẹ nó ăn điểm tâm.

Ophélie không buồn trả lời câu hỏi của cô bé. Cả hai đều biết cuộc sống của họ thật vô vị. Ophélie có vẻ lo lắng và hỏi: "Mẹ xin lỗi vì đã ngủ vào tối hôm qua. Tối qua con có ăn tối không?". Ophélie biết con mình vẫn là một đứa trẻ và không thể làm việc gì. Cô cảm thấy bất lực và không thể làm gì cho con gái.

Pip gật đầu. Cô bé không ngại khi tự mình nấu ăn. Nó thường xuyên phải làm việc này. Ăn tối một mình và xem ti vi dù sao cũng tốt hơn ngồi bên bàn ăn cùng nhau nhưng không ai nói gì. Chín tháng trước đây họ đâu có như vậy. Mùa đông trước đây thật dễ dàng với cô bé. Nó phải làm bài tập và rời bàn một cách nhanh chóng.

Những miếng bánh mì được cho vào lò nướng. Sau khi nướng xong, Pip lấy ra ăn ngay mà không cần bỏ vào đĩa. Cô bé biết mình không cần đĩa, vì nếu nó có làm rơi thức ăn, con Mousse cũng sẽ ăn sạch phần đánh rơi đó. Pip bước lên tầng trên rồi ngồi trên chiếc ghế dài dưới ánh nắng. Sau đó Ophélie cũng lên theo.

"Andrea nói, hôm nay cô ấy sẽ ra ngoài với con mình". Pip cảm thấy vui khi nhìn phong cảnh ở đây. Cô bé cũng yêu em bé nữa. William, con trai cô Andrea, đã được ba tháng tuổi. Nó chính là sức mạnh và niềm tự tin của một bà mẹ. Ở tuổi 44, cô ấy quyết định mang thai bằng thụ tinh nhân tạo và cậu bé đã ra đời vào tháng 4. Đó là một cậu bé bụ bẫm, có mái tóc đen khỏe mạnh và có tiếng cười giòn.

Ophélie là mẹ đỡ đầu của thằng bé, còn Andrea là mẹ đỡ đầu của Pip.

Hai người phụ nữ trở thành bạn của nhau từ 18 năm trước khi Ophélie đến California với chồng. Họ cùng sống ở Cambridge, Massachusetts hai năm trước đó. Lúc ấy Ted đang dạy môn vật lý ở trường Harvard. Họ chưa bao giờ hỏi nhau rằng anh ấy có phải là một thiên tài hay không. Anh ấy là một người thông minh, điềm tĩnh, hơi vụng về, tử tế và đáng yêu. Tuy nhiên, thời gian trôi qua làm người ta thay đổi. Anh trở nên cáu gắt hơn. Nhiều năm trôi qua, khi không đạt được những gì mình muốn và không có tiền, cuộc sống của anh trở nên khó khăn hơn. Năm năm sau đó anh đã gặp may. Hai trong số những phát minh của Ted đã giúp anh giàu có. Anh đã có được mọi thứ dễ dàng. Tuy nhiên Ted không hề mở lòng mình.

Anh yêu Ophélie và gia đình mình. Họ biết điều đó. Nhưng anh lại không hề biểu lộ ra. Dần dần, anh chỉ dành thời gian cho những bản thiết kế, những phát minh mới và cách để giải quyết vấn đề. Cuối cùng, anh cũng bán được bằng sáng chế trong lĩnh vực công nghệ năng lượng và thu về hàng triệu đôla. Anh trở nên nổi tiếng, không những trong nước mà cả trên thế giới và được nhiều người tôn trọng. Những gì anh quan tâm là công việc và công việc, vợ và con bị anh lãng quên.

Anh quả là một thiên tài. Ophélie không nghi ngờ gì về chồng mình vì cô yêu anh. Khi gặp khó khăn và không ai thích anh, tình yêu của họ vẫn là thứ gắn kết hai người với nhau. Vào một ngày, Ophélie đã nói với Andrea: "Tôi không nghĩ mình có thể chịu được điều đó". Tính hay nổi

giận là khuyết điểm của anh. Rồi sau đó anh lại quay về với công việc của mình. Cô không bao giờ đến gần anh nữa. Tuy nhiên cô vẫn luôn nhớ đến những tháng ngày ấm áp của hai người. Họ đều biết Chad, con tray họ, đã thay đổi điều đó. Những khó khăn của con trai không thể làm thay đổi người cha và khi anh bỏ được con trai mình thì cũng bỏ được người mẹ một cách dễ dàng. Cậu con trai của họ gặp vấn đề từ khi còn nhỏ. Khi lên 14 tuổi, thằng bé được chẩn đoán là bị lưỡng cực (trong tế bào thần kinh). Cuối cùng Ted đã bỏ tất cả và đứa con trai đã trở thành vấn đề của cô. Ted đã tìm được nơi lẩn tránh trách nhiệm của mình.

“Khi nào cô Andrea ra ngoài vậy mẹ?”, Pip hỏi mẹ khi đã nướng xong bánh mì.

“Cô ấy có thể ra ngoài bất cứ khi nào. Andrea nói thường ra ngoài vào buổi sáng”. Ophélie rất vui khi Andrea đến. Đứa trẻ làm Pip rất vui, cô bé rất mến đứa trẻ. Dù lớn tuổi và là một người không có kinh nghiệm nhưng Andrea là một bà mẹ dịu dàng và khoan dung. Cô không ngại khi Pip mang đứa trẻ đi khắp nơi, hôn nó, bế hay cù léc vào chân nó. Đứa trẻ cũng rất mến cô bé. Nụ cười của nó đã mang đến sự ấm áp trong cuộc sống của họ. Mọi người khá ngạc nhiên khi Andrea nghỉ phép một năm để chăm sóc cho đứa trẻ.

Cô muốn ở nhà chăm sóc con trai. Cô nói có được William là điều tuyệt vời nhất và cô không phải hối hận điều gì khi làm tất cả cho con trai. Mọi người nói thằng bé chính là rào cản không cho người đàn ông nào đến ngỏ lời với cô và cô cũng không hề mắng họ. Cô vẫn sống vui vẻ với con trai và hài lòng về việc đó. Ophélie đã từng ở bên cạnh Andrea khi cô sinh con. Cả hai vui mừng đến nỗi rơi nước mắt. Đứa bé ra đời một cách nhanh chóng và dễ dàng. Bác sĩ trao đứa bé cho Andrea chỉ sau khi sinh vài phút. Hai người phụ nữ vui mừng sau khi William sinh ra. Đây là quả là một việc tuyệt vời. Cả hai vô cùng hạnh phúc và chính điều này đã làm cho tình bạn của họ khăng khít hơn.

Hai mẹ con ngồi dưới ánh nắng mặt trời mà không nói gì. Sau đó Ophélie quay vào nhà trả lời điện thoại. Đó chính là Andrea. Cô nói vừa mới cho bé bú xong và đang trên đường ra bãi biển. Ophélie vào phòng tắm, còn Pip thì thay đồ. Sau đó hai mẹ con và Mousse cùng nhau ra bãi biển. Họ ngồi đó và khoảng 45 phút sau mẹ con Andrea mới đến. Andrea đem theo nhiều thứ như tã giấy, chăn và đồ chơi. Ophélie đứng trên cồn cát vẫy tay ra hiệu cho Pip đến. Cô bé được chơi với William, còn con Mousse sủa liên tục.

Cứ hai giờ Andrea lại cho con trai bú. Cuối cùng mọi thứ cũng đã đâu vào đấy. Pip có được bánh mì sandwich và quay trở lại bãi biển, Andrea nhấm nháp ly nước cam khi ngồi ghế dài, còn Ophélie nhìn cô mỉm cười.

Ophélie nói một cách ghen tỵ: “Thằng bé xinh quá... Cậu thật là một người may mắn”. Quả là bình yên và vui vẻ khi người ta có được đứa trẻ. Nó như thể là mọi việc khởi đầu mà không có kết thúc. Trong một đêm, cuộc đời Andrea đã hoàn toàn đổi khác. Còn Ophélie lại khác hẳn, cô cảm thấy như cuộc đời của mình đã hết.

“Cậu sao rồi? Ở đây cậu cảm thấy ổn không?”, Andrea vẫn lo lắng về Ophélie. Cô duỗi thẳng chân, tựa người ra ghế và cho bé William bú. Cô hãnh diện về vai trò mới của mình. Cô là một phụ nữ xinh đẹp với đôi mắt đen và mái tóc dài đen mượt. Cô mặt áo dây màu hồng, quần soóc trắng và đi chân đất. Cô cao hơn Ophélie. Ngoài dáng vẻ bề ngoài, cô còn là một phụ nữ đáng yêu.

“Giờ thì đỡ hơn rồi”. Ophélie trả lời, nhưng không có vẻ gì là chân thật lắm. Ít ra, cô cũng ở nhà và không nhớ gì đến quá khứ.

“Đôi khi, mình cảm thấy nhóm làm mình chán nản. Và đôi khi mình lại nghĩ nó thật hữu ích. Lúc nào cũng thế... Mình cũng không chắc nữa”.

“Có thể là cả hai. Trên thế gian này, mọi việc đều lẫn lộn với nhau. Ít ra, cậu cũng sẽ gặp được người có cùng cảnh ngộ để chia sẻ. Những người còn lại sẽ không hiểu được tình cảm của cậu”. Thật thoải mái khi nghe Andrea nói như thế. Ophélie ghét nghe người khác nói họ biết cô nghĩ gì. Thực tế thì họ không hiểu gì cả. Làm thế nào họ có thể hiểu được tâm trạng của cô? Và ít ra, cô cũng có được một người bạn hiểu mình. Đó là Andrea.

Ophélie mỉm cười một cách buồn bã: “Có lẽ là không. Hi vọng cậu không rơi vào hoàn cảnh như mình”. Andrea vừa nói vừa đang cho bé William bú. Không lâu sau thằng bé đã no và chìm vào giấc ngủ. “Mình cảm thấy không thoải mái về Pip. Dường như mình không thể gần gũi với nó. Mình cảm thấy như thể mình đang trôi dạt ở nơi đâu đó ngoài không gian”. Và dù có nỗ lực để quay về mặt đất như thế nào đi nữa, cô cũng không thể.

“Mình không nghĩ thế. Cô bé khá ổn đấy chứ? Cậu phải tỏ ra quan tâm đến nó nhiều hơn nữa. Cô bé khá rắn rỏi và khôn ngoan. Nó rất giống cậu đấy”. Chad đã mang đến cho gia đình sự căng thẳng trong nhiều năm qua. Còn Ted đã lộ rõ tật xấu của mình. Pip chính là sự cân bằng của cả gia đình mãi cho đến tháng 10. Ophélie đã cố giữ cho gia đình bên nhau. Nhưng cho đến tháng 10 cô dường như ngã quỵ. Chính Andrea là người khuyên cô phải đứng dậy bằng chính đôi chân của mình. Cô phải làm tất cả để bản thân không gục ngã.

Hai người phụ nữ đã trở thành bạn của nhau gần 20 năm qua. Họ gặp nhau và mến nhau ngay từ đầu. Dù có nhiều điểm khác nhau nhưng họ luôn hiểu và thông cảm cho nhau. Ophélie là người trầm lặng và dịu dàng, còn Andrea là người hay nói và quyết đoán. Đôi khi cô hay bày tỏ quan điểm của mình một cách mạnh mẽ như nam giới. Cô là người đưa ra quyết định, quả quyết và không bao giờ để đàn ông buộc cô phải làm gì. Ophélie thì khác. Cô là một người mang đậm chất nữ tính. Cô luôn nghe theo những gì chồng bảo. Andrea luôn khuyên Ophélie phải sống độc lập và tự tin hơn, phải luôn thể hiện bản tính của người Mỹ. Họ cùng nhau chia sẻ niềm đam mê về âm nhạc, nghệ thuật và kịch. Đôi khi họ cùng nhau đặt vé máy bay đến New York để xem kịch. Andrea đã cũng đi cùng Ophélie đến Pháp trong một năm. Cô và Ted vô cùng hợp nhau. Cô từng học chuyên ngành vật lý ở MIT trước khi học trường luật ở Đại học Standford. Chính điều này dẫn cô đến California và ở lại đó. Cô không muốn nghĩ đến việc trượt tuyết vào mùa đông ở Boston. Đây cũng là quê của cô và là nơi cô học hồi nhỏ. Cô đến California trước Ophélie và Ted ba năm. Cô quyết định ở và định cư luôn ở đấy. Ted rất thích kiến thức của Andrea về lĩnh vực vật lý. Họ đã cùng nhau trò chuyện hàng giờ về dự án mới nhất của anh. Cô hiểu Ted nhiều hơn Ophélie hiểu chồng mình. Điều làm Ophélie vui là cô có một người bạn rất hiểu biết. Ngay cả Ted cũng thế. Anh khá ấn tượng với sự hiểu biết của Andrea trong lĩnh vực vật lý.

Cô đại diện cho nhóm luật sư của chính quyền liên bang. Chính điều này giúp cô thể hiện được bản thân mình nhiều hơn. Ngoài ra cô có thể khiến Ted làm những gì mình muốn. Còn Ted luôn ngưỡng mộ Andrea. Bằng cách nào đó, cô có thể điều khiển anh làm những gì mình muốn, hơn cả Ophélie là vợ anh. Andrea có thể làm bất cứ gì mình muốn vì cô không sợ mất mát gì. Ophélie không e ngại khi nói bất cứ điều gì về Ted cho Andrea biết. Còn Andrea, cô không hề nghĩ mình sẽ sống với Ted. Ted cư xử như một thiên tài và được nhiều người tôn trọng, ngoại trừ Chad. Cậu là người ghét cha mình từ khi cậu lên 10 tuổi. Cậu ghét cái tính cách độc đoán của cha, vì ông biết mình là người thông minh như thế nào. Chad cũng là một người thông minh. Tuy nhiên không ai có thể đến gần hay làm quen với cậu.

Còn Ted không bao giờ chấp nhận có một cậu con trai kém hoàn hảo như thế. Dù Ophélie có cố gắng chăm lo cho cậu và giải quyết ổn thỏa mọi vấn đề, Ted vẫn cảm thấy xấu hổ về cậu con trai. Chad cũng nhận ra điều đó. Chính điều này hình thành nên mối quan hệ không tốt đẹp giữa hai cha con. Andrea cũng biết điều đó. Chỉ có Pip là cố thoát khỏi cảnh sống như vậy. Nhưng cuối cùng rồi gia đình họ cũng tan vỡ. Ngay cả Pip bé nhỏ, cô công chúa của gia đình cũng bị cuốn vào cảnh đổ vỡ.

Andrea rất quý Pip. Cô bé là một đứa trẻ kỳ diệu. Nó dường như mang đến sự may mắn cho những ai mà nó chạm vào. Giờ đây cô bé đang cố giúp Ophélie. Đó là lý do vì sao cô bé cố chịu đựng và thông cảm về vấn đề mà mẹ mình gặp phải. Kể cả khi mẹ không làm thức ăn cho nó. Cô bé luôn tha thứ cho mẹ. Nó thông cảm cho mẹ nhiều hơn Ted và Chad. Cả hai người họ không thể chịu được sự yếu đuối của Ophélie. Nhưng họ không hề biết chính họ làm Ophélie trở nên như vậy. Tuy nhiên họ vẫn đổ lỗi cho cô. Có thể Ted sẽ làm thế, còn Ophélie phải nhận thức được những việc mình không ngờ đến. Cô luôn tôn thờ anh dù cho anh có làm gì đi nữa. Dù Ted có nhận ra hay không, cô vẫn là một người vợ hoàn hảo. Cô có sự kiên nhẫn, sự hiểu biết và sự chịu đựng trong thời gian dài. Cô đã chịu đựng hết tất cả. Thậm chí cả khi cô đã sống nhiều

năm trời mà không nhận được đồng xu trợ cấp nào.

“Vậy cậu đã làm gì ở đây để quên đi quá khứ?”, Andrea hỏi khi đứa bé đã ngủ say.

“Mình không làm gì nhiều, chỉ đọc sách, ngủ hoặc đi bộ ra ngoài bãi biển”.

“Nói cách khác là cậu đang trốn chạy”. Ophélie cảm thấy như có vết dao đâm vào tim mình khi Andrea nói thế.

“Thật kinh khủng phải không? Nhưng đó là những việc mình muốn làm trong hiện tại”.

“Có lẽ thế. Nhưng thời gian sẽ trôi nhanh mà. Cậu sẽ quên đi quá khứ và bắt đầu lại Ophélie ạ. Cậu không thể nào cứ trốn chạy mãi được”. Thậm chí cái tên của nơi mà cô thuê nhà cũng là cái mà cô muốn: Safe Harbour - Bến bờ bình yên.

“Tại sao không?”. Ophélie có vẻ tuyệt vọng khi nói thế. Dường như Andrea cũng cảm nhận được tâm trạng của bạn mình. Cô ấy đã chịu đựng gần một năm rồi còn gì. Hiện giờ Ophélie đang gặp rất nhiều khó khăn.

“Trốn tránh sự thật không những không tốt cho cậu mà còn cho cả Pip nữa. Dù gì cô bé cũng cần cậu. Cậu không thể cứ như thế mãi vì sẽ không hay chút nào. Cậu cần phải bắt đầu lại từ đầu. Cậu cần phải ra ngoài, gặp nhiều người, hay thậm chí là hẹn hò với ai đó. Cậu không thể cứ mãi sống cô độc như thế này”. Andrea nghĩ Ophélie nên tìm một công việc. Nhưng Ophélie vẫn chưa có cơ hội để đi làm.

“Mình không thể tưởng tượng nổi”. Ophélie có vẻ sợ hãi. Cô không thể nghĩ đến ai khác ngoài Ted. Trong tâm trí cô vẫn luôn nghĩ mình là vợ Ted và mãi mãi cũng thế. Cô không thể chấp nhận ai, cũng như không thể sống cùng ai khác. Không ai có thể thay thế Ted trong trái tim cô dù anh có cư xử với cô tệ như thế nào đi nữa.

“Giờ cậu hãy bắt đầu lại nào! Hãy tự mình đứng vững trên chính đôi chân của mình. Hãy chải tóc gọn gàng nào!”. Mỗi khi gặp Ophélie, Andrea luôn thấy mái tóc cô rối bời. Đôi khi cả ngày cô cũng chẳng buồn thay quần áo. Cô đi tắm, sau đó mặt quần jeans và áo lạnh ngắn tay đã cũ. Cô chỉ dùng các ngón tay vuốt lại tóc chứ không dùng lược để chải, ngoại trừ phải đi đâu đó, như đến họp nhóm. Ngoài ra cô cũng hiếm khi đi ra ngoài. Cô không có lý do nào để đi, trừ việc lái xe chở Pip đến trường. Ngay cả khi ấy cô cũng không chải đầu.

Andrea nghĩ đã đến lúc mình cần phải giúp Ophélie bắt đầu lại từ đầu. Đó là lý do để họ đến Safe Harbour. Cô đã tìm cho họ một ngôi nhà từ một người quen. Cô vui khi họ sống ở đây. Cô có thể gặp Pip và mẹ nó. Đây quả là một quyết định sáng suốt. Ophélie trông đỡ hơn trước. Mái tóc cô đã được chải gọn gàng hơn. Trông cô thật xinh đẹp.

“Cậu sẽ làm gì khi quay lại thị trấn? Cậu không thể nhốt mình ở nhà suốt mùa đông”.

Ophélie bật cười: “Đúng thế. Mình có thể làm bất cứ thứ gì mình muốn”. Cả hai đều biết đó là sự thật. Ted đã rời bỏ cô. Đây quả là điều hoàn toàn trái ngược với những gì mà người ta thấy họ những năm trước đây. Họ đã sống trong một căn hộ có hai phòng ở một nơi đìu hiu. Hai đứa trẻ đã chiếm mất hai phòng. Ted và Ophélie phải ngủ trên ghế dài ở phòng khách. Ted đã chuyển nhà xe của mình thành phòng thí nghiệm. Đó chính là những năm tháng họ cảm thấy hạnh phúc nhất. Nhưng kể từ khi Ted đạt đến đỉnh vinh quang, mọi việc đã trở nên phức tạp hơn. Sự thành công đã gây ra nhiều căng thẳng cho anh.

Andrea đe dọa: “Mình sẽ tiếp tục quấy rầy cậu nếu cậu cứ tiếp tục sống xa lánh mọi người như thế. Mình sẽ khiến cho cậu cùng đi công viên với mình và William. Có thể chúng ta sẽ đến New York để xem lễ khánh thành nhà hát kịch Met”. Cả hai đều thích nhạc kịch và trước đây họ từng đến đó vài lần.

“Mình sẽ lôi cậu đi cho bằng được đấy!”. Cô nói với vẻ đe dọa. Lúc này đứa bé như thức giấc, rồi lại chìm vào giấc ngủ. Cả hai người mỉm cười khi nhìn đứa bé. Thằng bé đang ngủ say trên ngực mẹ. Có lẽ đó là khoảng thời gian nó hạnh phúc nhất và mẹ nó cũng thế.

“Mình biết là cậu sẽ làm thế”. Ophélie nói như đáp lại lời đe dọa của Andrea. Vài phút sau Pip

bước vào cùng với con Mousse. Cô bé đã nhặt những viên đá và vỏ sò. Sau đó nó thận trọng đặt lên bàn kèm theo một lon cát. Ophélie không nói gì. Pip tự hào chỉ vào những thứ trên bàn: "Chúng là của cô đấy, cô Andrea. Cô có thể mang chúng khi về nhà".

Andrea nói: "Cô rất thích chúng. Cô có thể mang theo lọ cát không? Cháu đã đi đâu thế? Cháu có chơi cùng với những đứa trẻ khác không?". Andrea có vẻ cũng quan tâm nhiều đến Pip.

Pip nhún vai. Thực sự cô bé không có bạn. Nó hiếm khi thấy người khác trên bãi biển. Mẹ cô bé sống khép kín, còn cô cũng chẳng gặp ai.

"Cô sẽ đến chơi thường xuyên hơn. Chắc chắn có khá nhiều đứa trẻ sống quanh đây. Cô sẽ tìm bạn cho cháu". "Không sao đâu cô. Cháu ổn mà". Pip luôn nói thế.

Cô bé không hề phàn nàn điều gì. Nó biết bản thân không thể làm thay đổi điều gì. Mẹ nó không thể làm gì hơn vào thời điểm này. Họ cứ sống như thế trong gần một năm. Có lẽ vào một ngày nào đó gia đình họ sẽ có nhiều tiến triển hơn, nhưng hiện tại thì chưa.

Pip có thể chấp nhận được điều đó. Cô bé khá khôn ngoan. Chín tháng qua, nó đã cố gắng đảm nhận công việc của một người trưởng thành.

Andrea vẫn ở lại chơi cho đến trưa và về nhà trước giờ ăn tối. Cô muốn về nhà trước khi sương mù dày hơn. Khi Andrea còn ở nhà, họ đã cười và trò chuyện với nhau. Pip chơi cùng em bé và cù vào chân nó. Họ lên lầu sưởi nắng. Đó quả là một buổi trưa tuyệt vời. Khi Andrea và đứa bé về nhà, ngôi nhà của hai mẹ con Pip dường như vắng vẻ trở lại. Sự xuất hiện của cô làm cho ngôi nhà vui vẻ hẳn lên. Nhưng khi cô đi rồi, ngôi nhà lại trở nên vắng vẻ một cách đáng sợ. Nó còn đáng sợ hơn trước khi cô đến. Pip thích lối sống của Andrea, nó mang lại cho cô bé sự hào hứng, vui vẻ. Ophélie cũng cảm thấy thế. Cô không thể đi đâu, nhưng Andrea có thể giúp họ vui vẻ.

"Mẹ thuê một cuốn băng nhé?", Ophélie đề nghị. Từ chín tháng qua, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc này. Dường như cuộc đến thăm của Andrea làm cô mạnh mẽ hơn.

Pip nói một cách điềm tĩnh: "Được rồi mẹ. Con xem ti vi cũng được mà".

"Con chắc không?".

Cô bé gật đầu. Họ không gặp vấn đề buổi tối phải ăn gì. Tối nay Ophélie sẽ làm món hamburger và salad. Pip không thích món này, nhưng cô bé không nói gì. Nó không muốn làm mẹ mất hứng. Nhưng dù gì đi nữa, món này vẫn ngon hơn món pizza đông lạnh. Pip ăn hết phần hamburger của mình. Trong khi đó, Ophélie chỉ ăn phần salad và một nửa cái bánh hamburger.

Mọi việc dường như có tiến triển hơn từ khi Andrea đến thăm họ. Quả thực cô ấy đã có ảnh hưởng lớn đến cuộc sống của hai mẹ con họ.

Tối hôm đó khi đi ngủ, Pip đã ước mình có thể rúc vào người mẹ để ngủ. Điều này thật khó, nhưng ước mơ bao giờ cũng đẹp cả. Cô bé nhớ lại là cha vẫn thường ôm mình vào lòng khi nó còn nhỏ. Tuy nhiên, khoảng thời gian đó kéo dài không bao lâu. Dần dần, cha ít khi ở nhà, còn mẹ luôn dành thời gian để chăm sóc Chad. Hiện giờ mọi việc thật kinh khủng. Ophélie dường như không còn quan tâm đến cô bé. Pip ngủ một mình. Không ai đến chúc ngủ ngon, cầu nguyện, hát hay ôm nó vào lòng nữa. Trước đây cô bé đã có những giây phút tuyệt đẹp đó. Hiện giờ mọi thứ đã đổi khác. Mẹ cô bé đi vào phòng ngủ sau khi ăn tối xong, còn Pip vẫn xem ti vi. Con Mousse liếm mặt Pip khi cô bé nằm trên giường. Sau đó chú chó ngoác mỏ ra ngáp, rồi nằm ngủ dưới sàn nhà cạnh cô bé.

Pip cũng mỉm cười rồi chìm vào giấc ngủ. Cô bé biết, ngày mai mẹ mình sẽ đi thành phố. Điều này có nghĩa, nó có thể ra bãi biển thăm Matthew Bowles. Cô bé chìm vào giấc ngủ. Trong mơ, nó nhìn thấy Andrea và đứa con của cô ấy.

Chương 4

Thứ năm hôm ấy lại là một ngày giá lạnh và đầy sương. Pip đang nửa mê nửa tỉnh khi mẹ nó rời nhà đi thành phố. Ophélie có cuộc họp nhóm vào ngày hôm đó và phải vào thành phố trước 9 giờ sáng. Amy làm điểm tâm cho Pip, sau đó cô ta lại nhận điện thoại như mọi khi còn Pip thì xem phim hoạt hình. Đã gần đến giờ ăn trưa, cô bé quyết định ra bãi biển, nó đã muốn đi ngay từ sáng nhưng sợ rằng lúc ấy quá sớm, không thể gặp Matt. Cô bé nghĩ Matthew sẽ ở đó vào buổi trưa.

“Em đi đâu vậy?”, Amy hỏi một cách đầy trách nhiệm khi thấy Pip ra ngoài. Pip quay lại nhìn Amy một cách ngây thơ.

“Em ra bãi biển dạo cùng với con Mousse”. “Em có muốn chị đi cùng không?”.

“Không cần đâu. Em đi một mình được mà. Cám ơn chị!”. Khi nghe Pip nói thế, Amy lại tiếp tục gọi điện thoại. Cô nghĩ là mình đã làm tròn nhiệm vụ mà Ophélie giao cho. Sau đó Pip và chú chó lại đi ra bãi biển.

Cô bé chạy thật nhanh. Cuối cùng, nó cũng thấy người họa sĩ. Matt vẫn ngồi ở chỗ cũ, với giá vẽ và bộ dụng cụ.

Anh nghe tiếng con Mousse sủa từ xa và quay đầu lại. Anh đã khá nhớ cô bé và cảm thấy thoải mái khi thấy nó tươi cười nhìn mình.

“Chào chú!”. Cô bé nói như thể gặp lại người bạn cũ. “Chào cháu! Cháu và con Mousse thế nào rồi?”. “Khỏe chú ạ. Lẽ ra cháu đã đến từ sớm, nhưng sợ chú không đến sớm”.

“Chú đến đây từ lúc 10 giờ”. Cũng như Pip, anh sợ nếu đến sớm sẽ không gặp chúng. Anh mong muốn gặp lại cô bé biết chừng nào, vì cả hai hứa sẽ gặp nhau vào ngày hôm nay. Cuối cùng thì họ đã gặp nhau trong niềm vui sướng.

“Chú vẽ thêm một chiếc thuyền khác nữa đi. Cháu rất thích nó. Nó đẹp lắm”. Pip khen ngợi và xem xét bức tranh một cách kỹ lưỡng. Đó là một chiếc thuyền câu màu đỏ, được vẽ từ xa trong khung cảnh hoàng hôn. Cô bé thích bức tranh và Matthew cảm thấy vui vì điều đó. “Sao chú tưởng tượng ra hay vậy?”. Cô bé hỏi một cách ngưỡng mộ. Trong khi đó con Mousse đã biến mất trên những cồn cát.

Anh nhìn Pip một cách trìu mến: “Chú từng thấy rất nhiều thuyền”. Cô bé rất quý Matt, lúc nào nó cũng xem Matt như một người bạn. “Chú có một chiếc thuyền nhỏ. Khi nào rảnh, chú sẽ dẫn cháu đi xem”. Đó là chiếc thuyền gỗ nhỏ và cũ, nhưng anh rất vui vì có nó. Anh có thể lái thuyền bất cứ khi nào muốn. Anh thích lái thuyền từ khi còn là một đứa bé bằng tuổi Pip. “Hôm qua cháu làm gì thế?”. Anh thích nghe chuyện về cô bé. Thực tế anh rất muốn vẽ cô bé, nhưng cũng muốn nói chuyện với nó. Đây quả là điều hiếm khi xảy ra.

“Mẹ đỡ đầu của cháu đến thăm cháu cùng với con cô ấy. Đứa bé được ba tháng tuổi. Tên nó là William. Nó thật sự đáng yêu. Cô ấy cho cháu bế em bé. Bé William cười rất nhiều, nhưng nó không có cha”.

“Tệ thật...” Matthew nói một cách thận trọng. “Sao lại không có cha?”.

“Cô ấy không kết hôn. Cô ấy có em bé từ một ngân hàng gì đó. Cháu cũng không biết nữa. Nghe có vẻ phức tạp quá. Mẹ cháu nói việc đó không quan trọng. Nó chỉ cần có mẹ là được. Thế thôi”.

Anh cảm thấy thú vị về những chuyện cô bé kể. Anh vẫn tin vào những cuộc hôn nhân truyền thống: Đứa trẻ sinh ra có cả cha lẫn mẹ. Sau đó anh lại tò mò không biết chuyện gì xảy ra với cha của Pip. Nhận thấy hình như cô bé không sống cùng cha, nhưng anh không dám hỏi. Anh không muốn làm cô bé nổi giận. Tình bạn của họ đang tiến triển tốt đẹp, anh muốn nó diễn ra một cách tự nhiên.

Anh nhìn cô bé rồi hỏi: “Hôm nay cháu muốn vẽ không?”. Trông Pip như một người tí hon đang

nhìn bãi biển, cô bé khá mảnh mai, không mang giày, để lộ đôi chân trần trên cát.

Cô bé đáp lại một cách lễ phép: "Vâng! Cháu rất thích". Matthew bắt đầu lấy giấy và bút chì cho cô bé.

Anh nói: "Hôm nay cháu sẽ vẽ gì? Vẽ con Mousse nữa chăng? Hiện giờ cháu đã biết cách vẽ chân sau của nó rồi, vẽ lại sẽ dễ dàng hơn".

Lúc này, cô bé đang nhìn về phía bức tranh của anh. Nó nói: "Chú có nghĩ cháu có thể vẽ được chiếc thuyền không?".

"Sao lại không? Cháu có muốn vẽ chiếc thuyền giống như cái chú đang vẽ không? Hay cháu muốn vẽ một chiếc thuyền buồm? Chú có thể phác họa cho cháu một chiếc nếu cháu muốn".

"Nếu được, cháu muốn vẽ chiếc thuyền chú đang vẽ". Cô bé không muốn làm phiền Matthew. Đó cũng chính là tính cách của nó. Cô bé luôn thận trọng khi làm việc và không muốn gây ra rắc rối. Cô bé cũng luôn thận trọng khi nói chuyện với cha mình. Với cô bé, người cha không bao giờ nổi giận như khi với Chad. Dù họ cùng nhau sống cùng một nhà nhưng ông cũng không quan tâm nhiều đến cô bé. Ông chỉ biết đến văn phòng, về nhà trễ và thường đi du lịch. Thậm chí ông đã mua một chiếc máy bay riêng cho mình. Ông từng mang cô bé theo vài lần và cũng cho nó mang theo con chó lên máy bay nữa. Con Mousse luôn ngoan ngoãn nghe lời chủ.

Matthew hỏi: "Từ đây cháu có thể thấy được bức tranh không?". Cô bé gật đầu. Anh có mang theo một miếng bánh mì sandwich nhưng không mở bọc. Ngày hôm đó, anh quyết định ăn trưa trên bãi biển và muốn cô bé ăn cùng. Anh không muốn để cô bé chờ đợi. Anh đã mời Pip một nửa miếng bánh. "Cháu đói không?".

"Cảm ơn chú Bowles. Cháu không ăn. Từ đây cháu có thể thấy rõ bức tranh".

"Thế chú ăn nhé!". Anh nhìn cô bé rồi mỉm cười. "Cháu ăn trưa chưa?", anh hỏi.

"Chưa ạ! Cháu không đói. Cảm ơn chú!". Sau khi đã phác họa xong hình vẽ, cô bé đưa cho Matthew xem và anh vô cùng ngạc nhiên. Cô bé vừa trò chuyện vừa chăm chú nhìn vào bức tranh của mình.

"Mẹ cháu không bao giờ ăn trưa. Gia đình cháu cũng ít khi ăn trưa. Chính vì thế mà mẹ cháu càng lúc càng gầy". Rõ ràng là Pip đang lo lắng cho mẹ mình. Matt vô cùng ngạc nhiên: "Tại sao vậy? Mẹ cháu bị bệnh à?".

"Không! Mẹ cháu chỉ buồn thôi". Sau đó họ tiếp tục vẽ và Matt cũng không hỏi gì thêm. Anh cho rằng cô bé sẽ nói cho mình nghe nhiều hơn về nó, nếu nó muốn. Anh không muốn ép nó nói. Tình bạn của họ thật thoải mái, hệt như con thuyền trôi trên sông. Anh cảm thấy như mình đã biết cô bé từ lâu lắm rồi.

Cuối cùng anh quyết định hỏi cô bé: "Thế cháu cũng buồn à?". Cô bé im lặng rồi gật đầu. Nó vẫn không rời mắt khỏi bản vẽ. Lúc này anh không hỏi nó vì sao, nhưng anh có thể cảm nhận được nỗi đau quanh cô bé. Lúc ấy anh muốn vuốt tóc hay nắm chặt tay nó, nhưng anh không làm thế, anh không muốn nó sợ. "Giờ cháu thấy sao rồi?". Dường như đây là câu hỏi khá dễ trả lời.

"Cháu thấy đỡ hơn rồi. Đây là bãi biển đẹp. Cháu nghĩ mẹ cháu cũng cảm thấy thoải mái hơn khi đến đây". "Chú vui khi nghe cháu nói thế. Có lẽ mẹ cháu sẽ sớm ăn trưa trở lại thôi".

"Mẹ đỡ đầu của cháu cũng nói thế. Cô ấy cũng rất lo lắng cho mẹ cháu".

Matt hỏi: "Cháu có anh chị em gì không Pip?". Matt nghĩ đây là câu hỏi không gây khó khăn gì cho Pip. Pip nhìn Matt lần nữa. Cái nhìn của cô bé trông thật buồn, nó làm lay động tâm hồn anh.

Cô bé trả lời một cách lúng túng: "Cháu... có...". Dường như cô bé không nói nên lời, nó tiếp tục nhìn Matt với ánh mắt buồn bã. "Không... Ý cháu là... À, thật khó nói. Tên anh trai cháu là Chad. Anh ấy đã 15 tuổi. À... anh ấy... anh ấy gặp tai nạn vào tháng 10 năm ngoái...". Chúa ơi! Matt thật giận mình vì đã hỏi như thế. Giờ đây anh đã hiểu vì sao mẹ Pip buồn bã và không muốn ăn. Anh

không nghĩ sự việc lại như thế. Không có gì tệ hơn là mất một đứa con.

“Chú xin lỗi, Pip...”. Anh không biết nói gì hơn ngoài lời xin lỗi.

“Không sao ạ. Anh ấy rất thông minh, hệt như cha cháu”. Và những gì cô bé nói tiếp theo đã giải thích tất cả câu chuyện buồn. “Máy bay của cha cháu bị rơi và cả hai... cả hai đã mất trong vụ tai nạn đó. Nó bị nổ”. Cô bé nói như bị nghẹn ở cổ họng. Nhưng dường như cô bé cảm thấy thoải mái hơn khi nói ra điều đó. Cô bé muốn Matt biết.

Matt nhìn cô bé rồi nói: “Đó quả là sự mất mát kinh khủng với cháu, Pip à. Chú vô cùng xin lỗi, nhưng mẹ cháu đã may mắn khi có cháu”.

Pip nói một cách trầm tư: “Cháu nghĩ thế. Mẹ cháu vô cùng đau buồn. Bà ấy đã nhốt mình trong phòng trong một thời gian dài”. Lúc này Pip tự hỏi có phải mẹ buồn hơn vì người chết là Chad chứ không phải là nó. Không ai có thể biết được, nhưng câu hỏi ấy đã xuất hiện trong tâm trí cô bé. Nó đã khá thân thiết với Chad. Nhưng giờ đây mọi thứ đã tan vỡ, vì anh trai nó đã ra đi mà không quay trở lại.

“Chú cũng từng như thế”. Sự mất mát của Matt gần như đánh bại anh. Nhưng chuyện của anh không giống thế. Chuyện của anh khá bình thường, như bao gia đình khác.

Mất chồng và con trai là một tổn thương lớn đối với một người phụ nữ. Anh có thể tưởng tượng ra cảm giác của Pip như thế nào, đặc biệt là khi mẹ nó đau buồn và sống xa lánh mọi người. Anh cũng nhận ra Pip cũng như thế qua những gì nó nói.

“Mẹ cháu đã họp nhóm ở thành phố để nói về chuyện ấy. Nhưng cháu không chắc là nó có giúp ích gì cho bà ấy không. Bà nói với mọi người là mình rất buồn”. Tâm trạng của mẹ Pip cũng tương tự như tâm trạng của Matt. Anh khá buồn, nhưng nhận ra đó là những gì mà mẹ Pip có thể làm. Tuy nhiên, việc nói ra tâm sự của mình khi họp nhóm chỉ giúp cho Ophélie vơi buồn phần nào thôi. Thực tế những nhóm người ấy không giúp được gì cho cô cả.

“Cha cháu là một nhà phát minh. Ông đã chế tạo ra cái gì đó bằng năng lượng. Cháu không biết đó là gì, nhưng thực tế ông là một thiên tài. Gia đình cháu trước đây rất nghèo, nhưng khi cháu lên 6 tuổi thì gia đình đã khá hơn. Gia đình cháu chuyển sang sống ở ngôi nhà lớn hơn và cha cháu đã mua một chiếc máy bay riêng”. Câu nói của Pip dường như tóm tắt tất cả mọi chuyện của gia đình, nhưng nó không đủ để Matt biết cha cô bé làm nghề gì. Tuy nhiên nó cũng quá đủ cho Matt hiểu. “Chad thực sự thông minh như cha cháu. Còn cháu giống mẹ hơn”.

“Ý cháu là sao?”. Matt dường như phản đối những gì Pip nói. Cô bé là một đứa trẻ thông minh và duyên dáng. “Pip à, cháu cũng thông minh vậy. Rất thông minh nữa là đằng khác. Cha mẹ cháu đều là những người thông minh và tất nhiên cháu cũng thế”. Lời nói của Matt như thể đẩy cô bé tự hào đứng cạnh anh trai mình. Cũng có thể đó là một niềm tin vô lý, hay chỉ là câu nói anh có thể nói ra để an ủi cô bé. Rõ ràng là nó chỉ đứng thứ hai mà thôi.

Cô bé nói tiếp: “Cha và anh trai cháu từng cãi nhau rất kịch liệt”. Cô bé dường như muốn nói thật nhiều với Matt vì nếu về nhà cô bé sẽ không biết nói chuyện với ai. Mẹ nó lúc nào cũng buồn bã, ngoại trừ khi mẹ đỡ đầu của nó đến thăm gia đình nó cùng với em bé. “Chad nói anh ấy ghét cha. Nhưng thực tế không phải vậy. Anh ấy chỉ nói thế khi không thể chịu nổi sự khó tính của cha mà thôi”.

Dù không biết sự tình như thế nào, nhưng Matt vẫn mỉm cười: “Đây cũng là hành động khá bình thường với một cậu bé 15 tuổi thôi”. Đã sáu năm rồi, anh chưa gặp lại con trai mình. Lần cuối cùng anh gặp Robert là khi cậu bé 12 tuổi còn Vanessa mới lên 10.

“Chú có con không?”, Pip hỏi như thể cô bé đọc được suy nghĩ của Matt. Thật khó để Matt giải thích. “Có. Vanessa và Robert. Một đứa 16 và đứa kia 18. Cả hai đều sống ở New Zealand”. Chúng từng sống ở đây hơn chín năm. Nói đến đây, Matt ngừng lại. Cuối cùng cả ba mẹ con đã rời bỏ nơi đây.

Pip ngạc nhiên: “Ở đâu?”. Cô bé chưa bao giờ nghe đến vùng đất New Zealand. Có lẽ nó đã nghe một lần, nhưng nó không biết đó là nơi nào. Cô bé nghĩ, có lẽ nó ở châu Phi hay ở đâu đó. Tuy

nhiên nó không muốn làm Matt hiểu nhầm là nó không quan tâm đến những gì anh nói.

“Nơi đó cách đây rất xa. Đi máy bay phải mất đến 12 giờ. Họ sống ở một nơi gọi là Auckland. Chú nghĩ họ đang sống hạnh phúc ở đó”. Vâng, có lẽ họ hạnh phúc hơn Matt vì anh đang sống cô độc ở nơi này và chịu đựng nỗi thương nhớ gia đình.

“Chắc chú buồn lắm vì họ ở cách đây quá xa. Chắc chú nhớ họ lắm. Cháu cũng rất nhớ cha và anh Chad”. Cô bé nói mà mắt rưng rưng lệ. Cả hai đã chia sẻ nỗi buồn của mình vào trưa hôm đó và cả hai cũng không vẽ gì trong một giờ.

Cô bé không hỏi là bao lâu Matt mới gặp họ, vì nó cảm thấy Matt thật đáng thương. Gia đình Matt đang ở cách đây quá xa.

“Chú cũng rất nhớ họ”. Sau đó anh bắt đầu lấy dụng cụ ra rồi đến ngồi cạnh cô bé. Cô bé với đôi chân trần trên cát ngước lên nhìn Matt, rồi cười một cách buồn bã.

Cô bé tò mò về hai đứa con của Matt hệt như anh muốn biết về gia đình cô bé. “Họ trông như thế nào hả chú?”. Đây là một câu hỏi thú vị.

“Robert có mái tóc đen, mắt đen hệt như chú. Còn Vanessa có mái tóc vàng và đôi mắt xanh, to tròn. Cô bé giống hệt mẹ nó. Gia đình cháu có ai có mái tóc đỏ hung như cháu không?”.

Pip lắc đầu và cười ngượng: “Cha cháu có mái tóc đen như chú vậy, nhưng mắt cha cháu màu xanh. Anh Chad giống hệt cha cháu. Mẹ cháu có mái tóc vàng. Anh trai cháu thường gọi cháu là củ cà rốt gầy nhom, vì chân cháu quá nhỏ và tóc cháu lại có màu đỏ”.

Matt nhìn lên mái tóc đỏ hung và xoăn của Pip: “Anh cháu vui tính thật. Nhưng với chú, cháu không giống củ cà rốt gầy nhom tí nào”.

Cô bé nói một cách tự hào: “Vâng, dĩ nhiên rồi!”. Giờ đây cô bé có vẻ thích cái tên đó vì nó làm cô bé nhớ Chad. Thậm chí cô bé nhớ cả lúc anh nó nổi giận và những lời mà Chad trêu nó, cho đến khi anh nó ra đi mà không trở lại. Nỗi nhớ nhung này hệt như của mẹ nó. Thường thì mọi người luôn nhớ đến những người đã khuất.

“Hôm nay chúng ta vẽ chứ?” Matt hỏi và quyết định chia sẻ niềm tin của mình qua những bức tranh.

Cô bé có vẻ bớt căng thẳng khi nghe Matt kể chuyện về gia đình anh. Cô bé cũng muốn kể nhiều về gia đình nó, nhưng chuyện đó chỉ làm nó buồn thêm mà thôi.

“Vâng cháu sẽ vẽ”. Sau đó cô bé lấy giấy vẽ, còn Matt đi lấy dụng cụ. Họ đã ngồi đó vẽ và trò chuyện tiếp hai giờ nữa. Họ cảm thấy thoải mái khi ngồi gần nhau, đặc biệt là khi đã biết nhiều về chuyện gia đình của nhau. Một trong số đó là thông tin khá quan trọng.

Cô bé ngồi xuống và vẽ tranh của mình. Còn Matt tiếp tục với bức tranh đang vẽ dở. Mây đã tan và mặt trời ló dạng xua tan bầu không khí ảm đạm. Bầu trời trở nên trong xanh và tuyệt đẹp. Họ ngồi đó cho đến 5 giờ chiều thì cả hai đều nhận ra đã ở bãi biển quá lâu và đến lúc phải về. Thời gian họ ở bên nhau đã trôi qua. Pip nhìn Matt với vẻ lo lắng khi anh nói đã hơn 5 giờ chiều.

Matt nhìn Pip và hỏi một cách quan tâm: “Mẹ cháu về ngay bây giờ à?”. Anh không muốn cô bé gặp rắc rối. Anh rất vui khi được nói chuyện cùng cô bé, hi vọng mình có thể giúp được gì cho nó.

“Cháu phải về đây! Mẹ cháu sẽ phát điên lên mất”. “Vậy thì đáng lo thật!”, Matt nói với vẻ lo lắng. Anh tự hỏi không biết mình có nên về cùng cô bé để giải thích cho mẹ nó hiểu hay không. Cũng có thể anh sẽ làm cho mọi chuyện tệ hơn khi cô bé về nhà cùng với người đàn ông lạ. Anh nhìn bức tranh mà cô bé đã vẽ. Nó thật ấn tượng. “Tuyệt thật đấy Pip! Cháu vẽ giỏi lắm. Bây giờ chúng ta về nhà nào. Hẹn gặp cháu sau nhé!”.

“Có lẽ ngày mai cháu lại ra đây nếu mẹ cháu ngủ trưa. Chú sẽ ra đây chứ chú Matt?”.

Câu nói của cô bé thật thân quen, như thể họ là bạn cũ của nhau vậy. Nhưng cả hai đều nhận ra

mình tự tin hơn vì đã chia sẻ tâm sự cho nhau. Điều này làm cho họ ngày càng thân thiết hơn.

“Chú luôn ở đây vào mỗi buổi trưa. Nhưng cháu nhớ đừng để mẹ la đấy, cô bé”.

“Không đâu ạ!”. Cô bé ngừng lại rồi mỉm cười. Như con chim nhảy trên cành cây, cô bé tung tăng trên cát, lấy bức tranh rồi vẫy tay chào Matt. Con Mousse luôn chạy bên cạnh cô bé và cả hai chạy nhanh về nhà. Trong phút chốc, chúng đã đi khá xa. Cô bé quay lại và vẫy tay chào Matt một lần nữa. Matt vẫn đứng đó nhìn cô bé hồi lâu, cho đến khi bóng cô mất hút. Từ xa anh vẫn nhìn thấy con chó chạy tới chạy lui bên cạnh cô bé.

Pip thở hổn hển khi về nhà không một lần nghỉ. Mẹ nó vẫn ngồi trên sàn nhà đọc sách, không thấy Amy đâu. Ophélie chau mày nhìn lên.

“Amy nói con ra bãi biển. Mẹ không thấy con ở đâu cả. Con đi đâu vậy? Tìm bạn à?”. Ophélie không tỏ ra giận dữ với cô bé, nhưng cô rất quan tâm đến nó. Cô đã im lặng trong thời gian dài. Cô không muốn cô bé đến nhà người lạ và Pip cũng biết điều đó. Pip cũng biết, trước đây bà còn lo lắng hơn là bây giờ nữa.

Cô bé bắt đầu nói, tay chỉ về phía nó vừa đến: “Con đã đi xuống đó. Con đã vẽ chiếc thuyền. Nhưng con không biết mấy giờ. Con xin lỗi mẹ!”.

“Con đừng đến đó nữa. Mẹ không muốn con đi lang thang ở đó. Mẹ không muốn con đến gần bãi biển đó. Con không biết được những người ở đó như thế nào đâu, phải không?”. Cô bé muốn kể cho mẹ nghe về những người ở đó, đặc biệt là Matt. Nhưng nó sợ khi kể cho mẹ nghe về người bạn mới của mình. Cô bé cảm thấy mẹ sẽ không hiểu sự việc và cô bé đã đúng. “Lần tới con hãy chơi gần đây thôi nhé?!”. Ophélie nhận ra rằng cô bé đã đi phiêu lưu đâu đó. Dù gì đi nữa, Ophélie cũng quan tâm đến con gái. Cô không yêu cầu cô bé cho xem bức tranh khi Pip về phòng. Cô bé đặt bức tranh lên bàn. Nó nhớ lại cuộc trò chuyện với Matt. Thực tế, Matt và nó là hai người xa lạ, nhưng không hiểu vì sao nó vẫn cảm thấy giữa nó và Matt có một mối quan hệ nào đó rất đặc biệt.

“Hôm nay mẹ thấy sao?” Pip hỏi mẹ khi cô bé quay trở ra. Tuy nhiên nó có thể biết được mẹ mình như thế nào. Ophélie trông khá mệt mỏi. Cô thường mệt mỏi sau khi họp nhóm xong. “Ổn cả con à!”.

Cô từng là luật sư, được thừa hưởng tài sản của Ted, nhưng họ vẫn phải đóng vài thứ thuế và tiền bảo hiểm. Có lẽ chuyện đó đã lâu lắm rồi. Ted đã ra đi để lại một tài sản khổng lồ, nhưng Ophélie không cần tiền. Một ngày nào đó, số tài sản ấy sẽ là của Pip. Ophélie không bao giờ phung phí tiền của Ted. Thực tế cô cảm thấy hạnh phúc hơn khi gia đình còn nghèo túng. Sự thành công của Ted đã mang lại cho anh những cơn đau đầu và sự căng thẳng mà trước đây anh chưa hề gặp phải.

Đó là chưa kể đến việc những chuyến công tác và du lịch bằng máy bay riêng mà chuyến đi cuối đã làm cho anh và Chad ra đi mãi mãi.

Ophélie đã mất hàng giờ để đấu tranh với nỗi đau trong quá khứ. Chính vụ tai nạn ấy đã làm thay đổi cuộc đời cô. Cô luôn cảm thấy lương tâm mình cắn rứt. Có lẽ Chad sẽ không chết nếu cô không ép Ted cho Chad đi cùng. Lúc ấy Ted có cuộc họp ở Los Angeles và chỉ muốn đi một mình. Tuy nhiên Ophélie nghĩ rằng, nếu có Chad đi cùng Ted sẽ không cô độc. Hai cha con sẽ cùng đi và trò chuyện với nhau. Hơn thế nữa, Chad lại là một đứa trẻ thông minh. Tuy nhiên sự việc xảy ra không như cô nghĩ, cả hai đều đã chết trong chuyến đi ấy. Ophélie cho rằng lỗi là do mình và cô không ngừng dằn vặt bản thân. Chad chỉ yêu cầu cha mẹ quan tâm đến mình nhiều hơn. Ophélie cũng từng muốn dành những buổi chiều bên cạnh Pip. Với thời gian bên cạnh và chăm lo cho con cái như thế, cô không còn thời gian cho bản thân mình. Hiện tại đây là cơ hội duy nhất để hai mẹ con bên nhau. Bây giờ họ đã có thời gian. Cuộc đời, gia đình và niềm hạnh phúc của họ đã bị tiêu tan. Ted đã ra đi để lại cho Ophélie một nỗi đau khôn nguôi. Cô đã từng nói mình sẽ dành cả đời cho Ted và Chad.

Giữa cô và Ted từng có khoảng thời gian không êm ấm, nhưng tình yêu của cô dành cho Ted không thay đổi. Giờ đây mọi chuyện đã hết. Ted với sự thông minh, vụng về và quyến rũ đã

biến mất khỏi cuộc đời Ophélie. Vào mỗi đêm, cô dường như thức trắng để nhớ lại cuộc đời mình.

Cô đã cố nhớ lại những khoảng thời gian tốt đẹp và quên đi những điều tồi tệ trong quá khứ. Cô đã làm thế một cách thận trọng và cuối cùng những gì còn lại trong cô là ký ức về tình yêu sâu đậm với người đàn ông đó, cho dù anh có gây ra lỗi lầm gì đi chăng nữa. Cô yêu anh, vô điều kiện và những sai lầm của anh đã không là vấn đề gì nữa.

Họ đã giải quyết vấn đề ăn tối với món sandwich, dù Pip đã ăn nó cả ngày. Sự im lặng đáng sợ đang bao trùm lên ngôi nhà. Họ chưa bao giờ mở nhạc, chỉ nói chuyện với nhau, nhưng số câu nói cũng khá ngắn ngủi. Khi ngồi bên bàn ăn ăn món gà với sandwich, Pip luôn nghĩ đến Matt. Cô bé tự hỏi New Zealand là ở đâu và cảm thấy tiếc về việc Matt sống xa con mình. Cô bé có thể tưởng tượng ra cuộc sống của Matt khó khăn như thế nào. Tuy nhiên nó lại vui khi kể cho Matt nghe về cha mình và Chad, dù không nói cho Matt nghe Chad bị bệnh như thế nào. Pip biết việc Chad bị bệnh là một bí mật mà gia đình không nói với ai và không có lý do gì để Pip phải nói cho Matt nghe chuyện đó. Chad đã mất.

Căn bệnh của Chad là một dấu ấn trong cuộc sống của cô bé, cũng như đối với tất cả thành viên trong gia đình. Sống với Chad trở thành một nỗi đau và là một sự khó khăn lớn. Chad biết cha cậu đã khó chịu như thế nào với căn bệnh tâm thần của Chad. Tuy nhiên ông lại phủ nhận và không tin việc Chad bị bệnh tâm thần. Pip cũng biết điều đó. Cô bé từng nói với cha một lần khi Chad ở bệnh viện. Nhưng ông đã quát cô bé và nói nó không biết gì cả. Nhưng thực tế cô bé biết rất rõ. Nó cũng hiểu vấn đề và biết người anh bị bệnh như thế nào. Ophélie cũng thế. Chỉ có Ted là phủ nhận tất cả.

Việc này khá quan trọng với ông. Ông không cho phép con trai bị bệnh. Dù ai hay bác sĩ có nói gì đi nữa, ông cũng cho rằng, nếu Ophélie không cư xử khác và quá khắt khe với con trai, nó sẽ không gặp vấn đề như thế. Ông luôn đổ lỗi cho Ophélie và không tin là con mình bị bệnh. Dù bằng chứng rành rành đi nữa Ted vẫn kiên quyết phủ nhận.

Ngày cuối tuần lặng lẽ trôi qua. Andrea hứa sẽ quay lại, nhưng cuối cùng cô đã không đến. Cô gọi điện thoại và nói là đứa trẻ bị cảm. Trưa chủ nhật, Pip nóng lòng muốn gặp Matt vì mẹ nó đã ngủ trưa. Sau khi chờ khoảng một giờ, cô bé bắt đầu ra bãi biển. Nó chạy thật nhanh để gặp Matt. Anh đã ngồi đó và vẽ. Lần này anh vẽ cảnh một đứa trẻ với cảnh hoàng hôn. Cô bé có mái tóc đỏ, khá nhỏ bé, mặc chiếc áo màu hồng và chiếc quần soóc trắng, ở đằng xa là một con chó màu nâu sậm.

Cô bé hỏi: “Có phải đó là cháu và con Mousse không?”. Matt không nhận ra ngay cô bé đứng bên cạnh và anh mỉm cười khi nhìn thấy nó. Anh không nghĩ cô bé sẽ đến. Nhưng rõ ràng nó đã đến gặp anh. Điều này làm anh vô cùng hạnh phúc.

Anh cười: “Có thể đấy cô bé ạ. Thật ngạc nhiên khi gặp cháu vào ngày hôm nay”.

“Mẹ cháu đang ngủ. Cháu không có gì để làm nên chạy ra đây thăm chú”.

“Chú rất vui khi gặp lại cháu. Liệu khi thức dậy mẹ cháu có lo cho cháu không?”.

Pip lắc đầu. Giờ thì Matt đã hiểu. “Mẹ cháu luôn ngủ. Cháu nghĩ mẹ cháu thích thế”. Lần này Matt không hỏi vì sao mẹ Pip buồn vì anh đã biết nhưng vẫn tỏ ra ngạc nhiên. Làm sao cô ấy không buồn khi cùng một lúc mất cả chồng lẫn con. Tuy nhiên, Matt nhận ra vấn đề hiện tại là nỗi buồn của Ophélie làm cho Pip cô độc. Nó không biết trò chuyện cùng ai ngoài chú chó con Mousse.

Cô bé ngồi cạnh Matt và nhìn anh vẽ. Sau đó nó ra bãi biển và nhìn những con sò. Con Mousse cũng đi cùng. Matt ngừng vẽ và nhìn trong chốc lát. Anh thích nhìn cô bé. Nó thật dễ thương và không có vẻ gì lo lắng. Anh ngồi nhìn, không nhận ra có một phụ nữ đang tiến đến gần mình. Cô chỉ cách anh vài thước, gương mặt trông thật nghiêm khắc. Anh quay lại nhìn và không biết cô là ai.

Ophélie đã nhận ra mối quan hệ của họa sĩ với cô bé thông qua bức tranh mà nó mang về nhà.

Cô đến gần và hỏi: "Sao anh lại nhìn con gái tôi? Và tại sao cô bé lại có trong bức tranh của anh?". Cô đi ra bãi biển tìm Pip và xem cô bé đang làm gì. Nhưng không hiểu vì sao cô lại cảm thấy người đàn ông này như là một phần của gia đình. Ngoài ra cô cũng không nghi ngờ khi thấy đứa bé và con chó trong bức tranh của anh.

Matt lặng lẽ nói: "Cô có một đứa con gái thật đáng yêu đấy cô MacKenzie. Cô phải tự hào về điều đó".

Đó là những gì Matt cảm nhận được. Sự gay gắt của Ophélie có lẽ làm anh khó chịu. Anh có thể cảm nhận được cô nghĩ gì và chắc là cô muốn bảo đảm anh vô hại với con gái mình. Tuy nhiên anh sợ làm thế sẽ làm cho sự nghi ngờ của Ophélie tăng thêm.

"Anh có nhận ra cô bé chỉ mới 11 tuổi?". Mọi người có thể dễ dàng nhận ra điều ấy, vả lại trông cô bé nhỏ hơn thế. Ophélie không thể tưởng tượng người đàn ông này muốn gì ở Pip và có lúc cô nghi ngờ anh có ý định xấu xa. Tuy nhiên qua bức tranh Matt vẽ cô bé, Ophélie có thể nhận ra sự chân thành của anh. Nhưng giờ đây trong tâm trí cô lại tồn tại một cái gì đó rất khủng khiếp. Biết đâu anh là một tên bắt cóc? Tệ hơn nữa là Pip quá ngây thơ để nhận ra điều đó?

Matt nói: "Có! Cô bé đã nói cho tôi biết".

"Vậy sao anh lại nói chuyện với nó?... Và còn vẽ hình của nó nữa?".

Matt muốn nói với Ophélie rằng, cô bé vô cùng đơn độc. Nhưng cuối cùng anh lại không nói ra. Từ xa Pip đã trông thấy mẹ mình đang đứng nói chuyện với Matt. Cô bé chạy nhanh đến với hai tay cầm đầy vỏ sò. Cô bé nhìn vào mắt Ophélie để xem mẹ có gặp vấn đề gì không. Cuối cùng cô bé nhận ra mẹ nó không hề gặp vấn đề, nhưng Matt thì có. Mẹ nó trông vô cùng giận dữ. Còn Pip lại muốn bảo vệ Matt.

Cô bé cố làm giảm đi sự căng thẳng của mẹ và giới thiệu Matt với mẹ nó. "Mẹ à! Đây là chú Matt".

"Matthew Bowles". Anh nói thêm và đưa tay về phía Ophélie. Nhưng cô không bắt tay anh. Thay vào đó, Ophélie nhìn con gái với cặp mắt giận dữ. Pip biết là ánh mắt của mẹ nói lên điều gì.

Thật hiếm khi thấy Ophélie nổi giận, nhưng giờ đây mẹ nó đã thực sự giận rồi.

"Mẹ đã bảo con là không được nói chuyện với người lạ! Không bao giờ nói chuyện với người lạ. Con có hiểu không?". Sau đó cô quay sang Matt với cái nhìn giận dữ và hét lên: "Anh hãy quên chuyện này đi. Con bé không có gì đặc biệt cả. Anh đừng nghĩ mình có thể dụ dỗ trẻ con ở bãi biển, kết bạn và sau đó là dùng thủ đoạn để làm hại chúng. Nếu anh đến gần con bé lần nữa, tôi sẽ gọi cảnh sát. Tôi sẽ làm thật đấy!".

Matt cảm thấy như thể mình bị xúc phạm. Còn Pip giận dữ và nhanh chóng bênh vực cho Matt: "Không, mẹ ơi! Chú ấy là bạn của con mà! Con và chú ấy đã cùng nhau vẽ tranh. Chú ấy không dẫn con đi đâu cả. Con ra bãi biển là để gặp chú ấy". Nhưng Ophélie biết rõ những gì mình đang làm. Cô biết người đàn ông này có thể khiến Pip cảm thấy thoải mái khi ở bên anh. Nhưng sau đó thì sao? Chỉ có Chúa mới biết anh ta làm gì với cô bé và dẫn nó đi đâu.

"Anh không được đến đây nữa. Anh có nghe không? Tu entends? Je t'interdis! Tôi cấm anh đấy!". Trong cơn giận dữ, với Pip thì những gì mẹ nó nói như thể một sai lầm. Cô có vẻ có phong cách của người Pháp khi nổi giận với cả hai. Sự giận dữ của cô chen lẫn sự sợ hãi và Matt hiểu điều đó.

"Mẹ cháu nói đúng đấy Pip. Cháu không nên nói chuyện với người lạ". Sau đó Matt quay về phía Ophélie: "Tôi xin lỗi, không muốn cô nổi giận. Tôi bảo đảm không làm hại gì cô bé cả. Chúng tôi chỉ vẽ và trò chuyện với nhau. Tôi hiểu sự quan tâm của cô dành cho cô bé. Tôi cũng có con gái, nó lớn hơn Pip".

"Thế con anh đâu?". Ophélie hỏi lại Matt với vẻ nghi ngờ. Cô không tin anh.

"Ở New Zealand". Pip tiếp lời cho Matt. Nhưng việc này cũng không làm cho tình huống giảm

căng thẳng. Matt có thể nhận ra Ophélie không tin anh.

“Tôi không cần biết anh là ai, hay tại sao anh lại nói chuyện với con gái của tôi. Nhưng tôi hi vọng anh hiểu giùm. Tôi nói nghiêm túc đấy. Nếu anh vẫn dụ con gái tôi ra đây lần nữa, tôi sẽ gọi chính quyền đến bắt anh đấy”.

“Cô cần phải bình tĩnh và nhận rõ trắng đen chứ?!”, Matt nói với vẻ bực mình. Trong hoàn cảnh này anh có thể nói những điều khó nghe với cô, nhưng anh không muốn làm Pip buồn vì làm mẹ nó tức giận. Ophélie không muốn mất nhiều thời gian và nhấn mạnh những gì mình đã nói với Matt lần cuối. Không ai có thể nói đỡ cho Matt, vì lúc này Ophélie vô cùng giận dữ.

Cô chỉ tay với ý bảo Pip về nhà. Còn cô bé trông thật buồn bã, lệ tuôn trào trên đôi má. Tất cả những gì Matt muốn làm là ôm cô bé vào lòng, nhưng anh không thể.

“Được rồi Pip. Chú hiểu mà”.

“Cháu xin lỗi!”. Cô bé thổn thức nói. Mẹ nó vẫn tiếp tục chỉ tay với ý bảo nó về nhà. Con Mousse có vẻ ngơ ngác. Có lẽ nó đã nhận thấy có chuyện gì đó kinh khủng đang diễn ra. Ophélie nắm tay lôi Pip về nhà trong khi Matt vẫn nhìn họ. Tim anh như đau nhói. Có lẽ tình cảm của anh dành cho cô bé cũng tăng dần theo thời gian. Anh muốn làm mẹ cô bé thức tỉnh. Anh hiểu sự quan tâm của cô, nhưng cô lại không hiểu con mình cần ai đó để trò chuyện.

Có lẽ mẹ nó đã không ăn nhiều trong chín tháng qua, nhưng cô bé thì cần, vì nó đang đói.

Sau đó Matt lấy bức tranh rồi xếp dụng cụ vào túi xách. Anh gục đầu buồn bã, rồi quay về ngôi nhà của mình. Bỏ mọi thứ xuống, năm phút sau, anh ra ngoài để lấy chiếc thuyền. Anh biết mình cần phải ra ngoài để sông nước cuốn trôi nỗi buồn trong tâm trí anh. Lái thuyền luôn giúp anh cảm thấy thoải mái.

Về phần Ophélie, cô dắt tay con về nhà. “Đó là những gì con làm khi mẹ không ở nhà à? Làm thế nào mà con gặp được ông ấy vậy?”.

Cô bé vẫn khóc: “Con chỉ xem chú ấy vẽ. Chú ấy là một người tốt. Con biết mà”.

“Con không biết gì về ông ấy cả. Đó là một người lạ. Con làm sao biết được những gì ông ấy nói có phải là sự thật hay không. Con không biết gì cả. Ông ta có bao giờ bảo con về nhà không?”. Ophélie hỏi cô bé với tâm trạng đau khổ. Cô không dám nghĩ gì hơn nữa.

“Dĩ nhiên là không. Chú ấy không giết con mà. Chú ấy đã dạy con vẽ chân sau của con Mousse. Thế thôi. Còn lúc nãy chú ấy chỉ cho con vẽ chiếc thuyền”. Ophélie lo lắng. Con gái mình vẫn còn là một đứa trẻ ngây thơ. Nó dễ dàng bị người đàn ông lạ cưỡng hiếp, bắt cóc hay tra tấn.

Một khi cô bé tin, ông ta có thể làm bất cứ thứ gì. Ý nghĩ ấy làm Ophélie khiếp sợ. Còn Pip chỉ là một đứa trẻ 11 tuổi. Nó không biết được sự nguy hiểm đang rình rập khi kết bạn cùng với một người đàn ông lạ mà nó không hề biết gì.

Ophélie nói: “Mẹ muốn con tránh xa ông ta. Mẹ cấm con ra khỏi nhà mà không có người lớn đi cùng. Nếu con không nghe lời mẹ, chúng ta sẽ quay trở lại thành phố”.

“Mẹ đã cư xử thô lỗ với bạn của con”. Lúc này Pip bỗng trở nên giận dữ. Cô bé đã mất quá nhiều người mà nó quan tâm. Và lần này cũng thế. Matt chỉ là một người bạn mà nó biết trong suốt mùa hè.

“Ông ta không phải bạn con, mà là một người lạ. Đừng quên điều đó và đừng tỏ ra bực tức với mẹ”. Rồi họ vẫn tiếp tục về nhà, nhưng im lặng. Về đến nhà, Ophélie đưa Pip vào phòng rồi gọi điện cho Andrea. Cô dường như điên lên khi kể cho Andrea nghe câu chuyện. Andrea đã nghe toàn bộ câu chuyện rồi hỏi Ophélie như một vị luật sư đang hỏi thân chủ của mình.

“Cậu sẽ gọi cho cảnh sát chứ?”.

“Mình không biết nữa. Có nên gọi cảnh sát không? Trông hắn đáng nghi lắm. Hắn rất lịch sự, nhưng điều đó không có nghĩa hắn là người đàng hoàng. Có thể hắn là một kẻ sát nhân điên cuồng. Mình có thể làm gì để chống lại hắn ta đây?”.

“Cậu không có lý do gì để làm thế. Hắn không đe dọa, gạ gẫm hay bảo cô bé đến đâu đó chứ?”.

“Con bé nói hắn không làm thế. Nhưng có thể hắn đã lên kế hoạch sẵn rồi sau đó sẽ thực hiện những chuyện gì đó khủng khiếp thì sao?”. Ophélie không tin Matt vô tội. Những gì Pip nói đỡ cho Matt chỉ làm Ophélie càng cảm thấy anh nguy hiểm hơn mà thôi. Sao anh lại kết bạn với một đứa trẻ chứ?

Andrea suy nghĩ rồi nói: “Mình hi vọng là không. Điều gì làm cậu nghĩ anh ta có tội chứ? Matt có giống người lập dị không?”.

“Người lập dị à? Không... Trông hắn rất bình thường. Hắn nói hắn cũng có con. Nhưng có thể hắn nói dối”. Ophélie vẫn cho rằng Matt là kẻ dụ dỗ trẻ em.

“Có lẽ anh ta là một người khá thân thiện?”.

“Hắn thân thiện với trẻ con mà không có ý đồ gì sao? Đặc biệt là với đứa bé gái? Con bé quá ngây thơ, vì thế hắn mới dụ dỗ được”.

“Có thể cậu đúng. Nhưng cũng có thể anh ta không phải là kẻ xấu. Anh ta đáng yêu chứ?”. Andrea cười khúc khích, còn Ophélie bắt đầu nổi giận.

“Cậu thật là!...”

“Quan trọng hơn nữa là anh ta có đeo nhẫn cưới không? Có lẽ Matt vẫn còn độc thân?”.

“Mình không muốn nghe chuyện này. Matt nói muốn làm bạn với con gái mình. Nhưng anh ta lớn tuổi hơn cô bé bốn lần và có rảnh đâu mà kết bạn với nó? Nếu là một người đứng đắn, Matt nên biết rõ chuyện này, đặc biệt là nếu anh ta đã có con. Matt sẽ cảm thấy như thế nào nếu có người đàn ông lạ đến trò chuyện cùng với con gái của mình?”.

“Mình không biết. Sao cậu không quay lại hỏi anh ta? Mình bắt đầu thích chuyện này rồi đây. Có lẽ Pip sẽ làm cậu quý Matt đấy”.

“Nó không biết gì cả. Nó đang tự đặt bản thân vào nguy hiểm. Mình không để nó ra ngoài mà không có mình đi theo đâu”.

“Cậu cứ bảo cô bé không được ra ngoài. Nó sẽ nghe lời mà”.

“Mình sẽ làm thế. Mình nói với anh ta là nếu đến gần cô bé nữa, mình sẽ gọi cảnh sát”.

“Nếu không phải là kẻ phạm tội cưỡng hiếp, anh ấy có thể là một người đàn ông lịch sự. Có lẽ thế. Chúng ta cần tìm hiểu kỹ hơn trước khi làm điều gì đó”.

Dường như Matt bắt đầu làm cô không còn lo lắng nữa. Cô không biết tại sao nhưng bản năng cho cô biết người đàn ông này không phải là kẻ xấu. Nếu thế, sự chỉ trích của Ophélie là vô lý.

“Mình không nghĩ sẽ kiện anh ta. Mình không muốn thế. Mình muốn ở đây, nhưng mình không muốn có chuyện gì đó xảy ra với Pip. Mình không thể chịu đựng nổi nếu có chuyện gì xảy ra với nó”. Giọng cô run lên khi nói ra điều đó và mắt bắt đầu ngấn lệ.

Andrea đáp: “Mình hiểu mà. Cậu chỉ cần chú ý đến cô bé. Có lẽ nó quá đơn độc”. Sau khi Andrea nói xong, Ophélie không nghe gì nữa. Lúc này cô đã gục xuống sàn và khóc.

“Mình biết nó cô độc nhưng mình không thể làm gì được cho nó. Chad đã ra đi. Cha nó cũng thế. Còn mình như là một người bị mất cả tay lẫn chân. Mình ít khi nói chuyện với nó, nếu không muốn nói là không hề nói với nó”. Ophélie biết cô không thể nào thay đổi được bản thân.

Andrea nói: “Giờ thì cậu đã biết lý do vì sao Pip nói chuyện với người lạ”.

“Thực tế họ đã cùng nhau vẽ tranh”. Ophélie nói với giọng buồn bã. Có lẽ cô đã nổi giận một cách quá đáng. “Tệ quá. Cậu nên mời Matt đến nhà uống nước. Có lẽ anh ấy là một người tốt. Biết đâu cậu cũng thích Matt?”.

Nghe xong câu nói của Andrea, Ophélie lắc đầu.

“Mình không nghĩ Matt sẽ nói chuyện với mình sau những gì mình đã nói với anh ấy”. Ophélie không hối tiếc về những gì cô đã làm, vì họ vẫn không biết anh là người như thế nào.

“Ngày mai cậu hãy đến và xin lỗi anh ấy đi. Hãy nói rằng cậu vừa trải qua khoảng thời gian khó khăn và hơi bị căng thẳng”.

“Đừng có ngớ ngẩn như thế. Mình không thể làm thế. Nếu những gì mình đoán là đúng thì sao. Biết đâu anh ta là một kẻ dụ dỗ trẻ em? Làm sao mình biết được?”.

“Vậy cậu đừng đến gặp và xin lỗi. Nhưng theo tớ, anh ấy chỉ là một người vẽ tranh trên bãi biển và thích trẻ con. Chính vì thế mà Pip thích gặp anh ấy”.

“Chắc chính là vì thế nên việc mình nhốt con bé vào phòng là khá hợp lý”.

“Con bé thật đáng thương, nó chỉ muốn đùa vui thôi mà?”. “Từ giờ trở đi, nó phải ở nhà và chơi trong nhà thôi”. Sau khi gác điện thoại, Ophélie nhận ra niềm vui khi nói chuyện với Andrea. Ở đó không có trẻ con, không có bất kỳ hoạt động nào và họ chưa cùng nhau làm gì cả. Lần cuối cùng họ ở bên nhau là ngày mà Chad và Ted mất. Sau đó Ophélie đã không hề dẫn cô bé đi đâu cả.

Sau khi nói chuyện với Andrea, Ophélie đến và gõ cửa phòng Pip. Cánh cửa vẫn đóng. Khi Ophélie cố mở cửa, cô thấy nó bị cài ở bên trong.

“Pip?”. Không có câu trả lời. Cô gõ cửa lần nữa. “Pip? Mẹ có thể vào không?”. Vẫn không có tiếng trả lời. Cuối cùng cô nghe thấy một giọng nói nhỏ kèm theo nước mắt.

“Mẹ đã cư xử tệ với bạn con. Mẹ là một người kinh khủng. Con ghét mẹ. Mẹ hãy đi đi!”. Ophélie đứng cạnh cửa, cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, nhưng cô không cảm thấy mình có lỗi.

Cô chỉ muốn bảo vệ con mình, dù cho Pip không hiểu hay không chấp nhận hành động đó.

Ophélie nói một cách kiên quyết: “Mẹ xin lỗi. Nhưng con không biết người đó là ai mà, phải không?”.

“Con biết. Chú ấy là người tốt. Con chú ấy ở New Zealand”. “Có lẽ ông ta nói dối”. Ophélie khăng khăng giữ nguyên sự quyết đoán của mình. Nhưng cô bắt đầu cảm thấy bất lực khi thuyết phục cô bé thông qua cánh cửa bị khóa. Rõ ràng là Pip không muốn cô vào.

“Con hãy ra ngoài và nói chuyện với mẹ nào”.

“Con không muốn nói chuyện với mẹ. Con ghét mẹ!”. “Chúng ta hãy ăn tối và nói chuyện nhé. Nếu con muốn, chúng ta có thể ra ngoài”. Ở thị trấn có hai nhà hàng mà cả hai mẹ con đều chưa đến bao giờ.

“Con không muốn ra ngoài với mẹ. Không bao giờ!”. Ophélie không nói gì mà chỉ muốn con gái hiểu những gì cô đã làm. Trên thế gian này, cô chỉ biết có mình và con gái. Họ không muốn trở thành kẻ thù hay luôn cãi nhau. Điều mà họ muốn là luôn ở bên nhau.

“Sao con không mở cửa? Mẹ sẽ không vào nếu con không muốn. Con không cần phải khóa cửa”.

“Con không muốn mẹ vào”. Cô bé nói một cách cố chấp. Trên tay nó vẫn còn cầm bức tranh vẽ con Mousse mà nó vẽ cùng Matt. Nó vẫn khóc. Nó thật sự nhớ Matt.

Nó không muốn mẹ nó chia cách nó với Matt. Nó có thể ra ngoài gặp Matt khi ở cùng Amy. Nó ghét những gì mẹ nó nói với Matt. Mẹ nó đã sỉ nhục Matt.

Ophélie tiếp tục thuyết phục cô bé ra ngoài.

Cuối cùng, cô không thuyết phục nữa rồi bỏ về phòng của mình.

Tối hôm đó cả hai đều không ăn tối. Cuối cùng, cơn đói đã làm Pip phải ra ngoài vào sáng hôm sau. Cô bé ăn bánh mì nướng và một chén ngũ cốc. Sau đó nó lại quay vào phòng. Nó không nói với Ophélie một lời nào khi cô chuẩn bị điểm tâm rồi rời khỏi nhà.

Ở nhà, Matt đã thức trắng đêm vì nghĩ và lo cho Pip. Anh cũng không biết họ sống ở đâu. Anh

muốn xin lỗi mẹ cô bé với hi vọng làm cô hết giận. Anh không muốn Pip biến mất khỏi đời mình. Anh thật sự đã rất nhớ nó.

Cuộc chiến tranh lạnh giữa Pip và mẹ vẫn tiếp tục cho đến đầu giờ trưa. Sau đó họ ngồi ăn chiều một cách im lặng. Gương mặt Pip biểu hiện sự mất lòng tin của nó với mẹ.

“Chúa ơi! Pip! Ông ta có gì đặc biệt thế? Thậm chí con còn không biết gì về ông ấy mà?”.

“Con biết. Nhưng con thích vẽ cùng chú ấy. Chú ấy cho phép con ngồi vẽ. Chúng con có thể nói chuyện hoặc không. Nhưng con chỉ thích ở bên cạnh chú ấy”.

“Đó chính là điều khiến mẹ lo lắng đấy, Pip. Ông ấy đáng tuổi cha con, làm sao thích ở bên cạnh con được? Thật vô lý!”.

“Có lẽ chú ấy nhớ con của mình. Con cũng không biết nữa. Có lẽ chú ấy thích con. Con nghĩ chú ấy cô đơn hay có việc gì đó”. Cô bé muốn nói Matt cũng cô đơn như nó, nhưng không nói ra. Cô bé vẫn ngoan cố và sẵn sàng bảo vệ Matt.

“Có lẽ mẹ sẽ cùng đi với con nếu con muốn vẽ cùng với ông ấy. Nhưng mẹ không nghĩ là ông ấy vui khi thấy mẹ”.

Cô tưởng tượng ra chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô ở đó. Không có ý đổ lỗi cho Matt, cô chỉ không biết vì sao mình lại quá giận dữ và cư xử với anh như thế. Cô đã nhiều lần cho rằng anh là một kẻ dụ dỗ trẻ em. Lúc đó, cô vô cùng hốt hoảng khi thấy họ ngồi cùng nhau và có vẻ như anh đang đe dọa con gái mình. Đây cũng là phản ứng bình thường, dù cô không muốn thế.

Pip vui vẻ và tràn đầy hi vọng: “Con có thể cùng mẹ gặp chú Matt không? Con hứa sẽ không về nhà chú ấy. Thực tế, chú ấy chưa bao giờ bảo con về nhà chú ấy mà?”. Cô bé không nói dối vì Matt chưa hề mời nó về nhà mình.

“Để mẹ xem nào. Mẹ cần một ít thời gian để suy nghĩ. Có lẽ ông ấy không muốn con ở đó sau những gì mẹ đã nói. Mẹ chắc là ông ấy không vui chút nào”.

Pip nói thêm: “Con sẽ nói với chú ấy là mẹ biết lỗi rồi”. “Có lẽ con nên dẫn chị Amy đi cùng. Mẹ sẽ đi theo sau và xin lỗi chú ấy. Mẹ hi vọng chú ấy không giận mẹ”.

“Cảm ơn mẹ”. Đôi mắt cô bé tràn đầy niềm vui. Nó đã chiến thắng và nó có quyền thăm người bạn duy nhất của mình.

Họ cùng nhau ra biển vào trưa hôm đó. Pip không thể đợi lâu. Nó cùng con Mousse chạy nhanh ra bãi biển. Ophélie bị bỏ ở đằng sau khá xa. Cô đang nghĩ mình sẽ nói gì với Matt? Dù sao, cô làm tất cả chỉ vì Pip.

Nhưng khi đến nơi mà Matt thường ngồi, Pip không thấy ai ở đó cả.

Họ không thấy Matt. Anh đã chán nản sau sự việc ngày hôm ấy. Anh nhốt mình trong nhà và đọc sách. Thậm chí Matt không có hứng để lái thuyền. Pip và Ophélie cùng nhau ngồi trên cát trong thời gian dài. Họ nói chuyện về Matt. Và cuối cùng họ nắm tay cùng nhau về nhà. Lần đầu tiên trong đời, cô bé thấy mình thân với mẹ như thế. Còn Ophélie cũng cảm thấy vui, vì ít ra cô cũng đã cố xin lỗi Matt.

Từ phòng khách, Matt đứng lên và nhìn ra ngoài cửa sổ một hồi lâu. Anh thấy những con chim, thuyền câu cá và vài tấm gỗ trôi dạt trên biển. Anh không thấy Pip cùng mẹ nó ngồi ở đó hay cùng nắm tay nhau đi bộ. Lúc anh nhìn ra ngoài, họ đã về nhà. Biển vẫn hiu quạnh và trống rỗng, hệt như cuộc đời anh.

Chương 5

Trước buổi trưa hôm sau, Pip bảo Amy ra ngoài với mình để gặp một người bạn. Cô bé mang theo bánh mì sandwich và táo nhằm nỗ lực cải thiện hành vi của mẹ mình. Amy nghĩ việc làm này không làm trái ý mẹ Pip và cô bé cũng nghĩ thế. Cô bé rời nhà với sự đồng ý của mẹ. Nó mang theo một chiếc túi nâu và hi vọng Matt sẽ quay trở lại sau nhiều ngày vắng mặt. Cô bé không biết chuyện gì xảy ra với Matt. Matt đã từng nói anh ra đây vào mỗi buổi trưa và nó hi vọng chuyện Matt vắng mặt không phải do lỗi của mẹ nó. Không lâu sau đó cô bé đã thấy Matt. Nó nhìn Matt trước khi anh kịp nói bất kỳ một lời nào. Chỉ hai ngày không gặp cô bé, Matt cảm thấy như dài vô tận và vô cùng đau khổ. Cô bé đến bên Matt và nói:

“Cháu xin lỗi, chú Matt. Ngày hôm qua, mẹ cháu đã đến để xin lỗi chú, nhưng chú không có ở đây”.

“Thật à? Hay quá”. Anh nói một cách hững hờ và không hiểu điều gì khiến Ophélie đến đây. “Chú xin lỗi vì làm mẹ cháu nổi giận. Mẹ cháu có giận cháu khi về nhà không?”.

Pip nói một cách thành thật với vẻ vô cùng thoải mái: “Đợi một chút nào. Mẹ cháu nói cháu có thể gặp chú ngày hôm nay và bất cứ khi nào cháu muốn. Chỉ có điều duy nhất là cháu không được đến nhà chú mà thôi”.

“Mẹ cháu đúng đấy. Nhưng làm thế nào cháu có thể thuyết phục mẹ đồng ý cho cháu đến đây?”. Matt hỏi một cách ngạc nhiên. Anh ngồi thoải mái với túi đựng đồ nghề vẽ. Anh vui khi gặp lại Pip. Suốt đêm anh đã không ngủ được vì phiền muộn. Anh nghĩ mình sẽ không được gặp lại cô bé nữa. Anh nhớ đến những lúc anh và cô bé trò chuyện, cũng như những lúc làm cho nó trở nên tự tin hơn. Cô bé có ý nghĩa với anh biết bao, dù họ chỉ gặp nhau vài lần trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Cô bé như một con chim nhỏ vui vẻ nhảy nhót. Hình ảnh này đã in đậm trong tim anh. Tuy nhiên, trong tâm hồn cô bé đã xuất hiện một lỗ đen. Nó đã mất cha và mất anh trai, còn anh mất cả hai đứa con của mình. Chính vì thế nên Matt và Pip dường như đã hiểu nhau và muốn chia sẻ nỗi buồn cho nhau.

Pip trả lời với nụ cười ranh mãnh: “Cháu đã khóa cửa phòng và nhốt mình trong đó. Cháu nghĩ mẹ cháu sẽ cảm thấy không vui. Bà ấy đã cư xử không phải với chú. Cháu xin lỗi... Nhưng từ trước đến nay, mẹ cháu chưa hề như thế. Có lẽ mẹ cháu lo lắng mọi thứ và đôi khi bà ấy phát điên lên. Đôi khi bà lo lắng nhiều việc, nhưng có lúc lại không lo gì cả. Cháu nghĩ mẹ cháu đã vô cùng bối rối”.

Matt nói thêm với vẻ thông cảm: “Hay mẹ cháu đang chịu đựng một áp lực, một sự căng thẳng từ sau vụ tai nạn ấy?”. Thực sự ngày hôm đó anh không thích cách cư xử của Ophélie một chút nào. Nhưng anh hiểu tâm trạng của cô và anh nghĩ cô chỉ nhất thời nóng giận.

Pip hỏi: “Sao vậy chú?”. Cũng vào lúc đó, cô bé mở túi xách ra. Trong đó có đầy đủ, nào là bánh mì sandwich, nào là táo. Cô bé lấy ra một miếng bánh mì cho Matt. Cô bé cảm thấy thật tuyệt khi gặp lại Matt, cô thích trò chuyện với Matt và nhìn anh vẽ.

“Cái mà chú nói khi nãy là cái gì vậy?”.

Matt cắn một miếng bánh mì sandwich rồi nói: “Cảm ơn cháu! Cái chú nói hồi nãy là sự căng thẳng từ sau vụ tai nạn. Đó là việc kinh khủng xảy ra với ai đó, và sau đó nó lại xuất hiện trong tâm trí họ. Họ có vẻ vô cùng hốt hoảng. Và mẹ cháu chính là người chịu những cú sốc đó. Mẹ cháu đã chịu đựng khá nhiều sự căng thẳng từ khi cha và anh trai cháu mất”.

“Thế sau này họ có còn như thế không? Họ có được chữa khỏi không?”. Cô bé luôn nghĩ và lo lắng như thế trong suốt chín tháng qua nhưng không biết phải hỏi ai. Nó cũng không cảm thấy thoải mái khi nói chuyện với cô Andrea như khi nói chuyện với Matt. Anh ấy là bạn nó, còn Andrea như là mẹ.

“Chú nghĩ là có thể, nhưng phải mất nhiều thời gian. Mẹ cháu như thế nào sau khi vụ tai nạn xảy ra?”.

Pip trầm ngâm nói: “Đại loại như ngủ nhiều và không nói nhiều như trước đây. Hầu như mẹ không cười mà cũng không khóc”. Sau đó nó bẽn lẽn nói: “Cháu cũng thế...”

“Chú hiểu hoàn cảnh của cháu. Vì một nửa gia đình cháu đã biến mất”.

Cô bé cảm thấy không thích ai cả. Nó bắt đầu nghĩ đến việc mẹ muốn đến xin lỗi Matt. Pip vẫn thấy xấu hổ khi nhớ lại cách mẹ nó cư xử với Matt: “Mẹ cháu cảm thấy có lỗi vì những gì đã nói với chú vào ngày hôm đó”.

Matt bình tĩnh nói: “Không có gì đâu. Mẹ cháu đúng đấy. Chú là một người lạ, và cháu không biết gì về chú cả. Chú có thể cố tình làm cháu mất cảnh giác và sau đó làm hại cháu, như những gì mẹ cháu nói. Mẹ cháu hoàn toàn đúng khi nghi ngờ chú, và cháu cũng nên vậy”.

“Tại sao vậy? Chú đã rất tốt với cháu và còn giúp cháu vẽ chân sau của con Mousse nữa. Đó là việc làm tốt. Cháu vẫn còn giữ bức tranh đó trong phòng”.

Matt trêu Pip: “Nó như thế nào nhỉ?”.

Cô bé cười ranh mãnh: “Khá đẹp!” Khi Matt đã ăn xong miếng sandwich, cô bé đưa cho anh quả táo. Anh cắt quả táo ra một nửa và đưa cho Pip. “Cháu biết chú là người tốt ngay từ lần đầu cháu gặp chú”.

Matt nhìn cô bé với vẻ ngạc nhiên: “Làm thế nào mà cháu biết?”.

“Cháu chỉ biết thế thôi. Chú có đôi mắt rất đẹp”. Pip không nói là cảm thấy thế khi Matt buồn lúc kể về con của mình. Cô bé thích thế. Thật là tệ nếu Matt không quan tâm gì đến con cái.

“Đôi mắt của cháu cũng rất đẹp mà. Chú thích vẽ cháu. Cháu nghĩ như thế nào?”. Thực tế Matt đã có ý nghĩ như thế ngay từ khi gặp Pip lần đầu.

“Cháu nghĩ mẹ cháu sẽ rất thích. Có lẽ cháu sẽ tặng mẹ cháu trong ngày sinh nhật của bà ấy”.

“Khi nào?” Matt không phải là người hâm mộ gì Ophélie, nhưng anh sẽ làm thế vì Pip. Anh cũng muốn vẽ chân dung Ophélie. Cô ấy là một người phụ nữ nhỏ nhắn và giờ đây có thể cô cũng là bạn anh.

Cô bé nói: “Ngày 10 tháng 12”.

“Thế còn ngày sinh nhật của cháu?” Matt hỏi. Anh luôn muốn biết nhiều về cô bé, vì mỗi khi nhìn nó, anh lại nhớ đến con gái Vanessa của mình.

Anh “ngưỡng mộ” Pip, vì cô bé là một đứa trẻ rất can đảm. Đặc biệt là nó có thể thuyết phục mẹ cho nó ra biển gặp anh và làm cho mẹ đến xin lỗi anh vào ngày hôm trước. Thật đáng sợ. Người phụ nữ hôm chủ nhật trông như không hề biết hối lỗi trừ khi có một khẩu súng chĩa vào cô. Và trong trường hợp này, Pip là người cầm khẩu súng đó.

“Sinh nhật của cháu vào tháng 10”. Không lâu sau khi cha và anh trai của nó mất.

“Kỳ sinh nhật mới đây của cháu như thế nào?”. “Cháu và mẹ ra ngoài ăn tối”. Cô bé không nói cho Matt nghe nó buồn như thế nào. Mẹ nó đã quên ngày sinh nhật của nó. Hôm đó không có tiệc, cũng không có bánh sinh nhật. Đó là kỳ sinh nhật kinh khủng đầu tiên từ khi cha và anh trai nó mất.

“Cháu và mẹ có ra ngoài nhiều không?”.

“Không. Trước đây thì có. Cha cháu thích dẫn cả nhà đi ăn ở nhà hàng. Nhưng ở đó mất nhiều thời gian lắm. Thật là chán!”.

“Thật không tin nổi. Chú có thấy cháu chán đâu?”. Cô bé nói một cách đáng yêu: “Với chú thì không.

Cháu thích vẽ cùng chú”.

“Chú cũng thích vẽ cùng cháu”. Thế là Matt đưa bút chì và giấy cho Pip. Cô bé quyết định vẽ con chim đậu trên vỏ sò và sau đó bay đi khi con Mousse rượt nó. Cô bé phát hiện ra thật khó để vẽ

rong biển. Cuối cùng bức tranh của cô bé cũng được hoàn thiện nhờ có Matt.

Cô bé vẽ tốt hơn. Nhờ có Matt, nó có thể vẽ bất cứ thứ gì mà nó muốn. Còn Matt vô cùng vui khi giúp cô bé.

Matt ngồi hàng giờ dưới nắng. Đó là một ngày quý giá ở Safe Harbour. Cô bé không còn vội vàng về nhà nữa. Nó vui vì không phải nói dối hay giấu ai về việc nó ra ngoài gặp Matt. Nó có thể nói sự thật là cùng Matt vẽ tranh ở bãi biển. Lúc ấy đã bốn giờ rưỡi chiều. Con Mousse cũng đã thấm mệt đang nằm dài trên cát.

Matt cười và hỏi: "Cả hai sẽ về ngay chứ?". Cô bé nhìn Matt. Nó nhận ra Matt thật giống cha mình khi cười, dù ông rất ít khi cười. Ông là một người nghiêm túc và thông minh. Mọi người đều nói ông là một thiên tài và Pip không nghi ngờ gì cả. Ngoại trừ cách cư xử ra, ông là một người tốt.

"Mẹ cháu sẽ về nhà vào khoảng thời gian này. Mẹ thường hay mệt sau khi họp nhóm. Đôi khi mẹ về nhà là vào phòng ngủ ngay".

"Thật là một khoảng thời gian khó khăn".

"Cháu không biết nữa. Mẹ không khi nào nói cho cháu nghe. Có lẽ mẹ đã khóc nhiều". Sau một hồi suy nghĩ, Pip nói: "Nếu chú không bận, có lẽ cháu sẽ đến vào ngày mai hay thứ năm". Trước đây cô bé chưa bao giờ đề nghị như thế.

"Chú rất vui khi gặp lại cháu. Cháu có thể ra bất cứ khi nào cháu muốn. Hãy gửi lời chào của chú đến mẹ cháu nhé". Cô bé gật đầu và cảm ơn Matt. Cô bé vẫy tay chào Matt rồi nhảy tung tăng về nhà. Matt nhìn cô bé và con Mousse cho đến khi hình bóng họ mất dần.

Anh luôn làm thế mỗi khi chia tay với Pip. Cô bé là một trong số ít người xuất hiện trong cuộc đời anh. Nó như một con chim nhỏ, lúc đến lúc đi. Đôi cánh luôn dao động, còn đôi mắt to luôn chứa đựng những điều kỳ diệu. Cuộc trò chuyện với Pip làm anh xao xuyến. Nó khiến anh cười. Anh luôn nghĩ về cô bé và tự hỏi mẹ nó là người như thế nào. Cô bé nói cha nó là một thiên tài. Gia đình nó không phải là một gia đình chuẩn mực và cô bé cũng chỉ là một đứa trẻ bình thường. Con anh cũng thế. Chúng nó đều là những đứa trẻ tuyệt vời. Lần cuối anh gặp chúng đã lâu lắm rồi, anh cũng không nhớ nổi nữa.

Matt nhớ có lần anh mang Venessa đi thuyền cùng mình. Matt đã dạy nó lái thuyền. Venessa rất thích. Anh cũng muốn đưa Pip đi thuyền, nhưng nghĩ đến sự hoài nghi của Ophélie nên anh không dám. Cô bé không biết nhiều về anh. Lỡ có chuyện gì xảy ra với cô bé thì sao. Anh không muốn chuyện không hay xảy ra với nó.

Khi Pip về nhà, nó thấy mẹ đang bước ra cửa. Như mọi khi, Ophélie nhìn và hỏi Pip đã đi đâu?

"Con đến gặp Matt. Chú ấy gửi lời chào đến mẹ. Hôm nay con đã vẽ những chiếc thuyền. Con không thể vẽ con chim vì nó quá khó". Cô bé đặt xấp giấy lên bàn. Ophélie nhìn sơ qua những bức tranh và nhận ra cô bé vẽ khá đẹp. Cô ngạc nhiên khi thấy Pip vẽ tốt đến thế. Chad cũng vẽ đẹp như thế. Tuy nhiên cô cố không nghĩ đến nữa.

Pip đề nghị: "Nếu mẹ muốn, con sẽ nấu bữa tối". Và lần đầu tiên, Ophélie mỉm cười.

"Chúng ta ra ngoài nào".

"Chúng ta không ăn ở nhà sao?". Pip biết mẹ nó mệt. Nhưng tối nay dường như mẹ nó trông đỡ hơn.

"Có lẽ sẽ rất vui đấy. Sẽ như thế nào nhỉ? Sao chúng ta không ra ngoài ngay bây giờ nhỉ?". Đây quả là một bước tiến lớn với Ophélie. Pip đã biết và thừa nhận điều đó.

Pip vô cùng ngạc nhiên. Sau đó nó vui vẻ đáp: "Được ạ!". Nửa giờ sau đó họ đã ngồi bên bàn ăn ở quán Mermaid, một trong số hai nhà hàng ở thị trấn. Họ dùng món hamburger và trò chuyện với nhau. Đây là lần đầu tiên họ ăn ở bên ngoài. Khi về nhà cả hai đều vui vẻ dù đã thấm mệt.

Tối hôm ấy Pip lên giường ngủ sớm. Hôm sau nó lại ra ngoài gặp Matt. Mẹ Pip không phản đối

gì khi nó rời nhà và thường tỏ ra thoải mái khi thấy Pip về. Như thường lệ, cô bé đặt các bức tranh trên bàn. Vào cuối tuần nó bắt đầu gom lại các bức tranh mà nó đã vẽ. Những bức tranh khá đẹp. Nó đã học vẽ từ Matt.

Vào sáng thứ sáu cô bé mang thức ăn trưa cho Matt. Nó đi cùng con Mousse vài phút để xem những con sò. Đôi khi Matt thấy cô bé nghịch nước. Matt mỉm cười và nghĩ cô bé đã thấy một con sứa hay con cua, anh chờ nghe tiếng con Mousse sủa. Nhưng một lần anh nghe con Mousse rên rỉ, còn Pip ngồi trên cát ôm chân mình.

“Cháu không sao chứ?”, Matt hỏi cô bé mà không biết nó có nghe không vì ở khoảng cách khá xa.

Cô bé lắc đầu. Matt đặt cọ vẽ xuống và nhìn cô bé. Nó không đi mà cũng không đứng lên, chỉ ngồi đó và ôm chân. Anh không thấy mặt nó. Đầu nó nghiêng một bên khi nhìn chân mình còn con Mousse vẫn rên rỉ. Matt đi về phía Pip để xem chuyện gì xảy ra. Anh hi vọng cô bé không đạp phải cây đinh. Trên bãi biển có rất nhiều đinh bị gỉ sét, nếu Pip đạp phải thì thật nguy hiểm.

Khi đến chỗ cô bé, anh nhận ra nó không đạp phải đinh mà là một mẩu thủy tinh vỡ. Lòng bàn chân cô bé bị cắt một vệt khá dài.

“Sao lại như thế này?”. Anh ngồi xuống bên cạnh cô bé. Máu chảy nhiều trên cát và chân cô bé vẫn dính máu.

“Nó nằm bên dưới tảo biển và cháu đã vô tình đạp phải”. Cô bé nói một cách không sợ sệt, nhưng sau đó anh nhận ra mặt nó đang tái đi.

“Cháu đau nhiều không?”.

Cô bé nói dối: “Không nhiều ạ!”.

“Chú thấy là cháu đang rất đau. Đưa chú xem nào”. Anh muốn bảo đảm không còn miếng thủy tinh nào còn sót lại trong chân cô bé. Dường như không còn miếng nào, nhưng bàn chân bị cắt khá sâu. Cô bé nhìn Matt với đôi mắt đầy lo lắng.

“Cháu sẽ ổn chứ?”.

“Ừ! Sau khi đã cắt đi bàn chân”. Cô bé bật cười dù vết thương làm nó khá đau. Lúc này nó cũng cảm thấy sợ. Matt nói khi anh dìu nó đứng lên: “Cháu cũng có thể vẽ bằng một chân mà”. Cô bé nhẹ như lông chim. Anh không muốn vết thương ở chân cô bé bị dính cát.

Nhưng sau đó anh chợt nhớ ra rằng, mẹ cô bé không đồng ý để anh đưa cô bé về nhà. Nhưng anh không thể để cô bé về nhà với vết thương ở chân được. Vết thương của cô bé cần được may lại. Nhưng Matt không nói cho Pip nghe vì sợ nó lo lắng. “Mẹ cháu không cho phép chú đưa cháu về nhà chú. Nhưng chú phải làm thế để sát trùng vết thương cho cháu”.

Cô bé hỏi với vẻ lo lắng: “Có đau không chú?”. Matt mỉm cười. Sau đó anh đưa cô bé về nhà mình. Con Mousse chạy theo sau. Anh đã bỏ lại đồ nghề vẽ mà không suy nghĩ gì.

“Không đau như khi mẹ cháu hét lên với hai chúng ta đâu”. Anh nói như để cô bé quên đi cơn đau. Cả hai đều nhận ra họ để lại vết máu trên cát. Anh bế Pip trên tay. Cuối cùng họ đã đứng trước cửa. Matt đi vào nhà bếp, trên tay vẫn bế Pip. Máu từ vết thương của Pip rơi trên sàn nhà. Anh đặt Pip ngồi trên ghế và nâng chân cô bé đặt tựa lên bồn nước. Trong giây lát, máu chảy khắp nơi và cả lên người Matt.

Cô bé hỏi một cách lo lắng: “Thế cháu có phải đến bác sĩ không?”. Mắt cô bé tròn xoe và mặt nó tái xanh. “Đầu Chad cũng từng bị thương. Anh ấy cũng ra máu nhiều và anh ấy cũng bị may nhiều mũi”. Cô bé không hề nói cho Matt biết Chad bị thương vì nổi giận và đập đầu vào tường. Lúc ấy Chad mới lên mười, còn Pip chỉ mới sáu tuổi. Tuy nhiên cô bé vẫn nhớ sự việc rất rõ. Cha nó vì việc đó đã mắng mẹ và mắng cả Chad nữa. Lúc ấy mẹ đã khóc rất nhiều. Đó quả là một cảnh tượng hãi hùng.

Matt nói: "Để chú xem nào". Anh bế cô bé ngồi trên bồn nước và mở nước để rửa vết thương. Nước trong bồn nhanh chóng chuyển sang màu đỏ. "Được rồi cô bé. Giờ để chú quấn chiếc khăn này lên chân cháu nhé". Cô bé nhận ra Matt có một nhà bếp thật ấm áp và thoải mái dù cho mọi thứ ở đây trông đã cũ. "Sau khi chú đã quấn vết thương cho cháu, chú nghĩ mình sẽ đưa cháu về nhà với mẹ. Hôm nay mẹ cháu có ở nhà chứ?".

"Có ạ!".

"Tốt. Chú sẽ lái xe đưa cháu về nhà. Cháu không được đi vì chân đã bị thương. Cháu thấy thế nào rồi?".

"Đỡ ạ. Thế sau đó chúng ta có đến bệnh viện không?". "Để xem mẹ cháu nói gì. Trừ khi cháu muốn chân mình bị chặt đứt ở đây. Chỉ mất vài phút thôi. Con Mousse sẽ tha chân cháu đi". Anh ngồi ở một góc và nhìn cả hai. Pip bật cười vì những gì Matt nói. Nhưng mặt cô bé vẫn tái xanh. Anh nghĩ vết thương đã làm cô bé rất đau. Anh đã đúng. Nhưng cô bé không nói cho anh biết, vẫn tỏ ra mình là người can đảm.

Anh quấn khăn quanh chân cô bé rồi lấy chìa khóa. Họ lên đường về nhà Pip. Con Mousse chạy theo sau. Matt đặt Pip lên ghế ngồi, máu đã thấm đầy chiếc khăn.

Trên đường về nhà cô bé hỏi: "Vết thương càng tệ phải không chú Matt?". Matt nhìn nó với vẻ là vết thương không nghiêm trọng.

"Không! Không đến nỗi nào. Người ta không nên quăng những mảnh thủy tinh như thế trên bãi biển". Những mảnh thủy tinh ấy sắc như một con dao và có thể làm bị thương mọi người ở bãi biển.

Năm phút sau, họ đã đến nơi. Anh bế cô bé vào nhà. Con Mousse vẫn theo sát họ. Ophélie đang ở phòng khách. Cô ngước nhìn lên và ngạc nhiên khi thấy cả hai đứng trước cửa. Matt đang bế Pip.

"Chuyện gì vậy? Pip, con không sao chứ?". Ophélie lo lắng bước đến chỗ họ.

"Con không sao mẹ à. Con bị đứt chân". Matt nhìn Ophélie. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy sự chân thành của cô kể từ khi cô cho rằng anh là kẻ dụ dỗ trẻ em.

Ophélie hỏi Matt: "Con bé không sao chứ?". Matt đặt nhẹ Pip xuống rồi thận trọng tháo miếng khăn quấn ở chân cô bé ra.

"Tôi nghĩ thế. Nhưng cô nên cẩn thận với vết thương của con bé". Anh không muốn nói với Ophélie về sự nghiêm trọng của vết thương trước mặt cô bé cũng như không muốn nói rằng cô bé phải đi khâu vết thương đó.

"Tốt hơn hết chúng ta cần đưa nó đi bác sĩ. Tôi nghĩ vết thương của Pip phải được khâu lại". Ophélie nói. Còn Pip giàn giụa nước mắt. Matt vỗ nhẹ vai cô bé.

Anh nói: "Vâng. Có lẽ phải khâu một hay hai mũi". Anh xoa nhẹ đầu cô bé để trấn an nó. Nhưng không hiểu sao Pip bật khóc. Giờ đây nó không còn tỏ ra là cô bé can đảm nữa. Nhưng nó cũng không muốn Matt nghĩ mình là một đứa trẻ yếu đuối. "Họ sẽ chích thuốc tê trước để cháu không đau. Chú cũng từng bị thế vào năm ngoái. Không sao đâu".

"Đau chứ sao không!". Cô bé hét lên.

Cô bé nói đúng. Đó là một vết cắt dài và máu ra rất nhiều. "Con không muốn bị khâu!". Cô bé nói và úp mặt vào người mẹ.

"Chân cháu sẽ khỏi và lại được chạy nhảy như trước. Chú hứa đấy!". Matt nói và nhìn Ophélie. Còn Ophélie tự hỏi không biết anh có đi không. Anh không muốn vào nhà mà không có sự cho phép của gia chủ. Nhưng dường như Ophélie rất biết ơn vì anh đã đến đây. Anh dường như đã có ảnh hưởng lớn đến cả hai. Xem ra anh là một người kiên nhẫn và dễ tính.

Ophélie có vẻ lo lắng và hỏi: "Ở đây có bác sĩ không?". "Ở đây có một trạm xá bên cạnh cửa hàng tạp hóa và có một y tá. Cô ấy từng khâu vết thương cho tôi năm ngoái. Cô thấy sao? Nếu

không, chúng ta đưa cô bé vào thành phố. Nếu cô không ngại, tôi có thể đưa hai mẹ con đến đó".

"Sao chúng ta không đưa cô bé đến trạm xá để xem y tá nói sao".

Pip khóc thút thít trên đường đến đó. Matt luôn kể chuyện vui để trấn an hai mẹ con. Khi họ đến đó, người y tá xem vết thương của Pip và bà đã khâu vết thương cho Pip như khâu cho Matt vào năm ngoái. Đầu tiên, bà tiêm cho Pip thuốc tê rồi sau đó khâu vết thương lại. Cô bé bị khâu bảy mũi ở chân và vết thương được băng lại. Nó phải nghỉ vài ngày và một tuần sau sẽ tháo băng. Matt đưa cô bé trở lại xe. Trông nó thật mệt mỏi.

Trên đường lái xe về thị trấn, Matt đề nghị: "Tôi có thể mời hai mẹ con ra ngoài ăn trưa không?". Tuy nhiên Pip thấy không khỏe và họ đã quyết định về nhà. Về đến nơi, anh đặt cô bé nằm nhẹ nhàng xuống ghế dài.

Ophélie mở ti vi để con gái xem và năm phút sau nó đã chìm vào giấc ngủ.

"Cô bé thật đáng thương. Đó là một vết thương khá sâu. Tôi đã nhận ra điều này ngay khi nhìn thấy nó. Cô bé thật là can đảm".

"Cám ơn anh đã cư xử tốt với mẹ con tôi". Ophélie nói với vẻ biết ơn. Anh thật không thể tin cô là người từng mắng mình mấy ngày trước ở bãi biển. Lần này cô trông thật tử tế. Mắt cô thật buồn, trông hệt như mắt Pip. Hiện giờ cô cảm thấy mình như đang trôi dạt trên biển. Matt cũng muốn ôm cô, an ủi cô. Mọi sự đau khổ mà Ophélie gánh chịu đều biểu hiện qua ánh mắt cũng như gương mặt cô. Anh cũng nhận ra Ophélie là một phụ nữ đẹp và trẻ hơn so với tuổi của cô.

Anh nhìn và nói với vẻ quan tâm: "Tôi phải thú nhận là...". Anh muốn nói cho cô biết rõ mọi việc và sẵn sàng chịu những cơn giận dữ của cô. Anh nói tiếp: "Tôi đã đưa cô bé về nhà và lau vết thương ở chân nó. Chúng tôi chỉ ở đó năm phút và sau đó tôi đã đưa cô bé về cho cô. Lẽ ra tôi không làm thế, nhưng vết thương của cô bé cần được rửa sạch. Máu chảy khắp nơi vì thế tôi cần phải quấn vết thương lại cho nó".

"Thật may khi anh ở đó. Tôi hiểu mà. Cảm ơn anh đã nói cho tôi biết".

"Tôi nghĩ mình phải bế cô bé đến cho cô. Tôi biết cô cảm thấy như thế nào. Tuy nhiên tôi muốn xem xét vết thương của cô bé. Nó sâu hơn tôi nghĩ".

"Đúng vậy". Cô cảm thấy lo lắng khi thấy y tá khâu vết thương cho cô bé. Cô cũng có cảm giác đau nhói tương tự thế khi Chad đập đầu vào tường. Đó quả là một ngày kinh khủng.

Lần này cô phải cảm ơn Matt. Nhờ có anh mà cô bé đã được đưa đến trạm xá kịp thời. Đồng thời, anh đã giúp cô bé quên đi cơn đau. Giờ cô mới nhận thấy anh quả là người như Pip nói. Anh là một người tốt. "Cảm ơn! Anh thật tốt. Anh không những đối xử tốt với cô bé mà còn đối xử tốt với tôi nữa".

"Tôi thật sự xin lỗi về những việc đã xảy ra. Thật nguy hiểm khi ai đó ném những mảnh thủy tinh vỡ xuống bãi biển. Khi thấy bất kỳ mảnh thủy tinh nào, tôi đều nhặt lên. Thế mà mọi việc xảy ra như thế này đây". Anh nhìn sang Pip và mỉm cười khi thấy cô bé ngủ.

Ophélie hỏi Matt một cách hòa nhã: "Tôi có thể mời anh ăn gì đó không?". Anh hơi do dự. Họ đã ở bên nhau suốt sáng hôm đó.

"Có lẽ cô mệt rồi. Tôi biết cô cảm thấy như thế nào khi thấy con mình bị thương". Anh cũng cảm thấy mệt. Đó quả là một buổi sáng đầy xúc cảm.

"Tôi không sao mà. Sao anh không ăn vài miếng bánh sandwich nhỉ? Không mất nhiều thời gian đâu".

"Được không?".

"Được mà. Anh muốn một ly rượu trắng không?". Anh từ chối và chỉ muốn một lon Coca. Sau đó vài phút cô mang bánh mì ra. Trong những ngày qua, cô dường như khá bình tĩnh. Họ ngồi xuống bàn ăn và nhìn nhau.

“Pip nói với tôi cô là người Pháp dù cô nói tiếng Anh rất tốt. Tiếng Anh của cô khiến cho tôi ngạc nhiên đấy!”. “Tôi đã học tiếng Anh ở trường từ khi còn là một đứa trẻ. Tôi ở Pháp hơn nửa cuộc đời của mình. Tôi đến đây du học và kết hôn với một giáo sư”. “Cô học gì ở đây?”.

“Tôi là một sinh viên dự bị trường y. Nhưng tôi chưa bao giờ học qua trường y. Tôi kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp cao đẳng”.

Cô không kể cho Matt nghe việc cô đến Radcliffe. Vì điều này cho thấy cô có vẻ tự phụ.

“Cô có tiếc nuối khi không học trường y không?”. Cũng như con gái, Ophélie là một phụ nữ hấp dẫn.

“Không bao giờ. Tôi không nghĩ mình là một bác sĩ giỏi. Hồi nãy tôi cảm thấy khó chịu khi thấy y tá khâu vết thương ở chân Pip”.

“Nếu là con tôi, tôi cũng thấy khó chịu khi nhìn thấy nó bị như vậy”.

Lúc này, Ophélie như chợt nhớ những gì Pip nói về Matt. “Pip nói với tôi con anh đang ở New Zealand”. Khi nói xong, cô cảm thấy nỗi đau xuất hiện trên gương mặt anh và đôi mắt anh cũng nói lên điều đó. “Chúng bao nhiêu tuổi rồi?”.

“Một đứa 16 và đứa kia 18”.

“Con trai tôi sẽ được 16 tuổi vào tháng tư này”. Cô nói một cách buồn bã. Sau đó cả hai đều thay đổi chủ đề cuộc nói chuyện.

Matt nói: “Tôi đã học ở trường Beaux Arts tại Paris một năm khi đang học cao đẳng. Đó quả là một thành phố lộng lẫy. Nhiều năm qua, tôi chưa có dịp quay lại đó, nhưng tôi sẽ cố nếu có cơ hội. Louvre là nơi mà tôi thích nhất trên thế gian này”.

“Năm ngoái tôi có đưa Pip đến đó. Con bé không thích nơi ấy. Nó làm cho con bé hơi căng thẳng. Tuy nhiên nó lại thích quán tự phục vụ ở tầng hầm, nó thích thức ăn ở đó hơn là ở tiệm McDonald”. Cả hai đều bật cười về câu chuyện của cô bé.

Matt tò mò hỏi: “Cô có đến đó thường xuyên không?”. “Tôi thường đến đó vào mỗi dịp hè. Nhưng năm nay thì không. Khi còn bé, tôi thường đến Brittany. Có khá nhiều ký ức để tôi nhớ đến nơi đó”. Matt vô cùng ngạc nhiên khi thấy mình trò chuyện với Ophélie hợp nhau đến thế. Có lẽ anh thích cô. Cô là một phụ nữ đơn giản, nhiệt tình, chân thành và có vẻ gì đó không giống vợ của một thiên tài. Dưới mái tóc vàng óng, cô đeo bông tai bằng kim cương. Cô còn mặc chiếc áo len dài tay tuyệt đẹp. Sự dịu dàng càng làm cho cô đẹp hơn. Cô là một phụ nữ đáng yêu. Anh cũng nhận ra cô vẫn đeo nhẫn cưới. Điều này làm anh thấy xao lòng. Vợ anh, Sally, đã ném chiếc nhẫn cưới vào ngày cô ấy bỏ đi. Lúc ấy anh cảm thấy như thể mình bị giết chết vậy. Anh thực sự thấy quý Ophélie nhiều hơn khi thấy cô vẫn mang nhẫn cưới. Điều này chứng tỏ tình yêu và lòng tôn trọng của cô với người chồng quá cố. Đó cũng là điểm anh ngưỡng mộ cô.

Họ trò chuyện với nhau khi đã ăn xong bữa trưa. Họ không biết mình đã trò chuyện bao lâu cho đến khi thấy Pip cử động. Pip rên rỉ trở mình trên ghế dài. Con Mousse nằm dưới sàn, bên cạnh cô bé.

Matt nhận xét: “Con chó có vẻ mến cô bé nhỉ?”. Ophélie lắc đầu. “Trước đây nó theo con trai tôi. Nhưng sau khi Chad mất, nó lại theo Pip. Con bé dường như rất mến con chó này”.

Sau đó Matt cáo từ và cảm ơn Ophélie về bữa ăn trưa. Anh cũng không quên mời cô ra bãi biển cùng với Pip vào một ngày nào đó. Anh cũng kể cho cô nghe về chiếc thuyền buồm của mình và mời cô cùng lái khi nghe Ophélie nói cô rất thích biển.

Anh nói một cách buồn bã: “Tôi không nghĩ cô bé có thể đi bất kỳ nơi nào vào tuần tới”. Có lẽ Matt sẽ nhớ Pip lắm đây.

“Anh có thể đến đây thăm cô bé nếu muốn. Nó sẽ rất vui đấy”. Thật không thể tin được. Anh nhìn Ophélie. Một người mà hai tuần trước cấm anh không được đến gần cô bé giờ đây đã cho phép anh đến nhà thăm nó? Mọi việc thay đổi quá nhanh. Vì Pip mến anh nên Ophélie cũng tin

anh. Sau buổi sáng, họ đã chia sẻ nhiều điều cho nhau. Cô cảm ơn Matt vì những gì anh làm cho Pip. Và cô cũng mến anh. Giờ đây cô đã hiểu vì sao Pip lại thích kết bạn với Matt. Những gì mà Matt nói ra đều cho thấy anh là một người lịch sự. Cũng như Pip, Ophélie nhận ra Matt có điểm gì đó giống chồng mình. Cả hình dáng, cách đi và nhiều đặc điểm khác cũng thế... Cô cảm thấy thoải mái khi ở bên anh.

Anh nói một cách lịch sự: "Cảm ơn cô về bữa trưa". Cô cho anh số điện thoại. Anh hứa sẽ gọi trước nếu anh muốn đến. Anh nói rằng đợi cho Pip khỏe hẳn sẽ gọi điện cho họ.

Pip vô cùng thất vọng khi thức giấc mà không thấy Matt. Cô bé nhớ anh. Nó đã ngủ gần bốn giờ. Chân nó vẫn còn rất đau. Bà y tá bảo cơn đau sẽ kéo dài trong một hoặc hai ngày. Ophélie đã cho cô bé vài viên aspirin và đắp chăn cho nó.

Pip xem ti vi rồi lại ngủ trước giờ ăn tối.

Cô bé vẫn ngủ khi Andrea gọi điện cho họ. Ophélie đã kể cho Andrea nghe chuyện gì đã xảy ra và cô hết lời khen ngợi Matt.

Andrea nói: "Cậu thấy chưa... Mình đã bảo anh ấy không có vẻ gì là kẻ dụ dỗ trẻ em. Có lẽ cậu nên quyến rũ anh ta đi. Nếu không, mình sẽ làm đấy". Từ khi có đứa trẻ, cô chưa hẹn hò với ai. Andrea rất thích làm bạn với đàn ông. Cô luôn hẹn hò với những người đàn ông ở văn phòng mình. Hầu hết họ đều đã có gia đình. "Sao cậu không mời anh ấy ăn tối?".

"Ừ! Để xem". Ophélie nói mà không suy nghĩ nhiều. Cô đã rất vui khi ăn trưa với anh, nhưng không có ý theo đuổi anh. Lúc nào cô cũng nghĩ mình đã kết hôn và luôn là vợ Ted. Cô thường nói chuyện này khi họp nhóm. Suy nghĩ sống đơn độc làm Ophélie rùng mình. Cô đã yêu Ted hơn 20 năm và cái chết của anh cũng không làm cô thay đổi. Dù chuyện gì xảy ra đi nữa, tình yêu mà cô dành cho anh vẫn không thay đổi.

Andrea hứa: "Mình sẽ đến thăm cậu vào tuần này. Sao cậu không mời anh ấy ăn trưa khi mình đến nhỉ? Mình cũng muốn gặp anh ấy".

"Cậu thật là..." Ophélie bật cười. Họ trò chuyện với nhau vài phút và sau đó gác máy. Cô đưa Pip về phòng và ngủ cùng nó. Cô nhận ra mình cũng từng như thế. Dần dần, cô chìm vào giấc ngủ.

Ted và Chad đã mất được mười tháng rồi. Thật không thể tin được. Sự việc xảy ra gần được một năm rồi. Không thể nhặt từng mẩu tranh cuộc đời, nhưng vào một ngày nào đó cô có thể tìm ra nó. Một ngày nào đó, cô sẽ tìm được hạnh phúc và sống cuộc đời của mình. Cô biết từ giờ đến ngày đó vẫn còn khá xa. Vào buổi trưa hôm đó, ngày mà cô trò chuyện với Matt, quả là một ngày tuyệt vời. Tuy nhiên cô vẫn cảm thấy mình là người đã có gia đình. Cô không nghĩ mình sẽ đi thêm bước nữa.

Điều làm Matt ấn tượng khi ngồi nói chuyện với Ophélie là phẩm cách của cô. Anh có cảm giác như lần đầu tiên anh hẹn hò với cô vậy. Đã nhiều năm trôi qua, kể từ khi Sally bỏ đi, anh mới có cảm giác như thế. Cuối cùng anh nhận ra vết thương lòng của mình như đã được khâu lại. Anh không còn yêu Sally nữa và cũng không còn ghét cô ấy cũng như không còn cảm giác gì với cô ấy nữa. Tim anh dường như trống rỗng. Và hiện giờ những gì anh có thể nhớ là tình bạn giữa anh với một bé gái 11 tuổi.

Chương 6

Tuần lễ để Pip phục hồi sức khỏe quả là đã làm cô bé thất vọng ghê gớm. Cô bé ngồi trên ghế dài ở phòng khách, xem ti vi hay đọc sách còn Ophélie thì đánh bài. Hầu hết thời gian Ophélie cố làm cho con gái vui. Pip vẫn nhìn những bức tranh mà mình vẽ, nhưng nó không thể ra bãi biển hay gặp Matt. Vì cô bé không thể để cát lọt vào vết thương. Từ khi chân nó bị thương, thời tiết ở bãi biển cũng thật kinh khủng. Điều này làm cho nó cảm thấy tệ hơn.

Pip đã ở nhà ba ngày. Ophélie quyết định đi bộ ra bãi biển. Cô đi thẳng về phía bãi tắm công cộng mà không hề suy nghĩ gì. Cô vẫn tiếp tục đi và vô cùng ngạc nhiên khi thấy Matt ngồi đó cùng với giá vẽ. Anh không thể vẽ và không biết mình đang làm gì. Cô do dự như khi lần đầu tiên Pip nhìn Matt vẽ ở đằng xa. Matt quay đầu lại và nhìn thấy Ophélie. Cô đứng đó với vẻ bối rối, trông hệt như con gái mình.

Anh mỉm cười, còn cô bước đến gần.

“Chào anh! Anh khỏe chứ? Tôi thật sự không muốn quấy rầy anh”. Cô nói và cười một cách bối rối.

“Không sao đâu. Rất vui khi gặp lại cô”. Lúc ấy anh đang mặc áo thun và quần jeans. Anh có một thân hình cân đối, đôi tay mạnh mẽ và một bờ vai rộng. Anh hỏi: “Pip thế nào rồi?”.

“Thật đáng tiếc cho nó. Phải quanh quẩn ở nhà và không đi được đâu đó sẽ làm nó phát điên mất. Con bé rất muốn ra bãi biển gặp anh”.

Anh thận trọng nói: “Nếu cô đồng ý tôi sẽ đến thăm cô bé”. Anh không muốn làm ảnh hưởng đến cô bé hay mẹ nó.

“Tôi nghĩ con bé sẽ rất thích”.

“Có lẽ tôi sẽ giao cho nó vài công việc để nó không chán”. Ophélie nhận ra anh đang vẽ cảnh biển vào những ngày thời tiết khắc nghiệt trên chiếc thuyền nhỏ. Bức tranh quả là có sức mạnh. Nó làm người xem cảm nhận được một cảm giác cô độc, bị cách ly và sự dữ dội của biển.

“Tôi rất thích bức tranh của anh”. Bức tranh quả là đẹp và đáng yêu.

“Cám ơn cô!”.

“Anh luôn vẽ bằng màu nước à?”.

“Không! Tôi thích vẽ tranh sơn dầu hơn. Tôi cũng thích vẽ chân dung nữa”. Bỗng dưng anh chợt nhớ đến cái ngày anh hứa sẽ vẽ chân dung của Pip để tặng mẹ nó nhân ngày sinh nhật. Anh muốn bắt đầu vẽ trước khi cô rời Safe Harbour, nhưng vì cô bé gặp tai nạn nên anh không có thời gian để thực hiện, dù anh nhớ rất rõ hình ảnh cô bé trong tâm trí mình.

Ophélie hỏi: “Anh ở đây à?”.

“Ừ! Tôi đã ở đây gần mười năm rồi”.

“Có lẽ anh rất cô đơn khi đông về”. Cô nói, không chắc mình có nên ngồi trên cát hay chỉ cần đứng gần anh. Cô có cảm giác như thể mình đang đợi một lời mời, như thể khu vực này là của riêng anh vậy.

“Ở đây thật yên tĩnh. Tôi thích sự yên tĩnh. Nó rất hợp với tôi”. Hầu hết những người đến sống ở khu Ophélie ở đều là khách du lịch mùa hè, có rất ít người sống luôn ở đây. Bãi biển và thị trấn thật hiu quạnh và buồn bã khi vào đông. Với Ophélie, anh dường như là một người cô độc. Trông anh không hạnh phúc chút nào. Anh dường như là một người khá điềm tĩnh và thoải mái hệt như những gì người Pháp nói.

“Anh có thường xuyên vào thành phố không?”. Cô bắt đầu tò mò về anh và hỏi. Giờ đây cô mới hiểu vì sao Pip thích anh. Anh không phải là một người nhiều chuyện. Chính điều này làm cho người trò chuyện cùng anh cảm thấy thoải mái.

“Dường như không bao giờ. Tôi không có lý do gì để lên thành phố cả. Cách đây mười năm tôi đã bán công ty của mình rồi dọn đến đây ở. Tôi nghĩ mình cần nghỉ một thời gian trước khi tiếp tục công việc. Vì vậy, tôi mới ở đây”. Việc bán công ty quảng cáo hàng đầu trên thị trường đó đã giúp anh có thể sống ở đây, thậm chí dù là phải chia đôi tài sản với Sally. Chính gia tài nhỏ nhoi mà anh thừa kế được của cha mẹ đã giúp anh có thể ở đây.

Tất cả những gì anh muốn là được nghỉ ngơi trước khi bắt đầu thực hiện việc gì đó. Khi Sally đến New Zealand, anh đã cố liên lạc với bọn trẻ. Nhưng bốn năm trở lại đây anh đã không làm việc đó nữa. Anh cũng chán việc khởi đầu lại việc kinh doanh mới. Tất cả những gì anh muốn ngay bây giờ là vẽ. Anh đã được vài người đề nghị hợp tác nhưng không có hứng thú. Anh không muốn khoe với mọi người các tác phẩm của mình, mà chỉ muốn giữ chúng thôi.

Ophélie nói: “Tôi cũng yêu nơi này”. Cô bắt đầu ngồi xuống, cách xa chỗ anh ngồi khoảng mấy mét. Khoảng cách này cũng đủ để cô trò chuyện và thấy anh đang làm gì. Họ quan tâm đến nhau như Pip cũng từng làm như vậy. Ophélie ngồi im lặng nhìn anh cho đến khi anh nói.

“Nơi này cũng tốt cho trẻ con nữa”. Anh vừa nói, vừa nhìn tác phẩm của mình rồi sau đó đưa nó ra xa và ngắm tiếp. “Nơi này khá bình yên và trẻ con có thể chạy quanh bãi biển. Hơn thế nữa, cuộc sống ở nơi này giản dị và yên tĩnh hơn thành phố nhiều”.

“Tôi cũng thấy thế. Tôi có thể lui tới đây một cách dễ dàng. Chúng ta cũng không cần đi đâu xa, chỉ đi quanh quẩn ở đây thôi”.

Anh nhìn Ophélie rồi mỉm cười. “Tôi cũng thế”. Sau đó anh quyết định tìm hiểu thêm về cô. Rõ ràng cô là một phụ nữ thông minh, nhưng lúc nào cũng im lặng và tỏ ra mệt mỏi. Anh bắt đầu hỏi: “Cô có đi làm không?”. Trong lúc ăn trưa, cô đã không nói cho anh nghe vấn đề này và Pip cũng thế.

“Không. Trước đây thì có. Đó là lúc chúng tôi ở Cambridge. Nhưng từ khi những đứa trẻ chào đời và dọn đến đây, tôi đã không đi làm nữa. Anh thấy đấy, dù làm gì đi nữa tôi cũng không có đủ tiền để trả cho một cô trông trẻ. Tôi từng làm việc trong phòng thí nghiệm sinh hóa học ở Đại học Harvard. Tôi rất yêu công việc đó”.

Chính Ted là người tìm công việc ấy cho cô và nó khá thích hợp với cô. Cuối cùng Ted chính là giấc mơ của cô, là người mà cô cần. Ted và bọn trẻ là toàn bộ cuộc đời cô.

“Nghe có vẻ thú vị đây! Cô có nghĩ mình sẽ quay lại không? Ý tôi là trường y ấy?”.

Ophélie bật cười trước câu hỏi của Matt. “Tôi đã già rồi. Nếu bắt đầu học ngay từ bây giờ cho đến khi tốt nghiệp tôi đã ở tuổi 50 rồi. Học để làm một bác sĩ già à?”. Với tuổi 42, từ lâu mơ ước học trường y của Ophélie đã biến mất.

“Vài người khác cũng thế. Nghe có vẻ vui thật”.

“Tôi nghĩ mình sẽ học y. Nhưng tôi cũng vô cùng hạnh phúc khi đứng phía sau và hỗ trợ cho chồng mình”. Cô vẫn là một người Pháp và luôn cảm thấy hạnh phúc khi là điểm tựa cho chồng. Cô xem bản thân mình như là một hệ thống hỗ trợ và một đội cổ vũ để chồng mình có thể vượt qua khoảng thời gian khó khăn. Đó là những gì còn sót lại trong cuộc hôn nhân của họ. Ted cần cô như là một cầu nối với thế giới hiện thực. Cô là điều gì đó giúp anh giữ vững ý chí khi mọi việc trở nên khó khăn nhất. Giờ đây không còn ai làm thế cho cô nữa, ngoại trừ Pip. “Tôi từng nghĩ mình sẽ kiếm việc làm. Nói thẳng ra đó là những gì mọi người đã bảo tôi. Họ nghĩ tôi cần làm việc gì đó khiến cho bản thân bận rộn. Pip suốt ngày ở trường, còn tôi không có nhiều việc để làm”.

Với sự ra đi của Ted và Chad, công việc của cô dường như đã chấm dứt. Chad với những thử thách và rắc rối của mình đã khiến cô có nhiều việc để làm. Ted cũng cần khá nhiều sự quan tâm của cô. Nhưng Pip thì không. Cô bé luôn bận rộn cả ngày. Nó luôn bận rộn với bạn bè ở trường và vào những ngày cuối tuần. Ophélie có cảm giác như thể không những mình mất đi một nửa gia đình mà còn mất luôn cả công việc nữa. “Tôi không biết mình phải làm gì. Tôi vẫn chưa được đào tạo chính quy”.

“Thế cô thích làm gì?”. Matt hỏi với vẻ quan tâm. Hầu hết anh luôn nói chuyện trong khi vẽ và Ophélie thích điều đó. Họ có thể trò chuyện với nhau mà không làm cho cô cảm thấy mình bị xoi mói hay bị điều tra. Khi trò chuyện với Matt, cô cảm thấy dường như vết thương của mình đang được điều trị và Pip cũng thế.

“Anh biết không, thật là xấu hổ, nhưng tôi cũng không biết chắc nữa. Tôi chưa làm được việc gì cho bản thân mình. Đó là những gì tôi muốn từ lâu lắm rồi. Tôi luôn bận rộn với chồng và con. Còn Pip dường như không cần đến tôi nhiều như Ted và Chad”.

Matt nói một cách bình tĩnh: “Cô đừng nói thế chứ”. Anh thật sự muốn nói với cô rằng, rõ ràng đứa trẻ đó đang rất cô độc. Nhưng anh đã không nói. “Thế còn công việc tình nguyện thì sao?”. Rõ ràng là từ ngôi nhà mà họ đang thuê và việc chồng cô có được chiếc máy bay riêng đã cho anh thấy Ophélie không cần tiền.

Ophélie nói với vẻ trầm ngâm: “Tôi từng nghĩ thế”. “Tôi thường dạy vẽ ở một lớp vẽ trong bệnh viện tâm thần. Nó thật tuyệt. Đó là công việc tuyệt vời nhất mà tôi đã làm. Chúng dạy cho tôi biết nhiều điều hơn là tôi dạy chúng, như về cuộc sống, lòng can đảm và sự kiên nhẫn. Họ là những con người tuyệt vời. Nhưng khi đến đây, tôi đã không làm việc đó nữa”, Matt nói.

Quả thực khó khăn. Anh đã không làm công việc ấy nữa khi phiền muộn và khi không còn các con của mình nữa. Khi đến đây, anh đã cảm thấy đỡ hơn. Vì ít ra, khi ở đây một mình, anh cũng thấy hạnh phúc hơn. Và kể từ đó, anh cũng hiếm khi vào thành phố.

“Những bệnh nhân tâm thần đôi khi là những con người kỳ lạ”. Cô nhẹ nhàng nói. Chính cách nói này làm anh quay lại nhìn cô. Anh có thể nhận ra rằng, cô biết nhiều hơn những gì cô nói. Đôi mắt họ bắt gặp nhau, sau đó anh lại quay nhanh đi và tiếp tục vẽ. Bỗng dưng anh sợ khi hỏi vì sao cô lại nói thế. Tuy nhiên cô dường như nhận ra câu hỏi trong đầu anh.

“Con trai tôi mắc chứng rối loạn thần kinh... căn bệnh đó đã khiến nó vô cùng vất vả. Tuy nhiên nó là một người can đảm. Trong một năm, nó đã cố tự tử hai lần trước khi ra đi mãi mãi”. Phải có niềm tin lớn vào Matt, Ophélie mới dám nói ra sự thật này. Cô đã chia sẻ những chuyện buồn của mình với anh. Cô giống như đã biết anh là người như thế nào.

Matt bàng hoàng: “Thế Pip có biết chuyện đó không?”. “Có. Đó là khoảng thời gian kinh khủng với con bé.

Tôi là người phát hiện ra Chad tự tử lần đầu, còn Pip phát hiện Chad tự tử lần thứ hai. Thật là một thảm kịch”. “Thật đáng thương... Cả hai đứa trẻ đều đáng thương... Thế thằng bé đã làm gì?”. Tim anh như ngừng đập khi nhìn và lắng nghe cô nói.

“Lần đầu tiên, nó rạch cổ tay. Nhưng nhờ ơn Chúa, tôi đã phát hiện và nhanh chóng đưa nó vào bệnh viện để khâu lại vết thương. Lần thứ hai, nó đã cố treo cổ tự tử. May mắn thay, Pip vào phòng nó để hỏi gì đó và phát hiện ra Chad đang treo cổ. Con bé đã chạy nhanh đến tìm tôi và chúng tôi đã bế Chad xuống. Tim nó đã ngừng đập. Tôi đã mang nó đến bệnh viện và bác sĩ cứu được nó. Họ đã phục hồi nhịp tim của thằng bé. Thằng bé suýt nữa mất mạng. Thật là kinh khủng”. Cô dường như ngừng thở khi kể cho Matt nghe câu chuyện. Nhớ lại quá khứ dường như làm cô kiệt sức. Giờ đây đôi khi cô vẫn nằm mơ thấy cơn ác mộng đó. “Tuy nhiên, ngày mà nó mất, nó có hành vi tốt hơn. Đó là lý do vì sao tôi muốn nó đi cùng với cha nó đến Los Angeles. Ted có một cuộc họp và tôi nghĩ Chad sẽ rất vui khi được đi cùng với cha. Họ không được ở cùng nhau vì Ted khá bận rộn”. Đó chính là tất cả vấn đề của Chad dù cô không nói ra. Thậm chí sau khi thằng bé cố tự tử Ted vẫn khăng khăng cho rằng đó là lỗi của cô, vì cô không quan tâm nhiều đến con trai. Không có việc gì tồi tệ hơn thế.

Nhưng Matt biết rõ về đàn ông và trẻ con. “Ted cư xử với thằng bé như thế nào? Có phải anh ấy khó lòng chấp nhận căn bệnh của thằng bé?”.

Ophélie do dự, rồi gật đầu. “Đúng thế. Ted luôn nghĩ thằng bé đã trưởng thành. Anh ấy phủ nhận việc thằng bé bị bệnh mặc cho bác sĩ đã nói rất rõ. Mọi việc dường như trở nên tốt hơn và anh ấy nghĩ sóng gió đã qua đi. Tôi cũng nghĩ thế. Ted không bao giờ nghĩ thằng bé bị bệnh. Anh ấy cho rằng đó là những vấn đề trong quá trình thằng bé phát triển. Anh ấy còn nói có lẽ

thằng bé cần một cô bạn gái. Tôi nghĩ đây cũng là điều đương nhiên thôi. Cha mẹ thường khó thừa nhận với mọi người rằng họ có một đứa con bệnh tật. Chúng tôi đã nỗ lực rất nhiều trong việc điều trị bệnh cho thằng bé, nhưng dường như vấn đề vẫn không được giải quyết". Cô có thể có sự hiểu biết rất sâu sắc. Cô đã nhận được bài học lớn và trả giá khá đắt.

Cô tin rằng, dù Chad thông minh và quyến rũ như thế nào đi nữa thằng bé vẫn gặp vài vấn đề nhỏ. Chad thông minh hệt như cha nó, nhưng nó lại không được khỏe mạnh. Ophélie cũng từng phủ nhận và không tin thằng bé bị bệnh. Nhưng cuối cùng sau khi nghe bác sĩ chẩn đoán, cô mới tin, còn Ted thì không. Anh nói bác sĩ tâm thần là những kẻ bất tài và những kết luận mà họ đưa ra là vô căn cứ. Dù sao, thằng bé cũng có những biểu hiện của bệnh tâm thần. Nó luôn muốn tự tử, mất ngủ vào ban đêm và luôn buồn bã. Với thằng bé, những liệu pháp điều trị dường như không thể giải quyết được vấn đề. Lúc Chad mất, Ophélie đã chấp nhận là thằng bé bị bệnh tâm thần. Chỉ có Ted là không. Cho đến lúc ra đi, anh vẫn khăng khăng cho rằng con trai mình vẫn bình thường. Một thiên tài như anh ấy không thể chấp nhận việc mình có một đứa con bị bệnh tâm thần được.

Nhưng điều làm cô thấy hối hận nhất trong đời là việc cho thằng bé đi cùng với cha nó đến Los Angeles. Lúc đó cô muốn nghỉ ngơi và dành thời gian cùng với Pip mà không phải lo lắng về những thay đổi thất thường của Chad. Thằng bé cần nhiều sự quan tâm hơn. Cô chỉ biết cho thằng bé đi cùng cha hai ngày để cải thiện mối quan hệ giữa hai cha con. Nhưng dù gì đi nữa, cô cũng hối hận vì việc làm này. Cô từng nói với nhóm của mình rằng, cô không thể tha thứ cho bản thân mình. Tuy nhiên cô lại không nói với Matt việc này. Cô sẽ sống cùng với sự hối hận đó. Đó là cái giá mà cô phải trả.

"Cô từng gặp phải thảm kịch. Cô từng vất vả cứu sống con trai mình hai lần và sau đó lại mất nó trong một vụ tai nạn như thế".

"Đúng là số phận. Chúng ta thấy người thân mình ra đi mà không có cách nào giữ lại. Nhưng dù gì đi nữa, tôi cũng cảm ơn Chúa đã ban Pip cho tôi. Dù gì thì tôi vẫn còn con bé". Ted không muốn Chad đi cùng vì nó làm anh phát cáu và căng thẳng. Cuối cùng, trước sự nài nỉ của Ophélie, cả hai đều đồng ý cùng đi trên một chuyến bay. Nhưng Ted không bao giờ mang Pip đi cùng. Cô bé còn quá nhỏ và nếu dẫn Pip đi, anh phải mất nhiều thời gian để quan tâm và chăm sóc cho nó. Vả lại anh quá bận rộn với công việc của mình. Những ngày gia đình còn nghèo khó thì không sao, nhưng khi gia đình đã khá giả anh luôn bận rộn. Tuy nhiên, mọi người không thể ngờ tai nạn đã xảy ra. Họ đã đi cùng chuyến bay và cùng chết. Đã rất nhiều lần Ophélie ao ước chuyện này không xảy ra.

Matt hỏi Ophélie một cách nhã nhặn: "Thế cô có muốn làm tình nguyện viên chăm sóc những đứa trẻ bị bệnh tâm thần không?". Anh muốn cô có việc gì đó để làm và để quên đi cái chết của chồng và con trai. Anh có thể nhìn thấy ánh mắt cô biểu hiện nỗi đau tột cùng.

"Tôi không biết nữa", Ophélie nói và nhìn ra biển với vẻ đang suy nghĩ. Cô duỗi thẳng chân trên cát. "Tôi đã chăm sóc Chad nhiều năm và đó là khoảng thời gian vô cùng khắc nghiệt. Tôi biết, tâm trạng của mình sẽ tốt hơn khi bận rộn làm công việc gì đó và tôi cũng không muốn suốt đời cứ nhớ đến quá khứ đau thương. Giờ đây với tôi mọi thứ đã kết thúc. Tốt hơn hết là tôi nên làm công việc gì khác. Tôi biết là suy nghĩ của mình quá ích kỷ, nhưng đó là ý nghĩ thẳng thắn của tôi. Vì nếu làm công việc đó, tôi sẽ nhớ Chad nhiều hơn". Cô dường như là một phụ nữ sáng suốt, thận trọng và nhạy cảm.

Những ai rơi vào hoàn cảnh của cô sẽ nghĩ gì? Matt không nghĩ gì, nhưng anh cảm thấy vô cùng tôn trọng cô và cả Pip nữa. Cô bé còn nhỏ mà đã trải qua và chịu đựng quá nhiều đau thương như thế.

"Cô nói đúng. Có lẽ cô cần thời gian nghỉ ngơi hay làm việc gì đó vui vẻ hơn. Thế còn công việc với những đứa trẻ thì như thế nào? Đại loại như những đứa trẻ vô gia cư chẳng hạn. Đó là những công việc rất tốt mà cô có thể làm".

"Nghe tuyệt thật! Tôi cũng vô cùng ngạc nhiên khi thấy có nhiều người sống lang thang trên vỉa hè. Ở Pháp cũng thế. Đây cũng là vấn đề của cả thế giới". Họ đã nói về những người vô gia

cư trong khoảng mười phút, sau đó chuyển sang vấn đề chính trị và kinh tế. Những vấn đề họ đưa ra dường như không có giải pháp để giải quyết, nhưng họ lại thích thú trò chuyện. Rõ ràng là cuộc trò chuyện của người lớn khác với những chuyện mà anh nói với Pip. Anh đều thích cả hai mẹ con. Anh cảm thấy mình thật may mắn khi được gặp và trò chuyện với họ.

Cuối cùng, Ophélie đứng lên nói mình phải về. Matt cũng nói với cô là cho anh gửi lời chào đến Pip. Điều này làm cô suy nghĩ.

Sau đó cô mỉm cười: "Tại sao anh không đến và nói với con bé nhỉ?". Cô có vẻ vui hẳn lên khi trò chuyện cùng anh, không còn cảm thấy hối tiếc khi kể cho Matt nghe chuyện của Chad. Cô, cũng như Pip, đã vô cùng mến Matt. Điều quan trọng là dường như Ophélie muốn cho Matt biết con gái cô can đảm như thế nào và cô đã chịu đựng những đau thương mất mát như thế nào. Chiếc "túi xách" đó quá nặng đối với một đứa trẻ và với cô cũng thế.

Anh cũng biết được điều này. Dù là ai đi nữa, con người luôn mang theo một chiếc túi xách chứa đựng những sợ hãi và đau thương trong đó. Đôi khi nó làm con người bị tổn thương. Ophélie nghĩ điều đó sẽ làm Pip mạnh mẽ hơn, ngoài ra, cô cũng không biết mình phải làm gì cho cô bé. Nỗi sợ hãi sẽ giúp cho nó biết được mình là ai. Đôi khi nếu vượt qua được nó, chúng ta sẽ thấy phấn khởi hơn, nếu không sẽ ngã quỵ. Bí mật cuộc đời dường như luôn đi kèm với sự tổn thương. Nó sẽ để lại trong mỗi người một vết sẹo lớn. Thực tế, tim ai cũng có vết thương cả. Cuộc đời là thế đấy. Yêu một ai đó, dù là người yêu hay bạn bè, họ cũng không có được sự lựa chọn. Đó là sự thực.

Matt trả lời: "Tôi sẽ gọi điện cho Pip". Anh cảm thấy mình thật tệ khi vẫn chưa gọi điện thoại cho cô bé. Tuy nhiên anh không muốn làm tổn thương Ophélie.

"Sao anh lại không đến thăm nó vào tối nay nhỉ? Có lẽ thức ăn không ngon nhưng tôi biết nó sẽ rất vui khi gặp anh đấy và tôi cũng thế". Đây quả là một lời mời dễ thương nhất mà Matt nhận được từ nhiều năm qua. Anh mỉm cười.

"Tôi rất vui! Tôi đến sẽ không gây phiền phức cho hai mẹ con chứ?".

"Ngược lại là khác. Chúng tôi rất vui khi anh đến. Tôi muốn dành cho Pip một sự ngạc nhiên. Anh có thể đến thăm nó. Bảy giờ được không?". Lời mời của cô quả là khéo léo. Cô thích trò chuyện với Matt, Pip cũng thế.

"Tuyệt thật! Tôi có thể mang theo thứ gì đó? Bút chì? Rượu? Hay một cục tẩy?". Ophélie bật cười, nhưng dường như là Matt có ý tưởng gì đó.

"Anh chỉ cần đến là được rồi. Pip sẽ xúc động lắm". Matt không nói "Tôi cũng thế", tuy nhiên anh thích thế vì anh thích trẻ con. Họ là những con người dễ thương, rất dễ thương là đằng khác.

Họ là những người đã can đảm vượt qua những nỗi đau, thảm kịch và sự buồn bã. Anh càng tôn trọng họ nhiều hơn, đặc biệt là sau ngày hôm đó. Những gì Ophélie nói với anh về con trai mình hệt như một thử thách tột cùng.

Anh mỉm cười: "Vậy hẹn gặp lại cô sau nhé!". Cô vẫy tay chào Matt rồi quay về nhà, trong khi anh vẫn nhìn cô. Việc gặp Ophélie làm anh nhớ đến Pip nhiều hơn.

Chương 7

Pip đang nằm trên ghế dài. Cô bé trông thật chán nản với một chân kê cao trên gối. Bỗng dưng chuông cửa vang lên. Ophélie đi ra ngoài và cô biết người đó là ai. Matt đã đến thật đúng giờ. Khi cô mở cửa, Matt đứng đó với chiếc áo cổ lọ màu xám, quần jeans và trên tay mang hai chai rượu. Ophélie đặt tay lên môi và chỉ về phía chiếc ghế dài. Với một nụ cười rạng ngời, anh bước vào. Pip đã thấy anh. Cô bé hét lên vì vui mừng.

"Chú Matt!". Cô bé nhìn anh rồi nhìn mẹ nó với vẻ vô cùng vui sướng và ngạc nhiên. "Thế là sao?...". Cô bé vừa vui vừa bối rối.

"Hôm nay chú đã gặp mẹ cháu ngoài bãi biển. Mẹ cháu thật dễ thương khi mời chú cùng ăn tối. Chân cháu sao rồi?".

"Mệt mỏi. Nó là một bàn chân ngốc. Cháu thật sự mệt mỏi với nó. Cháu rất nhớ chú và cả những bức tranh mà chú vẽ nữa". Cô bé đã tự mình vẽ nhưng nó cũng cảm thấy mệt. Nó gặp rắc rối với việc vẽ chân sau của con Mousse. "Cháu đã quên mất cách vẽ chân sau của con chó rồi".

"Chú sẽ dạy cháu lần nữa". Khi nói xong, Matt đưa cho cô bé mẩu giấy mới và một hộp bút chì màu. Đây quả hệt như những gì bác sĩ yêu cầu. Cô bé vui vẻ nhận những thứ đó từ tay Matt.

Khi cả hai đang trò chuyện thì Ophélie đã chuẩn bị sẵn thức ăn cho ba người. Trên bàn là chai rượu Pháp. Cô hiếm khi uống rượu, chỉ uống khi nào thấy vui và nhớ nước Pháp.

Ophélie đặt con gà lên đĩa và trong khoảng thời gian ngắn, bữa ăn đã hoàn tất. Đây là sự nỗ lực rất lớn của cô trong nhiều năm qua và cô rất vui khi làm bữa cơm như thế này.

Matt rất ấn tượng khi họ ngồi ở bàn ăn tối. Pip cũng thế. Cô bé nhìn mẹ rồi cười lớn: "Tối nay không có món pizza đông lạnh hả mẹ?".

Ophélie nhìn con gái rồi mỉm cười: "Thôi mà Pip! Đừng tiết lộ hết bí mật của mẹ chứ!".

Matt cười. "Buổi tối ngon tuyệt. Còn đây là món súp ăn nhanh nữa này". Anh trông thật điển trai và ăn mặc thật đẹp khi ngồi cùng họ. Tối nay trông anh thật khác. Ophélie cũng đã chải tóc thật đẹp. Cô mặc quần jeans và áo len cổ lọ màu đen. Gần một năm nay cô đã không trang điểm và tối nay cũng thế. Cô từng ăn mặc trang trọng vì Ted và Chad. Nhưng lần đầu tiên, cô tự hỏi mình có nên sử dụng son môi hay không. Cô cũng chưa bao giờ dùng nó khi ra bãi biển. Gần mười tháng qua, cô không còn quan tâm đến việc mình có dùng nó hay không.

Hiện giờ dùng nó là không thích hợp. Nhưng tối nay cô muốn thử dùng nó. Cô không có ý định tán tỉnh anh nhưng ít ra, cô cũng cảm thấy mình là một phụ nữ. Cỗ máy trong cô gần một năm qua dần dần thoát ra khỏi con người cô.

Cả ba người vui vẻ trò chuyện trong suốt bữa ăn tối. Họ nói về Paris, nghệ thuật và trường học. Pip nói nó không muốn quay lại Pháp. Vào mùa thu này, cô bé sẽ được 12 tuổi và vào lớp 7. Khi được hỏi, Pip nói nó có rất nhiều bạn, nhưng giờ đây cảm thấy chúng như trở nên xa lạ. Nhiều bạn bè của nó có cha mẹ ly hôn, nhưng không ai trong số đó bị mất cha cả. Cô bé không muốn người ta thương hại nó, không muốn người ta "tỏ ra tử tế" với mình, điều này chỉ làm nó buồn thêm. Pip không muốn mình khác với mọi người. Cô bé nói một cách buồn bã: "Cháu thường không đến những buổi tiệc tối mà thường có cha và con gái đi cùng. Nếu đi thì ai sẽ thay cha cháu đến đó đây?". Mẹ cô bé cũng nghĩ thế và họ không có giải pháp nào để giải quyết vấn đề. Cô bé đã đi chung với Chad khi cha nó không thể đi cùng. Nhưng giờ đây Chad cũng không còn nữa.

Matt đưa ra một lời đề nghị khá chân thành: "Thế thì cháu có thể dẫn chú đi cùng nếu muốn...". Sau đó anh liếc nhìn Ophélie rồi nói tiếp: "...và nếu mẹ cháu cũng không phản đối. Không có lý do gì để cháu không thể đi cùng một người bạn trừ khi cháu muốn đi với mẹ. Cháu cũng có thể dẫn mẹ đi cùng. Cháu không cần phải tuân theo một quy định nào cả. Mẹ cũng như cha thôi mà".

“Họ không để người khác làm thế đâu. Năm ngoái đã có nhiều người thử dẫn mẹ đi cùng rồi, cuối cùng là không được chấp nhận”. Tuy nhiên cô bé cảm thấy vui khi Matt đồng ý đi cùng và mẹ nó cũng gật đầu chấp thuận.

Ophélie nói: “Matt. Anh thật tử tế”.

Sau khi ăn tối xong, họ bắt đầu ăn món tráng miệng, đó là món kem. Ophélie đã làm món kem sôcôla với hương vị va ni mà Pip rất thích. Ted cũng thích món này. Cô và Chad rất thích đến Rocky Road. Tuy nhiên, cô nhận ra sở thích ăn kem tùy thuộc vào gen của con người.

Matt hỏi: “Khi nào đến bữa tiệc Cha và Con gái?”. “Thường thì trước lễ Tạ Ơn”.

“Đến ngày đó, cháu nhớ nói chú biết nhé. Chú sẽ đến và sẽ mặc đồ vest”. Nhiều năm trôi qua, anh chưa từng mặc chúng bao giờ. Anh thường chỉ mặt quần jeans và áo thun cũ. Đôi khi anh mặc áo khoác làm bằng vải tuýt. Anh không cần đồ vest, vì không đi đâu nhiều và không cần phải mặc nó. Chỉ khi nào bạn cũ từ thành phố đến thăm và ăn tối cùng Matt anh mới mặc nó. Nhưng trường hợp này rất hiếm. Anh thích cuộc sống hiện tại, thích sự bình yên. Sẽ không còn ai gây gổ với anh nữa.

Pip đã trò chuyện với họ khá lâu cho đến khi cô bé phải đi ngủ. Cuối cùng, cô bé bắt đầu ngáp. Cô bé nói nó không thể đợi cho đến khi vết thương lành hẳn vào cuối tuần này. Nhưng nó nói mình sẽ mang giày ra bãi biển vào tuần sau.

Matt trêu Pip: “Có lẽ cháu nên cưỡi con Mousse để ra bãi biển”. Vài phút sau đó cô bé thay đồ ngủ rồi chúc hai người ngủ ngon. Giờ chỉ còn lại Matt và Ophélie. Họ vẫn ngồi trên ghế, và Matt đã nhóm lửa. Cảnh vật thật ấm cúng. Pip cảm thấy hạnh phúc khi chào họ đi ngủ. Đây có lẽ là giây phút hạnh phúc nhất trong đời cô bé kể từ khi vụ tai nạn xảy ra vào tháng 10.

Ophélie cũng thế. Cô cảm thấy có cái gì đó rất thoải mái và an toàn khi bên cạnh có một người đàn ông. Sự có mặt của Matt làm ngôi nhà ấm và vui hẳn lên. Ngay cả con Mousse cũng nhìn lên và vẫy đuôi như tỏ vẻ vui mừng.

“Cô quả là một người may mắn”. Anh nói khi Ophélie đóng cửa phòng của Pip để cô bé không bị thức giấc bởi tiếng ồn. Ngôi nhà chỉ có phòng khách là rộng lớn dẫn ra nhà bếp và phòng ăn. Ngoài ra ngôi nhà còn có hai phòng ngủ. Dường như mọi thứ đều pha trộn lẫn nhau. Nhưng ngôi nhà trang trí khá đẹp. Chủ nhà có những đồ vật rất đáng yêu và vài bức tranh xinh xắn. Matt nói anh rất thích những bức tranh đó. “Cô bé là một đứa trẻ tuyệt vời”. Anh luôn nhớ đến nó vì nó làm anh nhớ đến con gái mình. Tuy nhiên, anh không chắc là con mình có khôn ngoan và hoạt bát như Pip không. Giờ đây anh không biết chúng ra sao. Hiện giờ chúng đang ở cùng Hamish.

“Đúng thế. Chúng tôi thật may mắn khi có nhau”. Cô thầm cảm ơn Chúa vì Pip không đi cùng Chad và Ted trên chuyến bay đó. “Cô bé là tất cả những gì tôi có. Cách đây vài năm, cha mẹ tôi đã mất và Ted cũng thế. Chúng tôi bị bỏ lại như những đứa trẻ. Người thân còn lại của tôi là vài anh, chị, em con chú con bác và một người cô mà tôi cũng không mấy gì thích và cũng không gặp bà cách đây nhiều năm rồi. Tôi thích đưa Pip trở về để gặp họ hàng của nó. Nhưng thực sự chúng tôi không thân với ai cả. Chỉ có hai chúng tôi mà thôi”.

“Thế cũng đủ rồi”. Anh nói một cách điềm tĩnh. Còn anh thì sao? Anh cũng chỉ có một thân một mình. Cũng như Ophélie, anh như một đứa trẻ và trở nên cô đơn trong nhiều năm qua. Thậm chí anh cũng không có một người bạn thân nào. Trong suốt khoảng thời gian ly hôn, kể cả tình bạn cũng khó giữ được.

Cũng như Pip, anh không muốn người ta thương hại mình. Còn với Sally càng khó khăn hơn. “Cô có nhiều bạn không Ophélie? Ý tôi là bạn bè cô ở San Francisco ấy”.

“Chỉ có vài người. Ted không mấy hòa đồng lắm. Anh ấy thích sống đơn độc và tự mình hoàn thành công việc. Tuy nhiên Ted lại muốn tôi đi cùng vì anh ấy. Tôi cũng muốn thế. Tuy nhiên thật khó để giữ tình bạn. Anh ấy không muốn gặp ai, chỉ biết đến công việc. Tôi có một cô bạn rất thân và cũng có vài người bạn trong nhiều năm. Vài năm vừa qua, Chad cũng bị ảnh hưởng

rất nhiều. Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Ted quá căng thẳng và đập đầu vào tường tự tử. Nhưng cuối cùng anh ấy cũng có được công việc mà mình yêu thích". Cô từng luôn nắm tay chồng và con trai, nhưng giờ đây bàn tay của cô đã vô cùng trống trải. Tuy cô vẫn còn có Pip, nhưng cô bé dường như không cần nhiều đến mẹ. Nhưng giờ đây cô đã cảm thấy đỡ hơn sau khi đến bãi biển vào mùa hè này. Ophélie hi vọng những tháng tới đây, cô có thể cải thiện được cuộc sống của mình. Cô đã hoàn toàn cắt đứt mọi liên lạc với thế giới bên ngoài trong suốt mười tháng qua. Người máy trong cô dần trở về hình dáng con người. Điều này rõ ràng cho thấy cô có thể quay lại cuộc sống trước đây của mình khi mời Matt đến ăn tối và chấp nhận tình bạn mới này. Đây quả là một dấu hiệu đáng mừng.

Cô quay lại hỏi Matt một cách tò mò: "Còn anh thì sao? Anh có nhiều bạn bè ở thị trấn này không?".

Anh cười: "Không có ai cả. Tôi sống cô độc như thế gần mười năm rồi. Tôi đã cùng vợ điều hành công ty quảng cáo ở New York và sau đó chúng tôi ly hôn. Chúng tôi đã bán công ty. Sau đó tôi quyết định đến nơi này. Trước đây tôi sống ở thành phố, nhưng sau đó tôi đã mua một ngôi nhà gỗ và vẽ tranh vào cuối tuần. Khi cô nghĩ mọi việc không tệ như mình nghĩ, nó bỗng trở nên vô cùng tệ hại. Cô ấy sống ở New Zealand, còn tôi cố liên lạc để gặp con mình. Đây quả là công việc khó khăn. Tôi không có nhà ở đó. Vì thế tôi phải ở khách sạn. Cuối cùng tôi cũng mua được một căn hộ ở đó, nhưng cảm thấy mình như kẻ thừa thãi. Cô ấy đã kết hôn với một người đàn ông giàu có. Đó là bạn của tôi. May là anh ấy cũng rất mến hai đứa trẻ, bọn trẻ cũng rất mến anh ấy. Vả lại anh ấy lại là một người lắm tiền nhiều của. Anh ấy đã có bốn đứa con và giờ là thêm hai đứa con của tôi và Sally nữa. Chúng đã nhanh chóng hòa đồng cùng với gia đình anh ấy và vô cùng thích thú. Tôi không đổ lỗi cho chúng - nhưng hoàn cảnh của tôi quả là thương tâm. Phải vậy không?

Sau đó bất cứ khi nào tôi đến Auckland thăm chúng, chúng đều nói là không có thời gian để gặp tôi. Chúng muốn dành thời gian đi chơi cùng bạn bè của chúng. Tôi có cảm giác mình là kẻ đơn độc nhất trên thế gian này".

Ophélie cười nhẹ như thể cảm nhận được cảm xúc của anh. Đôi khi cô cũng cảm thấy cô độc khi Ted bận rộn với công việc của mình. Cô nhìn Matt với vẻ thông cảm: "Quả là quãng thời gian khó khăn". Cô nhìn vào mắt Matt như thể hiểu được tâm trạng của anh. Anh là một người đàn ông chịu đựng nỗi đau và đã vượt qua được nỗi đau ấy. Anh đã làm được và cũng như mọi người, anh đã phải trả một cái giá. Một cái giá khá đắt.

Matt nói một cách thẳng thắn: "Đúng thế! Quả là một khoảng thời gian khó khăn. Tôi đã giữ kín nỗi buồn trong lòng hơn bốn năm qua.

Những lần sau đó tôi không còn gặp chúng nữa. Sally nói rằng, tôi không nên can thiệp và quấy rầy cuộc sống của chúng nữa. Cô ấy cho rằng tôi chỉ nên đến gặp chúng khi chúng muốn và dĩ nhiên là chúng không bao giờ muốn điều đó. Tôi gọi điện thoại rất nhiều lần, nhưng chúng đều bận. Cuối cùng tôi cũng đã viết thư, nhưng chúng cũng chẳng buồn trả lời. Khi cô ấy kết hôn, một đứa chỉ mới lên bảy và đứa kia lên chín tuổi. Trong mấy năm đầu kết hôn, cô ấy cũng đã có những đứa con khác. Các con của tôi nhanh chóng hòa nhập vào gia đình mới. Tôi cảm thấy như thể mình đang làm cho mọi việc trở nên khó khăn hơn. Tôi tìm mọi cách để liên lạc với chúng, nhưng đều vô ích. Tôi đã viết thư cho chúng và hỏi xem chúng cần gì nhưng chúng không trả lời. Một năm sau đó tôi không có tin tức gì của bọn trẻ. Nhưng tôi vẫn viết thư cho chúng, nghĩ rằng nếu muốn gặp tôi, chúng sẽ yêu cầu tôi đến gặp. Lúc ấy tôi vô cùng buồn bã và uống rượu rất nhiều. Tôi vẫn tiếp tục viết thư cho chúng trong ba năm, nhưng vẫn không nhận được tin tức gì. Sally nói bọn trẻ không muốn gặp tôi, nhưng chúng không dám nói ra. Đã ba năm rồi. Kể từ đó, tôi cũng không viết thư cho chúng nữa. Cuối cùng tôi đã từ bỏ. Trong sáu năm, tôi cũng không gặp và không biết được tin tức gì của bọn trẻ. Cách liên lạc duy nhất của tôi với chúng là thông qua Sally. Tôi vẫn gửi thư cho chúng thông qua Sally. Khi tới lễ Giáng sinh chúng nhờ Sally gửi thiệp cho tôi. Tôi cũng không đề cập đến chuyện gặp chúng. Nếu muốn gặp tôi, chúng sẽ đến vì biết được nơi tôi ở. Đôi khi tôi nghĩ mình cần gặp chúng và nói về chuyện ấy. Tôi không muốn chúng gặp khó khăn. Sally đã nhấn mạnh việc chúng nghĩ gì. Lần

cuối cùng tôi gặp chúng, một đứa mới lên 10 và đứa kia được 12 tuổi. Sự im lặng của chúng cho tôi biết chúng không muốn gặp tôi nữa. Tôi đã hiểu và không làm phiền chúng nữa.

Nhiều năm trước đó, tôi đã viết cho chúng vài bức thư, nhưng chúng không hề trả lời. Thỉnh thoảng tôi vẫn viết thư cho chúng. Nhưng cuối cùng tôi cũng không nhận được bức thư hồi âm nào cả. Thật không công bằng. Tôi rất nhớ chúng. Tôi không nghĩ mình có thể sống thiếu chúng. Tôi đã nói chuyện với Sally và cô ấy nói đó chính là cách làm tốt nhất cho cả đôi bên. Cô ấy cho rằng chúng đang rất hạnh phúc và không muốn tôi can thiệp vào cuộc đời của chúng. Tôi không hề làm gì sai trái cả, nhưng chúng không cần đến tôi nữa. Cha kế của chúng là một người tuyệt vời. Tôi cũng rất mến anh ấy. Chúng tôi từng là bạn tốt của nhau trước khi Sally và anh ấy cặp kè với nhau. Đó chính là câu chuyện về con tôi trong mười năm qua. Cô ấy cũng đã gửi thiệp Giáng sinh cho tôi. Nhờ vậy, tôi mới biết bọn trẻ như thế nào. Tôi không biết việc làm này làm cho tình hình tốt hơn hay trở nên xấu hơn. Tất cả những gì chúng nhận được là những tấm hình. Chúng nhận được nó mỗi năm một lần. Cô ấy gửi thiệp Giáng sinh với hình của tám đứa trẻ, anh bạn tôi và cô ấy. Tôi thường khóc khi nhìn những tấm ảnh ấy". Anh nói với vẻ bối rối. Giờ đây họ đã biết khá nhiều về nhau.

"Tôi đã cố nhượng bộ vì bọn trẻ. Tôi nghĩ đó là những gì chúng cần. Cô ấy nói với tôi là Robert đã 18 tuổi, nó sẽ nhanh chóng vào đại học. Họ đang có một cuộc sống tốt đẹp ở đó. Hamish làm chủ một trong những công ty quảng cáo lớn nhất thế giới. Sally cũng giúp anh ấy điều hành công ty, cũng như khi còn ở với tôi. Sally là một phụ nữ có năng lực và đầy sáng tạo, cũng là một người mẹ tốt nữa.

Cô ấy biết bọn trẻ cần gì nhiều hơn tôi biết. Tôi không biết gì về bọn trẻ cả. Nếu gặp ở trên đường, tôi không biết là mình có nhận ra chúng hay không. Quả là một điều tồi tệ. Tôi đã cố không nghĩ đến nữa. Cách đây vài năm, Sally có viết cho tôi một bức thư và hỏi tôi cảm thấy như thế nào khi Hamish nhận bọn trẻ làm con? Câu hỏi này dường như đã giết chết tôi. Tôi không quan tâm đến việc chúng có cần tôi không, nhưng dù sao chúng cũng là con tôi, mãi mãi là con tôi. Tôi không chấp nhận điều đó. Tôi không thể nào tin được cho đến Giáng sinh năm đó. Trước đó, chúng tôi từng nói về chuyện này. Tôi nghĩ họ muốn tôi biến mất đâu đó và không bao giờ xuất hiện nữa. Cuối cùng tôi cũng có được cuộc sống ở nơi đây. Phải mất khá nhiều thời gian tôi mới nhận ra sai lầm của mình và Sally. Hậu quả là con cái của tôi đã trở thành con của Hamish".

Đây quả là một câu chuyện thương tâm. Và Ophélie đã chăm chú lắng nghe khi Matt kể. Cũng như cô, anh là một người gần như mất tất cả, công việc kinh doanh, vợ và con. Nhưng ít ra Ophélie vẫn còn có Pip và cô nên cảm ơn Chúa vì điều đó. Cô không thể nào tưởng tượng ra mình có thể bắt đầu cuộc đời nếu thiếu cô bé.

"Sao cuộc hôn nhân của anh lại tan vỡ?". Biết câu hỏi của mình là không phải nhưng Ophélie muốn biết. Cuối cùng họ đã chia sẻ tâm sự cho nhau. Và giờ đây họ đã là bạn của nhau.

Anh ngập ngừng giây lát, rồi trả lời: "Câu chuyện khá cũ. Hamish và tôi cùng tốt nghiệp một trường. Sau đó anh ấy quay về Auckland, còn tôi ở lại New York. Cả hai chúng tôi cùng nhau mở công ty quảng cáo. Chúng tôi cũng cùng nhau chia sẻ khách hàng và kinh nghiệm. Mỗi một năm, anh ấy đến New York vài lần. Chúng tôi cùng nhau đến đó. Lúc ấy Sally đảm nhận vai trò giám đốc sáng tạo. Cô ấy là một người khá quan trọng, đã giúp công ty có rất nhiều khách hàng. Và cũng lúc ấy tôi là giám đốc nghệ thuật. Chúng tôi là một cặp bài trùng rất hiểu ý nhau. Chúng tôi cũng từng có được những khách hàng lớn. Hamish và tôi là bạn rất thân. Hai vợ chồng Hamish và hai vợ chồng tôi đã cùng nhau đi nghỉ hè nhiều lần. Hầu hết là chúng tôi đi đến châu Âu. Có một lần chúng tôi đã đi săn ở Botswana. Vào mùa hè năm ấy chúng tôi đã thuê một lâu đài ở Pháp. Đó quả là một mùa hè nghiệt ngã. Khi ấy tôi có việc phải quay về Mỹ trước. Ngay lúc đó, vợ Hamish nhận được tin mẹ cô ấy mất đột ngột và cô ấy phải quay về Auckland. Lúc đó chỉ còn Hamish và Sally ở lại Pháp. Chỉ trong một thời gian ngắn, Hamish và Sally đã phải lòng nhau. Bốn tuần sau, Sally quay về và nói muốn ly hôn với tôi. Cô ấy đã yêu Hamish và họ sẽ sống với nhau, mặc cho việc gì có thể xảy ra. Cô ấy muốn rời xa tôi, muốn có thời gian và không gian cho riêng mình. Mọi việc đã diễn ra như thế đấy. Sally đã nói chưa bao giờ thực sự

yêu tôi. Chúng tôi chỉ là "một đội" những người cùng nhau làm việc. Và cô có con với tôi chỉ vì muốn thế. Cô ấy không những gây đau khổ cho tôi mà còn làm tổn thương bọn trẻ. Sally thật là ích kỷ. Cô ấy chỉ biết có bản thân mình mà không cảm nhận được người khác cảm thấy như thế nào. Giờ đây tôi mới hiểu, sự thành công mà Sally có được là nhờ sự vô tâm của cô ấy.

Về phần Hamish, anh ấy cũng về nhà và nói với vợ của mình là Margaret những điều giống hệt như Sally đã nói với tôi.

Sally đã mang bọn trẻ đi và dọn sang ở trong một căn hộ ở New York. Cô ấy ngỏ ý muốn bán cho tôi một nửa cổ phần công ty quảng cáo. Tuy nhiên, lúc ấy tôi không còn tâm trí nào tiếp tục kinh doanh nếu thiếu cô ấy. Tôi vô cùng bối rối. Sally đã đá tôi một cú quá mạnh. Chính cú sốc này khiến tôi không thể đứng dậy trong khoảng thời gian dài. Đối với tôi, đây là một điều vô cùng kinh khủng. Giờ đây những gì tôi có là một đống tiền nhưng không vợ, không con và cũng không có việc làm. Họ đã bỏ tôi, đến Auckland cách đây chín ngàn dặm. Cô ấy bỏ tôi vào ngày lễ Lao động. Sau Giáng sinh, Sally đã cùng các con đến Auckland. Vừa mới ly hôn với tôi Sally đã kết hôn cùng Hamish. Tôi vô cùng buồn bã và hi vọng cô ấy sẽ quay về với mình. Ý nghĩ ấy thật điên rồ, nhưng tôi luôn nghĩ đến nó. Đôi khi tôi nghĩ chúng tôi thật điên khùng và làm những việc xuẩn ngốc.

Khi Sally đi rồi, đầu tôi vẫn đau không thể tả. Chính anh bạn của tôi đã cướp mất vợ và gia đình tôi. Điều tệ hại là tôi vẫn nghĩ Hamish Greene là một người tuyệt vời. Tuy không phải là một người bạn hoàn hảo nhưng anh ấy khá thông minh, vui tính và hòa đồng. Tôi nghĩ khi ở bên nhau, họ sẽ rất hạnh phúc. Công việc kinh doanh của họ vẫn vô cùng phát đạt".

Từ những gì mình nghe thấy, Ophélie có thể nhận ra Matt vẫn luôn nghĩ đến vợ, anh bạn thân và cả con mình nữa. Trước đây cô đã từng nghe nhiều chuyện như thế này nhưng chưa có câu chuyện nào thương tâm đến vậy. Matt đã mất tất cả, ngoại trừ tiền. Tuy nhiên, tiền không là gì với anh cả. Tất cả những gì anh muốn là có một cuộc sống bình yên trong ngôi nhà gỗ gần bãi biển ở Safe Harbour.

Giờ đây Matt đã có được những người bạn mới. Điều này cũng làm anh vui rồi. Anh không còn mong muốn gì hơn nữa.

Ophélie chau mày: "Thật kinh khủng. Câu chuyện của anh thật thương tâm. Tôi ghét họ, ngoại trừ các con của anh. Chúng vô tội. Nhưng bọn trẻ đã không liên lạc với anh nữa. Đó là trách nhiệm của vợ anh. Lẽ ra, cô ấy phải giúp bọn trẻ liên lạc với anh chứ?". Matt cũng gật đầu tán thành ý kiến của cô. Tuy nhiên, Matt chưa hề trách bọn trẻ việc chúng không gặp mình. Khi ấy chúng còn quá nhỏ và không biết chuyện gì đã xảy ra. Anh biết chính Sally đã thuyết phục bọn trẻ làm thế. Cô ấy có thể đến với bất kỳ ai rồi sau đó làm cho mọi thứ rối tung lên.

"Chính là Sally. Cô ấy muốn chấm dứt với tôi và đã đạt được ý nguyện của mình. Sally đã có được những gì mình muốn, kể cả việc có được Hamish. Không biết việc bọn trẻ không muốn gặp tôi là ý kiến của ai, nhưng tôi biết Sally là một người khá khôn ngoan. Cô ấy biết cách để giữ chân Hamish. Về mặt nào đó, Hamish vẫn là một người ngây thơ. Tôi và anh ấy luôn là thế. Còn Sally thì không. Cô ấy đã tính toán tất cả và luôn làm điều gì đó có lợi nhất cho bản thân".

Ophélie nói một cách đầy cảm thông: "Cô ấy quả là một người ích kỷ và xấu xa". Câu nói này làm Matt xúc động. Kể cho Ophélie nghe cuộc đời mình làm Matt nhớ lại chuyện buồn. Điều này cho thấy kể từ sau chuyện đó, anh vẫn chưa để ý đến người phụ nữ nào khác.

Chính điều đó làm Ophélie khá ấn tượng về anh. Và Ophélie cũng thế. Nếu như là người phụ nữ khác, sau khi chồng mất cô đã có thể đi thêm bước nữa, nhưng Ophélie không làm thế.

"Sau khi Sally bỏ đi, trong những năm sau đó tôi không có điều kiện để tiếp nối với người khác. Tôi như một người bị mất cả tay lẫn chân. Sau đó tôi đã thường xuyên đến Auckland để gặp bọn trẻ, nhưng chúng không muốn gặp tôi. Từ đó trở đi tôi không tin ai nữa. Tôi không muốn người khác lừa mình nữa. Tôi đã thề như thế. Cách đây ba năm, tôi đã rất thích một cô gái, nhưng cô quá trẻ, trẻ hơn tôi rất nhiều. Cô ấy muốn kết hôn và có con với tôi. Nhưng tôi không thể. Từ sau việc đó, tôi không còn tin ai nữa. Tôi không muốn câu chuyện năm xưa lặp lại. Tôi

không muốn kết hôn, có con rồi lại ly hôn và mất đi bọn trẻ nữa. Tôi không muốn thế. Lúc ấy cô ấy chỉ mới có 32 tuổi, còn tôi đã 44. Cuối cùng cô ấy đã nói lời chia tay. Tôi không trách cô ấy và tôi cũng không thể chấp nhận lời đề nghị cưới cô ấy. Sáu tháng sau, cô ấy lập gia đình với một chàng trai tốt bụng. Mùa hè này họ sẽ có đứa con thứ ba. Tôi không thể đến đó. Tôi hi vọng một ngày nào đó, tôi có thể gặp lại con của mình. Tôi nghĩ khi lớn lên chúng sẽ hiểu mọi chuyện. Nhưng mong muốn của tôi không thành sự thật, nên vô cùng thất vọng".

Ophélie thừa nhận, ít ai bị vấp ngã mà vẫn có thể đứng dậy được như Matt. Anh là một người tốt bụng. Chính vì câu chuyện đó mà anh không thể chấp nhận bất kỳ phụ nữ nào khác. Cũng phải thôi, không ai có thể trách anh được. Điều này cũng giải thích được vì sao anh muốn gặp và trò chuyện với Pip. Cô bé cũng bằng tuổi với con gái của Matt lúc anh gặp con mình lần cuối.

Điều này cho thấy anh nhớ con mình biết bao, kể cả khi gặp một đứa bé lạ. Anh chỉ muốn làm bạn với nó. Điều này không có gì sai trái cả. Pip cũng muốn gặp và kết bạn với anh. Trong mắt Ophélie, anh là người tốt và anh xứng đáng nhận được nhiều hơn thế. Tuy nhiên Matt không phải là một người can đảm. Anh không thể làm gì để gặp được con mình. Anh chỉ có thể gặp một đứa bé, trò chuyện và dạy nó vẽ trong vài tuần. Nhưng rõ ràng, đó là những gì anh có thể làm để lấp đi nỗi nhớ thương các con của mình.

"Còn cô thì sao, Ophélie? Cuộc hôn nhân của cô đã như thế... Tôi có cảm giác chồng cô không phải là một người dễ chịu. Những thiên tài thường thế mà...". Ophélie nhìn anh với vẻ đồng ý. Từ những gì mà cô kể cho anh nghe về mối quan hệ giữa chồng cô và đứa con trai bị bệnh, anh có thể cảm nhận người chồng quá cố của cô không lúc nào cho cô khoảng thời gian thoải mái. Dù cô không thừa nhận điều này, nhưng những gì Matt nghĩ là hoàn toàn đúng.

"Anh ấy là một người thông minh và luôn biết mình phải làm gì ngay từ khi bắt đầu. Anh ấy là một người có ý chí và rất nỗ lực theo đuổi mục tiêu của mình. Anh ấy không để người khác ngăn cản mình. Rõ ràng là không có gì có thể ngăn cản anh ấy, kể cả tôi và bọn trẻ. Chúng tôi đã làm tất cả để hỗ trợ anh ấy. Ít ra tôi cũng làm được thế. Cuối cùng Ted đã có được những gì mình muốn và hoàn thành ước mơ của mình. Anh ấy đã đạt được thành công vượt bậc trong suốt năm năm qua. Đó quả là một điều kỳ diệu".

Matt hỏi: "Với cô, anh ấy là người như thế nào?". Rất rõ ràng, anh ấy là một người thành công. Matt cũng biết một ít về anh ấy, người đã đạt được thành tựu lớn trong lĩnh vực của mình. Tuy nhiên trong tâm trí Matt, câu hỏi mà anh muốn đưa ra là, anh ấy là một người chồng như thế nào? Ophélie dường như khá khôn ngoan trong việc trả lời câu hỏi này.

"Tôi luôn yêu anh ấy. Khi còn là một sinh viên và gặp Ted lần đầu, tôi đã yêu anh ấy. Tôi luôn ngưỡng mộ anh ấy, đặc biệt là sự thông minh và khả năng theo đuổi mục tiêu của anh ấy. Ted là một người chưa bao giờ bị vuột mất ước mơ của mình. Tôi nghĩ anh cũng sẽ ngưỡng mộ một người như thế". Dù Ted có gặp khó khăn như thế nào, đó vẫn không là vấn đề gì đối với Ophélie. Cô chấp nhận tất cả vì anh.

"Còn ước mơ của cô là gì?".

Cô mỉm cười nhìn Matt một cách buồn bã: "Được kết hôn với anh ấy. Anh ấy là tất cả những gì tôi muốn. Khi kết hôn với anh ấy, tôi nghĩ mình đã chết và được lên Thiên đàng. Lúc ấy chúng tôi gặp rất nhiều khó khăn. Đã nhiều năm, chúng tôi không có tiền. Chúng tôi đã đấu tranh với cuộc sống hơn 15 năm. Chúng tôi không biết phải làm gì. Tôi yêu anh rất nhiều khi chúng tôi còn nghèo. Với tôi, tiền không là vấn đề gì cả và với anh ấy cũng thế". Ted đã từng là mặt trời soi rọi cho cô và bọn trẻ.

"Anh ấy có dành thời gian cho cô và bọn trẻ không?". "Thỉnh thoảng. Anh ấy luôn bận rộn với công việc, làm những việc khá quan trọng và dành thời gian cho gia đình khi có thể".

Matt nhận ra rất rõ ràng là Ophélie rất tôn sùng Ted. Anh ấy quả là một người may mắn.

Matt nói: "Có gì quan trọng hơn vợ và con chứ?". Matt rõ ràng khác hẳn Ted và Ophélie khác hẳn Sally. Cô có nhiều đặc tính quý giá mà Sally không có. Cô tốt bụng, tử tế, chân thành, thẳng thắn và có lòng trắc ẩn. Nhiều năm qua, cô vẫn giấu kín nỗi buồn trong lòng. Từ khi Ted mất, cô

vẫn yêu anh ấy và không để ý đến ai. Matt thấy cô không phải là một kẻ ích kỷ. Cô đã chịu nhiều đau thương và mất mát. Anh rất thông cảm cho cô vì anh cũng từng rơi vào trường hợp ấy. Vì thế anh có thể dễ dàng hiểu được vì sao cô ít quan tâm đến Pip hơn trước.

Ophélie giải thích: "Những nhà khoa học hoàn toàn khác với những người bình thường. Họ có nhu cầu, nhận thức và khả năng khác. Anh ấy không như những người bình thường". Tuy nhiên, Matt không thích nghe những gì Ophélie nói. Anh cho rằng tiến sĩ Mackenzie quá đề cao bản thân và ích kỷ. Thậm chí có thể nói anh ấy là một người cha tệ hại. Anh không chắc Ted là một người chồng lịch sự. Nhưng rõ ràng là Ophélie không thừa nhận điều đó. Cái chết hoàn toàn khác với cuộc ly hôn. Matt cũng biết rõ điều đó. Thật khó để nhớ lỗi lầm của người mình yêu mà người đó đã mất. Trong những cuộc ly hôn, mọi người đều nhớ chuyện gì đã xảy ra với họ. Họ luôn nhớ lỗi lầm của nhau và mọi thứ càng tệ hơn nữa. Nhưng khi một người chết đi, người kia sẽ nhớ mãi những kỷ niệm tốt đẹp. Nó làm cho sự vắng mặt của người đã khuất được người kia nhớ nhiều hơn. Lúc này Matt cảm thấy Ophélie là một người đáng thương.

Tối hôm ấy họ đã trò chuyện rất lâu. Họ nói về khoảng thời gian khi họ còn trẻ về hôn nhân và con cái của họ. Tim cô đau nhói khi nghĩ đến việc Matt phải xa con của mình. Mỗi khi Matt nói, cô đều nhìn vào mắt anh. Đôi mắt ấy như nói lên tất cả. Anh ấy đã chịu đựng quá nhiều đau khổ. Cách xa các con và cuộc hôn nhân tan vỡ mười năm trước là cái giá quá đắt mà Matt phải trả. Ophélie nghi ngờ chính vợ Matt là kẻ đánh cắp các con của anh. Thật khó mà tin rằng một đứa trẻ quyết định không gặp cha của nó mà không có thành kiến và sự khiêu khích của mẹ. Dù Matt không nói ra nhưng Ophélie biết điều đó. Điều mà anh quan tâm là những cuộc tranh cãi không còn và cuối cùng mọi việc cũng kết thúc. Tất cả những gì Matt muốn là vào một ngày nào đó, anh có thể gặp lại con mình. Tuy nhiên ước muốn ấy thật khó trở thành hiện thực. Ngày qua ngày, anh đã sống mà không ngừng nhớ đến các con mình. Safe Harbour là nơi anh sống ẩn dật.

Matt đã rời khỏi nơi cũ vì không muốn nhớ đến chuyện buồn xưa. Anh đã kể cho Ophélie nghe rất nhiều điều về cuộc đời mình suốt buổi chiều hôm đó.

Sau đó anh thận trọng hỏi: "Cô có thích lái thuyền không, Ophélie?". Ngoài việc vẽ tranh, lái thuyền cũng là một trong số những công việc để Matt quên đi nỗi buồn và nó khá thích hợp với tình trạng cô độc của anh hiện giờ.

"Nhiều năm rồi tôi không lái thuyền, nhưng tôi từng rất thích môn này. Tôi đã đi thuyền cùng bọn trẻ khi chúng tôi đến Brittany vào mùa hè và ở Cape Code khi tôi còn đang học đại học".

"Tôi có một chiếc thuyền nhỏ và rất vui khi mời cô cùng lái. Nó vô cùng đơn giản và chỉ là một chiếc thuyền gỗ cũ mà tôi còn giữ khi đến đây".

"Tôi rất thích được xem nó và rất vui khi cùng anh lái thuyền". Ophélie nói với vẻ đầy thông cảm.

Matt cảm thấy vui và nói: "Lần sau nếu có chạy thuyền, tôi sẽ gọi cô". Anh có thể dễ dàng nhận ra mình sẽ vui thế nào nếu có Ophélie lái thuyền chung. Cô là một người vui vẻ, thông minh và tràn đầy nhiệt huyết. Mắt cô sáng lên khi nghe lời mời của Matt. Thỉnh thoảng, cô và Ted cùng ra ngoài vịnh với bạn bè của mình. Nhưng anh ấy chưa bao giờ thích điều đó. Ted nói ở đó lạnh, ẩm ướt và anh hay bị say sóng. Nhưng Ophélie không cảm thấy thế. Tuy nhiên cô chưa bao giờ kể cho Matt nghe điều này. Thực tế cô là một người lái thuyền xuất sắc.

Matt về nhà sau nửa đêm. Đó là một buổi chiều tuyệt vời của cả hai. Họ cảm thấy ấm lòng khi chia sẻ cho nhau nghe niềm vui và nỗi buồn của riêng mình. Họ không cần gì cả mà chỉ cần một người bạn. Cuối cùng họ cũng đã tìm được. Một điều mà họ tuyệt đối tin vào đó chính là tình bạn và chính Pip đã làm cầu nối cho hai người.

Sau khi Matt về, Ophélie tắt đèn rồi nhẹ nhàng đi vào phòng Pip. Cô mỉm cười khi thấy Pip nằm trên giường. Con Mousse vẫn đang ngủ dưới chân giường cô bé.

Cả hai không bị đánh thức khi Ophélie đến gần. Sau đó cô nhẹ nhàng vuốt nhẹ mái tóc đỏ mượt của Pip và cúi người hôn cô bé. Người máy trong Ophélie đã biến mất và cô dần dần trở về với

vai trò của một người phụ nữ trước đây.

Chương 8

Khi họp nhóm vào tuần ấy, cô muốn gặp Matt. Buổi chiều hôm ấy đẹp làm sao. Nó đã giúp cô có được cuộc hẹn với những người khác. Nhóm cô có khoảng 12 người. Người nhỏ tuổi nhất là 26 và lớn tuổi nhất là 83. Họ đều có điểm chung là mất đi người mà mình yêu thương. Thành viên nhỏ tuổi nhất đã mất anh trai trong một vụ tai nạn xe hơi. Thành viên lớn tuổi nhất đã mất đi người vợ 61 tuổi của mình. Họ là những người chồng, người vợ, người chị, người em và người con. Ophélie là người có độ tuổi trung bình trong nhóm. Nhóm của cô có những câu chuyện đau lòng thực sự. Một phụ nữ có một người chồng bị đột quỵ và mất ở tuổi 32. Tám tháng sau khi kết hôn, cô mang thai và sinh ra đứa bé. Mỗi lần họp nhóm, cô đều khóc. Một người mẹ đã nhìn con trai cô trét bơ đậu phụng trên miếng bánh mì sandwich. Cô vô cùng đau khổ khi nhìn thấy cảnh ấy. Cổ họng cô như nghẹn lại. Dù miếng bánh khá mềm nhưng cô không thể nào nuốt nổi. Bên cạnh nỗi buồn của mình, cô vô cùng đau khổ và cảm thấy có lỗi khi không chăm sóc được con trai.

Tất cả những câu chuyện của những người ở đây đều khá xúc động. Ophélie cũng không khác gì họ. Nỗi mất mát của cô nhiều gấp đôi người khác: Vừa mất chồng, vừa mất luôn cả con trai. Một người phụ nữ 60 tuổi đã cùng một lúc mất đi hai người con trai chỉ trong ba tuần vì bệnh ung thư. Một người khác bị mất đi đứa cháu trai năm tuổi. Nó đã chết đuối trong bể bơi. Bà là người trông nó và phát hiện nó chết trong hồ. Bà tự dằn vặt bản thân và cho rằng lỗi là ở mình. Kể từ đám tang đứa cháu, con gái và con rể đã không nói chuyện với bà. Thật là một thảm kịch. Và còn vô số những câu chuyện đau lòng khác. Đó là những câu chuyện về cuộc sống thực sự. Họ cũng như bao người khác, nhưng họ lại gặp bất hạnh hơn. Và cuối cùng cuộc sống của họ đã sụp đổ. Với họ, cuộc sống hiện tại quả là không dễ dàng. Trong họ luôn mang nỗi buồn và sự mất mát.

Ophélie đã kể cho họ nghe việc cô bị mất Ted và Chad từ nhiều tháng trước. Tuy nhiên, cô cũng kể cho họ nghe đôi chút về cuộc hôn nhân của mình. Cô luôn nói mình có một cuộc hôn nhân hoàn mỹ. Ngoài ra cô cũng kể cho họ nghe về căn bệnh tâm thần của Chad. Căng thẳng bắt đầu từ đó, đặc biệt là Ted. Anh không chấp nhận sự thật đó. Cô đã trở thành cầu nối giữa Ted và Chad. Đồng thời, cô cũng giữ vai trò làm cho Pip vui vẻ.

Cô nhận ra rằng, đề tài hẹn hò không làm cô quan tâm. Nhiều tháng trước, cô đã nói mình không muốn tái hôn hay hẹn hò với ai đó.

Người đàn ông 83 tuổi cho rằng cô còn quá trẻ và không nên từ bỏ cuộc sống của mình. Dù đau buồn trước cái chết của vợ, nhưng ông vẫn hi vọng mình có thể gặp và ra ngoài cùng với một phụ nữ khác. Khi thừa nhận điều này, trông ông không có vẻ gì là ngượng ngùng.

Ông nói một cách lạc quan: “Chuyện gì có thể xảy ra nếu tôi có thể sống đến 95 hay 98 tuổi? Tôi không muốn sống cô độc. Tôi muốn kết hôn”. Tất cả cảm xúc của mọi người ở đây đều được bày tỏ một cách thẳng thắn. Ở đây không có gì là gây sốc hay bị cấm kỵ. Điểm nổi bật của nhóm là họ đều là những người thành thật bày tỏ cảm xúc của mình. Đôi khi họ thừa nhận là vô cùng giận dữ khi người mình yêu thương ra đi. Họ đã cùng nhau trò chuyện, chia sẻ cho nhau câu chuyện của mình dù cho việc làm này làm cho họ nhớ lại chuyện xưa và cảm thấy buồn hơn. Lúc ấy Ophélie cũng thế. Tuy nhiên lần này thì khác. Mọi người nhận ra cô có vẻ đỡ hơn. Cô đã nói ra suy nghĩ của mình, nhưng cô cũng sợ bị vấp ngã lần nữa. Cô nói muốn tìm một công việc sau mùa hè này. Ophélie nghĩ, công việc sẽ giúp cô quên đi nỗi buồn quá khứ.

Khi Ophélie đề cập vấn đề này, Blake, trưởng nhóm, đã hỏi cô muốn làm công việc gì. Cô nói mình vẫn chưa biết. Ophélie được bác sĩ của mình giới thiệu tham gia nhóm này khi cô nói sau khi Ted và Chad mất, mình đã mất ngủ nhiều ngày liền. Ban đầu, cô miễn cưỡng tham gia nhóm. Dần dần cô đã quen và liên tục tham gia nhóm trong tám tháng liền. Sau đó cô ngủ nhiều và ăn ít hơn.

Thậm chí tuy biết mình vô cùng buồn, nhưng Ophélie thấy họp nhóm giúp tâm trạng của cô tốt hơn. Ban đầu, cô cảm thấy vô cùng khó khăn để vượt qua cảm xúc bản thân. Cô cảm thấy mình

không thể giải quyết được vấn đề. Những người khác trong nhóm cũng thế. Người thông minh nhất nhóm đã cố gắng giúp cô thoát khỏi đau buồn, nhưng mọi việc vẫn như cũ.

Tuy nhiên, khi trò chuyện với những người trong nhóm, cô cũng có cảm giác mình cùng cảnh ngộ với họ. Họp nhóm giúp cô cảm thấy mình ít cô độc hơn. Dần dần, cô bắt đầu chia sẻ suy nghĩ của mình mà không phải e ngại. Cô nói cho họ nghe việc cô giấu Pip cảm xúc của mình như thế nào và việc cô lẻn vào phòng Chad rồi ngủ trên giường thằng bé như thế nào. Những người khác cũng làm tương tự thế. Họ đã nhận biết được mức độ của vấn đề. Một người phụ nữ trong nhóm thừa nhận rằng, cô đã không quan hệ với chồng một năm nay kể từ khi đứa con trai bị chết. Ophélie rất ấn tượng với những câu chuyện của những người trong nhóm. Họ sẵn sàng chia sẻ những câu chuyện cho nhau mà không ngượng ngùng gì cả. Với họ, cô cảm thấy mình thật bình yên.

Mục tiêu của việc họp nhóm là hàn gắn vết thương lòng của mỗi thành viên, nối lại những trái tim tan vỡ và giải quyết những vấn đề cuộc sống hàng ngày. Câu hỏi đầu tiên Blake hỏi các thành viên mỗi tuần là: "Các bạn có ăn không? Có ngủ không?". Còn với Ophélie, ông luôn hỏi cô như thể cô đã không ngủ từ cuộc họp trước. Đôi khi nhóm của họ được đánh giá như thể có tiến bộ chút ít. Dù người ngoài không mấy ấn tượng trước những gì nhóm này làm, nhưng mỗi người trong nhóm đều biết họ phải phấn đấu như thể đứa trẻ tập đi. Họ phải từng bước cải thiện bản thân và cuộc sống của mình. Họ chia sẻ cho nhau niềm vui chiến thắng và thông cảm cho nhau, bất kể ai đó có chuyện buồn. Tuy nhiên, đây quả là công việc không dễ dàng chút nào.

Đôi khi vết thương lòng của họ quay lại sau khi cuộc họp nhóm kết thúc. Nỗi đau của họ có thể giảm đi và cũng có thể tăng lên. Lúc ấy mọi người đều khá mệt mỏi và Ophélie cũng thế. Từ nhiều tháng qua, sau khi họp nhóm xong Ophélie đều mệt mỏi, nhưng cô lại thấy dễ chịu. Khi nghĩ về nhóm cô biết nó vô cùng hữu ích. Kết quả mà nó mang đến cho Ophélie là hơn cả những gì cô mong đợi.

Bác sĩ của Ophélie khuyên cô nên tham gia nhóm này vì Ophélie đã phải chịu đựng nỗi đau và sự mất mát lớn gấp đôi người khác. Ngoài ra bác sĩ cũng chỉ định một người đàn ông làm trưởng nhóm. Người đó là Blake Thompson. Ông là tiến sĩ tâm lý y khoa. Ông đã tư vấn và thực hiện công việc của mình hơn 20 năm. Giờ đây ông đã 55 tuổi, là một người thân thiện, nhiệt tình và thực tế. Ông luôn nhắc nhở nhóm rằng, cách duy nhất để họ thoát ra khỏi nỗi đau buồn là đối mặt và vượt qua nó. Họ đã làm việc cùng với nhau trong thời gian dài. Ông cảm thấy vui khi làm việc cùng nhóm. Khi công việc không hiệu quả, ông đã không ngừng nỗ lực đưa ra nhiều ý kiến. Ông thường cảm thấy khi có người rời khỏi nhóm là có nghĩa họ đã có được cuộc sống tốt hơn trước đây. Cuối cùng, ông cũng giúp được một người phụ nữ mất chồng, một người đàn ông mất vợ trong một vụ tai nạn xe hơi và nhiều người khác...

Những gì ông muốn là những người trong nhóm có được cuộc sống tốt hơn trước khi họ gặp ông. Hơn 20 năm qua, ông đã đạt được nhiều kết quả đáng khen. Lúc ấy cả nhóm lúc nào cũng đau buồn. Tất cả những gì ông hỏi là khi nào họ mới mở rộng lòng mình, đối xử tốt với bản thân và tôn trọng người khác? Những gì họ thảo luận trong nhóm chỉ có thành viên của nhóm đó biết mà thôi. Trong bốn tháng qua, ông tỏ ra mình là một người khá cứng rắn.

Dù những người trong nhóm đã gặp được người bạn đời mới, nhưng ông cũng quyết liệt ngăn cản họ hẹn hò trong khoảng thời gian này. Ông không muốn mọi người che giấu vì muốn người kia có ấn tượng tốt về mình. Ngoài ra ông cũng đưa ra 12 bước giúp đỡ các thành viên trong nhóm, dù giờ đây họ đã có người bạn đời mới và bắt đầu hò hẹn. Thậm chí ông còn nhắc nhở mọi người rằng, có được mối quan hệ mới hay tái hôn ngay thời điểm này là không đúng lúc.

Có người đợi vài năm mới tìm người bạn đời mới, có người không muốn và cũng không bao giờ tìm kiếm. Nhiều người cảm thấy họ cần chờ một năm trước khi hẹn hò hay tái hôn. Có người tái hôn ngay sau khi chồng hay vợ mình mất một tuần. Theo ông, cách làm này không có nghĩa buộc bạn phải nhớ mãi người chồng hay vợ quá cố, mà chỉ muốn bạn chuẩn bị tinh thần cho cuộc sống mới.

Ông luôn nhắc nhở các thành viên trong nhóm: "Chúng ta không phải là cảnh sát giải quyết những điều phiền muộn. Chúng ta có mặt ở đây là giúp đỡ và hỗ trợ nhau, chứ không phải là phê phán hay chỉ trích nhau". Ông cũng chia sẻ với mọi người chuyện buồn của mình. Vợ cùng hai đứa con của ông đã chết trong một vụ tai nạn xe hơi. Kể từ đó, ông chỉ biết vùi đầu vào công việc để quên đi chuyện buồn. Khi ấy ông cứ tưởng cuộc đời mình đã chấm dứt. Năm năm sau, ông đã tái hôn với một phụ nữ và họ có với nhau ba đứa con. "Tôi có thể kết hôn sớm hơn nếu gặp cô sớm nhưng sự chờ đợi của cô không lãng phí". Ông luôn nói thế và luôn mỉm cười với những người đang nghe mình kể chuyện. Tiêu điểm của nhóm không phải là việc tái hôn, mà là những vấn đề của nhóm, đặc biệt là với những người mất anh, chị, em, cha mẹ hay con cái. Tất cả họ đều tán thành là việc mất đi người thân, đặc biệt là con cái, luôn làm họ vô cùng căng thẳng với cuộc hôn nhân hiện tại của mình. Trong vài trường hợp, có những người trong nhóm yêu nhau nhưng rất hiếm.

Vì vài lý do nào đó, vấn đề hẹn hò trở nên nhiều hơn. Blake chưa bao giờ bàn về việc Ophélie cần có một công việc. Đây đã là lần thứ hai cô đề cập đến nó và ông đã không nói gì đến chuyện này sau khi kết thúc cuộc họp nhóm. Ông muốn đề xuất vài việc với cô. Ông không biết vì sao, nhưng cảm thấy mình cần phải làm thế.

Cô đã thực hiện vai trò của mình khá tốt, dù cô không biết điều đó. Cô luôn cảm thấy có lỗi vì không thể chăm sóc con gái. Hơn thế nữa, ông không muốn cô phải dằn vặt bản thân vì những chuyện trong quá khứ. Những gì cô gánh chịu là phải cách xa hai người mà mình yêu thương. Nếu hòa hợp được với con gái, cô sẽ cảm thấy vui vẻ trở lại. Những nỗi đau trước kia sẽ dần tan biến theo thời gian. Nếu tâm hồn cô có thể xua tan nỗi đau thì khi ấy, cô mới quên được nỗi buồn quá khứ. Vấn đề hiện tại duy nhất là làm sao để cô không lạnh nhạt với cô con gái của mình. Đây cũng là vấn đề của những người khác trong nhóm. Tỉ lệ ly hôn trở nên khá cao với những người bị mất con. Dần dần, họ sẽ nhận ra đã mất nhau và cuộc hôn nhân của họ cũng thế.

Sau khi kết thúc cuộc họp nhóm Blake đã gặp và nói chuyện với Ophélie. Ông hỏi cô có thích làm công việc tình nguyện ở những ngôi nhà dành cho người vô gia cư không? Matt cũng từng hỏi cô như thế. Cô nghĩ làm công việc ấy cũng có ý nghĩa. Dù sao công việc này cũng tốt hơn công việc tình nguyện chăm sóc cho những người bị bệnh tâm thần. Nhờ thế cô sẽ không nhớ đến cậu con trai bị bệnh và bị mất cách đây chín tháng. Cô vẫn thường rất thích tham gia công việc chăm sóc những người vô gia cư từ khi Ted và Chad còn sống. Giờ đây với đứa con gái, cô sẽ có nhiều thời gian để thực hiện công việc mà mình mong muốn từ lâu.

Cô đồng ý với Blake và sẽ tham gia công việc ấy. Blake hứa ông sẽ tìm công việc đó cho cô.

Cô sẽ trở thành tình nguyện viên giải quyết các vấn đề của những người vô gia cư. Đây quả là công việc tốt cho cô. Cô nghĩ đến việc này khi đang trên đường trở về Safe Harbour. Cô sẽ đưa cô bé đến trạm xá cắt chỉ vào trưa nay. Pip cười rất vui sướng. Khi về đến nhà, nó liền mang ngay đôi giày mềm.

Ophélie nhìn con gái rồi hỏi: "Con thấy như thế nào?". Cô bé bắt đầu vui vẻ trở lại. Hai mẹ con dường như đã nói chuyện với nhau nhiều hơn và lâu hơn. Trước đây họ chưa từng nói chuyện với nhau lâu, nhưng bây giờ mọi việc đã tốt đẹp hơn rồi. Thậm chí cô tự hỏi mình có nên kể cho cô bé nghe việc Matt đã giúp nó như thế nào không. Anh quả là một người tử tế và dịu dàng. Đồng thời, anh cũng là một người cẩn thận và biết thông cảm cho người khác. Ngoài ra việc họp nhóm cũng giúp cô khá nhiều. Cô thích mọi người trong nhóm.

"Con cảm thấy đỡ hơn rồi. Chỉ còn hơi đau một chút thôi". "Tốt! Nhưng con đừng hoạt động quá nhiều đấy". Cô biết Pip đang nghĩ gì. Cô bé vô cùng mong muốn được đi ra bãi biển để gặp Matt. Cô bé đang giữ hàng đống những bức tranh mới và nó muốn mang cho Matt xem. Ophélie hiểu ý con gái, nhưng vì lo cho vết thương của cô bé nên cô nói: "Sao con không đợi đến ngày mai? Hôm nay đã quá trễ rồi". Đôi khi cô cũng hiểu con gái muốn gì. Trước đây cô không hề nghĩ đến nó. Cô đã bắt đầu hòa thuận với con gái và Pip cũng thích như thế.

Ngày hôm sau Pip ra ngoài cùng với giấy vẽ, bút chì và hai miếng bánh mì được đặt trong chiếc

túi nâu. Ophélie muốn đi cùng con gái, nhưng cô không muốn phá vỡ cuộc trò chuyện của hai người. Tình bạn của họ đã trở nên thân thiết khá lâu, còn cô thì mới kết bạn với Matt.

Cô vẫy tay chào Pip khi cô bé mang đôi giày mềm đi ra bãi biển. Cô bé không chạy như mọi khi, nó bắt đầu thận trọng và quý đôi chân của mình nhiều hơn. Chính vì thế nên phải mất khá lâu cô bé mới đến được chỗ Matt. Khi cô bé đến, Matt ngừng vẽ và nhìn cô bé cười rạng rỡ.

"Chú luôn mong là cháu sẽ đến. Còn nếu cháu không đến, tối nay chú sẽ gọi điện thoại. Chân cháu sao rồi?". "Đỡ hơn rồi ạ!". Nhưng cô bé vẫn cảm thấy hơi đau vì đi bộ một quãng đường dài. Tuy nhiên nó đã đi khá chậm.

Pip rất mừng khi gặp anh, trông nó vô cùng hạnh phúc. Matt cũng cảm thấy vui. Anh nói với vẻ hạnh phúc: "Chú rất nhớ cháu!".

"Cháu cũng thế. Cháu rất ghét ở nhà suốt tuần. Con Mousse cũng thế".

"Tội nghiệp con Mousse! Chú chó cần phải vận động nhiều hơn. Chú đã có khoảng thời gian thật vui với cháu và mẹ cháu vào tối hôm ấy. Bữa tối thật ngon!".

"Nó ngon hơn cả bánh pizza nữa!". Cô bé cười. Matt trở thành một người tốt trong mắt mẹ cô bé. Cô bé cũng thấy mẹ nó bắt đầu trang điểm và dùng son môi trước khi vào thành phố họp nhóm. Điều này làm Pip nhận ra mẹ nó đã thay đổi như thế nào. Cô bé vui vì điều đó. Đó quả là một mùa hè tuyệt vời ở Safe Harbour. Cô bé nhìn bức tranh Matt đang vẽ và nói: "Cháu thích những bức tranh mới của chú". Anh đang hoàn thành bức tranh vẽ một người phụ nữ trên bãi biển với vẻ mặt mệt mỏi. Cô thường nhìn ra biển với vẻ đau khổ vô cùng như đã bị mất đi một người thân nào đó.

"Bức tranh trông buồn quá, nhưng người phụ nữ trong tranh thật xinh đẹp. Có phải đó là mẹ cháu không?".

"Có lẽ. Cô ấy có lẽ là một người có năng lực nhưng nói cho cùng, cô ấy cũng chỉ là một phụ nữ. Bức tranh này cũng lấy một ít cảm hứng từ bức tranh của một họa sĩ có tên là Wyeth". Pip gật đầu và hiểu Matt đang nói gì. Cô bé luôn thích trò chuyện cùng Matt, đặc biệt là khi họ nói về những bức tranh. Vài phút sau đó cô bé ngồi gần Matt rồi lấy giấy và bút chì ra. Cô bé thích được ngồi gần anh.

Vài tiếng sau, họ nhận ra đã gần tối và phải về nhà. Họ lấy làm tiếc vì thời gian trôi qua quá nhanh. Matt muốn ngồi đó với cô bé mãi.

Matt thận trọng hỏi: "Tối nay cháu và mẹ cháu sẽ làm gì? Chú sẽ gọi điện thoại hỏi mẹ cháu xem có muốn vào thị trấn ăn hamburger không. Chú sẽ nấu ăn cho cháu. Nhưng nói trước nhé, chú nấu tệ lắm. Còn tệ hơn món pizza đông lạnh nữa". Pip bật cười khi nghe Matt nói.

"Khi về nhà cháu sẽ hỏi mẹ và bảo mẹ gọi điện thoại cho chú".

"Chú sẽ cho cháu biết khi nào chú về nhà và sẽ gọi điện cho mẹ cháu". Nhưng khi cô bé vừa đứng lên, anh thấy nó đi khập khiễng trên bãi biển. Anh gọi to: "Pip!".

Nghe tiếng anh gọi, nó quay đầu lại. Anh vẫy tay bảo nó quay lại. Với đôi chân bị thương vừa khỏi, việc đi lại quả là mất thời gian và gây khó khăn cho cô bé. Dù vết thương đã tháo chỉ nhưng nó vẫn chưa lành hẳn. Cô bé đi về phía Matt một cách chậm chạp. "Chú sẽ chở cháu về nhà. Chân cháu có vẻ chưa lành hẳn".

Cô bé nói: "Cháu ổn mà!".

"Cháu phải luôn mang giày mềm nhé. Nếu không ngày mai cháu sẽ không đi lại được đâu!".

Cô bé theo Matt đến nơi anh đỗ chiếc xe ngay phía sau nhà. Anh chở cô bé về nhà năm phút sau đó. Từ cửa sổ nhà bếp, Ophélie đã thấy anh và chạy ra chào.

Anh giải thích: "Cô bé đi khập khiễng. Tôi nghĩ cô sẽ không ngại khi tôi lái xe đưa cô bé về nhà". Nói xong anh mỉm cười.

“Dĩ nhiên là không rồi. Anh thật tử tế. Cám ơn Matt. Anh khỏe không?”.

“Tôi khỏe. Tôi sẽ gọi cho cô. Tối nay tôi có thể mời hai mẹ con ăn tối không? Món hamburger. Nếu may mắn, chúng ta sẽ không bị khó tiêu”.

“Tuyệt quá!”. Cô vẫn chưa nghĩ đến việc nấu món gì. Dù tinh thần đã ổn định nhưng cô vẫn chưa có hứng thú để nấu ăn. Cô đã cố gắng rất nhiều khi anh đến ăn tối. “Anh chắc là việc này không phiền mình chứ?”. Cuộc sống ở biển khá đơn giản. Những bữa ăn rất bình thường. Hầu hết mọi người ở đây đều nấu ăn ngoài trời, nhưng Ophélie thường không giỏi nấu những món ấy.

Matt nói: “Tôi sẽ rất vui. Bảy giờ được không?”. “Tuyệt! Cám ơn anh”.

Thế rồi anh vẫy tay chào hai mẹ con và lái xe về. Khoảng hai tiếng sau anh quay lại. Pip được mẹ gội đầu.

Cô bé nhìn thấy tóc mẹ nó thật đẹp. Mái tóc mẹ, mềm mượt, xoăn và dài hơn vai. Điểm làm cô bé chú ý nữa là mẹ nó đã sử dụng son môi. Việc này làm cô bé vô cùng thích thú.

Họ đã ăn tối ở một trong hai nhà hàng của thị trấn. Đó là nhà hàng Lobster Pot. Cả ba đều ăn món sò hầm hành và tôm hùm. Họ quyết định tổ chức một buổi tiệc nhỏ và quên đi món hamburger. Sau khi ăn xong, cả ba đều phàn nàn họ no đến mức đi không nổi. Đó là một buổi tối thật vui vẻ. Họ không kể cho nhau nghe chuyện buồn nữa. Họ đùa cợt và cười nhiều. Sau đó Ophélie mời Matt đến nhà, nhưng anh chỉ ở đó vài phút rồi về nhà. Anh nói mình còn có việc phải làm. Khi anh về, Ophélie nói với Pip rằng Matt thật tử tế. Cô bé quay lại hỏi mẹ với nụ cười ranh mãnh: “Mẹ có thích không? Mẹ biết không... ý con là mẹ có thích chú ấy không?”.

Ophélie lắc đầu và mỉm cười: “Cha con là người đàn ông duy nhất của mẹ. Mẹ không thể tưởng tượng ra việc mình có thể sống cùng người khác”. Cô cũng từng nói chuyện này nhiều lần khi họp nhóm. Pip vô cùng thất vọng khi nghe Ophélie nói thế. Cô bé thích Matt và không muốn mẹ nó cứ buồn mãi. Khi cha nó còn sống, không phải lúc nào ông cũng đối xử tốt với mẹ nó. Ông ấy thường mắng mẹ, giận dữ với Chad... Thực ra cô bé cũng yêu cha và lúc nào cũng thế. Tuy nhiên nó nghĩ Matt thân thiện và dễ gần hơn.

Cô bé hỏi mẹ với đầy vẻ hi vọng: “Matt quả là một người tốt. Mẹ không nghĩ thế sao?”.

“Đúng thế!” Ophélie mỉm cười và thích thú khi Pip cố mai mối cho cô. Những rõ ràng cô bé đang cố ép hai người. “Chú ấy sẽ là bạn tốt của hai chúng ta con ạ. Mẹ hi vọng thế. Thật vui nếu chúng ta vẫn gặp chú ấy sau khi chúng ta rời khỏi nơi này”.

“Chú ấy nói sẽ đến thăm chúng ta và cùng con tham gia buổi tiệc Cha và Con gái mà. Mẹ nhớ không?”.

“Ừ! Mẹ nhớ!”. Cô hi vọng Matt sẽ làm thế. Ted chưa bao giờ làm tốt việc này. Anh ghét đi cùng bọn trẻ xem thể thao hay cùng chúng tham gia những hoạt động của trường. “Pip à! Chú ấy là người khá bận rộn đấy!”.

Họ luôn cảm thấy tiếc khi nói về Ted. Cô bé không thích nghe điều đó. Điều hối tiếc là anh đã ra đi, để lại hai mẹ con Pip ở nơi này.

Pip nói một cách giận dữ: “Chú ấy đã nói là chắc chắn sẽ đến mà!”. Nó nhìn mẹ với ánh mắt đầy niềm tin. Ophélie hi vọng Matt không làm cô bé thất vọng. Cô không biết tình bạn của họ kéo dài bao lâu, nhưng cô hi vọng nó sẽ bền vững lâu dài.

Chương 9

Andrea đến và thăm mẹ con Pip hai tuần trước khi họ rời khỏi nơi này. Đứa trẻ hay cáu khóc và bị cảm, có lẽ thằng bé đang mọc răng. Lần này mỗi khi Pip bế, nó đều khóc. Nó chỉ muốn mẹ nó thôi chứ không muốn ai khác. Sau đó Pip ra bãi biển. Cô bé muốn được ngồi cùng Matt vào ngày hôm đó. Anh muốn vẽ nhiều bức tranh cho cô bé như đã hứa và đó cũng là món quà anh tặng Ophélie.

Khi đứa bé ngủ, Andrea hỏi Ophélie: "Có gì mới không?". "Không có gì đặc biệt". Ophélie trông thoải mái khi cả hai cùng ngồi trò chuyện dưới ánh mặt trời. Những ngày hè tuyệt vời sắp qua đi và họ vô cùng yêu những ngày này. Andrea thấy Ophélie có vẻ tốt hơn những tháng vừa qua. Ba tháng ở Safe Harbour đã giúp cô thấy thoải mái hơn. Cô vô cùng ghét việc quay lại thành phố và nhớ lại những kỷ niệm buồn.

"Anh chàng dụ dỗ trẻ em thế nào rồi?", Andrea thận trọng hỏi Ophélie. Cô biết cuối cùng họ cũng trở thành bạn và cô vẫn tò mò về anh.

Họ vẫn chưa gặp nhau. Thông qua sự mô tả của Pip, thì anh ấy có vẻ là một người đàn ông lực lưỡng. Ophélie nói về Matt khiến Andrea nghi ngờ. Tuy nhiên khi nhìn vào mắt Ophélie, Andrea thấy cô không có vẻ gì giấu giếm cả. Cô trông rất thoải mái.

"Anh ấy đối xử với Pip rất tốt. Chúng mình đã cùng ăn tối với anh ấy".

Andrea nói: "Đây quả là một hành động kỳ lạ với một người đàn ông không có con cái".

"Anh ấy có hai đứa con".

"Thật sao? Cậu gặp chúng chưa?".

"Họ sống ở New Zealand với vợ cũ của anh ấy".

"Ồ! Sao thế? Anh ấy không thích cô à? Tệ thật!". Andrea là người thông minh nên cô nhanh chóng nhận ra mọi việc. Những người đàn ông từng bị lừa gạt, bỏ rơi đều rất căm hận những người phụ nữ đã phụ bạc họ. Còn những người mất vợ, nếu là người chung thủy, họ sẽ không bao giờ tái hôn khi ở tuổi trung niên trong khi đó những người khác sẽ nhanh chóng tái hôn. Dù già hay trẻ, đều như thế. Andrea đều hẹn hò với tất cả họ. Cô sẵn sàng tìm hiểu để tìm người mình thích. Đôi khi họ chỉ vui trong khoảng thời gian nào đó mà thôi. Nhưng ít ra, cô cũng biết nhiều qua những bài học mình từng trải.

Ophélie nói một cách chân thành: "Đó là một câu chuyện buồn. Mình cảm thấy tiếc cho anh ấy. Tuy nhiên mình không quan tâm nhiều đến nó. Anh ấy bị người vợ cũ bỏ. Cô đã ra đi cùng với người bạn tốt nhất của anh ấy. Rồi cô kết hôn với người bạn đó. Cô buộc Matt phải bán công ty quảng cáo và ly gián cha con họ".

"Chúa ơi! Còn việc gì độc ác hơn mà cô ta có thể làm không? Đâm thủng bánh hay đốt xe anh ấy? Rồi chuyện gì xảy ra nữa?".

"Mình chỉ biết thế thôi. Matt đã có được nhiều tiền từ việc bán công ty quảng cáo. Nhưng mình nghĩ anh ấy không quan tâm đến tiền".

"Ít ra việc này cũng giải thích được vì sao Matt thân thiện với Pip. Có lẽ anh ấy rất nhớ con của mình".

"Đúng thế". Ophélie nói và nghĩ về những việc họ đã nói vào tối hôm ấy. Câu chuyện của anh đã làm Ophélie xúc động.

"Anh ấy ly hôn bao lâu rồi?", Andrea vừa hỏi vừa cười. "Khoảng mười năm rồi. Anh ấy đã không gặp hay nghe được tin tức gì của con mình trong sáu năm qua.

Họ đã cắt đứt mọi liên lạc với anh ấy".

"Có lẽ sau đó anh ấy trở thành kẻ dụ dỗ trẻ em. Có thể thế. Kể từ đó, anh ấy có mối quan hệ với

phụ nữ nào khác không?".

"Có một người. Cô ta nói muốn kết hôn và có con với anh ấy. Nhưng anh ấy không muốn. Mình nghĩ anh ấy sợ việc cũ xảy ra lần nữa. Cũng đúng thôi, chúng ta không thể trách anh ấy được".

"Quên nó đi! Hãy tin mình. Thật tệ. Hắn ta cũng chỉ là một người tệ bạc".

"Không. Với mình, anh ấy như một người bạn". Ophélie nói một cách điềm tĩnh. Tuy nhiên cô không muốn gì ở Matt ngoài tình bạn. Cô đã có Ted và anh ấy sống mãi trong tim cô. Cô không muốn quen bất kỳ người đàn ông nào khác.

Andrea nói một cách thực tế: "Cậu không cần một người bạn. Cậu đã có mình. Cậu cần một người đàn ông có thể chăm sóc cho cậu cả đời. Và người này thật tệ. Mình từng thấy nhiều người đàn ông như thế. Anh ấy bao nhiêu tuổi rồi?".

"47".

"Tệ thật. Nhưng mình có thể nói là cậu đang lãng phí thời gian đấy".

"Mình không lãng phí cái gì cả. Mình không muốn có người đàn ông nào khác. Bây giờ và mãi mãi cũng thế. Mình đã có Ted và không muốn có bất kỳ ai khác".

"Cậu có vấn đề với anh ấy, Ophélie à. Cậu biết mà. Mình không muốn làm cậu nhớ lại những kỷ niệm không vui. Nhưng mười năm trước, cậu và anh ấy từng có những cuộc cãi vã...". Họ nhìn nhau, rồi Ophélie quay mặt sang chỗ khác.

"Mình muốn cậu nhớ rằng anh ấy từng tức giận với mình. Nhưng đó chỉ là một sự cố, một sai lầm. Và anh ấy đã không phạm sai lầm ấy lần nữa".

"Cậu không biết gì cả. Có lẽ anh ấy từng phạm sai lầm. Nhưng dù anh ấy có phạm sai lầm hay không, cũng chẳng có liên quan gì đến việc này cả. Mình biết anh ấy không phải là một vị thánh mà là một con người. Một người vô cùng khó chịu. Anh ấy đã gây rất nhiều khó khăn cho cậu và Chad. Mọi chuyện đều do anh ấy gây ra. Mình biết, cậu đã cố chịu đựng anh ấy mà không hề than vãn gì. Anh ấy là một thiên tài, mình thừa nhận điều đó. Dù mình thích và cậu yêu anh ấy thế nào đi nữa - trong khoảng thời gian ấy, anh ấy cũng là một người khó tính, là một người chỉ biết lo cho bản thân mà không quan tâm gì đến người khác".

"Nhưng anh ấy là chồng mình". Ophélie vẫn ngoan cố không chấp nhận những gì Andrea nói về Ted, dù cho cô ấy nói đúng hay sai. Anh ấy quả là một người khó chịu nhưng Ophélie nghĩ những người có bản lĩnh và tài giỏi thường như thế. "Mình yêu anh ấy đã 20 năm nay. Mình sẽ không bao giờ thay đổi tình yêu mà mình dành cho anh ấy".

"Mình biết anh ấy cũng yêu cậu, bằng cách riêng của anh ấy. Nhưng giờ anh ấy đã mất rồi. Cậu không thể cứ ở cô độc như thế này". Cô sợ mình đã đi quá xa. Tuy nhiên Andrea không thể nào làm lay động được Ophélie. Nếu không lầm, Andrea cảm thấy hiện giờ Ophélie vẫn cảm thấy Ted ở bên cạnh mình. Cô bị ảo giác đánh lừa. Nếu không thức tỉnh, cô sẽ bị ảo giác ấy đánh lừa cả đời. Những năm gần đây, Ted và Ophélie có nhiều mâu thuẫn. Ophélie gọi mâu thuẫn đó là một "sai lầm", một vấn đề mà anh ấy gặp phải trong khi Ophélie và bọn trẻ ở Pháp. Mọi việc thật lộn xộn. Dường như khi ấy, anh đã muốn bỏ Ophélie. Còn Ophélie vô cùng đau khổ.

Andrea không biết chắc sự việc như thế có xảy ra lần nữa không. Đây là việc thật khó nói. Sau đó Chad bị bệnh và mối quan hệ giữa họ càng tệ hơn. Tuy nhiên câu chuyện vẫn chưa dừng ở đó. Ophélie là một người khoan dung. Cô lúc nào cũng sẵn sàng tha thứ cho Ted. Còn anh thì ngược lại.

"Vấn đề hiện tại không phải là anh ấy tốt hay xấu như thế nào mà là việc anh ấy không còn tồn tại trên thế gian này nữa. Anh ấy sẽ không bao giờ trở về. Giờ đây cậu đang tồn tại còn anh ấy thì không. Cậu có thể dành bao lâu tùy thích để nhận ra việc này nhưng cậu không thể cứ sống cô độc mãi được?".

"Tại sao không?". Ophélie buồn bã hỏi. Cô không muốn chấp nhận một người đàn ông nào khác. Cô là của Ted. Cô không thể tưởng tượng đến việc mình sống cùng một người đàn ông

khác. Cô yêu Ted khi 22 tuổi và kết hôn năm 24 tuổi. Ở tuổi 42, cô không còn tâm trí nào để nghĩ đến việc mình bắt đầu lại từ đầu. Cô không muốn thế. Cô muốn sống một mình.

Matt cũng thế. Cả hai đều bị tổn thương và đang tạm thời vượt qua nó.

Andrea nói một cách bình tĩnh: "Cậu còn quá trẻ. Ở một mình thì thật là tiếc". Ophélie khăng khăng níu lấy quá khứ. Thực tế quá khứ đó đã không tồn tại. Nó chỉ tồn tại trong tim và trí tưởng tượng của cô mà thôi. "Trước sau gì rồi cậu cũng nhận ra điều này thôi. Có lẽ bây giờ không phải lúc. Cậu nên nhớ mình chỉ mới đi một nửa đoạn đường mà thôi. Cậu không thể nào nghĩ mình sẽ ở cô độc một mình mãi mãi. Điều đó nghe thật buồn cười và lãng phí thời gian".

"Không buồn cười chút nào nếu đó là điều mình muốn". Ophélie vẫn ngoan cố nói.

"Cậu không muốn thế. Không ai muốn thế cả. Cậu chỉ không muốn nỗi đau bùng phát mà thôi. Mình không nghĩ đó là lỗi của cậu. Mình đã sống cô độc trong suốt khoảng thời gian trưởng thành. Mình ghét nó. Nhưng trước sau gì cậu cũng gặp được một người tốt. Có lẽ còn tốt hơn cả Ted nữa đấy". Trong lòng Ophélie không ai tốt hơn Ted cả. Tuy nhiên cô đồng ý với quan điểm của Andrea. "Tuy nhiên, mình không nghĩ kẻ dụ dỗ trẻ em (ám chỉ Matt theo cách Ophélie nói ngay ban đầu) lại là người đàn ông trong lòng mình. Có vẻ anh ấy tốt bụng nhưng mình không nghĩ anh ấy là người đàn ông mình muốn. Mình chỉ xem anh ấy là một người bạn. Cậu nói đúng. Trước sau gì cậu cũng tìm được người mình yêu".

"Mình sẽ cho cậu biết khi nào mình tìm được. Cậu hãy đợi mà xem. Hãy suy nghĩ những gì mình nói. Ở nhóm của cậu chắc cũng có người nào đó muốn tái hôn và cậu hãy chọn một người cho mình".

"Còn lâu mới có chuyện đó. Quả phụ gặp những chàng trai trên biển, ở lớp vẽ hay ở một nhóm có các thành viên đau buồn sao? Ít ra cậu cũng tìm được một người có cùng điểm chung với mình chứ. Ai vậy?".

"Ông Feigenbaum, là một người bán thịt đã về hưu, yêu nhạc kịch và phim, là một đầu bếp rất sành và có bốn đứa con đã trưởng thành. Ông Feigenbaum đã được 83 tuổi".

Andrea cười ranh mãnh. "Tuyệt vời! Mình sẽ chọn ông ấy. Nhưng cậu không nói nghiêm túc đấy chứ?".

"Không đâu. Nhưng mình mong là cậu quan tâm". "Cậu không biết gì cả. Mình dự định sẽ hỗ trợ cho cậu hẹn hò với ông ấy đấy".

Ophélie nhướng mày: "Thấy chưa! Mình biết cậu sẽ nói thế mà". Lúc ấy đứa trẻ thức giấc và khóc lớn.

Trong khi hai người họ trò chuyện thì ở bãi biển Matt đang phác họa Pip. Anh vô cùng hào hứng khi thực hiện bức tranh chân dung này. Matt đã hứa với nó là sẽ hoàn thành bức tranh đúng vào ngày sinh nhật mẹ nó.

Pip cầm bức tranh trên tay rồi nói một cách buồn bã: "Cháu sẽ rất buồn và nhớ chú khi rời khỏi nơi này". Cô bé rất thích ngồi cùng Matt, cùng anh trò chuyện và vẽ trong hàng giờ. Anh đã trở thành người bạn tốt nhất của nó.

Matt nói một cách chân thành: "Chú cũng rất nhớ cháu. Chú sẽ vào thành phố thăm cháu và mẹ cháu. Nhưng một khi quay lại trường, cháu sẽ bận rộn với bạn bè và không có thời gian gặp chú đâu". Matt nhận ra là mình háo hức gặp cô bé hàng ngày. Trong suốt mùa hè, cô bé dường như trở thành người đồng hành cùng anh.

Pip trách Matt: "Sao chú nói thế? Không đời nào". Tình bạn của họ thật đặc biệt và cô bé cũng sẽ vô cùng nhớ anh.

Anh đã trở thành bạn của nó và là người thay thế cho cha nó. Anh là một người cha tốt mà Ted không bao giờ làm được. Pip cảm thấy Matt tốt hơn cha nó. Cha nó chưa bao giờ dành nhiều thời gian cho nó như Matt. Mẹ nó cũng thế. Cha nó luôn nổi cáu, đặc biệt là với mẹ và anh trai nó. Còn với nó thì cũng có nhưng ít hơn, vì Pip luôn thận trọng khi nói chuyện với cha. Cô bé

hơi sợ ông. Khi cô bé còn nhỏ, ông đối xử với nó rất tốt, nhưng thời gian về sau không như vậy.

Cô bé nói: "Cháu sẽ nhớ chú lắm đấy!". Nó gần như khóc. Cô bé không muốn rời nơi này và Matt cũng không muốn cô bé ra đi.

"Chú hứa là chú sẽ đến thăm cháu, bất kỳ khi nào cháu muốn. Chúng ta có thể xem phim, ăn trưa hay làm bất cứ gì cháu muốn nếu có sự đồng ý của mẹ cháu".

Pip nói một cách thoải mái và không giấu giếm: "Mẹ cháu cũng rất mến chú". Mẹ cô bé từng công khai nói thế và thừa nhận Matt là một người đàn ông tốt.

Ngay lúc ấy, anh thật sự muốn hỏi cô bé xem cha nó như thế nào. Qua những gì Ophélie nói, anh vẫn không thể hình dung về Ted. Hình ảnh của Ted trong mắt anh thật khó tưởng tượng. Có thể đó là một thiên tài nhưng ích kỷ, anh ấy cũng không cư xử tốt với vợ mình. Rõ ràng là Ophélie rất tôn trọng chồng và xem anh ấy như một vị thánh. Tuy nhiên điều này nghe như hơi vô lý, đặc biệt là mối quan hệ của anh ấy với con trai.

Matt không nghĩ anh ấy dành nhiều thời gian cho Pip. Thông qua những câu chuyện mà cô bé kể, anh có thể cảm nhận được điều đó. Qua đó, anh cũng cảm thấy Ted cũng không dành nhiều thời gian cho vợ. Thật khó để tưởng tượng ra con người này. Giờ đây anh đã chết và mọi người có thể quên đi khoảng thời gian không vui.

Cuối cùng Matt hỏi: "Khi nào cháu đi học lại?". "Hai tuần sau khi cháu quay trở về thành phố".

"Có lẽ cháu sẽ bận rộn lắm đây". Anh nói để Pip yên tâm. Nhưng trông cô bé thật buồn.

Pip hỏi: "Thế thỉnh thoảng cháu gọi cho chú có được không?".

Matt mỉm cười: "Chú sẽ rất vui đấy!". Cô bé như món quà mà anh vừa nhận được. Nó như là một phép màu làm lấp đi khoảng trống nhớ thương con trong tâm trí anh. Với cô bé, anh cũng như thế, anh như một người cha mà nó chưa hề có và nó mơ ước mình có được một người cha như thế. Ted lại là một người cha hoàn toàn trái ngược với mong muốn của nó.

Cô bé về nhà sau khi Matt dọn dẹp đồ. Khi nó về đến nhà cũng là lúc Andrea ra khỏi.

Ophélie hỏi Pip: "Chú Matt sao rồi?". Pip hôn tạm biệt Andrea và em bé.

"Chú ấy khỏe và gửi lời chào đến mẹ".

Andrea nhắc nhở Ophélie: "Cậu nhớ những gì mình nói không?".

Ophélie bật cười: "Mình nói với cậu rồi đó. Ông Feigenbaum chính là câu trả lời của mình".

"Đừng hòng. Những người như thế thường sẽ tái hôn với em vợ hay với bạn bè trong vòng sáu tháng. Cậu sẽ phải quyết định làm gì sau khi kết hôn. Thật xấu hổ cho cậu. Ông ấy quá già".

"Cậu kinh khủng quá đi!", Ophélie nói. Sau đó cô ôm cô bạn của mình và hôn đứa bé.

Pip hỏi Ophélie với vẻ tò mò vì nó chưa bao giờ nghe cái tên đó cả: "Ông Feigenbaum là ai vậy mẹ?".

"Là một người trong nhóm của mẹ. Ông ấy 83 tuổi rồi và đang tìm một người vợ mới".

Pip tròn xoe mắt: "Ông muốn kết hôn với mẹ à?". "Không. Mẹ cũng không muốn kết hôn với ông.

Không có gì xảy ra cả". Bất chợt Pip muốn hỏi mẹ nó xem có muốn kết hôn với chú Matt không. Cô bé mơ ước một ngày chú Matt sẽ kết hôn với mẹ nó. Nhưng qua những gì mẹ nó nói, cô bé biết việc đó sẽ không xảy ra. Ít ra thì Matt cũng hứa là sẽ thăm hai mẹ con họ. Cô bé thực sự hi vọng Matt sẽ thực hiện lời hứa của mình.

Pip và mẹ đã có một bữa ăn tối thật yên ả. Nó đã đề cập đến chuyện Matt nói thỉnh thoảng sẽ gọi cho nó.

"Chú ấy muốn biết là việc này có làm ảnh hưởng đến mẹ không".

“Mẹ nghĩ là không vấn đề gì”. Dường như Matt là người đáng tin cậy và chứng tỏ mình chỉ là một người bạn. Hiện tại, Ophélie không e ngại về chuyện này. Thậm chí khi Andrea gọi anh là “Kẻ dụ dỗ trẻ em” cô cũng không quan tâm. “Mẹ nghĩ việc này cũng hay. Có thể thỉnh thoảng chú ấy sẽ cùng ăn tối với chúng ta”.

“Chú ấy còn nói, khi nào vào thành phố, sẽ đưa chúng ta đi ăn tối và cùng xem phim”.

Ophélie nói mà không suy nghĩ gì nhiều: “Nghe vui đấy!”. Khi ấy, cô đang cho đĩa vào máy rửa chén đĩa còn Pip đang bật ti vi. Tình bạn giữa Ophélie và Matt là điều Andrea không muốn. Nhưng Ophélie lại nghĩ nó thích hợp với mình. Mùa hè của họ ở Safe Harbour khá hoàn hảo và Pip đã có được một người bạn mới.

Chương 10

Vào ngày đầu tiên của tuần cuối cùng họ ở Safe Harbour, Matt đã gọi cho Ophélie và mời cô cùng đi thuyền với mình vào một ngày nắng ấm. Hai ngày qua, bãi biển dày đặc sương mù. Mọi người cảm thấy thoải mái khi nắng lên. Giờ đây thời tiết đang chuyển mùa và dường như ngày hôm ấy là ngày nóng nhất trong năm. Pip và Ophélie cũng cảm thấy nóng nực vô cùng. Họ đã quyết định ăn trưa ở nhà. Khi Matt gọi cũng là lúc họ vừa ăn xong món bánh mì sandwich. Pip có vẻ mệt, cô bé đang nghĩ đến việc ra bãi biển gặp Matt nhưng trời quá nóng. Đây có lẽ là ngày đầu tiên cô bé không gặp anh. Cô bé cũng nghĩ trời quá nóng và Matt sẽ không ra ngoài vẽ tranh. Hôm nay là một ngày tuyệt vời để đi bơi hay lái thuyền, hệt như những gì Matt nói khi gọi cho Ophélie.

Matt nói: "Tôi đã có ý mời cô từ lâu. Trời quá nóng nên tôi nghĩ là mình sẽ chạy thuyền vào trưa nay. Cô có hứng thú đi thuyền cùng tôi không?". Ý tưởng nghe có vẻ hay. Trời quá nóng và Ophélie không thể cứ ngồi mãi ở nhà hay ra bãi biển.

Gió đã bắt đầu thổi. Chính điều này làm Matt nảy sinh ý tưởng lái thuyền. Suốt cả ngày qua, anh đã ở nhà vẽ Pip theo trí nhớ của mình và thông qua bản phác họa mà anh vẽ ở bãi biển.

"Nghe tuyệt thật!", Ophélie nói với vẻ phấn khởi. Cô vẫn chưa thấy chiếc thuyền của anh dù cô biết anh vô cùng thích nó. Anh cũng từng hứa mời cô đi thuyền trước khi cô và Pip rời khỏi nơi này. "Anh để chiếc thuyền ở đâu vậy?".

"Tôi để nó chỗ bãi đậu thuyền riêng ở cái hồ nhỏ cạnh nhà. Chủ của chiếc hồ không ở đây và họ không ngại khi tôi để chiếc thuyền ở đó. Họ nói chiếc thuyền làm cho chỗ của họ thêm phần quyến rũ hơn. Năm ngoái họ đã đi Washington và đây là một nơi thật thuận tiện để tôi đỗ chiếc thuyền". Matt cho Ophélie số điện thoại và bảo anh sẽ gặp cô trong mười phút. Ophélie nói cho Pip nghe những gì mình làm và cô ngạc nhiên khi thấy Pip có vẻ giận dữ.

Pip nói: "Mẹ ổn chứ? Nó an toàn không? Chiếc thuyền lớn cỡ nào?". Khi nghe con hỏi thế, cô cảm thấy vô cùng xúc động. Mọi thứ dường như có vẻ xấu đi khi cô nổi giận về việc Pip mất tích ở bãi biển ngay vào những ngày đầu hè. Nhưng giờ đây họ đã ở bên nhau và sống với nhau rất hòa thuận. Sự nguy hiểm không còn xuất hiện trong tâm trí của họ nữa. Đó là sự thật. Cả hai đều biết nỗi buồn vẫn còn tồn tại. Nó đã thay đổi cuộc sống của họ mãi mãi. Pip nói với giọng giận dữ: "Con không muốn mẹ đi". Ophélie suy nghĩ không biết mình phải làm gì. Họ không thể nào cứ mãi sống trong nỗi sợ hãi. Đây có thể là ý tưởng hay cho thấy cô có thể sống một cuộc sống bình thường và không có việc gì kinh khủng xảy ra.

Cô không cảm thấy nguy hiểm khi cùng đi thuyền với Matt. Cô cho rằng anh ấy là một người lái thuyền giỏi. Cả hai từng lái thuyền rất nhiều lần. Anh ấy cũng từng lái thuyền rất nhiều khi còn là một chàng trai. Cô cũng thế. Cô đã lái thuyền rất nhiều lần, hơn thế nữa, cô cũng có nhiều kinh nghiệm.

"Con à! Mẹ nghĩ không sao đâu. Con có thể nhìn thấy mẹ và chú Matt từ cửa sổ ở nhà". Pip không chắc điều gì và cô bé gần như muốn khóc. "Con thực sự không muốn mẹ đi à?". Dù hỏi thế nhưng trong lòng cô lại rất muốn đi. Cô sẽ bảo Amy đến trông Pip. Cô đã thấy Amy vào nhà và cô biết cô bé có ở nhà. Nếu Amy bận việc gì đó, Pip có thể đến nhà cô bé vài tiếng.

Pip hỏi với giọng nghẹn ngào: "Chuyện gì xảy ra nếu mẹ bị chết đuối?". Ophélie ngồi xuống ôm cô bé vào lòng. "Mẹ không chết đuối đâu, vì mẹ là một tay bơi giỏi mà. Chú Matt cũng thế. Nếu con muốn, mẹ sẽ bảo chú ấy mang theo phao". Pip suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu.

"Được rồi". Cô bé hơi nguôi đi nhưng sau đó lại lo lắng, nó tiếp tục hỏi: "Nhưng lỡ cá mập tấn công chiếc thuyền thì sao?". Ophélie không phủ nhận điều Pip nói. Chuyện đó có thể xảy ra. Nhưng suốt mùa hè qua có ai bị cá mập tấn công đâu?

"Có lẽ con xem ti vi quá nhiều rồi đấy. Nhưng mẹ hứa với con là không có chuyện gì xảy ra cả. Con có thể quan sát mẹ và chú ấy đi thuyền. Mẹ chỉ ra ngoài với chú ấy một lát thôi. Con có

muốn đi chung không?".

Dù hỏi thế nhưng Ophélie thật sự không muốn cô bé đi. Nó quá nhỏ để lái thuyền. Pip không thích nước và cũng không muốn đi. Matt mời Ophélie đi thuyền chứ không mời nó. Pip lắc đầu sau khi nghe mẹ nó hỏi. Ophélie nói tiếp: "Mẹ nói với con rồi, không có chuyện gì đâu. Mẹ sẽ nói với chú Matt phải về trong một giờ. Đây là một ngày đẹp trời và mẹ sẽ về sớm. Con nghĩ sao?".

"Được ạ". Cô bé trông thật đáng thương khi nói thế, còn Ophélie thấy mình có lỗi. Nhưng thật sự cô muốn đi thuyền cùng Matt. Cô muốn thấy chiếc thuyền của anh ấy dù chỉ trong vài phút. Cô muốn cho Pip thấy mình có thể đi và trở về mà không có chuyện gì xảy ra. Đây cũng là một cách để cô hàn gắn vết thương lòng cũng như quên đi quá khứ đau thương.

Ophélie mặc đồ tắm bên trong rồi mặc đồ ngắn bên ngoài. Sau đó cô gọi điện cho Amy đến trông Pip. Amy hứa sẽ đến ngay trong vài phút. Ngay khi Amy đến, cô sẽ đi ngay. Trước khi Ophélie đi, cô bé đã ôm mẹ rất chặt. Điều này khiến Ophélie nhận ra cô bé bị sốc như thế nào trước cái chết của cha và anh trai. Trước đây cô bé chưa hề như thế và trước đây Ophélie cũng chưa từng đi đâu cả. Cả mười tháng qua, cô chỉ nằm vùi trên giường và khóc.

Ophélie nói: "Mẹ hứa sẽ về sớm mà. Con có thể trông thấy mẹ và chú Matt từ tầng trên. Đúng không?". Nói xong, Ophélie hôn con gái rồi đi ra cửa. Con Mousse đứng đó vẫy đuôi.

Xe của Matt vẫn còn ở đó. Vài phút sau cô thấy anh xuất hiện và đặt vài thứ trên thuyền. Đó là một chiếc thuyền nhỏ, khá xinh, được bảo quản tốt. Điều này làm Ophélie dễ dàng nhận ra Matt quý chiếc thuyền như thế nào. Mọi thứ trên boong tàu được quét sơn dầu màu đồng sáng. Thân tàu được sơn màu trắng. Nó có một cột buồm cao 12 mét với một lá buồm chính, một lá buồm tam giác và một chiếc quạt gió. Chiếc thuyền có một rầm néo buồm làm cho nó trông dài gần 10 mét. Nó có một động cơ nhỏ, một buồng lái nhỏ với trần thấp đủ để Matt đứng. Chiếc thuyền có tên là Nessie II. Nó được đặt tên từ tên của đứa con gái mà anh đã không gặp suốt sáu năm qua. Chiếc thuyền nhỏ này trông như một viên đá quý. Ophélie mỉm cười khi nhìn thấy nó từ chỗ đậu. "Matt. Chiếc thuyền thật đẹp!". Cô rất vui và có vẻ không thể chờ đợi lâu hơn nữa.

Matt có vẻ vui mừng: "Thật không? Tôi thật sự muốn cô thấy nó trước khi rời khỏi nơi này". Việc lái thuyền khiến cô cảm thấy thích thú. Ophélie cởi giày. Matt dìu cô lên thuyền. Anh khởi động máy và Ophélie giúp anh tháo dây neo thuyền. Sau đó họ bắt đầu ra hồ nhỏ rồi tiến thẳng ra biển. Hôm ấy quả là một ngày tuyệt vời để lái thuyền.

"Chiếc thuyền thật tuyệt!", Ophélie khen ngợi chiếc thuyền lần nữa. Cô vô cùng thích những chi tiết trên thuyền mà Matt dành thời gian để tô điểm cho nó khi anh rảnh rỗi. Chiếc thuyền nhỏ này là một trong số niềm vui của đời Matt và anh rất vui khi chia sẻ điều đó với Ophélie.

"Chiếc thuyền được đóng khi nào?". Ophélie hứng thú hỏi khi họ đã đến cửa hồ.

Matt cho thuyền tiến ra biển rồi tắt máy khi họ thấy gió bắt đầu thổi. Sau đó Ophélie thưởng thức sự yên tĩnh trên thuyền. Họ cảm thấy mặt biển thấp hơn ở phía dưới. Gió biển bắt đầu thổi.

Matt nói một cách hãnh diện: "Nó được đóng vào năm 1936. Tôi mua nó cách đây tám năm từ một người đàn ông. Ông ấy sở hữu nó từ sau chiến tranh. Chiếc thuyền có hình dáng thật đẹp, nhưng tôi đã tô điểm thêm cho nó vài chi tiết".

"Chiếc thuyền trông như một viên đá quý". Ophélie nói. Bỗng dưng cô nhớ đến lời hứa của mình với Pip. Cô bắt đầu vào khoang tàu và lấy phao cứu sinh. Matt tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy cô mặc áo phao. Cô nói với anh, mình là một tay bơi rất cừ và rất thích lái thuyền. Như hiểu được sự thắc mắc của Matt, cô nói: "Tôi đã hứa với Pip...". Anh gật đầu như đã hiểu. Gió bắt đầu thổi mạnh. Cả hai đều cảm thấy mình thật mạnh mẽ khi chiếc thuyền vượt sóng. Họ lái thuyền hồi lâu. Hai thủy thủ mỉm cười với vẻ thích thú khi cùng nhau lái thuyền trong một ngày đẹp trời như thế.

Matt hỏi: “Cô có ngại nếu chúng ta ra xa hơn nữa không?”. Ophélie lắc đầu. Cô không ngại gì cả và họ đã lái thuyền ra khá xa. Cô không biết Pip có nhìn thấy mình và Matt không. Cô hi vọng là nó thấy. Sau đó cô ngồi gần Matt và kể cho anh nghe về phản ứng của Pip trước khi cô rời nhà.

“Tôi đoán là mình đã không nhận ra sự nghiêm túc của cô bé từ khi...”

Cô không nói hết câu nhưng Matt hiểu ý cô. Ophélie hướng mặt ra ánh nắng và nhắm mắt. Lúc này Matt không biết mình vui vì điều gì, chiếc thuyền mà anh quý hay người phụ nữ ngồi bên cạnh?

Họ đã lái thuyền khá lâu. Thật yên tĩnh. Cô nhận ra mình đi khá xa. Ophélie đã hứa với Pip sẽ không đi lâu, nhưng dường như cô đã quên mất điều đó. Cô thấy mình thật thoải mái và thư thả khi lái chiếc thuyền đáng yêu này. Đây quả là việc làm cô cảm thấy thoải mái nhất. Cô không sợ điều gì kể cả khi gió lớn thổi đến. Matt cũng cảm thấy vui khi nhận ra Ophélie là một người lái thuyền thực sự. Cô đang rất vui vẻ hệt như những gì anh muốn. Trong khoảnh khắc ấy, cô ước gì mình và Matt có thể lái thuyền đi xa mãi mãi và không bao giờ quay lại. Đây quả là một cảm giác kỳ lạ, tự do và bình thản. Nhiều năm nay cô chưa bao giờ có cảm giác như thế. Cô rất vui khi chia sẻ niềm vui này cùng Matt.

Họ đã vượt qua vô số chiếc thuyền đánh cá và vẫy tay chào họ. Từ xa dường như có một chiếc tàu chở hàng đang ở phía trước. Họ đang đi thẳng về phía Farallones. Lúc này dường như Matt đã thấy cái gì đó nhưng Ophélie lại không thấy gì. Cô không biết là anh thấy gì. Một con hải cẩu hay một con cá lớn? Cô hi vọng đó không phải là cá mập. Matt trao bánh lái cho cô rồi lấy ống nhòm. Anh nhíu mày.

Cô không có vẻ lo lắng mà chỉ hơi tò mò: “Chuyện gì vậy?”.

Cô muốn cởi áo phao, nhưng không thể làm thế vì đã hứa với Pip là sẽ mặc nó. Cô muốn mình thực hiện lời hứa với cô bé.

Matt trả lời: “Tôi nghĩ là mình vừa mới nhìn thấy cái gì đó”. Ophélie nói: “Chắc là không có gì”. Những đợt sóng dần mạnh lên. Nó không làm cho cô sợ, nhưng làm cô không thấy gì. Trong đời mình, cô chưa bao giờ bị say sóng. Cô rất thích khoảng thời gian trên thuyền dù cho sóng gió có trở nên dữ dội như thế nào đi nữa.

Cô ngồi gần anh và hỏi với vẻ tò mò: “Anh đã nhìn thấy gì vậy?”. Họ đã đi khá xa và anh đang nghĩ đến việc cho thuyền quay lại. Họ đã lái thuyền đi khoảng một hay hai tiếng gì rồi. Với hướng gió như thế này, việc quay về sẽ dễ dàng hơn.

“Tôi cũng không chắc... Nó trông như là một tấm ván lướt sóng nhưng xa quá, tôi không thấy rõ. Tôi nghĩ nó rơi ra từ chiếc thuyền nào đó”. Ophélie gật đầu. Anh bắt đầu điều chỉnh buồm. Khi họ vừa chuẩn bị quay lại, Ophélie đã thấy cái gì đó rồi chỉ tay hét lớn. Cô giật lấy ống nhòm. Lần này cô không những thấy tấm ván lướt sóng, mà còn thấy cả một người đàn ông đang bám vào nó. Cô vẫy tay ra hiệu cho Matt và anh với tay lấy ống nhòm. Anh gật đầu rồi bắt đầu cho thuyền tiến về hướng người đàn ông. Họ khởi động máy và đi về hướng đó rất nhanh. Đi ngược hướng gió quả là một việc khó khăn.

Họ phải mất vài phút mới đến được chỗ của tấm ván lướt. Họ nhận ra người bám lên tấm ván là một cậu bé. Cậu ta dường như bất tỉnh. Mặt tái lại và môi tím xanh.

Không biết cậu ta ở đâu và đến từ hướng nào. Ophélie giúp Matt giữ cho tàu vững.

Lúc này, Matt đang vào khoang lấy ra một sợi dây thừng chắc. Sóng càng lúc càng dữ dội hơn. Ophélie cảm thấy không thể thở khi nhận ra rằng đưa cậu bé lên thuyền là một công việc không thể. Kéo cậu bé ra khỏi những con sóng dữ quả là việc khó khăn, nhưng quăng dây để nó bắt lấy được lại là việc khó khăn hơn. Khi đến gần, họ thấy cậu bé có vẻ kinh hoàng.

Matt hét lớn: “Bắt lấy!”. Họ nhận ra mình không thể quấn dây quanh người cậu bé để kéo nó lên. Nếu không bắt được dây, nó sẽ bị chìm. Cậu bé mặc bộ đồ lặn, nhờ thế cậu mới có thể duy trì sự sống của mình đến giờ này. Ophélie cảm thấy cổ họng như nghẹn lại. Cậu bé khoảng 16 tuổi, trạc tuổi Chad. Những gì cô nghĩ trong lúc này là đâu đó có người phụ nữ mất con đang

chịu sự đau khổ không thể thổ lộ cùng ai. Cô không biết mình phải cứu thằng bé như thế nào. Matt có một chiếc máy vô tuyến nhỏ trên thuyền, nhưng những chiếc tàu vận chuyển hàng khác cách họ quá xa. Kể cả nhân viên cứu hộ đến đây cũng không kịp. Matt vào khoang lái và lấy một cái phao cứu sinh.

Matt hỏi: "Cô có thể cho tàu quay ngược lại không?". Ophélie gật đầu mà không hề do dự. Cô từng lái tàu một mình nhiều lần ở Brittany khi còn là một cô gái trẻ, dù cho thời tiết có khắc nghiệt như thế nào đi nữa.

Nhưng anh cần phải biết rõ cô có thể lái tàu không trước khi anh để cô lại một mình trên tàu.

Matt làm một cái thòng lọng. Khi anh nhảy xuống nước, cậu bé đã nắm lấy anh. Việc này làm Matt bị chìm khi anh cố quàng sợi dây quanh người nó. Cậu bé quá yếu, nó không thể nắm chặt anh lâu. Tuy nhiên anh vẫn cố xoay xở. Ophélie tận mắt chứng kiến cảnh tượng ấy. Cô có cảm giác như Matt không thể buộc dây vào người thằng bé. Tuy nhiên Matt đã làm được và kéo nó về phía chiếc thuyền. Giờ đây cô mới thấy anh là người mạnh mẽ như thế nào. Đó là sự nỗ lực hết mình của Matt. Khi đã kéo được thằng bé đến gần chiếc thuyền, anh hét lớn. Ophélie hiểu mình phải làm gì. Anh quăng phần đuôi sợi dây cho cô. Cô đã bắt được nó và buộc nó vào tời máy. Giờ đây trong đầu cô xuất hiện câu hỏi: Liệu mình có thể cứu được cả hai không? Cô vô cùng hốt hoảng khi nắm lấy sợi dây thừng và tời máy dần dần kéo thằng bé. Nó vẫn còn sức để nắm sợi dây. Khi nó đến thuyền, cô liền kéo nó lên boong tàu. Cậu bé vẫn còn tỉnh nhưng trông vô cùng hốt hoảng. Cô nhìn Matt rồi tháo sợi dây quanh người nó ra và ném sợi dây cho Matt.

Đây quả là điều kỳ diệu. Cả hai đã thoát ra khỏi dòng nước và lên thuyền an toàn. Matt quyết định cho tàu chạy thật nhanh. Gió bắt đầu thổi mạnh hơn.

Matt cho thuyền quay lại. Ophélie lấy mền từ khoang tàu đắp cho thằng bé. Nó nhìn cô với cặp mắt ngây dại. Cô biết rõ và đã nhìn thấy ánh mắt đó hai lần từ Chad khi nó muốn tự tử. Vì thế cô phải cứu sống đứa bé này. Rõ ràng là cậu bé đang lướt sóng thì bị sóng cuốn trôi quá xa và không thể trở lại bờ được. Chính phép màu đã cứu sống thằng bé. Matt dự định sẽ lái tàu thẳng lên bờ. Anh nói với Ophélie trong khoang tàu có một chai rượu mạnh và bảo cô thoa rượu khắp người nó. Tuy nhiên Ophélie lắc đầu. Matt không hiểu gì cả. Anh lại bảo cô lần nữa vì nghĩ cô không nghe thấy. Ophélie không biết phải làm gì. Ngay lúc ấy, cô liền chui vào chăn rồi ôm chặt lấy thằng bé đang run lên vì lạnh. Cô mong hơi ấm của mình có thể giúp thằng bé sống cho đến khi họ lên bờ. Matt chỉ tay về phía bánh lái rồi đến bên chiếc máy vô tuyến. Anh đã liên lạc được với tàu cứu hộ và nói với họ là mình đang cứu một cậu bé và đang trên đường quay về đảo, thằng bé cần được cấp cứu. Matt tin có thể đến đảo trước khi họ tìm ra thuyền của anh.

Khi họ đi được một nửa đường, gió bắt đầu thổi lớn. Matt hạ buồm và khởi động máy. Sau đó họ tiếp tục tiến thẳng vào đất liền. Matt trông rất hăng hái. Anh cũng nhìn thấy Ophélie đang ôm cậu bé.

Nó đã bất tỉnh hơn 20 phút và trông như sắp chết. Còn mặt Ophélie trắng bệch.

Anh hét lên: "Cô ổn chứ?". Cô gật đầu. Với Ophélie, cảnh này tương tự như khi cô ôm Chad. Tất cả những gì cô muốn ngay bây giờ là cứu lấy thằng bé. "Thằng bé thế nào rồi?".

"Nó vẫn còn sống". Thằng bé tựa vào người cô. Người Ophélie cũng bị ướt sũng, nhưng cô không quan tâm đến điều đó. Ánh mặt trời đang tỏa sáng và sưởi ấm họ. Họ đang chạy đua từng phút, từng giây để cứu cậu bé khỏi tay tử thần.

Matt cố lái tàu chạy nhanh hơn. Anh hỏi: "Sao cô không thoa rượu lên người thằng bé?". Anh chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh khó khăn như thế này, nhưng Ophélie không làm anh thất vọng.

"Không! Nó sẽ giết thằng bé mất!". Nó quá yếu. Người nó lạnh cóng. Ophélie vẫn cảm thấy mạch của nó đập rất yếu, tuy nhiên nó vẫn còn sống. "Nó sẽ đẩy máu đến những nơi xa nhất của cơ thể như bàn tay hay bàn chân. Thân người thằng bé cần phải được làm ấm để máu đến tim có thể lưu thông được". Dù tay chân lạnh như đá nhưng máu trong người nó vẫn lưu thông đều.

Matt nói: “Tạ ơn Chúa vì cô biết được điều đó”. Anh đang thầm cầu nguyện để thằng bé tỉnh dậy. Họ đang trên đường trở về. Chỉ vài phút nữa thôi là họ sẽ đến cửa vũng. Chỉ cần đến đó thôi, họ sẽ nhận được sự giúp đỡ. Bờ biển đang ở rất gần họ. Không chần chừ Matt cho tàu vào một vũng đậu tàu lạ. Mọi người vây quanh và nhìn chăm chú vào họ.

Ophélie nhảy xuống. Mọi người đưa thằng bé đi cấp cứu. Thật may mắn, nó đã được cứu sống. Họ nhìn nhau mỉm cười. Họ đã chiến thắng trong cuộc chiến giành giật mạng sống của cậu bé từ tay thần chết. Nó vẫn còn sống. Matt bước ra khỏi boong tàu và ôm Ophélie. Cô khóc nức nở. Hai nhân viên cứu hộ nhanh chóng bước lên tàu.

Viên sĩ quan nói với họ một cách ngưỡng mộ: “Anh chị đã cứu sống thằng bé. Có ai biết tên của nó không?”. Ophélie lắc đầu. Matt giải thích cho mọi người biết chuyện gì đã xảy ra. Họ viết vào bản báo cáo. Mọi người lại chúc mừng họ lần nữa. Trước khi xe cứu hộ đi khỏi, Matt khởi động máy và chiếc tàu từ từ tiến vào vũng đậu tàu của anh. Ophélie quá sốc không thể nói được, cô kinh hãi ngồi bên cạnh Matt. Còn anh choàng tay ôm lấy vai cô.

“Tôi xin lỗi, Ophélie”. Anh biết nếu không có sự giúp đỡ của cô thì họ khó lòng vượt qua khó khăn này. “Tôi cứ nghĩ chúng ta có một cuộc đi thuyền tuyệt vời”.

“Chúng ta đã có rồi đấy. Chúng ta đã cứu lấy thằng bé và giúp mẹ nó không phải đau khổ”. Thằng bé có còn sống hay không? Không ai biết chắc, nhưng ít ra nó cũng có cơ hội sống. Nó đã lênh đênh trên biển, bám vào tấm ván lướt trong nhiều giờ.

Cả hai đều đã mệt nhoài khi buộc neo chiếc Nessie II. Mọi việc đã xong. Họ khóa cửa khoang tàu và xuống tàu. Tuy nhiên, anh cần phải dội nước trên boong tàu để rửa sạch nước biển. Anh nói sẽ trở lại sau vài phút.

Họ đã lênh đênh trên biển suốt năm giờ. Ophélie vẫn có thể bước đi khi họ rời khỏi vũng đậu tàu. Matt đã chở cô về nhà. Tuy nhiên cả hai vẫn chưa chuẩn bị để giải thích với Pip. Ở nhà, Pip đang nằm khóc trên giường. Amy trông như người điên khi đang cố an ủi Pip. Cô bé đã thấy họ cùng nhau lên tàu và họ đã không trở lại dù hai tiếng đã trôi qua. Cô bé cho rằng sự việc tệ nhất đã xảy ra. Có lẽ chiếc tàu bị chìm và mẹ nó bị chết đuối. Cô bé vẫn chưa nguôi giận khi mẹ nó bước vào phòng. Matt kinh ngạc khi nhìn thấy cô bé từ cửa ra vào.

Ophélie nhẹ nhàng dỗ dành cô bé: “Thôi nào Pip... Không có gì xảy ra cả... Mẹ đã về rồi này!”. Lúc này, cô cảm thấy mình thật có lỗi với cô bé vì đã để nó một mình. Mọi việc trở nên khó khăn hơn cô nghĩ, nhưng một mạng người đã được cứu sống. Đúng là định mệnh khi họ rời nhà lên thuyền ra biển.

Cô bé hét lớn: “Mẹ hứa sẽ trở về trong một giờ?!”. Nó nhìn vào mắt Ophélie với vẻ kinh hãi.

Ophélie đã như người mất trí khi nhìn thấy cậu bé sắp chết. Nó làm cô nhớ đến Chad.

Còn nỗi sợ hãi của Pip chính là sợ mất mẹ.

“Mẹ xin lỗi... Mẹ không biết rằng... có chuyện đã xảy ra”.

Pip hốt hoảng hơn và hỏi: “Chiếc tàu có bị lật không?”. Matt bước vào phòng và cùng nói chuyện với họ. Amy nhẹ nhàng ra về. Cô đã làm tất cả để trấn an cô bé trước đó vài giờ và cảm thấy thật nhẹ nhõm khi mẹ cô bé trở về.

“Không đâu. Nó không bị lật con à.” Ophélie nói rồi nhanh chóng đến ôm cô bé. Đó là tất cả những gì cô muốn. Lời nói không biểu hiện được điều gì. “Và mẹ đã mặc áo phao như đã hứa với con”.

“Chú cũng thế.” Matt nói thêm. Anh không biết chắc mình có được chào đón hay không giữa lúc mẹ và con họ gặp nhau thế này.

Ophélie nói: “Mẹ và chú Matt đã thấy một cậu bé ở ngoài biển, cách bờ khá xa. Nó đang cố bám vào ván lướt sóng và chú Matt đã cứu được nó”. Pip tròn xoe mắt ngạc nhiên.

Matt nói thêm: “Cả hai đã cứu thằng bé chứ. Mẹ cháu quả là giỏi!”. Anh càng trở nên ấn tượng

hơn khi mọi việc xảy ra. Ophélie đã điềm tĩnh và làm việc khá hiệu quả. Anh không thể nào cứu sống thằng bé mà không có sự giúp đỡ của cô.

Họ kể cho Pip nghe tất cả những gì đã xảy ra và Ophélie đang cố trấn an cô bé. Sau đó họ dùng trà nóng. Matt gọi điện thoại cho bệnh viện. Họ nói tình trạng của thằng bé khá nghiêm trọng. Gia đình cậu bé đang có mặt để chăm sóc nó tại Marin General. Matt như muốn khóc khi nói chuyện cùng với gia đình thằng bé. Ophélie nhắm mắt cầu nguyện. Cô mong cậu bé qua khỏi cơn nguy kịch. Cô thầm cảm ơn và mong sao bác sĩ có thể cứu được thằng bé.

Lúc ấy, Matt đã rời nhà được một giờ. Giờ đây Pip đã cảm thấy an tâm, nhưng nó sẽ không bao giờ để mẹ nó lái tàu một lần nữa.

Rõ ràng là trưa hôm đó Pip đã vô cùng sợ hãi khi không thấy mẹ nó quay về và nó không biết chuyện gì đã xảy ra. Cô bé nói đã nghe còi báo động. Chính vì thế nên nó cho rằng mẹ mình và Matt đã chết. Đó quả là một ngày kinh khủng đối với Pip. Matt đã xin lỗi nó vì đã làm nó sợ. Đây quả là điều không dễ dàng cho anh và cho Ophélie nữa. Họ đã vất vả như thế nào để cứu sống cậu bé ra khỏi những cơn sóng biển dữ dội. Họ có thể chết. Đây quả là một kỳ công. Họ đã vượt qua khó khăn để về nhà một cách an toàn. Sau khi về nhà Matt đã gọi điện thoại cho cô.

Anh hỏi với giọng mệt mỏi nhưng đầy vẻ quan tâm: “Cô bé như thế nào rồi?”. Anh đã về nhà rửa sạch nước biển trên tàu. Dù mệt mỏi nhưng anh vẫn cố làm điều đó. Sau đó ngâm mình trong bồn nước nóng cả tiếng đồng hồ. Anh vẫn chưa hết bàng hoàng khi nhận ra mình đã lạnh và kinh hoàng như thế nào.

Ophélie bình tĩnh nói: “Con bé không sao”. Cô cũng vừa tắm nước nóng và cảm thấy đỡ hơn dù còn hơi mệt. “Tôi đoán là mình không phải là người duy nhất lo lắng mọi việc”. Với Pip, nỗi sợ mất mẹ đã trở thành cơn ác mộng khủng khiếp nhất với nó. Cô có thể cảm nhận được nó sợ hãi như thế nào. Giờ đây cô chưa bao giờ cảm thấy mình được an toàn đến thế. Sự hồn nhiên của nó đã mất cách đây mười tháng sau khi cha và anh trai nó mất.

Matt nói: “Cô làm tôi ngạc nhiên đấy.”

Cô nói: “Anh cũng thế”. Cô vẫn còn bàng hoàng khi nhớ lại những gì Matt đã làm. Anh đã cứu sống một cậu bé. Anh không do dự khi liều mình cứu một cậu bé mà mình không quen biết.

“Nếu có dịp, tôi sẽ mời cô cùng đi lần nữa. Tạ ơn Chúa, cô thật giỏi. Nếu không có cô chắc tôi sẽ cho rượu vào miệng thằng bé. Việc làm này sẽ giết chết nó mất, phải không?”.

“Có rất nhiều cách để chúng ta sơ cấp cứu cho nạn nhân và tôi cũng biết chút ít khi còn học trường dự bị y khoa. Matt, mọi việc giờ đã ổn và thằng bé không chết”. Họ đã cùng nhau cứu sống thằng bé một cách rất ăn ý.

Tối hôm ấy Matt gọi điện lại cho bệnh viện để hỏi thăm sức khỏe của cậu bé. Sau đó anh điện báo cho Ophélie biết sức khỏe nó đã ổn. Sáng hôm sau cha mẹ thằng bé đã gọi điện cho cả Ophélie và Matt để cảm ơn họ vì đã cứu sống con trai mình. Họ vô cùng kinh hoàng khi biết chuyện gì đã xảy ra. Mẹ thằng bé khóc nức nở khi nói lời cảm ơn Ophélie. Bà không biết làm gì nếu Ophélie và Matt không gặp thằng bé đang bám vào tấm ván trên biển.

Báo chí đã đăng tin về sự việc này. Pip đã đọc cho mẹ nó nghe khi ăn xong bữa điểm tâm. Sau đó nó nhìn mẹ với đôi mắt giận dữ: “Mẹ! Hãy hứa với con rằng mẹ không để sự việc tương tự xảy ra... Con không thể... Con không thể... Nếu mẹ...”. Cô bé không thể nói hết câu. Mắt Ophélie ngấn lệ. Cô nhìn con gái và gật đầu: “Mẹ hứa mà. Mẹ cũng không thể sống nếu thiếu con”. Sau đó Ophélie gấp tờ báo lại và ôm lấy Pip. Một hồi sau Pip lên tầng trên ngồi cạnh con Mousse.

Cô bé đã quên mọi việc và lặng lẽ nhìn ra biển. Cô bé không hề biết ngày đó xảy ra sự việc kinh hoàng đến thế. Ophélie đứng ở phòng khách và khóc khi nhìn thấy cô bé. Cô thầm cầu nguyện và cảm ơn Chúa vì mọi việc đã diễn ra tốt đẹp.

Chương 11

Matt đưa Pip và Ophélie ra ngoài ăn tối ở Safe Harbour. Họ ăn mừng vì đã cứu sống được cậu bé. Cả ba người đều trông thật thoải mái. Cậu bé ấy đã được phép xuất viện vào ngày hôm trước. Nó đã gọi điện cảm ơn Matt và Ophélie. Ophélie đã đúng khi đoán được việc gì đã xảy ra. Cậu bé đã bị sóng cuốn trôi ra xa bờ hàng dặm.

Họ lại đến nhà hàng Lobster Pot để ăn tối và đã có một khoảng thời gian thật tuyệt vời. Tuy nhiên Pip lại trông thật buồn. Nó ghét phải nói lời chia tay với Matt. Trưa hôm đó, Pip và mẹ nó đã đóng gói hành lý để chuẩn bị về nhà vào sáng hôm sau. Pip có ít việc để làm trước khi bắt đầu đến trường.

Matt nói khi đã ăn xong món tráng miệng: "Tôi nghĩ ở đây sẽ trở nên hiu quạnh đáng sợ khi thiếu hai mẹ con cô". Hầu hết những người đến đây du lịch vào mùa hè đều trở về vào cuối tuần. Ngày mai là lễ Lao động và Pip đã sẵn sàng đến trường vào ngày thứ ba.

"Năm sau cháu và mẹ sẽ thuê tiếp ngôi nhà này". Pip nói một cách chắc chắn, dù Ophélie nghĩ mùa hè năm sau họ sẽ quay về Pháp và ở đó ít nhất vài tuần. Tuy nhiên, cô lại thích ý tưởng thuê tiếp ngôi nhà này vào năm sau. Nếu có thể, họ sẽ thuê lại ngôi nhà cũ mà họ đang thuê. Dù ngôi nhà khá nhỏ nhưng nó thích hợp với hai mẹ con họ.

Matt nói: "Nếu cô thích, năm sau tôi sẽ đăng ký thuê nhà cho cô. Nếu cô muốn, tôi có thể đăng ký ngôi nhà to hơn".

Ophélie nói: "Tôi nghĩ mình vẫn thích ngôi nhà này nếu họ cho tôi thuê lại vào năm sau. Tôi không chắc là họ có cho chúng tôi mang theo con Mousse hay không". Thực tế con chó này không quậy phá gì cả, nó rất ngoan. Anh quay sang nói với Pip: "Chú hi vọng sẽ thấy được nhiều tranh vẽ của cháu khi vào thành phố thăm cháu và đừng quên buổi tiệc Cha và Con gái nhé". Cô bé cười ranh mãnh. Cô bé vui vì Matt nhớ điều ấy. Cô bé tin Matt sẽ đến. Cha nó chưa bao giờ cùng tham gia tiệc với nó. Ông ấy lúc nào cũng bận rộn với công việc. Có một lần cô bé đã đi cùng với anh trai nó và lần khác là đi cùng với bạn cô Andrea. Ted không thích những sự kiện ở trường học. Anh và Ophélie đã từng cãi nhau về chuyện đó. Không những thế, họ còn cãi nhau vì những chuyện khác, dù mẹ cô bé đã cố quên. Đó là sự thật dù cô bé có thừa nhận hay không. Tuy nhiên, Pip cho rằng Matt sẽ giữ lời hứa và tham dự buổi khiêu vũ cùng nó. Khi ấy nó sẽ vui lắm.

Pip thận trọng nói: "Chú phải thắt cà vạt đấy nhé". Nó hi vọng Matt không thay đổi ý kiến. Còn Matt mỉm cười: "Chú nghĩ mình có một cái ở đâu đó. Có lẽ chú đã dùng nó để buộc màn cửa". Thực tế, anh có khá nhiều cà vạt, nhưng không có dịp để thắt nó. Anh chỉ thắt cà vạt khi vào thành phố gặp bác sĩ nha khoa hay gặp giám đốc ngân hàng hoặc gặp luật sư. Nhưng sắp tới đây anh sẽ mang nó khi đến thăm Pip và Ophélie. Họ là hai người khá quan trọng với anh. Sau chuyện kinh hoàng đó, anh và Ophélie càng thân nhau hơn.

Anh đã đưa cả hai về nhà. Ophélie mời anh vào nhà uống một ly rượu. Anh vui vẻ nhận lời. Cô đưa cho anh ly rượu vang đỏ. Còn Pip vào phòng thay đồ ngủ. Anh thích có được cuộc sống gia đình ấm cúng và hỏi Ophélie có ngại không khi anh châm lửa. Những buổi chiều tối ở đây khá lạnh. Vào những ngày tháng chín, ở đây khá nóng, còn ban đêm có âm hưởng của mùa hè.

Cô nói: "Không sao đâu". Pip bước ra và hôn cả hai chúc ngủ ngon. Nó hứa sẽ sớm gọi điện cho Matt. Trước đây anh từng cho nó số điện thoại. Anh cũng cho Ophélie số điện thoại của mình phòng khi Pip làm mất. Matt ôm lấy Pip, rồi anh châm lửa. Con Mousse nhìn Matt. Anh cũng nhận ra mình sẽ nhớ chú chó này nữa. Anh vô cùng yêu thích một gia đình ấm cúng.

Ngọn lửa đã cháy lớn khi Ophélie quay trở ra sau khi dỗ Pip ngủ.

Cô ngồi xuống và nhìn đốm lửa. Cô nhận ra mình đã thay đổi như thế nào trong ba tháng qua kể từ khi dọn đến đây. Cô cảm thấy như thể mình đã quay lại cuộc sống như xưa, dù nhớ chồng và con trai rất nhiều. Trước đây nỗi đau này luôn tồn tại và cô đã đau khổ rất nhiều. Lúc đó Ted

đã thay đổi và khác hơn so với trước.

Matt ngồi gần cô và nói: "Trông cô có vẻ hơi lo lắng". Cô rót rượu cho anh và Matt nhấp một ngụm. Có thể đây là chai rượu cuối cùng mà anh uống? Ophélie không phải là người nghiện rượu, đặc biệt cô lại là một phụ nữ Pháp.

"Tôi đang nghĩ đến việc mình cảm thấy thoải mái hơn khi đến đây. Cả hai chúng tôi đều thế. Dường như Pip vui vẻ hơn. Cảm ơn anh. Anh đã giúp chúng tôi có được một mùa hè vô cùng ý nghĩa". Cô mỉm cười như để cám ơn anh.

"Cô cũng thế. Chúng ta đều cần có bạn. Thỉnh thoảng, tôi quên đi điều đó".

"Matt, anh sống cô độc một mình ở đây sao?".

Anh gật đầu. Đã mười năm qua, sự cô đơn đã đồng hành cùng anh và đó là điều anh muốn. Nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình cô độc đến thế.

"Sự cô độc thích hợp với công việc của tôi. Ít ra tôi cũng có thể nghe được tiếng nói của mình. Đồng thời, nơi này cũng khá gần thành phố. Tôi có thể vào thành phố bất cứ khi nào tôi muốn". Ngay bây giờ Matt cũng có thể vào nếu muốn, nhưng anh nhận ra là mình đã không vào thành phố gần một năm rồi. Đôi khi thời gian trôi đi thật nhanh và chúng ta không nhận ra điều đó.

Cô bật cười: "Tôi hi vọng anh sẽ đến thăm mẹ con tôi thường xuyên nếu không chê tôi nấu ăn dở".

Anh trêu cô: "Vậy tôi sẽ dẫn cô và Pip ra ngoài ăn tối". Anh cảm thấy vui khi nghĩ đến điều đó. Dường như họ đến khá bất ngờ và đi cũng khá nhanh. Anh biết sáng ngày mai sẽ là ngày buồn như thế nào. Anh có vẻ quan tâm đến Ophélie khi hỏi: "Cô sẽ làm gì khi Pip đến trường?". Anh biết là cô sẽ cô đơn như thế nào. Cô chưa bao giờ dành nhiều thời gian để chăm sóc cho Pip như bây giờ. Ophélie đã từng dành thời gian để chăm sóc chồng và hai đứa con.

"Tôi sẽ làm theo những gì anh khuyên và tìm công việc tình nguyện chăm sóc những người vô gia cư". Đó cũng chính là lời khuyên mà trưởng nhóm Blake Thompson đã khuyên cô. Giờ đây nó dường như khá hấp dẫn và phù hợp với cô.

"Công việc đó phù hợp với cô đấy. Nếu không có việc gì làm, cô có thể thường xuyên đến đây và ăn trưa cùng tôi. Vào mùa đông nơi này rất đẹp".

Ophélie cũng thích thế, cô thích biển vào tất cả những mùa trong năm. Và đó là một lời mời tuyệt vời. Cô thích giữ mãi tình bạn của mình và Matt. Dù Andrea nói gì hay nghĩ gì đi nữa thì tình bạn này cũng khá hợp với họ. Đó cũng là những gì họ muốn.

Ophélie mỉm cười: "Tôi rất thích".

Anh tiếp tục hỏi: "Cô có vui vì trở về nhà không?". Cô có vẻ suy tư. Cô nhìn vào đống lửa và suy nghĩ.

"Không! Tôi ghét trở về nhà. Cho đến giờ tôi vẫn ghét.

Trước đây tôi rất thích về nhà, nhưng giờ đây nó quá trống vắng. Ngôi nhà quá lớn đối với hai mẹ con tôi. Tôi vô cùng ghét quyết định của mình vào năm ngoái. Quyết định ấy đã làm cho tôi vô cùng hối hận". Cô không nói với Matt rằng chiếc tủ quần áo trong phòng ngủ vẫn chứa đầy quần áo của Ted. Và phòng ngủ của Chad vẫn còn nguyên những vật dụng của cậu bé. Cô vẫn chưa đụng vào đồ vật của họ. Cô biết làm thế chỉ làm cho mình buồn thêm. Andrea nói làm thế không hay chút nào, nhưng ít ra nó là điều Ophélie muốn. Cô chưa sẵn sàng để thay đổi. Cô không biết giờ đây mình có cảm thấy khác hơn trước không, sau khi trở về từ Safe Harbour.

"Tôi biết cô có thể làm tốt công việc của mình. Cô có thể bán ngôi nhà nếu muốn. Đồng thời, nó cũng tốt cho Pip nếu cô bé không muốn nhớ lại chuyện xưa. Ngoài ra nếu sống ở đó quá lâu, cô khó có thể thay đổi cuộc sống của mình".

"Con bé rất thích ngôi nhà từ khi nó lên sáu tuổi. Nó thích ngôi nhà ấy hơn cả tôi nữa".

Họ vẫn im lặng ngồi đó hồi lâu. Sau khi uống xong ly rượu, Matt đứng lên. Lúc này đống lửa cũng đang tàn dần. “Tôi sẽ gọi cho cô vào tuần tới”. Matt nói với vẻ chắc chắn. Anh như đã là một nơi đáng tin cậy trong đời Ophélie.

Cô xem anh như một người anh trai. “Hãy gọi cho tôi nếu cô cần cái gì hay ở đó có điều gì tôi có thể làm cho cô hay cho Pip”. Anh biết mình hơi lo lắng cho họ.

“Cảm ơn Matt vì mọi thứ anh làm cho chúng tôi. Anh quả là một người bạn tuyệt vời của hai mẹ con tôi”.

“Tôi luôn muốn làm mọi chuyện cho hai mẹ con mà”. Nói xong, anh choàng tay qua người cô khi cô cùng anh bước ra xe.

“Chúng tôi cũng thế. Anh hãy giữ gìn sức khỏe nhé! Anh không nên cứ sống cô độc mãi ở đây. Nó không tốt đâu. Anh có thể vào thành phố thăm chúng tôi”. Giờ đây cô đã biết nhiều về cuộc đời Matt và có thể tưởng tượng được anh cô độc như thế nào. Vì trước đây cô cũng có tâm trạng như anh. Những người mà họ yêu thương và quan tâm đều đã từ biệt họ. Người thân của Ophélie mất, còn gia đình Matt ly tán. Không ai muốn thế. Những đợt sóng cuộc đời đã cuốn trôi người mà họ yêu thương, những địa điểm và khoảnh khắc vui vẻ một cách nhanh chóng, như sóng biển cuốn trôi cậu bé mà họ cứu sống cách đây vài ngày.

Anh không biết nói gì cả ngoài câu: “Chúc ngủ ngon!”. Anh vẫy tay chào Ophélie khi lên xe và nhìn cho đến khi cô vào nhà. Sau đó anh lái xe quay về ngôi nhà gỗ. Anh ước gì cuộc đời không như những gì mà mình đã gặp phải.

Chương 12

“Tạm biệt ngôi nhà!”. Pip nói khi hai mẹ con rời khỏi nhà. Ophélie khóa cửa và cho chìa khóa vào hộp thư ở lối ra. Mùa hè đã qua. Họ đi ngược lại nơi mà Matt đang sống. Pip im lặng lạ thường. Cô bé không nói gì cho đến khi qua cầu. Sau đó nó hỏi mẹ: “Sao mẹ lại không thích chú ấy?”. Giọng của nó có vẻ giận dữ. Ophélie như không biết cô bé đang nói ai.

“Thích ai?”.

“Chú Matt. Con nghĩ chú ấy thích mẹ”. Pip nhìn mẹ. Câu nói của con gái làm Ophélie bối rối.

“Mẹ cũng thích chú ấy mà. Còn đang nói gì vậy?”.

“Ý con là thích một người... Mẹ biết đấy... Ý con là mẹ thích chú ấy như là một người bạn trai ấy”.

Họ đến gần trạm thu phí. Ophélie cho tay vào túi tìm tiền. Cô nhìn con gái và nói: “Mẹ không cần bạn trai. Mẹ là một phụ nữ đã có gia đình”.

“Không. Giờ đây mẹ là một quả phụ”.

“Cũng như thế thôi, gần như thế. Có gì khác nào? Mẹ không nghĩ chú ấy thích mẹ như là một cô bạn gái. Nhưng nếu chú ấy như thế thì cũng không làm thay đổi được điều gì cả. Chú ấy là bạn của chúng ta, Pip à. Đừng phá vỡ tình bạn ấy”.

“Sao lại phá vỡ?”. Cô bé vẫn ngoan cố. Nó đã suy nghĩ suốt cả buổi sáng. Nó thật sự nhớ Matt.

“Đúng là vậy đó. Hãy tin mẹ đi. Mẹ là người lớn, mẹ biết điều đó. Nếu can thiệp quá nhiều vào đời tư người khác, chúng ta sẽ làm họ bị tổn thương, hoặc làm họ nổi giận. Sau đó mọi chuyện sẽ kết thúc”.

Pip thất vọng hỏi: “Con người luôn bị tổn thương à?”. “Không phải luôn thế. Khi con không thích ai nữa, sẽ không thể làm bạn với người đó và anh ấy cũng không gặp lại con. Thật buồn biết bao”. Ophélie như xác định rõ quan điểm của mình với đối tượng nào đó.

“Chuyện gì xảy ra nếu mẹ kết hôn? Vậy thì sự việc trên sẽ không xảy ra”.

“Mẹ không muốn kết hôn lần nữa. Chú ấy cũng thế. Chú ấy đã bị tổn thương nghiêm trọng khi vợ chú bỏ đi”.

“Chú ấy nói thế với mẹ à? Rằng chú ấy không muốn kết hôn nữa sao?”. Pip nói với vẻ nghi ngờ. Cô bé dường như không thích thế.

“Mẹ từng nói chuyện với chú Matt. Chú ấy kể cho mẹ nghe cuộc hôn nhân và cuộc ly hôn của chú ấy. Nghe rất buồn”.

Ngay khi ấy cô bé tràn đầy hi vọng. “Thế chú ấy có cầu hôn mẹ không?”.

“Dĩ nhiên là không! Con đừng vớ vẩn thế!”. “Vậy sao mẹ biết được chú ấy cảm thấy thế?”.

“Mẹ biết mà. Hơn thế nữa, mẹ cũng không muốn kết hôn. Mẹ vẫn cảm thấy như thể cha con còn sống”. Điều này làm Pip giận. Ophélie ngạc nhiên vì điều đó.

“Cha chết rồi. Ông ấy không quay về nữa. Con nghĩ mẹ nên kết hôn với chú Matt. Chúng ta có thể giữ chú ấy”.

“Chú ấy không muốn bị giữ lại. Sao con không kết hôn với chú ấy nhỉ? Mẹ nghĩ chú ấy hợp với con đấy”. Ophélie trêu con gái để nó không còn nhắc đến chuyện mà cô không thích nữa. Cô không thích nghe ai đó nói Ted đã chết và không quay về nữa. Đó là tất cả những gì cô đã quyết định trong suốt 11 tháng qua. Thật khó mà tin được, chuyện đã xảy ra gần một năm rồi. Đôi khi cô thấy nó dài vô tận và đôi khi cô lại thấy như thể nó mới xảy ra cách đây vài phút.

Pip nói: “Phải, con nghĩ chú ấy rất hợp với con. Chính vì thế mẹ nên kết hôn với chú ấy”.

Ophélie nói lảng đi: “Có lẽ chú ấy sẽ thích Andrea”. Nhưng nếu chuyện này xảy ra, quả là điên rồ. Bỗng nhiên cô nghĩ mình có nên giới thiệu họ với nhau không. Còn Pip đưa ra những quan điểm khá tiêu cực. Tuy nhiên cô không muốn mất Matt. Cô muốn Matt là để dành cho họ.

Pip kiên quyết nói: “Chú ấy sẽ không thích cô Andrea. Chú ấy ghét cô Andrea. Cô ấy quá mạnh mẽ. Cô ấy thích kể cho mọi người nghe mình làm gì, kể cả với đàn ông”. Đây quả là một đánh giá thú vị và cô biết con gái mình nói không sai. Pip nghe rất nhiều cuộc trò chuyện của cha mẹ về cô Andrea trong nhiều năm qua. Andrea là một người khiến cho đàn ông phải chùn bước. Cô là một người tự tin, sống độc lập. Đó là lý do vì sao cô quyết định thụ tinh nhân tạo để có đứa bé. Không có người đàn ông nào muốn ở gần cô. Thật khó tin Pip có thể đánh giá như thế. Ophélie không phản đối những gì con gái nói.

Cô bé cười: “Chú ấy sẽ hạnh phúc hơn khi sống cùng mẹ và con. Có lẽ chúng ta nên hỏi chú ấy khi gặp lại vào lần sau”.

“Mẹ chắc là chú ấy sẽ rất thích. Sao chúng ta không nói cho chú ấy biết nhỉ? Hay chúng ta ra lệnh chú ấy cưới chúng ta?”. Ophélie mỉm cười.

Pip cười ranh mãnh: “Đúng thế! Con thích thế!”. Cô bé liếc mắt và suy nghĩ về điều đó. Cô bé trông rất vui.

Ophélie mắng yêu cô bé: “Con đúng là con quỷ nhỏ!”. Chỉ vài phút sau đó họ đã về đến nhà. Ophélie mở cửa. Cô đã không ở nhà suốt ba tháng. Những lúc vào thành phố, cô cũng không ghé nhà và sau đó cô đến thẳng Safe Harbour. Đây là lần đầu tiên cô vào nhà kể từ khi họ đi khỏi. Bất cứ khi nào về nhà, cô đều nhớ đến Chad và Ted. Dường như cả hai đang đợi hai mẹ con trở về. Dù đã trải qua kỳ nghỉ, nỗi đau về mặt tinh thần của cô vẫn chưa nguôi. Chad sẽ xuống nhà và mỉm cười với cô. Còn Ted cũng sẽ đứng trước cửa phòng đợi vợ. Nhưng giờ đây ngôi nhà trống vắng biết bao. Họ không thể mãi trốn tránh sự thật. Hiện tại ở nhà chỉ có cô và Pip.

Họ đứng hồi lâu trước cửa. Dường như những ký ức đau buồn đã quay về. Rồi hai người bật khóc và ôm lấy nhau.

“Con ghét ở đây”. Pip nói khi hai mẹ con vẫn ôm nhau. “Mẹ cũng thế”.

Cả hai đều không muốn lên lầu hai vào phòng ngủ. Sự thật quá kinh khủng. Ngay khi ấy Matt đã bị lãng quên. Anh có cuộc đời của riêng mình, thế giới của riêng mình. Hai mẹ con Pip cũng thế. Họ không thể trốn tránh mãi.

Ophélie ra xe và mang hành lý vào nhà. Pip giúp mẹ mang đồ của mình lên lầu. Việc làm này cũng gây nhiều khó khăn cho họ. Họ như quá nhỏ bé, còn hành lý thì quá nhiều và nặng. Không ai giúp họ mang vào cả. Ophélie mệt thở không ra hơi khi cô mang hành lý của Pip lên lầu cho nó.

“Mẹ không thể mở hành lý cho con ngay bây giờ”. Ophélie nói và cố giữ vững tinh thần như khi ở Safe Harbour. Nhưng khi về nhà cô lại nhớ đến ký ức buồn như khi cô chia sẻ nó với Matt. Cô cảm thấy như thể vết thương của mình không thể lành hẳn như khi ở Safe Harbour.

Pip nói: “Con có thể tự mình làm được mà”. Mọi việc dường như tệ hơn. Không khí trong nhà thật nặng nề. Giờ đây Ophélie đang cố đứng dậy, nhưng thật khó khăn. Sự lạnh nhạt, có thể nói là người máy trong cô dần hồi sinh.

Ophélie mang hành lý lên lầu. Tim cô như thắt lại khi mở tủ quần áo. Mọi thứ vẫn còn nguyên. Nào là áo khoác, đồ vest, áo sơ mi, cà vạt và cả giày dép. Kể cả bộ đồ cũ mà Ted mặc vào những ngày cuối tuần từ khi anh còn làm việc ở Harvard vẫn còn đó. Nhìn chúng cô như gặp phải cơn ác mộng. Cô không dám vào phòng Chad. Cô sợ mình có thể chết vì đau khổ. Thật tệ! Khi mở hành lý và lấy đồ của mình, cô cảm thấy như thể mình bị kéo lùi về phía sau. Thật đáng sợ.

Vào giờ ăn tối, hai mẹ con không nói gì. Mặt họ tái xanh. Trông họ thật mệt mỏi. Họ quyết định không ăn tối dù cô biết cô bé cần phải ăn chút gì đó. Về phần cô, nỗi buồn khiến cô không thể ăn nổi.

Hai mẹ con như muốn nhảy dựng khi nghe điện thoại reo. Ophélie không nghe điện thoại. Lúc này cô không muốn nói chuyện với ai cả. Vì thế Pip trả lời điện thoại. Gương mặt cô bé rạng rỡ hẳn lên khi cô bé nghe tiếng của Matt ở đầu dây bên kia.

"Chào chú Matt! Mọi việc đều ổn". Dường như Matt hỏi gì đó và cô bé trả lời thế. Nhưng Matt cảm thấy không ổn khi nghe giọng cô bé nói. Khi mẹ nó nhìn, cô bé bắt đầu khóc. "Không đâu chú Matt! Ở đây rất đáng sợ! Thật kinh khủng! Cháu và mẹ ghét ở đây kinh khủng!". Cô bé đã đưa mẹ nó vào câu chuyện. Ophélie định ngăn cô bé nhưng không thể. Nếu là một người bạn, anh ấy sẽ biết rõ sự việc tệ như thế nào.

Pip lắng nghe đầu dây kia nói hồi lâu rồi gật đầu. Sau đó cô bé ngừng khóc. Cô bé ngồi xuống ghế và tiếp tục nghe Matt nói. Rồi cô bé trả lời: "Được ạ! Cháu sẽ cố. Cháu sẽ nói với mẹ... Cháu không thể... Ngày mai cháu phải đi học rồi. Khi nào thì chú đến?". Ophélie không biết Matt hỏi gì nhưng trông vẻ mặt của Pip vui hẳn lên. Nó tiếp tục nói: "Được ạ!... Cháu sẽ hỏi mẹ...". Cô bé quay sang Ophélie rồi lấy tay bịt ống nói lại. Nó hỏi mẹ nó: "Mẹ có muốn nói chuyện với chú ấy không?".

Ophélie lắc đầu rồi nói nhỏ: "Nói với chú ấy là mẹ bận rồi". Hiện cô không muốn nói chuyện với ai cả. Cô vô cùng đau buồn và biết mình không thể giả vờ vui vẻ. Pip có thể gặp và khóc trên vai Matt. Nhưng cô thì không thể và cũng không muốn thế, làm thế không hay chút nào.

Pip nói với Matt lần nữa: "Được rồi chú Matt. Cháu sẽ nói với mẹ. Ngày mai cháu sẽ gọi cho chú".

Ophélie không biết việc mình liên lạc với Matt hàng ngày ra sao, nhưng cô biết làm thế không gây hại gì cả, đồng thời việc này làm Pip cảm thấy thoải mái. Sau khi gác điện thoại, Pip nói lại cho mẹ nó nghe cuộc trò chuyện của nó với chú Matt. "Chú ấy nói chúng ta cảm thấy thế là điều bình thường thôi. Chúng ta phải nhớ mình đang sống cùng cha và anh trai. Thời gian sẽ giúp chúng ta quên đi nỗi đau này. Chú ấy nói rằng, tối nay chúng ta có thể làm những việc như gọi món ăn Trung Hoa, bánh pizza hay đi dạo bên ngoài, nghe nhạc hoặc hét lớn. Nếu vẫn không thấy vui, con và mẹ có thể cùng nhau ngủ. Hoặc chúng ta có thể đi mua sắm. Nhưng con nói không thể vì ngày mai phải đến trường rồi. Tuy nhiên con thấy ý kiến mà chú ấy đưa ra khá hay đấy. Mẹ có muốn gọi thức ăn Trung Hoa không?". Suốt mùa hè, họ đã không ăn món này. Đây là món mà cả hai mẹ con đều thích. Ý tưởng này khá hay và khá lạ và nó là kế hoạch của Matt đưa ra.

"Không hẳn thế con ạ! Nhưng đề nghị của chú Matt khá hay". Pip thích nghe nhạc và Ophélie cũng nghĩ đến điều đó. Tại sao không nhỉ? Có lẽ nó sẽ giúp họ cảm thấy dễ chịu hơn. "Con muốn ăn món Tàu không?". Lời đề nghị này nghe có vẻ không thích hợp vì cả hai đều không đói.

"Chắc chắn rồi! Sao chúng ta không gọi món bánh mì trứng nhỉ?".

"Mẹ muốn ăn món cơm chiên với tôm". Ophélie nói và bắt đầu đếm xem họ từng ăn đồ Trung Hoa bao nhiêu lần rồi.

"Con cũng muốn thế". Pip nói khi Ophélie gọi điện thoại đặt thức ăn. Nửa tiếng sau, chuông cửa reo và thức ăn đã đến. Họ ngồi bên bàn và ăn. Sau đó Pip mở vài bản nhạc với âm thanh khá lớn.

Cả hai đều thừa nhận mình cảm thấy đỡ hơn một tiếng trước đây.

Ophélie nhìn con gái, mỉm cười: "Đây quả là ý tưởng khùng điên, nhưng cũng hay đấy chứ?". Nó đã có tác dụng. Họ cảm thấy thoải mái hơn. Nếu không có những món ăn Tàu và đĩa nhạc điên rồ này, có lẽ họ đang chìm vào nỗi đau khủng khiếp. Ở Safe Harbour chắc Matt cũng đang vui mừng cùng họ.

Pip do dự hỏi Ophélie: "Tối nay con có thể ngủ cùng mẹ không?". Cả hai mẹ con cùng nhau đi lên lầu sau khi đã lau sạch nhà bếp và cho thức ăn thừa vào tủ lạnh. Người giúp việc nhà, Alice, đã mua đủ thức ăn để họ dùng điểm tâm vào ngày mai và cả hôm sau. Ophélie không phải mua

thêm thức ăn nữa. Cô cảm thấy vui trước câu hỏi của Pip. Trước đây Pip chưa hề hỏi mẹ nó như thế. Cô bé sợ làm phiền mẹ và Ophélie cũng chưa bao giờ hỏi cô bé có muốn ngủ cùng mình không.

"Mẹ cũng nghĩ thế. Con có chắc là muốn ngủ cùng mẹ không?". Đó là ý tưởng của Matt và Pip nghĩ đây là ý tưởng khá hay.

"Con chắc mà!". Thế là hai mẹ con đi tắm. Pip thay đồ ngủ rồi lên giường mẹ nó. Bỗng dưng nó cảm thấy vui và cười khúc khích khi nằm trên giường Ophélie. Như một thiết bị điều khiển từ xa, Matt đã thay đổi toàn bộ hoàn cảnh tối hôm đó của hai mẹ con. Pip thấy vui khi nằm cùng mẹ trên chiếc giường lớn. Vài phút sau cô bé đã chìm vào giấc ngủ. Ophélie cảm thấy vui và thoải mái khi ôm thân hình bé nhỏ của con gái. Cô tự hỏi sao mình không nghĩ đến việc này sớm hơn. Hai mẹ con có thể cùng nhau ngủ vào mỗi đêm, hệt như đêm nay vậy.

Sau đó cô cũng chìm vào giấc ngủ ngon.

Sáng hôm sau hai mẹ con đều thức giấc khi nghe tiếng chuông đồng hồ reo. Họ không nhớ mình đang ở đâu và vì sao họ cùng ngủ chung với nhau. Rồi cả hai đều nhớ lại. Tuy nhiên, họ cũng không có thời gian để nhớ lại chuyện đau buồn nữa. Cả hai đều rất vội. Pip vào phòng tắm, Ophélie xuống nhà bếp làm điểm tâm. Cô nhìn thấy món ăn Trung Quốc trong tủ lạnh rồi mỉm cười. Cô mở túi bánh và lấy ra ăn.

Ophélie mỉm cười cảm thấy chiếc bánh đang nói với mình rằng: "Cô sẽ hạnh phúc và gặp may mắn suốt năm". Ophélie thầm nói: "Cảm ơn nhé! Tôi rất muốn thế!". Cô cho sữa vào món ngũ cốc của Pip và vào cả nước ép cam của mình. Sau đó cô cho vài miếng bánh mì vào lò nướng và pha một ly cà phê cho mình. Năm phút sau, Pip xuống nhà với bộ đồng phục. Ophélie ra ngoài lấy báo buổi sáng. Cô ít khi đọc nó vào suốt mùa hè và cô vô cùng nhớ nó. Báo không có tin gì hay cả. Cô đọc sơ qua rồi lên lầu thay đồ để đưa Pip đi học. Buổi sáng luôn bận rộn nhưng Ophélie thích thế vì nó giúp cô không có thời gian để suy nghĩ việc khác.

Hai mươi phút sau cô lên xe cùng Pip và con Mousse để đến trường của cô bé. Pip mỉm cười nhìn ra cửa sổ xe rồi quay lại nói với mẹ: "Mẹ biết không, những gì chú Matt nói thật là hiệu quả. Con thích ngủ cùng mẹ".

Ophélie thừa nhận: "Mẹ cũng thích thế". Nó còn hơn những gì cô mong đợi. Cô biết mình sẽ cô độc như thế nào khi ngủ một mình trên chiếc giường lớn.

Pip nhìn mẹ rồi hỏi: "Vậy thì thỉnh thoảng chúng ta cùng ngủ với nhau, nhé mẹ?".

Ophélie mỉm cười: "Ừ! Mẹ cũng thích thế".

Pip nói: "Con phải gọi điện cảm ơn chú Matt mới được". Chiếc xe dừng lại trước cổng trường, Ophélie hôn con gái và chúc nó học vui vẻ. Pip vẫy tay chào mẹ rồi đi cùng đám bạn. Trên đường lái xe về nhà Ophélie vẫn mỉm cười. Ngôi nhà của họ vô cùng lớn, nằm trên đường Clay Street. Cô đã vô cùng hạnh phúc khi dọn nhà đến đó. Nhưng giờ đây nó làm cô không vui. Ophélie thừa nhận tối hôm qua cô thấy dễ chịu hơn bao giờ hết và cô cũng vô cùng biết ơn Matt đã đưa ra những ý tưởng hay ấy.

Ophélie lên lầu cùng với con Mousse. Cô vẫn còn vài vật dụng chưa lấy ra hết. Đến trưa cô muốn đến nơi dành cho những người vô gia cư. Công việc này đủ để cô bận rộn cho đến lúc đón Pip về nhà lúc ba giờ rưỡi chiều. Nhưng khi bước vào phòng Chad, cô không thể nào kìm lòng được. Cô mở cửa và nhìn vào trong. Bóng tối bao trùm căn phòng. Nó thật trống vắng và buồn bã. Điều này dường như làm trái tim Ophélie tan vỡ. Những tấm hình dán của nó vẫn còn đó và đó là tất cả kho báu của thằng bé. Nào là những tấm hình của nó với bạn bè, những vật kỷ niệm từ những trận đấu mà nó chơi hồi còn bé. Nhưng căn phòng trông đã khác trước. Nó khô như chiếc lá rụng và đang chết dần. Trước đây mỗi lần vào phòng Chad, cô luôn đặt đầu cậu bé lên gối.

Giờ đây khi bước vào phòng Chad, tiếng khóc nức nở như đánh gục Ophélie. Không có món ăn nào hay tiếng nhạc nào có thể làm thay đổi điều đó. Cô nhận ra chúng chỉ đánh lừa cảm giác

giúp mình không đau khổ trong khoảng thời gian nào đó. Cô vô cùng đau đớn khi nhận ra Chad không bao giờ trở lại.

Ophélie gạt nước mắt và trở về phòng mình, cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Nhưng về phòng, Ophélie lại thấy quần áo của Ted ở đó, và cô cảm thấy càng đau khổ hơn. Cầm một chiếc áo đưa lên ngang mặt cô vẫn còn ngửi thấy mùi nước hoa anh dùng và dường như cảm thấy anh bên cạnh. Cô không thể chịu được nữa, muốn rũ bỏ tất cả, nhưng không thể. Nhưng Ophélie không muốn mình lại như trước đây, vô tri vô giác như một người máy vì nó sẽ dần phá hoại cuộc đời cô mất. Ophélie phải học cách sống cùng với niềm đau. Nếu không có gì làm, cô vẫn cố gắng sống vì Pip. Cô phải vui lên. Chiều nay, cô phải họp nhóm và có thể bày tỏ điều này với nhóm của mình. Cuộc họp nhóm có thể sẽ kết thúc sớm. Cô không chắc mình có thể làm gì đó nếu không có sự giúp đỡ của họ.

Khi họp nhóm, cô kể cho họ nghe về những việc làm của mình vào đêm hôm trước. Nào là món ăn Tàu, nào là mở nhạc lớn và để Pip cùng ngủ với mình. Họ cảm thấy không có gì sai kể cả việc hẹn hò, dù cô cứ khăng khăng cho rằng mình vẫn chưa sẵn sàng với điều đó. Cô không muốn hò hẹn. Họ đang ở những giai đoạn buồn bã khác nhau, nhưng ít ra, cô vẫn cảm thấy thoải mái khi chia sẻ điều này với họ.

Khi cùng nhau rời khỏi nơi họp nhóm, cô đã trêu ông già 83 tuổi: “Thế chú đã có bạn gái chưa chú Feigen- baum?”. Cô rất quý ông. Ông là một người thẳng thắn, tốt bụng và rộng rãi. Ông sẵn sàng nỗ lực hết mình khi muốn khám phá điều gì đó.

“Chưa đâu. Tôi vẫn đang tìm đấy chứ! Còn cô thì sao?”. Ông là một ông lão béo tròn, hồng hào và mái tóc bạc trắng. Ông trông giống hệt như một trong những người giúp việc cho ông già Noel.

“Cháu không muốn có bạn trai. Chú nói chuyện giống hệt con gái cháu nói”. Cô bật cười.

“Cô thật thông minh. Nếu trẻ lại 40 tuổi, tôi sẽ theo đuổi cô đấy. Thế mẹ cô như thế nào nhỉ? Bà ấy vẫn còn độc thân chứ?”. Ophélie chỉ cười và họ chào tạm biệt nhau.

Sau đó Ophélie dừng lại ở một ngôi nhà. Nó nằm ở phía nam chợ. Đây là khu vực khá phức tạp. Tuy nhiên cô nhận ra mọi người ở đó khá thân thiện. Cô nói với họ là muốn trở thành một tình nguyện viên. Họ bảo cô quay lại nơi đó vào sáng mai. Có thể gọi điện thoại để hẹn trước, nhưng cô muốn đến nơi này và gặp những người ở đây. Khi rời khỏi nơi ấy, cô thấy hai người đàn ông đang đứng bên ngoài cửa hàng với khá nhiều đồ mà họ sắm được. Đồng thời, cô cũng nhìn thấy một nhân viên tình nguyện đang châm cà phê. Cô có thể làm thế. Công việc dường như không mấy phức tạp, nó khá hữu ích cho cô. Hơn thế nữa, công việc này cũng giúp cô thấy thoải mái hơn là ngồi ở nhà khóc khi nhìn thấy quần áo của Ted và vật dụng của Chad. Cô biết là mình không thể cứ như thế mãi. Khi họ mất, cơn ác mộng ấy gần như đã giết chết cô.

Cô muốn năm nay phải đỡ hơn năm ngoái. Ngày giỗ của họ đã gần đến. Ophélie biết vào năm tiếp theo cô sẽ dần quên mọi việc đau buồn, không chỉ cho bản thân cô mà còn cho cả Pip nữa. Cô phải làm tất cả cho cô bé. Cô hi vọng việc làm tình nguyện viên chăm sóc những người vô gia cư có thể giúp mình khuây khỏa.

Ophélie đang trên đường đón Pip về. Cô chợt dừng lại khi nhìn thấy cửa hàng giày dép. Ban đầu, cô không để ý đến nó. Sau đó cô mỉm cười khi nhìn thấy chúng. Đó là những đôi dép mang trong nhà dành cho người lớn. Nó từng được các nhân vật trong chương trình Seasame Street mang. Đôi màu xanh là của Grover, đôi màu đỏ là của Elmo. Chúng thật tuyệt hảo. Không suy nghĩ thêm, cô liền vào cửa hàng. Cô mua đôi màu xanh cho mình và đôi đỏ cho Pip rồi trở ra. Cô đón Pip ngay khi cô bé ra khỏi trường. Cô bé đang đứng ngay một góc ở cổng trường để đợi mẹ nó. Vừa đứng đó, Pip đã nhìn thấy Ophélie. Mẹ nó trông mệt mỏi, nhưng lại có vẻ vui mừng.

Cô bé hi vọng khi mình lên xe với nụ cười trên môi sẽ làm mẹ nó vui hơn. “Con có những người thầy, người cô rất tuyệt. Con thích tất cả họ, ngoại trừ cô Giulani. Con ghét cô ấy. Nhưng không sao mẹ à. Các giáo viên còn lại rất dễ chịu”. Trong phút chốc, cô bé có vẻ trưởng thành hơn so với những đứa trẻ đồng trang lứa. Ophélie mỉm cười.

“Mẹ cũng rất vui khi họ dễ chịu, Mademoiselle Pip”. Cô nói xen lẫn tiếng Pháp rồi chỉ tay vào chiếc túi để ở ghế sau. “Mẹ mua nó cho chúng ta đấy”.

Pip trông vui và hỏi: “Gì vậy mẹ?”. Cô bé lấy chiếc túi ra và nhìn vào bên trong. Nó vô cùng ngạc nhiên: “Mẹ đã làm được!”.

“Làm gì?”. Ophélie bối rối trong giây lát.

“Mua những thứ vớ vẩn! Nhớ không? Đó là những gì chú Matt nói vào tối hôm qua. Con nói với chú ấy là phải đến trường và không thể mua chúng với mẹ. Mẹ đã làm được rồi đấy!”. “Mẹ! Con yêu mẹ!”. Cô bé xỏ đôi dép màu đỏ vào chân. Ophélie ngạc nhiên vì Pip vui đến thế. Cô không biết mình làm thế có sai hay không, nhưng thực tế cô không hề nghĩ đến Matt hay nghĩ đến những gì anh nói. Ophélie chỉ thích đôi dép mang trong nhà và thật sự đó là những món đồ vớ vẩn. Nhưng Pip lại thích chúng. Cô bé nói: “Khi về nhà mẹ cũng phải mang nó đấy nhé. Mẹ hứa chứ?”.

“Mẹ hứa mà!”, Ophélie nói và mỉm cười khi trên đường về nhà. Cô vô cùng háo hức chờ đợi đến ngày được hẹn ở khu nhà dành cho những người vô gia cư. Cô nói cho Pip nghe việc mình làm và cô bé vui khi thấy tâm trạng của mẹ đỡ hơn trước. Ngay ngày đầu tiên về nhà, mọi việc thật kinh khủng, nhưng những ngày sau đó mọi việc dường như tốt hơn. Những cái lỗ đen đã không mấy gì tối và sâu lắm. Ophélie có thể loại bỏ được chúng một cách nhanh chóng. Đó là những gì họ bảo cô mỗi lần cô họp nhóm, nhưng cô không hề tin họ. Nhưng cuối cùng rồi mọi việc cũng ổn.

Pip bảo Ophélie mang đôi dép màu xanh dương vào khi về đến nhà. Họ uống sữa, ăn táo và bánh.

Trước khi làm bài tập, Pip đã gọi điện thoại cho Matt. Anh vừa mới về nhà. Mẹ Pip đang ở trên lầu. Pip nghĩ, mẹ nó đang ở trong phòng. Cô bé ngồi và đợi Matt trả lời. Anh trả lời điện thoại với hơi thở hổn hển. Có lẽ anh đã chạy khá nhanh khi nghe chuông điện thoại reo.

“Cháu gọi điện để báo rằng chú quả là một người thông minh”. Cô bé nói như thế. Matt mỉm cười khi nghe những lời đó.

“Có phải Pip không?”.

“Phải ạ! Chú cũng là một thiên tài. Cháu và mẹ đã gọi món ăn Trung Hoa, mở nhạc lớn và cháu đã ngủ cùng mẹ vào tối hôm đó. Cả cháu và mẹ rất thích việc làm đó... Hôm nay mẹ đã mua những đôi dép mà các nhân vật trong chương trình Seasame Street đã mang. Cháu mang đôi màu đỏ của Elmo còn mẹ mang đôi màu xanh của Grover. Cháu thật sự thích các thầy cô giáo ngoại trừ một người. Cô ấy kinh khủng lắm”. Anh nghe cô bé nói và trong lòng vui mừng. Giọng nói của nó cho thấy tâm trạng của nó đỡ hơn lần đầu về nhà. Anh cũng vui và phấn khởi như thể mình vừa nhận được giải thưởng quốc gia. Cô bé làm anh quá đỗi vui mừng.

“Chú muốn thấy những đôi dép đó. Chú thấy ghen tị quá! Chú cũng muốn có một đôi”.

“Nhưng chân chú to quá nếu không cháu sẽ bảo mẹ mua cho chú”.

“Tệ quá! Lúc nào chú cũng thích Elmo và Kermit”. “Cháu cũng thế. Cháu thích Elmo hơn”. Sau đó cô bé kể cho Matt nghe về trường học, bạn bè và thầy cô của nó. Rồi cô bé nói với anh nó phải làm bài tập.

“Ừ! Cháu hãy làm bài tập đi. Hãy chuyển lời hỏi thăm của chú đến mẹ cháu nhé. Ngày mai chú sẽ gọi lại”. Giờ đây anh cảm thấy như thể mình trở về thời gian trước đây, khi anh gọi điện cho con mình. Niềm vui và nỗi buồn, sự hào hứng và đầy hi vọng đã trở lại, dù quá khứ làm anh đau buồn. Cả hai đều cười khi gác điện thoại.

Cô bé nhìn vào cửa phòng của Ophélie và nói: “Con vừa mới nói chuyện với chú Matt và kể cho chú nghe về đôi dép mà mẹ mua. Chú ấy gửi lời hỏi thăm đến mẹ đấy”. Ophélie mỉm cười.

Cô nói: “Chú ấy tốt thật!”, Ophélie nghe điều đó và cô cảm thấy thật hạnh phúc và bình yên.

Pip hỏi: “Thế tối nay con có thể ngủ với mẹ không?”. Cô bé có vẻ hơi ngượng khi hỏi thế. Ophélie hỏi tò mò: “Đó là ý tưởng của chú Matt nữa sao?”.

“Không! Của con”. Pip thành thật nói. Matt không bảo thế nữa. Anh đã giúp họ vào ngày hôm trước rồi và họ thực hiện khá tốt.

“Mẹ đồng ý!”, Ophélie nói. Pip tràn đầy hi vọng rồi chạy ngay vào phòng mình làm bài tập.

Lại thêm một đêm tốt lành nữa cho hai mẹ con. Ophélie không chắc khoảng thời gian này kéo dài bao lâu, nhưng cả hai mẹ con đều thích thế. Cô không thể tưởng tượng được vì sao mình không nghĩ ra ngay từ ban đầu. Nó giúp cô giải quyết vô số vấn đề và giúp cho hai mẹ con cảm thấy thoải mái. Cô không thể nghĩ ý tưởng của Matt lại làm cho cuộc sống của hai mẹ con cô thay đổi tích cực hơn.

Chương 13

Cuộc hẹn của Ophélie ở Trung tâm Wexler là vào 9h15 sáng. Cô đưa Pip đến trường trước rồi mới đến khu chợ phía nam. Ophélie mặc chiếc áo khoác da màu đen và quần jeans. Trên đường đến trường, Pip luôn miệng khen mẹ nó trông thật xinh.

Cô bé hỏi: "Mẹ đi đâu sao?". Cô bé mặc áo trắng và váy xanh, đó chính là bộ đồng phục của trường học. Nó ghét mặc đồng phục, nhưng Ophélie nghĩ bộ đồ làm Pip trông dễ thương hơn những chiếc váy kiểu mới. Cô bé cũng thắt cà vạt xanh khi tham dự những sự kiện của trường. Mái tóc của cô bé khá hợp với bộ đồ, nó làm cho cô bé trông xinh hơn.

Ophélie nhìn con gái mỉm cười và trả lời: "Ừ!". Ophélie thích mỗi đêm được ngủ cùng con gái. Nó làm cho nỗi đau khổ và sự cô độc của cô biến mất. Cô không biết vì sao mình lại không nghĩ đến điều này từ sớm. Có lẽ cô muốn Pip cảm thấy thoải mái. Điều này cũng khiến hai mẹ con cảm thấy vui. Cô vô cùng biết ơn Matt khi anh đề nghị họ làm thế. Cô thật sự có giấc ngủ ngon khi ngủ cùng Pip.

Khi thức giấc, hai mẹ con mở mắt nhìn thấy nhau là điều cô thấy hạnh phúc nhất kể từ khi Ted mất. Anh ấy chưa bao giờ tỏ ra thân thiện vào buổi sáng. Anh cũng chưa bao giờ đi quanh giường và âu yếm cô hay nói rằng mình yêu vợ.

Ophélie kể cho Pip nghe về Trung tâm Wexler, những gì họ làm và nói cho nó biết cô muốn trở thành một nhân viên tình nguyện.

"Không biết họ có nhận mẹ hay không". Ophélie không biết họ muốn cô làm gì, hoặc cô có thể đảm nhận công việc đó hay không. Nếu không có gì thay đổi, họ sẽ gọi điện báo cho cô biết.

Ophélie hứa với Pip: "Mẹ sẽ nói cho con biết khi chúng ta gặp lại nhau vào trưa nay". Sau đó cô để Pip ở góc trường và nhìn cô bé đi vào trường cùng bạn. Cô không có thời gian để trò chuyện cùng chúng và cũng không có thời gian để vẫy tay chào chúng.

Ophélie đậu xe ở một khoảng trống trên đường Folsom. Sau đó cô đi bộ vào trung tâm Wexler. Khi đi vào trung tâm, cô nhìn thấy một đám người nghiện rượu đang tựa vào tường. Họ không có vẻ gì là đi vào trung tâm cả. Tuy nhiên, cô thấy họ có vẻ đang gặp rất nhiều vấn đề. Thậm chí họ không thể đứng lên đi được. Cô nhìn họ và dường như họ không chú ý gì đến cô. Dường như họ không còn thế giới riêng của mình nữa. Tất cả những gì họ cảm nhận được là như thể họ đang ở địa ngục. Ophélie đi ngang qua họ. Cô cúi đầu như tỏ vẻ hối tiếc cho họ.

Sau đó cô tiếp tục đi vào một hành lang mà cô từng nhìn thấy vào ngày trước đó. Nó dẫn vào một phòng lớn. Trong phòng treo đầy những áp phích và các bức tranh và có một cái bàn dài. Trực ở bàn là một nhân viên tiếp tân khác, không phải là nhân viên tiếp tân mà cô gặp trước đó.

Cô này là người Mỹ gốc Phi, tuổi trung niên, vừa là nhân viên trực bàn vừa trực điện thoại, trông thạo mọi việc và là một người khá vui vẻ. Cô có mái tóc hoa râm, nhìn Ophélie với vẻ đầy hi vọng. Dù mặc đồ khá đơn giản nhưng trông cô lại toát lên vẻ đẹp rạng ngời. Cô nhìn khoảng trống trong phòng. Vẫn chưa có bộ bàn ghế nào phù hợp với căn phòng này. Tuy nhiên đây là nơi khá thích hợp để tiếp khách. Có một máy pha cà phê được đặt ở một góc phòng.

Người phụ nữ lên tiếng hỏi Ophélie: "Tôi có thể giúp gì cho chị?".

Ophélie điềm tĩnh nói: "Tôi có cuộc hẹn với Lousie Anderson. Tôi nghĩ chị ấy là trưởng nhóm tình nguyện". Nghe đến đây, người phụ nữ bật cười.

"Cô ấy cũng là người quảng bá, tặng đồ vật, đặt hàng hóa, cung cấp hàng, quan hệ cộng đồng và tuyển dụng tài năng mới. Tất cả chúng tôi đều đi quyên tiền giúp đỡ những người vô gia cư". Lời cô nói làm Ophélie khá thích thú. Cô đi quanh phòng và nhìn vào những tấm áp phích trong khi chờ đợi. Tuy nhiên cô không phải đợi lâu lắm. Hai phút sau một người phụ nữ trẻ bước ra. Cô có mái tóc màu đỏ như tóc của Pip và tết chúng lại thành hai đôi bím dài ngang lưng. Cô

mang đôi ủng, mặc quần jeans và áo sơ mi. Tuy nhiên cô trông rất xinh và rất nữ tính. Cô có vẻ khá duyên dáng, uyển chuyển như một vũ công. Cô cũng nhỏ nhắn hệt như Ophélie và Pip. Trông cô có vẻ tử tế, nhiệt tình và đầy nghị lực. Phong cách của cô cho mọi người thấy cô là người tự tin và không bị ràng buộc điều gì.

"Có phải chị Mackenzie đó không?". Cô hỏi và mỉm cười một cách đầy nhiệt tình. Ophélie đứng lên chào cô gái rồi gật đầu. "Chị theo tôi nào". Sau đó cô bước đi nhanh rồi vào một văn phòng có một tấm bảng lớn được treo trên tường. Trên đó dán những bản thông báo, thông điệp của chính phủ, các tấm ảnh và một danh sách ghi đầy những kế hoạch. Bức tường đối diện là những tấm ảnh chụp các thành viên ở trung tâm. Trong phòng có một chiếc bàn và ba chiếc ghế, một cho nhân viên và hai cho khách. Căn phòng nhỏ nhưng rất tiện nghi và ấm cúng.

Lousie Anderson mỉm cười, nhìn vào mắt Ophélie rồi hỏi: "Điều gì khiến chị đến đây tham gia cùng chúng tôi?". Cô có vẻ như sinh viên đại học hay đã tốt nghiệp đại học chuyên ngành xã hội. Có lẽ cô cũng muốn tìm người có chuyên môn thích hợp với công việc.

Ophélie nói với vẻ hơi ngượng: "Tôi muốn trở thành một nhân viên tình nguyện".

"Chúng tôi luôn nhận những người có thể giúp chúng tôi. Chị thạo công việc gì?". Câu hỏi này làm Ophélie ngập ngừng trong giây lát. Cô không có ý tưởng gì, thậm chí không biết họ cần gì ở mình. Cô gái trẻ dường như hiểu được những thắc mắc của Ophélie, cô hỏi: "Ý tôi là chị thích làm gì?".

"Tôi không chắc nữa. Tôi có hai đứa con. Tôi đã lập gia đình được 18 năm. Tôi có thể lái xe, mua đồ, lau nhà, giặt quần áo. Tôi yêu trẻ con và chó".

Những gì Ophélie nói ra nghe thật buồn cười. Thậm chí cô cũng cảm thấy lời nói của mình nghe cũng buồn cười nữa. Thực tế, nhiều năm đã trôi qua nhưng Ophélie chưa từng nghĩ về khả năng thực sự của mình. Giờ đây cô trông như một người nhút nhát và buồn cười. "Tôi tốt nghiệp đại học chuyên ngành sinh học. Tôi biết khá nhiều về công nghệ năng lượng vì chồng tôi làm việc về lĩnh vực đó và tôi cũng có vài kinh nghiệm trong việc giải quyết vấn đề gia đình có người bị bệnh tâm thần". Cô bắt đầu nghĩ đến Chad. Đó là tất cả những gì cô có thể nghĩ đến khi nhìn vào mắt Lousie Anderson.

"Hiện tại chị đã ly hôn à?".

Ophélie lắc đầu, cố gắng tỏ ra bình thường. Tuy nhiên thực sự cô rất sợ hãi. Ở đây cô có vẻ e sợ, cảm thấy mình vô dụng và không thạo về một lĩnh vực nào cả. Nhưng người phụ nữ ngồi ở bàn văn phòng đang nhìn cô với vẻ tôn trọng và cởi mở. Dường như cô muốn biết nhiều hơn về Ophélie.

Ophélie trả lời: "Chồng tôi chết năm ngoái. Con trai tôi cũng thế. Giờ tôi chỉ còn một đứa con gái 11 tuổi. Tôi có khá nhiều thời gian rảnh".

Cô gái trẻ nhìn Ophélie một cách thân thiện: "Tôi lấy làm tiếc về cái chết của chồng và con trai chị. Kinh nghiệm của chị về bệnh tâm thần rất hữu ích cho trung tâm. Có khá nhiều người bị bệnh tâm thần đã đến đây. Tuy nhiên, vấn đề là họ không có nhà và đi lang thang khắp nơi. Nếu họ bệnh quá nặng, chúng tôi phải đưa họ đến điều trị đúng nơi. Nếu họ bị nhẹ, chúng tôi sẽ cho phép họ vào đây. Hầu hết những nơi dành cho người vô gia cư đều có những tiêu chuẩn nhằm hạn chế những người biểu hiện hành vi kỳ lạ. Vì họ làm cho những người vô gia cư khác không dám ở đây nữa. Đây quả là một quy định kỳ quặc, nhưng nó giúp cho mọi người ở đây cảm thấy thoải mái hơn.

Trước đây chúng tôi chưa hề đưa ra quy định này. Nhưng cuối cùng chúng tôi buộc phải làm thế, vì nhận ra ở đây có khá nhiều người bị bệnh".

Ophélie có vẻ quan tâm và hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra với họ thế?". Ophélie cũng như người phụ nữ trẻ kia, muốn biết về đối phương nhiều hơn. Cô gái trẻ toát ra vẻ thân thiện và đầy nghị lực. Niềm đam mê của cô với công việc đã truyền cảm hứng cho những người khác. Ophélie vô cùng phấn khởi và mong muốn được trở thành một nhân viên tình nguyện làm việc ở đây.

“Hầu hết mọi người làm việc ở lại đều ở lại một hoặc hai đêm. Phần đông chúng tôi đều làm việc lâu dài. Nhưng chúng tôi không buộc phải làm ở đây mãi mãi. Chúng tôi chỉ là những người làm việc tạm thời. Chúng tôi chỉ là những người giải quyết những vấn đề của người vô gia cư. Chúng tôi làm việc ở đây bao lâu tùy thích. Công việc của chúng tôi là tìm nơi điều trị cho người bệnh, tìm nơi ở cho người vô gia cư và chăm sóc trẻ em. Chúng tôi cố đáp ứng nhu cầu của họ, cung cấp quần áo, nơi ở, thuốc men khi họ cần và xin sự hỗ trợ của chính phủ. Chúng tôi cung cấp cho họ khá nhiều thông tin ngoài xã hội. Ngoài ra chúng tôi còn hỗ trợ họ giường ngủ, thức ăn và giúp đỡ họ khi cần thiết. Chúng tôi muốn làm thế vì muốn giúp họ. Họ là những người đáng thương, gặp nhiều vấn đề không thể giải quyết được. Đôi khi chúng tôi không thể giúp họ và điều này khiến chúng tôi vô cùng đau lòng. Tuy nhiên chúng tôi không thể làm gì hơn. Chúng tôi chỉ có thể làm những gì trong tầm tay của mình mà thôi”.

Ophélie nhìn cô gái với sự ngưỡng mộ: “Nghe có vẻ như chị đang làm khá nhiều công việc ở đây”.

“Chưa hết. Công việc này có thể làm chị tổn thương. Công việc mà chị phải làm có thể như là dùng cái ly múc đầy nước biển ra khỏi đại dương. Mỗi lần làm thế, chị mong mình có thể làm thay đổi được điều gì đó. Tuy nhiên nước biển lại dâng đầy một cách nhanh chóng. Điều khiến tôi đau lòng nhất là những đứa trẻ. Chúng đang đi trên một chiếc thuyền với những người khác và có nguy cơ bị chìm.

Nếu sự cố xảy ra, đó không phải là lỗi của chúng. Chúng chỉ là nạn nhân và người lớn chúng ta lại không thể làm được gì”.

Ophélie cảm thấy đau nhói khi nghĩ đến bọn trẻ. “Những đứa trẻ có thể sống cùng cha mẹ chúng không?”. Cô không thể tưởng tượng đến việc những đứa trẻ không nhà bằng tuổi Pip hoặc nhỏ hơn đang lang thang trên đường. Đó quả là một thảm kịch. Ophélie đã lắng nghe những gì cô gái trẻ nói. Tuy nhiên, cô nhận ra là mình được chào đón nồng nhiệt khi đến đây. Đây quả là sự chọn lựa đúng đắn của cô. Cô thầm cảm ơn Blake đã đưa ra đề nghị này và cô vô cùng phấn khởi chờ đợi ngày mình đến làm việc ở Wexler.

“Những đứa trẻ có thể sống cùng cha hay mẹ hay cả cha lẫn mẹ tùy vào trường hợp của chúng. Chúng có thể sống trong ngôi nhà bảo đảm an toàn. Đó là nơi dành cho những bà mẹ và trẻ em bị đối xử tệ. Họ không thể sống ngoài đường vì nếu cảnh sát bắt gặp, họ sẽ bị đưa vào các cơ quan bảo vệ. Trẻ em không thích hợp sống trên đường phố. Hàng năm, có khoảng một phần tư số người bị chết trên đường vì thời tiết, bệnh tật, tai nạn, chấn thương hay bị bạo hành. Trẻ em không có khả năng phản kháng như người lớn. Tốt hơn hết chúng cần có nơi an toàn để ở”. Ophélie cảm thấy buồn khi nghe nói thế.

“Chị muốn làm ca nào? Ban ngày hay ban đêm? Tôi nghĩ chị nên làm vào ban ngày vì chị là một bà mẹ cô độc và còn phải chăm sóc một cô con gái”. Câu “Bà mẹ cô độc” làm Ophélie đau nhói. Cô thật sự không nghĩ đến điều này và rất ghét nó.

“Tôi rảnh vào khoảng 9 giờ sáng đến 3 giờ chiều mỗi ngày. Tôi không chắc lắm... Tôi có thể làm khoảng hai hay ba ngày một tuần không?”. Dường như Ophélie thích công việc này. Cô dường như không có gì để làm và có rất nhiều thời gian rảnh.

Ban đêm cô có thể nghĩ đến mục tiêu làm việc của mình. Cô có thể làm việc gì đó có ý nghĩ và cô thích ý tưởng đó.

Lousie nói một cách thẳng thắn: “Tôi thích làm việc cùng với nhân viên tình nguyện. Việc làm này giúp chúng ta có cái nhìn chân thành về mình ngay từ ban đầu. Nó không rườm rà, mà là những việc vô cùng thực tế. Chị có thể làm thử việc vài ngày cùng chúng tôi và xem mình có thích công việc này hay không. Nếu chị thấy công việc này phù hợp, và chúng tôi cũng cảm thấy thế, chị có thể quay lại đây. Chúng tôi sẽ đào tạo chị trong vài tuần và sau đó sẽ bố trí công việc cho chị. Đây là công việc vô cùng khó khăn đấy nhé! Mọi thứ ở đây cần phải được ngăn nắp và không bừa bộn. Với nhân viên làm việc toàn thời gian, thời gian làm việc của họ là 12 giờ hoặc hơn. Thậm chí khi nhân viên tình nguyện đã về, chúng tôi vẫn ở lại làm việc”. Sau đó Lousie mỉm cười và hỏi: “Chị thấy công việc này ra sao?”.

Ophélie mỉm cười: “Có vẻ nó thật tuyệt và dường như đây là công việc tôi muốn làm”.

Lousie đứng lên và cười: “Vậy thì chúng tôi mong sớm gặp lại chị. Tôi không muốn làm chị sợ, nhưng đó là thực tế. Tôi luôn muốn trình bày thẳng thắn mọi việc ngay từ ban đầu. Tôi không muốn ngay từ ban đầu làm chị chủ quan với công việc. Ở đây rất vui, nhưng nó cũng có khá nhiều bất lợi như là dơ bẩn, hay phải nghe những lời phàn nàn, mệt mỏi... Chị có thể bỏ về nhà hay khóc cả ngày. Nhưng khi đã đến đây chúng ta phải trút bỏ tất cả, phải hết mình với công việc. Không biết chị nghĩ sao, nhưng chúng tôi cũng có một chương trình khác”.

Ophélie ngạc nhiên: “Chương trình này có mục đích gì?”.

“Những người tham gia chương trình sẽ đi quyên tiền rồi trao cho chúng tôi. Họ đi khắp các con đường tìm những người bị bệnh và khuyến khích họ đến với chúng tôi. Chúng tôi có nhiệm vụ đón nhận họ, cung cấp thực phẩm, quần áo, thuốc men. Nếu bệnh của họ quá nặng, chúng tôi sẽ đưa họ đến bệnh viện hay giúp họ tham gia một chương trình, hay để họ đến ở một nơi thích hợp khác. Có khá nhiều người ở đây bị mất phương hướng và không biết phải làm gì. Dù công việc khó như thế nào đi nữa, chúng tôi cũng cố giúp họ thoát khỏi sự sợ hãi hay nỗi đau nào đó. Hàng đêm chúng tôi cũng lái xe ra ngoài tìm họ. Họ chính là khách hàng của chúng tôi và họ cần nhiều thứ. Chính họ đã làm chúng tôi có mặt ở nơi này. Một số người cư xử khá tốt, nhưng họ vẫn cần sự giúp đỡ. Đôi khi họ sợ phải nỗ lực để đạt được những gì mình muốn. Họ không tin chúng tôi, dù đã nghe nhiều về chúng tôi. Đôi khi chúng tôi phải ở ngoài đường cả đêm để ngồi trò chuyện cùng họ. Về phần mình, tôi luôn cố gắng tìm ra những cuộc trốn chạy của họ trên đường. Nhưng thực tế điều tệ hại hơn là việc họ trốn chạy chính bản thân họ chứ không phải trốn chạy chúng tôi. Tình huống đó thật tệ. Chúng tôi đã tận mắt chứng kiến mọi việc, đặc biệt là vào ban đêm. Ban ngày họ dễ nghe theo chúng tôi hơn. Nhưng điều quan trọng là, những người làm ở đây phải biết được vì sao bản thân mỗi người phải ra ngoài vào ban đêm và biết được khi nào những người vô gia cư cần mình nhất”.

Ophélie nói: “Nghe có vẻ đây là công việc khá mạo hiểm”. Cô không nghĩ mình nên mạo hiểm vì Pip. Và cô muốn ở nhà với Pip vào ban đêm.

“Đúng vậy. Đây là công việc khá mạo hiểm. Chúng tôi ra ngoài vào lúc khoảng 7 hay 8 giờ tối. Chúng tôi thức rất khuya và làm bất cứ việc gì cần thiết. Nhưng không có nhân viên nào ở đây bị tổn thương. Họ nhận ra việc gì đang xảy ra trên đường”.

Ophélie khá ấn tượng với những gì Lousie nói, cô hỏi: “Nhân viên ở đây có được trang bị vũ khí không?”. Cô vẫn chưa nhận ra nhân viên ở đây đều là những người gan dạ và làm những điều phi thường.

Lousie cười và lắc đầu. “Họ chỉ có cái đầu và trái tim mà thôi. Có lẽ chị cũng muốn làm thế. Đừng hỏi tôi tại sao và làm thế nào. Theo tôi, chị nên tự hỏi lòng mình và nhớ đây là công việc khá mạo hiểm. Tuy nhiên, chị cũng không nên quá lo lắng vì điều đó. Chị sẽ có khá nhiều việc để làm cho trung tâm, kể cả khi chị ở nhà”. Ophélie gật đầu. Công việc ngoài đường phố nghe có vẻ nguy hiểm với cô. Đây cũng là công việc khó khăn đối với một bà mẹ đơn độc cùng với một đứa con, như Lousie đã nói.

Lousie hỏi: “Chị muốn khi nào bắt đầu công việc?”. Ophélie suy nghĩ một hồi. Cô muốn có thể tự quyết định thời gian của mình và không muốn đón Pip trễ.

Nhưng rồi cô nói: “Bất cứ khi nào chị muốn. Tôi có khá nhiều thời gian rỗi”.

“Ngay bây giờ thì sao? Chị có thể đến gặp chị Miriam đang ngồi ở bàn làm việc. Chị ấy sẽ giới thiệu cho chị biết những người ở đây và kể cho chị nghe những hoạt động của trung tâm. Chị thấy thế nào?”.

“Tuyệt lắm!”, Ophélie vô cùng hào hứng khi đi theo Lousie đến trước bàn làm việc của Miriam. Lousie gặp Miriam và nói cho cô ấy nghe điều gì đó. Người phụ nữ với mái tóc hoa râm này có vẻ hồi hộp. “Xin chào! Cô có thể giúp tôi ngay ngày hôm nay đấy. Tôi vô cùng bận rộn và tất cả các hồ sơ đều rối tung. Cô có thể giúp tôi sắp xếp lại chúng chứ?”, Miriam nói khi gặp Ophélie. Trên bàn nào là các đống hồ sơ, tập tài liệu, sách quảng cáo về các chương trình và những nơi

dành cho người vô gia cư khác.

Ở đó có hàng đống giấy tờ cần được xếp gọn. Công việc này giúp Ophélie có việc gì đó để làm cho đến ba giờ.

Cô làm việc không ngừng. Cô nhận ra cứ năm phút lại có người vào hoặc ra. Họ đều đi ngang qua bàn làm việc của cô. Họ cần tài liệu tham khảo, thông tin về người làm công tác xã hội... Có một số người dừng lại trước bàn và chào cô. Và Miriam luôn giới thiệu Ophélie với các nhân viên khác mỗi khi gặp họ. Họ là một nhóm người khá thú vị. Hầu hết họ là những người trẻ tuổi, chỉ có một số người hơi lớn tuổi, thậm chí còn lớn tuổi hơn cả Ophélie nữa. Trước khi Ophélie về có hai người đàn ông trẻ tuổi bước vào. Họ trông khác với những người còn lại. Đi cùng họ là một phụ nữ khá trẻ. Khi thấy họ, Miriam mỉm cười. Một trong hai người đàn ông đó là người Mỹ gốc Phi, người còn lại là gốc châu Á. Cả hai đều cao ráo, trẻ trung và khá điển trai.

"Xin chào những chàng trai Top Gun". Miriam mỉm cười. Rõ ràng là cô rất thích họ. Ophélie vô cùng kinh ngạc khi thấy cô gái trẻ ấy vô cùng xinh đẹp. Có lẽ cô là một người mẫu. Tuy nhiên khi cô quay đầu lại, Ophélie có thể thấy cô có một vết sẹo dài trên mặt. "Các cậu đến đây sớm vậy?".

"Chúng tôi đến để kiểm tra một trong số những chiếc xe tải. Tối qua nó gặp sự cố và chúng tôi cần phải vận chuyển một số hàng vào tối hôm nay". Sau đó Miriam quay sang giới thiệu Ophélie với họ. Cô nói Ophélie là nhân viên tình nguyện mới, kiểm tra sự ra vào của mọi người ở trung tâm. Người đàn ông gốc châu Á mỉm cười và nói: "Để cô ấy cho chúng tôi. Chúng tôi là người thay thế kể từ khi Aggie đi khỏi". Aggie? Nghe có vẻ không phải tên đàn ông.

Cả ba người họ rất thân thiện và cởi mở với Ophélie. Người đàn ông gốc châu Á tên Bob, người gốc Phi tên Jefferson, còn cô gái trẻ tên là Milagra. Mọi người gọi cô là Millie. Họ rời khỏi trung tâm sau vài phút rồi đến phía sau tòa nhà, đi đến nhà để xe.

Ophélie trở lại bàn làm việc phía sau bàn của Miriam. Ophélie hỏi: "Họ làm việc gì vậy?".

"Họ cũng là thành viên trong đội chúng ta. Họ là những người hùng đấy. Họ vui tính và sôi nổi. Họ ra ngoài mỗi đêm, khoảng năm đêm một tuần. Chúng tôi có một nhóm khác đảm nhận công việc thay cho họ khi họ vắng mặt. Tuy nhiên họ là những người khác thường. Tất cả họ đều thế. Có một lần tôi đã ra ngoài cùng họ và tôi hồi hộp đến nỗi tim muốn vỡ tung... Tôi nghĩ đó là một đêm nhớ đời". Dường như Miriam rất yêu mến và tôn trọng họ.

"Phụ nữ đi cùng họ sẽ được an toàn chứ?". Ophélie có vẻ ấn tượng về những người này. Dường như họ cũng là người hùng trong mắt cô.

"Millie biết được công việc của mình làm. Trước đây cô từng là cảnh sát. Cô vĩnh viễn bị thương tật vì bị bắn vào ngực và bị mất một bên phổi. Tuy nhiên cô rắn rỏi như đàn ông. Cô cũng là một chuyên gia về nghệ thuật. Millie có thể tự chăm sóc mình và những chàng trai kia nữa".

"Thế sao cô lại có cái sẹo trên mặt thế? Vết thương khi còn làm cảnh sát à?". Ophélie hỏi và sự tôn trọng của cô với họ ngày càng tăng lên. Họ là những người can đảm nhất mà cô từng gặp. Cô gái trẻ ấy thật xinh đẹp dù trên mặt cô có vết sẹo. Ophélie hơi tò mò về cô gái ấy.

"Không, vết sẹo ấy xuất hiện khi cô ấy còn là một đứa trẻ. Cô ấy bị ngược đãi. Chính là cha cô ấy! Ông đã rạch mặt con gái. Cô đã phản kháng lại khi ông ta cố cưỡng hiếp cô. Khi ấy cô mới 11 tuổi". Có rất nhiều người gặp chuyện như thế và Ophélie kinh hoàng khi nhận ra Milagra gặp chuyện không hay ấy khi cô bằng tuổi Pip bây giờ. "Có lẽ đó là lý do vì sao cô đến và làm việc ở đây".

Đó là một ngày thú vị với Ophélie. Qua một ngày làm việc ở đây, cô đã gặp nhiều người vô gia cư khác nhau, từ hình dáng, tuổi tác đến giới tính. Họ đến đây để tắm, dùng cơm, ngủ hay đi dạo hoặc đi quanh tiền sảnh trong phút chốc. Vài người trong số họ trông mạnh mẽ và có trách nhiệm. Nhưng một số người rõ ràng như người say rượu. Trung tâm Wexler cũng không mấy khắt khe trong chính sách và quy định. Những người nghiện rượu và nghiện ma túy không thể

đến đây, nhưng nếu đã đến họ vẫn được phép ở lại.

Ophélie cảm thấy thật vui sướng khi rời khỏi trung tâm và hứa sẽ quay lại làm việc vào ngày hôm sau. Cô kể cho Pip nghe mọi chuyện khi đang trên đường đưa cô bé về nhà. Pip nhanh chóng hiểu mọi chuyện không chỉ vì nó nghe về trung tâm này, mà thực tế là mẹ nó đã đến đó và muốn làm việc như một người tình nguyện.

Cô bé đã kể cho Matt nghe tất cả khi anh gọi vào buổi trưa. Khi ấy Ophélie đang tắm trên lầu. Cô cảm thấy mệt mỏi sau một ngày làm việc ở trung tâm. Cô thấy đói khi xuống tầng trệt với chiếc khăn còn quấn trên đầu. Cô không thể nào bỏ bữa trưa được. Trong khi đó Pip vẫn tiếp tục trò chuyện qua điện thoại với Matt.

Pip nói: "Chú Matt gửi lời chào mẹ đấy!". Sau đó cô bé vẫn nói trên điện thoại.

Ophélie tự mình làm món bánh mì sandwich cho mình. Cách đây vài tuần, cô đã cảm thấy ăn ngon miệng hơn.

Ophélie cắn một miếng bánh mì và nói: "Con nói với chú Matt là mẹ cũng gửi lời chào đến chú ấy".

"Chú Matt nghĩ mẹ đang vui khi làm công việc ấy". Sau đó cô bé kể cho Matt nghe về kế hoạch nghệ thuật mà nó đang thực hiện. Nó cũng xung phong thực hiện thiết kế bìa cho quyển niên giám. Nó thích trò chuyện cùng Matt, dù không thoải mái như khi cùng ngồi với Matt trên bãi biển.

Nhưng cô bé không muốn mất liên lạc với anh và anh cũng thế. Cuối cùng, cô bé đưa điện thoại cho mẹ nó.

Matt hỏi: "Nghe Pip nói dường như cô rất thích công việc. Nó như thế nào?".

"Hơi đáng sợ nhưng hào hứng, một chút khó chịu, hơi xúc động và buồn. Nhưng tôi thích công việc này. Nhân viên ở đó tuyệt lắm. Những ai đến đó đều được giúp đỡ tận tình".

"Cô quả là một người phụ nữ tuyệt diệu. Tôi rất ấn tượng về cô". Anh không biết là Ophélie cũng khá ấn tượng về anh ngay từ lúc đầu.

"Không đâu. Tôi chỉ làm việc trên giấy tờ và tìm những người đi lạc. Tôi không biết mình đang làm gì, hoặc cuối tuần này họ có nhận tôi không". Cô hứa với họ là làm việc thử trong ba ngày và hai ngày đã trôi qua. Dù gì đi nữa, cô cũng rất thích công việc này.

"Họ sẽ nhận cô mà. Nhưng cô không nên làm những việc nguy hiểm hay đặt mình vào nơi nguy hiểm. Cô phải nỗ lực tự bảo vệ mình vì Pip".

"Tôi biết mình phải làm gì. Tin tôi đi!". Đó cũng là vấn đề Lousie Anderson đã nói với cô. Cô còn có một đứa con và công việc này hơi bất tiện. "Bãi biển như thế nào?".

"Nó như một bãi biển chết khi thiếu hai mẹ con cô". Dù thời tiết ở đó khá tuyệt vời sau khi mẹ con họ đi, nhưng anh vẫn cảm thấy nó thật tệ.

Bãi biển tràn ngập ánh nắng và bầu trời thật trong xanh. Tháng chín là một trong số những tháng ấm áp nhất trong năm. Ophélie tiếc vì không được đến đó. Cả Pip cũng thế. "Tôi đang nghĩ đến việc cuối tuần này sẽ đến gặp cô, nếu cô không phiền".

"Trường của Pip có một buổi thi đấu bóng đá vào sáng chủ nhật. Có thể chúng tôi sẽ ra ngoài vào chủ nhật..." "Tôi có thể đến không? Tôi muốn hỏi ý kiến của cô trước vì không muốn cô cảm thấy khó chịu".

"Không đâu! Pip sẽ ngạc nhiên lắm đấy và tôi cũng rất vui nếu gặp lại anh". Ophélie nói với vẻ thông cảm. Cô đang cảm thấy thoải mái và vui vẻ. Làm việc ở trung tâm Wexler khiến cô trở nên hăng hái hơn.

"Tôi sẽ mời hai mẹ con ra ngoài ăn tối. Cô hỏi Pip xem khi nào muốn đi và nhớ kể cho tôi nghe về công việc của cô nhé. Tôi rất muốn nghe đấy".

“Tôi không nghĩ mình làm công việc gì đó quan trọng. Họ đào tạo tôi một tuần và tôi đoán là mình như một người dự phòng khi ai đó cần giúp đỡ. Công việc của tôi hầu như chỉ là trả lời điện thoại và hướng dẫn cho người vô gia cư. Nhưng ít ra, tôi vẫn có việc gì đó để làm”. Làm việc khiến cô cảm thấy tinh thần mình thoải mái hơn là ngồi trong phòng Chad và khóc. Matt cũng biết điều đó.

“Tôi sẽ gặp hai mẹ con vào 5 giờ ngày thứ bảy nhé. Hẹn gặp lại”.

“Cám ơn Matt”. Nói xong, cô đưa máy cho Pip để nó nói lời tạm biệt Matt. Sau đó Ophélie lên lầu đọc một số tài liệu mà những người ở trung tâm đưa cho cô, đó là các bài báo, các cuộc nghiên cứu và dữ liệu về tình trạng vô gia cư và trung tâm. Cô nghĩ đây là công việc rất thích phù hợp với mình.

Khi nằm trên giường, Ophélie nghĩ mình quả là may mắn. Ngôi nhà hai mẹ đang ở rất rộng, đẹp và đầy đủ tiện nghi.

Đó là ngôi nhà mà Ted đã mua. Những căn phòng tràn ngập ánh nắng và được sơn màu sáng. Phòng ngủ được trang trí hoa vàng. Còn phòng Pip sơn màu hồng nhạt. Đó là giấc mơ của một bé gái. Chad cũng có phòng riêng được sơn màu xanh sậm. Phòng Ted có màu nâu nhưng cô không đến đó. Còn phòng ngủ của cô được sơn màu xanh nhạt kết hợp màu vàng. Tầng trệt khá lớn. Phòng khách được trang trí theo phong cách cổ điển với lò sưởi lớn, một phòng ăn và một phòng nhỏ để làm việc. Nhà bếp là một công trình nghệ thuật. Nó được sửa lại cách đây năm năm. Tầng hầm có một phòng vui chơi lớn trong đó có một bàn bida, bàn chơi bóng bàn, trò chơi điện tử và một phòng dành cho người ở mà họ chưa bao giờ dùng đến. Phía sau ngôi nhà là một khu vườn xinh đẹp, còn phía trước là một mặt tiền bằng đá với những cành cây ở gần cửa sổ. Đó là ngôi nhà mơ ước của Ted, chứ không phải của cô. Đây là một ngôi nhà đẹp và không ai phủ nhận điều này. Ophélie ngồi nhìn vào khoảng không trong khi Pip nhìn mẹ nó.

“Mẹ ổn chứ?”. Ophélie trông mệt mỏi hệt như một năm trước. Điều này khiến Pip vô cùng lo lắng.

“Mẹ ổn mà. Mẹ chỉ nghĩ chúng ta thật may mắn. Có rất nhiều người lang thang ngoài đường không có nhà để ở, không có giường để ngủ, không có nhà tắm và bị đói. Không ai quan tâm đến họ và họ không có nơi nào để đến. Thật khó mà tưởng tượng đấy Pip. Họ chỉ sống cách đây vài dặm mà thôi”.

“Họ thật đáng thương!”. Pip tròn xoe mắt nhìn Ophélie, nhưng nó cảm thấy không có vấn đề gì xảy ra với mẹ. Nó luôn sợ mẹ lại bị trượt vào bóng tối và không muốn mẹ buồn nữa.

“Đúng vậy, con yêu!”.

Tối hôm ấy Ophélie đã làm bữa tối, đó là món sườn cừu non. Cô đã nướng nó và hai mẹ con đều ăn. Cả hai không ăn nhiều, nhưng Ophélie nghĩ cô cần phải nỗ lực để cải thiện bữa ăn của mình. Cô làm món rau trộn cùng cà rốt thái nhỏ. Pip nói món này thật kinh khủng, nó thích món ngũ cốc hơn.

Ophélie mỉm cười: “Ừ. Mẹ nhớ mà”.

Tới khi đi ngủ, không cần hỏi, Pip lên giường mẹ nó rồi ngủ. Khi chuông reo vào sáng hôm sau cả hai đều vội vàng tắm, thay đồ và ăn sáng. Ophélie hào hứng khi đưa Pip đến trường rồi đi thẳng đến trung tâm Wexler. Đó chính xác là những gì cô muốn. Lần đầu tiên sau khi Ted mất, cô thấy cuộc sống của mình có mục đích.

Chương 14

Những ngày còn lại của tuần cũng trôi qua một cách bình thường. Pip vẫn đến trường, còn Ophélie đến trung tâm làm việc. Vào trưa thứ sáu cô nhận ra mình đã làm được ba ngày và họ chấp nhận cô vào làm việc như một nhân viên tình nguyện.

Cô sẽ làm việc vào thứ hai, thứ tư và thứ sáu. Tuần kế tiếp, họ sẽ đào tạo cô cùng các nhân viên khác vài giờ mỗi ngày. Ophélie đưa cho họ giấy chứng nhận sức khỏe và lý lịch trong sạch của cô. Họ lấy dấu tay của Ophélie vào ngày thứ sáu, trước khi cô rời trung tâm. Họ cần biết rõ về cô. Họ nói cần sự tham khảo ý kiến cá nhân. Mọi thứ đã sẵn sàng. Cô không biết mình phải làm gì cho họ. Họ sẽ đào tạo cô. Tuy nhiên cô cảm thấy vẫn chưa thỏa đáng. Cô muốn học hỏi hơn nữa.

Cô đã nhận được lời khuyên của Miriam vào cuối tuần và Ophélie đã cảm ơn Miriam khi cô rời trung tâm.

Ophélie tự hào nói khi đón Pip vào chiều thứ sáu: "Mẹ đã đạt tiêu chuẩn. Họ muốn mẹ trở thành nhân viên tình nguyện tại Wexler". Ophélie thật sự cảm thấy vui. Cô có cảm giác như mình là người hữu ích và có thể tạo nên sự thay đổi nhỏ trong thế giới này.

"Mẹ giỏi thật! Ngày mai con sẽ nói cho chú Matt nghe việc này". Matt muốn xem Pip đá bóng, nhưng cô bé bảo anh nên đến vào lúc khác vì nó đang luyện tập. Pip nhỏ nhắn và mảnh khảnh, tuy nhiên nó lại chơi khá hay và rất nhanh nhẹn. Cô bé từng chơi bóng hai năm cho đội bóng của trường. Nó thích chơi bóng hơn là múa ba lê.

Pip làm xong bài tập về nhà vào ngày thứ sáu, sau đó nó cùng bạn bè ra ngoài chơi. Andrea đến nhà và cùng ăn tối với họ. Andrea nghe Pip nói Matt sẽ đưa hai mẹ con họ đi ăn tối vào ngày mai. Andrea nhướng mày nhìn Ophélie rồi hỏi: "Cậu không định cho mình biết mọi chuyện à? Kẻ dụ dỗ trẻ con sẽ đến đây sao?".

Ophélie nói: "Anh ấy muốn gặp Pip". Cô tin đó là sự thật. Cô cũng vui khi gặp Matt và xem anh như một người bạn. "Có lẽ chúng ta không nên gọi anh ấy như thế nữa".

"Vậy mình nên gọi anh ấy là bạn trai của cậu. Mình nghĩ là nó phù hợp".

Ophélie phản ứng bằng cách lắc đầu. "Khó lắm! Mình không muốn có một người bạn trai nào cả. Anh ấy chỉ là bạn mà thôi".

Cô nghĩ sau cuộc trò chuyện Matt cũng nghĩ như cô. Từ lâu, cô đã quyết định không quan tâm đến bất kỳ người đàn ông nào khác nữa.

"Đó là những gì cậu cần quan tâm. Anh ấy như thế nào nhỉ? Đàn ông sẽ không bao giờ vào thành phố để mời một người phụ nữ ăn tối chỉ vì muốn gặp con gái của cô ấy. Hãy tin mình đi, mình hiểu đàn ông mà". Dường như cô ấy đúng và Ophélie cũng biết điều đó.

"Có lẽ anh ấy cũng có việc gì đó ở thành phố". Ophélie nói.

Andrea tự tin nói: "Anh ấy đang chờ thời cơ đến ấy mà. Nếu cậu không phản đối, anh ấy sẽ tiến thêm một bước nữa đấy".

Ophélie nói một cách chân thành: "Mình hi vọng là không". Sau đó cô bắt đầu tìm cách để thay đổi chủ đề cuộc trò chuyện. Cô bắt đầu kể cho Andrea nghe về công việc của mình ở Wexler. Andrea vô cùng ấn tượng với những gì Ophélie nói và cô vui khi nhận ra bạn mình có việc gì đó để làm.

Chiều hôm sau khi chuông cửa reo, Ophélie đã ra mở cửa. Sự đánh giá của Andrea về tình bạn của cô khiến cô suy nghĩ khi mở cửa. Cô hi vọng Andrea đã sai.

Matt đứng ngoài cửa. Anh mặc chiếc áo cổ lọ màu xám, áo khoác da, quần xám và đôi giày được đánh bóng. Cách ăn mặc của anh hệt như của Ted. Nhưng Ted không bao giờ nhớ đánh bóng giày của mình. Anh ấy quá quan tâm đến công việc của mình và Ophélie đã phải mang chúng đi

đánh bóng giùm anh.

Matt mỉm cười khi nhìn thấy Ophélie. Ngay sau đó Pip lập tức chạy nhanh xuống lầu. Matt nhìn chăm chú vào cô bé. Ophélie cảm thấy mình bớt căng thẳng hơn. Cô nghĩ anh đối xử tốt với Pip như một người cha và đối xử với cô như anh trai. Sau khi Pip đã khoe với anh căn phòng và kho báu của nó, Matt mới có dịp nói chuyện với Ophélie. Cô kể cho anh nghe về trung tâm Wexler. Anh có vẻ ấn tượng và ngạc nhiên. Cô cũng kể về nhóm tìm kiếm của mình.

Anh nói với vẻ quan tâm: "Tôi hi vọng cô sẽ không gia nhập cùng họ. Đó là một công việc khá quan trọng. Tôi chắc chắn đó là công việc tốt, nhưng nó hơi nguy hiểm".

"Chắc chắn rồi. Nhưng họ đều là những người rất giỏi. Người phụ nữ trong nhóm đó trước đây là một cảnh sát. Một trong số hai người đàn ông cũng từng là cảnh sát và cũng là chuyên gia nghệ thuật. Người phụ nữ đó cũng thế. Người còn lại là từng làm cho hải quân. Họ không cần bất kỳ sự hỗ trợ nào của tôi đâu!". Nói xong cô mỉm cười. Pip cũng cùng trò chuyện với họ. Cô bé vô cùng hồi hộp khi Matt đến thăm. Ophélie vào nhà bếp rót cho Matt một ly rượu. Pip hỏi Matt về bức chân dung của nó mà anh đang thực hiện.

"Bức chân dung ấy như thế nào rồi chú? Chú sẽ tiếp tục làm nó vào tuần này chứ?". Cô bé biết đây có lẽ là món quà tuyệt vời nhất cho mẹ nó. Cô bé vô cùng háo hức và không muốn chờ lâu.

"Chú chỉ vừa mới bắt đầu vẽ thôi mà". Anh mỉm cười với cô bạn bé nhỏ. Anh mong nó không quá thất vọng khi nhìn thấy bức tranh. Nhưng anh lại thích làm việc này cho Pip và cho cả mẹ nó nữa. Tình cảm của anh dành cho Pip thật dễ nhận ra. Tâm hồn cô bé trong sáng hệt như mái tóc và đôi mắt của nó. Anh cũng muốn vẽ chân dung của Ophélie, dù từ lâu anh đã không vẽ chân dung người lớn.

Lúc gần 7 giờ tối họ cùng nhau ra ngoài ăn. Vừa ra khỏi cửa Matt bỗng đứng khựng lại, nhìn Pip. Cô bé cũng nhìn anh ngạc nhiên. Anh nói: "Cháu quên gì thì phải".

Cô bé nói: "À! Chúng ta không thể mang con Mousse đến nhà hàng". Tối nay cô bé mặc chiếc váy đen, áo len đỏ, trông nó có vẻ trưởng thành. Cô bé đã mặc đồ thật đẹp vì hôm nay nó ăn cùng mẹ và chú Matt. Ophélie dùng một chiếc kẹp tóc mới. Pip nói: "Chúng ta chỉ có thể mang con Moussy đến nhà hàng ở bãi biển mà thôi".

Matt nói hóm hỉnh: "Chú không nghĩ đến việc này, nhưng chúng ta có thể cho con Mousse vào một chiếc túi. Mà này, cháu vẫn chưa cho chú xem đôi dép của Elmo và Grover đấy!".

Pip bật cười. Cô bé trông rất vui. Nó hỏi: "Chú muốn thấy chúng à?". Anh nhớ tất cả những gì cô bé kể cho anh nghe. Anh luôn luôn nhớ thế.

Anh nói một cách kiên quyết: "Này! Chúng ta sẽ không đi đâu cả nếu cháu không cho chú thấy đôi dép ấy". Anh lùi lại, khoanh tay và đứng nhìn. Ophélie mỉm cười.

"Chú nói nghiêm túc đấy. Cả hai mẹ con phải mang nó. Chú muốn thấy Elmo và Grover. Cả hai mẹ con sẽ thay thế họ". Pip chạy nhanh lên lầu và mang hai đôi dép xuống. Cô bé vô cùng vui sướng. Ophélie cũng mang dép vào.

Ophélie cảm thấy ngượng khi mang đôi dép Grover. Pip nhanh chóng mang dép Elmo. Cả hai đứng trước cửa. Matt mỉm cười: "Chúng tuyệt thật đấy! Chú rất thích chúng. Mà này, chú cảm thấy ghen tị quá. Chú cũng muốn có một đôi. Cháu có thể tìm giúp chú không?".

"Cháu không nghĩ thế. Mẹ nói những đôi dép này khá nhỏ".

"Chú sẽ cố nhét chân vào".

Sau đó hai mẹ con thay dép rồi vào xe.

Họ đã có bữa ăn tối tuyệt vời và cùng nhau trò chuyện. Ophélie nhìn Matt và Pip. Trông anh thật thân thiện với cô bé. Rõ ràng là anh rất yêu trẻ con và biết cách làm chúng vui. Anh đã cho cô thấy anh là một người cởi mở và biết quan tâm cũng như luôn nhớ những gì Pip nói. Ngoài ra anh cũng là một người nhiệt tình và đáng kính trọng. Ophélie không bao giờ cảm thấy mình

bị anh làm phiền bởi anh là một người thân thiện. Anh quả là một người tốt và là một người bạn tuyệt vời của cả hai mẹ con.

Họ trở về nhà lúc chín giờ rưỡi. Mọi người đều cảm thấy vui. Matt vẫn nhớ mang về vài con cua cho con Mousse. Pip vào nhà bếp rồi cho chúng ra tô.

Ophélie nói: "Anh thật tốt với chúng tôi". Họ cùng ngồi trong phòng khách. Matt châm lửa lò sưởi hệt như khi ở bãi biển. Vài phút sau Pip trở ra. Ophélie đưa bộ đồ ngủ cho cô bé. Nó ngáp dài còn Ophélie và Matt thì bật cười.

Matt nói một cách chân thành: "Ophélie, cô xứng đáng nhận được sự cư xử tốt". Anh cùng ngồi trên ghế với cô. Anh không uống rượu. Anh đã bỏ rượu nhiều ngày rồi. Anh vui khi vẽ bức chân dung của Pip và háo hức chờ đến ngày hôm nay để thăm hai mẹ con họ. Anh nhận ra mình chỉ uống rượu khi cảm thấy buồn và cô độc. Còn hôm nay anh cảm thấy rất vui và đã nói lời cảm ơn họ. "Tất cả chúng ta xứng đáng nhận được niềm vui. Nhà cô đẹp lắm!". Anh hết lời khen ngợi ngôi nhà. Đó là một lời khen chân thành. Anh cũng khen căn phòng mà họ đang ngồi. Nó được Ophélie trang trí khá bắt mắt với những món đồ cổ. Nó thật khác với ngôi nhà của anh và Sally ở New York. Họ đã mua một ngôi nhà ở Park Avenue. Một trong những người trang trí giỏi nhất thành phố đã trang trí ngôi nhà cho họ. Anh không biết người này có đến trang trí cho nhà của Ophélie hay không, hay là cô tự mình trang trí cho ngôi nhà.

Ophélie nói: "Tôi rất vui khi anh khen ngợi nó. Tôi tự mình mua tất cả trong vòng năm năm qua. Tôi rất thích việc trang trí nhà. Nó làm tôi vui. Nhưng giờ đây ngôi nhà quá lớn đối với hai mẹ con tôi. Tuy nhiên tôi không nỡ lòng nào bán nó. Chúng tôi thích nơi này dù nơi đây để lại một ký ức khá buồn cho cả hai mẹ con. Nhưng dù gì chúng tôi vẫn sẽ cố sống vui vẻ".

"Cô không cần phải gấp gáp gì cả. Tôi luôn cảm thấy mình quá vội khi bán căn hộ ở New York. Tuy nhiên tôi không biết phải làm gì cả. Tôi mất hết lý trí khi Sally cùng bọn trẻ ra đi. Chúng tôi cũng có vài món đồ đáng yêu".

Ophélie hỏi: "Anh đã bán nó đi rồi à?".

"Không! Tôi đã đưa chúng cho Sally và cô ấy đã mang nó đến Auckland. Có Chúa mới biết Sally làm gì với những món đồ ấy. Tôi không hề nhận ra cô ấy sắp xếp mọi việc, nó nằm trong kế hoạch của cô ấy. Chính vì thế nên ngay khi nói lời chia tay, Sally đã thực hiện mọi việc một cách nhanh chóng. Tôi nghĩ cô ấy sẽ về quê. Nhưng không, Sally đã đi cùng Hamish. Cô ấy là thế đó, luôn tận dụng thời gian. Một khi đã quyết định, Sally sẽ làm ngay". Chính điều này làm Sally vô cùng thành công trong kinh doanh, nhưng cô cũng là một người vợ tệ bạc. "Tuy nhiên, đó không phải là vấn đề. Cô ấy có thể thay đổi đồ vật, nhưng con người thì không. Ở bãi biển, thật khó để kiếm được những món đồ cổ như thế. Tôi chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản".

Ophélie đã biết những gì Matt nói đều là sự thật, anh bị mất mát quá nhiều. Nhưng cô lại vô cùng ngưỡng mộ Matt. Anh là một người biểu tượng cho hòa bình và sự cạnh tranh công bằng. Cuộc sống hiện tại của Matt là khá thích hợp với anh, nó cũng khá tiện nghi và anh rất yêu công việc của mình. Chỉ có điều không thể bù đắp là Matt đã mất những đứa con của mình. Nhưng giờ đây dường như anh không còn nhớ đến chúng nữa. Anh đã là một người cứng rắn và đã có Pip và Ophélie. Họ là hai người mà anh muốn gặp.

Anh ở lại đến 11 giờ rồi về. Đường về bãi biển đầy sương vào ban đêm. Trước khi về, anh cho Ophélie biết hôm nay mình rất vui. Anh luôn cảm thấy vui khi gặp hai mẹ con họ. Anh nhìn vào cửa phòng Pip, rồi chúc cô bé ngủ ngon. Cô bé ngủ say với con Mousse nằm dưới chân giường. Đôi dép Elmo của nó được đặt một bên.

Anh nói với Ophélie: "Cô quả là một phụ nữ may mắn". Anh mỉm cười theo cô xuống tầng trệt. "Con bé là một đứa trẻ tuyệt vời. Tôi không biết mình trở nên may mắn như thế nào khi gặp nó ở bãi biển. Nhưng tôi thật sự vui khi gặp nó". Anh không thể tưởng tượng mình có thể làm gì nếu thiếu cô bé. Nó là món quà mà Thượng Đế ban tặng cho anh. Ophélie cũng là phần thưởng mà anh nhận được.

"Anh cũng là một người may mắn, Matt à. Cảm ơn anh đã cho hai mẹ con tôi một buổi tối tuyệt

vời". Cô hôn má Matt và anh mỉm cười. Nó làm Matt nhớ lại khoảng thời gian ở Pháp cách đây 25 năm, khi anh còn là một sinh viên.

"Hãy cho tôi biết khi nào cô bé tham gia trận đấu nhé. Tôi sẽ đến. Chỉ cần gọi điện báo cho tôi biết là tôi sẽ đến ngay".

"Chúng tôi sẽ gọi cho anh mà!", nó xong cô cười. Cả hai đều biết Pip sẽ gọi điện thoại cho anh vào ngày hôm sau. Ophélie cho rằng đó là việc bình thường và nó không gây hại gì cho ai cả. Dù gì, cô cũng phải tìm một người đàn ông che chở cho mình. Tuy nhiên cô chưa nhận được lời đề nghị của ai. Mối quan hệ hiện tại của họ thích hợp cho cả ba người.

Ophélie nhìn anh lái xe trên đường đến ga xe lửa cũ. Sau đó cô đóng cửa rồi tắt đèn. Tối hôm ấy Pip ngủ trong phòng của nó. Từ khi về đây, nó hiếm khi nào ngủ một mình trong phòng. Ophélie nằm trên chiếc giường rộng lớn một mình. Cô vẫn chưa ngủ. Cô nằm đó suy nghĩ về buổi chiều nay và nghĩ về người bạn của Pip. Cô biết mình thật may mắn khi có anh. Tuy nhiên cô vẫn nghĩ và nhớ nhiều đến Ted. Cô nhớ đến những kỷ niệm xưa. Nó thật tuyệt vời. Dù sự việc trước đây có tệ như thế nào đi nữa cô vẫn nhớ đến Ted.

Cuộc đời cô dường như kết thúc và vai trò làm mẹ của cô là quá ngắn khi cả Ted và Chad đều ra đi. Giờ đây cô chỉ còn lại Pip mà thôi. Cô không thể tưởng tượng được cuộc đời mình sẽ ra sao. Cô cảm thấy khó chịu khi nghĩ đến nó. Cô sẽ vô cùng cô độc. Dù có Andrea và có cả Matt, nhưng nếu Pip vào đại học, cô chỉ còn lại một mình. Suy nghĩ đó làm cô đau nhói và nhớ Ted nhiều hơn. Cô chỉ còn cách nhớ quá khứ thôi. Tương lai của Ophélie hình như rất kinh khủng và đáng sợ. Lúc này đây Ophélie vô cùng đau buồn khi nghĩ đến cái chết của hai người thân mà cô vô cùng yêu thương. Giờ đây chỉ có trách nhiệm với Pip mới giúp cô tiếp tục sống tốt. Ophélie biết cái chết là một sự giải thoát thanh thản, nhưng cô phải có trách nhiệm với con gái.

Chương 15

Ba ngày sau khi dùng bữa tối với Matt, Ophélie phải đối mặt với một thử thách. Sau bốn tháng hỗ trợ và quan tâm nhau, nhóm của cô dường như tan rã. Họ xem cuộc chia tay như "Buổi lễ tốt nghiệp" và mỗi người trở về cuộc đời riêng của mình. Họ sẽ cố gặp lại nhau trong cuộc họp nhóm cuối cùng. Thực tế, họ đã chia sẻ cho nhau rất nhiều điều và giờ đây họ phải chia tay nhau. Ophélie cũng thế.

Họ ôm nhau và hứa sẽ giữ liên lạc, sau đó họ cho nhau địa chỉ, số điện thoại và kể về kế hoạch tương lai của mình. Ông Feigenbaum đã hẹn hò cùng ai đó. Đó là một bà cụ 78 tuổi. Ông có vẻ rất phấn khởi khi nói về bà. Chỉ sau vài lần gặp mặt, họ đã hẹn hò nhau và lên kế hoạch đi du lịch đâu đó. Một phụ nữ trong nhóm quyết định bán nhà và dọn về ở cùng em gái. Người đàn ông mà Ophélie không thích, cuối cùng cũng làm hòa với con gái sau khi vợ anh chết, họ đã cùng nhau đi du lịch. Và hai cha con đã trở lại như xưa.

Ophélie cảm thấy mình có cuộc sống tốt hơn trước. Ít ra cô cũng tìm được công việc ở trung tâm Wexler. Thái độ của cô tốt hơn trước nhiều, dù cái lỗ đen trong lòng đôi khi vẫn làm cô buồn bã. Cô đã chia sẻ với nhóm của mình nhiều điều trong thời gian dài. Tuy nhiên cô biết ai cũng có cuộc sống của riêng mình. Có cuộc vui nào mà không tàn đâu và giờ chính là thời điểm nhóm chia tay nhau. Giờ đây mọi người đều cảm thấy nỗi buồn của mình vơi đi phần nào. Ophélie cũng thế. Hi vọng của cô dường như thành hiện thực và cô cảm thấy như vậy cũng đủ rồi.

Đôi khi nỗi buồn làm cô mệt mỏi. Cô cảm thấy như mình bị mất mát cái gì đó khi nói lời chia tay nhóm và cô càng buồn hơn khi đưa Pip đến trường.

"Chuyện gì vậy mẹ?", Pip hơi sợ khi nhìn thấy mẹ không vui. Dường như Ophélie lại buồn như ban đầu. Pip luôn lo "cỗ máy" trong người mẹ nó lại xuất hiện. Cô bé không muốn thế. Mười một tháng trước, nó đã cảm thấy mình như bị bỏ rơi sau khi cha và anh trai nó mất.

"Không có gì đâu con", Ophélie cảm thấy mình thật ngốc nếu kể hết cho Pip nghe tâm trạng của cô. "Chỉ là những việc ngu ngốc mà thôi. Mẹ nghĩ thế. Nhóm của mẹ đã chia tay nhau ngày hôm nay. Mẹ rất nhớ họ. Các thành viên trong nhóm rất tốt, dù mẹ phàn nàn nhiều điều với họ. Mẹ nghĩ, việc họp nhóm rất hữu ích cho mình".

"Mẹ muốn quay lại nhóm à?". Pip hỏi với vẻ quan tâm. Nó không thích mẹ buồn. Cô bé vẫn nhớ là Chad cũng trông buồn như thế. Nó để lại trong họ một nỗi buồn khôn nguôi.

Pip muốn làm gì đó để giúp mẹ, nhưng nó không biết phải làm gì. Từ trước đến giờ khi mẹ buồn Pip không biết phải làm gì cả.

"Nếu muốn, mẹ cũng có thể tham gia vào nhóm khác. Nhưng trước sau gì những nhóm đó cũng phải tan rã thôi". Ophélie nói với vẻ vô vọng khi cô lái xe đưa Pip về nhà. Pip cảm thấy sợ khi thấy mẹ buồn. "Có lẽ mẹ nên tham gia vào một nhóm nào khác".

"Mẹ không sao đâu Pip. Mẹ hứa mà". Ophélie đặt tay lên tay Pip và họ về nhà trong im lặng. Khi về đến nhà Pip lên lầu rồi vào căn phòng nhỏ mà chưa ai vào. Cô bé gọi điện cho Matt. Hôm đó, trời mưa nhiều. Matt vẽ chân dung cô bé trong phòng chứ không vẽ ngoài bãi biển. Mấy ngày qua thời tiết ở bãi biển khá tốt, ngoại trừ ngày hôm nay.

Pip kể cho Matt nghe: "Mẹ cháu trông kinh khủng lắm". Cô bé nói rất nhỏ. Nó thầm cầu nguyện rằng mẹ nó đừng bắt điện thoại ở đâu đó và nghe cuộc trò chuyện của nó. Cô bé đã nhấn nút bảo đảm bí mật cuộc trò chuyện nhưng nó không biết nút này còn tác dụng hay không. Matt rất vui vì cô bé gọi điện cho mình. Pip nói: "Cháu sợ lắm chú Matt. Năm ngoái, cháu nghĩ... Mẹ cháu chỉ... Đôi khi mẹ không ngủ hay chải đầu... Thậm chí mẹ cũng không ăn và... thức suốt đêm... Mẹ cũng không nói chuyện với cháu nữa...". Cô bé khóc khi nói chuyện với Matt. Những lời cô bé nói làm anh bối rối. Anh cảm thấy tiếc cho hai mẹ con họ.

Matt hỏi một cách quan tâm: "Hiện giờ mẹ cháu đang làm gì à?". Mấy hôm trước, trông Ophélie

rất bình thường nhưng không ai biết cô sẽ như thế này. Người ta có thể giấu người khác chuyện gì đó. Matt không biết Ophélie có tâm sự gì không. Có lẽ Pip là người biết rõ hơn ai hết.

"Chưa ạ!", Pip nói và nhìn khắp nơi. Nước mắt lưng tròng, cô bé nói: "Nhưng mẹ cháu có vẻ buồn lắm".

Matt nói: "Có lẽ mẹ cháu hơi sợ, vì nhóm tan rã cũng có nghĩa mẹ cháu mất đi sự hỗ trợ. Hiện giờ, việc chia tay đó đã làm mẹ cháu buồn. Cả hai mẹ con cháu đều mất mát quá nhiều". Anh có thể cảm nhận được cảm giác của Ophélie ngay bây giờ. Đó là sự thật. Cô bé trò chuyện cùng anh như thể một người lớn. Khi nói chuyện qua điện thoại cô bé giống như cha mẹ đang nói chuyện về con mình. Anh luôn mong đó là lời của Ophélie nói về Pip. Nhưng không, mọi chuyện đều trái ngược với những gì anh nghĩ. Cô bé đã trưởng thành. Tháng tới sẽ là ngày giỗ cha và anh trai nó. Matt nói tiếp: "Chú nghĩ cháu nên chú ý đến mẹ cháu nhiều hơn. Nhưng mẹ cháu không sao đâu. Qua ngày mai mẹ cháu sẽ ổn mà. Cháu nhớ không, cái ngày mà mẹ cháu mắng chú đấy? Qua ngày hôm sau mẹ cháu và cháu đã đến tìm chú đấy, nhớ không? Nhưng nếu mẹ cháu vẫn như thế trong những ngày tới, hãy gọi cho chú. Chú sẽ đến". Đó là những gì anh có thể làm. Trong hoàn cảnh này tình bạn đã mang anh đến với họ. Thực tế, Matt không có trách nhiệm với họ, mà chỉ là mối quan hệ của anh với hai mẹ con khiến anh phải làm thế. Là một người bạn, anh có thể giúp đỡ, hay ít ra là hỗ trợ cho Pip.

Cô bé nói: "Cám ơn chú Matt!". Chỉ cần gọi điện và trò chuyện với Matt thôi nó cũng cảm thấy mình được an ủi phần nào.

Matt nói: "Gọi cho chú vào ngày mai và kể cho chú nghe mọi việc như thế nào. Nhân tiện chú cho cháu biết một tin nhé. Bức chân dung của cháu đẹp lắm".

Cô bé mỉm cười: "Cháu cũng rất muốn xem nó!".

Vài phút sau, cuộc trò chuyện kết thúc. Ngay lúc này đây, cả hai không nghĩ là mình sẽ gặp nhau. Nhưng cô bé biết, nếu cần, nó sẽ nhận được sự an ủi của Matt. Đó là những gì cô bé cần.

Ophélie cảm thấy mình bị bỏ rơi khi nhóm của cô tan rã. Tối hôm ấy khi Ophélie đang nấu bữa tối thì chuông cửa reo. Cô nhìn ra ngoài và không biết ai nhấn chuông. Hiện giờ họ không muốn gặp ai cả. Cô biết đó không phải là Matt. Còn Andrea càng không thể đến mà không gọi điện báo trước. Cô nghĩ có lẽ ai đó đến giao đồ, hay có lẽ Andrea quyết định đến mà không báo trước. Khi mở cửa, Ophélie thấy một người đàn ông cao lớn, đầu hói và đeo kính đứng ở trước cửa nhà. Lúc đầu cô không nhận ra ai, phải vài phút sau cô mới nhận ra người này. Ông là Jeremy Atcheson, từng là thành viên của nhóm. Hôm nay sắc mặt ông rất lạ.

Trông Jeremy hơi căng thẳng khi đứng đối diện với cô. Ông là một trong số những người không mấy nổi bật trong nhóm. Cô không mấy gì thân và cũng không nhớ mình có nói chuyện với ông ấy không.

Ông nói: "Chào Ophélie!". Cô hốt hoảng khi ngửi thấy mùi trên người ông. "Tôi có thể vào nhà không?".

Jeremy cười với vẻ hơi căng thẳng. Cô thấy ông ấy ăn mặc rất bê bối và chân bước không vững.

Cô hơi sợ và không biết ông muốn gì. Cô nói một cách lúng túng: "Tôi đang nấu bữa tối". Ophélie biết vì sao ông ấy có địa chỉ của cô. Trước khi nhóm chia tay, mọi người đều có địa chỉ của nhau và hứa sẽ luôn giữ liên lạc với nhau.

Jeremy táo bạo nói: "Tuyệt thật! Tôi cũng chưa ăn tối. Bữa tối có món gì thế?". Ông có vẻ quá tự phụ và Ophélie sợ đến nỗi không nói được gì. Khi Jeremy chuẩn bị bước vào nhà, Ophélie nhanh chóng đóng cửa. Cô không có ý định mời ông vào nhà. Cô không vui vì những gì đang diễn ra và không muốn chuyện không hay xảy ra.

"Xin lỗi Jeremy. Tôi phải đi đây. Con gái tôi đang đói, bạn tôi cũng sẽ đến trong vài phút nữa". Cô nhanh tay đóng cửa, nhưng ông ta đã nhanh tay hơn. Cô không biết mình phải làm gì nữa, có nên hét lớn không? Không ai có thể giúp cô, ngoại trừ Pip và "người bạn đang trên đường đến". Nhưng thực tế không có người bạn nào cả. Cô chỉ nói thế để Jeremy bỏ đi mà thôi. Cô không

nghĩ có một người như thế trong nhóm của mình.

“Sao cô vội vậy?” Jeremy liếc mắt nhìn Ophélie và muốn đẩy cô để bước vào. Tuy nhiên ông không dám làm thế. Có lẽ vì uống nhiều rượu nên ông ngã quỵ xuống. Sau đó ông dần dần đứng lên. “Cô có hẹn à?”.

“Đúng vậy”.

Jeremy cao 1,85m và là một chuyên gia karate. Cô biết mình không thể làm gì để ngăn ông ta. Ophélie nhận ra hoàn cảnh của mình thật nguy hiểm và cô vô cùng sợ hãi.

Jeremy hét lên: “Không thể như thế được. Cô luôn nói với nhóm là mình không muốn hẹn hò cùng ai và sẽ chẳng bao giờ hẹn hò với người đàn ông nào mà. Tôi nghĩ chúng ta có thể cùng nhau ăn tối và có lẽ cô sẽ thay đổi quyết định của mình”. Lời nói của ông thật buồn cười và lố bịch. Jeremy đang đe dọa Ophélie và cô không biết phải ngăn ông ta như thế nào. Từ khi kết hôn với Ted cô chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh như thế này. Khi còn ở ký túc xá trường đại học, cô từng gặp một cặp say rượu và họ làm cô vô cùng sợ hãi. May mắn thay, máy quan sát được đặt ở mỗi phòng giúp cho bảo vệ đến kịp thời và đuổi họ ra ngoài. Nhưng giờ đây không ai đến giúp cô cả. Chỉ có Pip.

Ophélie không biết mình có đủ nhanh để đóng cửa lại không. Có thể nó sẽ làm gãy tay Jeremy. Ophélie cố nói một cách lịch sự: “Rất vui khi ông đến. Nhưng bây giờ ông nên đi đi”.

“Không! Em chưa bao giờ yêu tôi phải không em yêu? Em sợ gì chứ? Nhóm mình đã kết thúc và chúng ta có thể hẹn hò với bất kỳ ai. Em sợ đàn ông à?”. Từ trước đến giờ Ophélie không nghĩ ông là kẻ nát rượu đến thế. Ngay lập tức cô nhận ra mình đang thật sự bị nguy hiểm. Nếu để Jeremy vào nhà, ông ta có thể làm cô hoặc Pip bị thương. Chính điều này giúp cô có sức mạnh để đẩy ông ta ra ngoài rồi đóng sập cửa lại. Con Mousse đứng trên lầu và bắt đầu sủa lớn khi Jeremy nhào về phía cô.

Jeremy không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng có điều gì đó mách bảo với ông ta rằng không nên làm gì hơn nữa. Ophélie vẫn còn sợ khi khóa cửa lại. Cô vẫn còn nghe tiếng Jeremy chửi rủa cô bên ngoài.

“Khốn khiếp! Cô nghĩ là mình tốt lắm sao? Cô nghĩ cô xứng đáng với tôi à?”. Ophélie vẫn đứng bên trong. Người cô run lên vì sợ hãi. Đã nhiều năm trôi qua, cô chưa bao giờ thấy sợ như thế. Cô vẫn nhớ Jeremy gia nhập nhóm vì cái chết của người em sinh đôi của mình. Dường như trong khoảng thời gian họp nhóm, ông vẫn chưa nguôi cơn giận dữ. Em trai của Jeremy bị chết do tai nạn xe hơi. Khi họp nhóm cô ít khi chú ý đến ông ta. Cô có cảm giác Jeremy vô cùng đau khổ về cái chết của em song sinh. Tuy nhiên, dù có giận dữ như thế nào đi nữa, em của ông ấy cũng không thể sống lại.

Ophélie nghĩ rằng, nếu ông ta vào được nhà, cô không dám nghĩ đến việc gì sẽ xảy ra cho hai mẹ con.

Lúc ấy, cô không biết phải làm gì, mà chỉ biết làm như những gì Pip làm trước đây. Cô nhấc điện thoại và gọi cho Matt. Cô kể cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra và hỏi anh là cô có nên gọi điện báo cảnh sát không.

Matt vô cùng tức giận khi nghe chuyện Ophélie kể. Anh hỏi: “Hắn vẫn còn ở ngoài đó chứ?”.

“Không! Dường như ông ta đã đi khi tôi đang gọi điện thoại”.

“Vậy không sao rồi. Tuy nhiên cô cần gọi điện cho trưởng nhóm. Ông ấy sẽ phải nói chuyện với hắn. Hắn chỉ là kẻ say rượu và làm những chuyện không nên làm. Có vẻ hắn như kẻ mất trí rồi”. Hay tệ hơn nữa, hắn có thể cưỡng hiếp Ophélie, Matt nghĩ điều đó nhưng anh không nói ra vì không muốn cô sợ.

“Hắn chỉ là một kẻ say rượu, nhưng đã làm tôi vô cùng sợ hãi. Tôi sợ nếu vào được nhà, hắn có thể làm Pip bị thương”.

“Và có thể làm cô tổn thương nữa chứ. Lạy Chúa! Lần sau, cô đừng bao giờ mở cửa nói chuyện

với người lạ nữa nhé!". Quả thật lúc ấy cô vô cùng sợ hãi. Trước mặt hắn, cô không thể chống cự hay tự bảo vệ mình. Cô từng nhớ mình là một người mạnh mẽ. Cô đã biểu hiện sự mạnh mẽ, dũng cảm của mình bằng việc cứu cậu bé trên biển. Nhưng dù sao đi nữa, cô cũng chỉ là một phụ nữ xinh đẹp và sống một mình cùng cô con gái nhỏ. Hiện giờ cô đang rơi vào một tình huống đầy rủi ro khi ở nhà một mình. Matt nói: "Hãy nói cho trưởng nhóm biết và bảo ông ấy nói với hắn rằng, nếu hắn vẫn hành động như thế, cô sẽ gọi cảnh sát bắt hắn ta về tội cố ý xâm phạm cô. Nếu tối nay hắn quay lại, cô hãy gọi ngay cho cảnh sát và cho tôi. Nếu cô không an tâm, tôi có thể ở lại và ngủ ngoài ghế dài".

Cô nói với giọng bình tĩnh: "Không đâu! Tôi ổn rồi, chỉ hơi sợ hãi một chút thôi. Có lẽ Jeremy có ý tưởng kỳ lạ về tôi trong suốt thời gian họp nhóm và ông ta cảm thấy không vui".

Sống đơn độc trong ngôi nhà lớn quả không dễ và rất có thể bị những kẻ như Jeremy tấn công. Hoàn cảnh của Ophélie khá nguy hiểm, nhưng cô luôn thận trọng và nhận ra chuyện gì đã xảy ra. Cô biết mình không thể để Matt hay người nào khác trở thành vệ sĩ của mình. Cô có thể tự mình giải quyết những chuyện như thế. Cô cảm thấy tiếc hơn vì nhóm của mình không còn nữa. Nếu không, cô sẽ bàn với họ cách giải quyết tình huống trên. Thay vì cảm ơn Matt vì đã quan tâm và đưa ra lời khuyên cho mình, cô lại gọi điện cho Blake Thompson. Khi nghe câu chuyện Ophélie kể, Blake vô cùng tức giận.

Ông hứa sẽ gọi cho Jeremy vào ngày hôm sau và sẽ nói thẳng với ông ta. Dường như Ophélie đã bình tĩnh hơn khi Matt gọi cho cô sau bữa tối. Cô đã không nói gì với Pip vì lo con gái sẽ sợ hãi. Cô nói với nó rằng người đàn ông ấy vô hại, đó là sự cố ngoài ý muốn và mình không bị tổn thương gì cả. Pip cảm thấy yên tâm khi thấy Ophélie rất bình tĩnh trong suốt bữa tối. Sáng hôm sau cô đã bình thường trở lại khi đưa Pip đến trường và làm việc tại trung tâm Wexler.

Sáng hôm ấy Blake đã gọi điện cho cô. Ông đã nói cho Jeremy biết ông ta sẽ bị bắt nếu thực hiện hành vi ấy một lần nữa. Blake nói Jeremy đã khóc và thú thật đã uống rất nhiều rượu khi biết nhóm không còn nữa.

Ông ta đã uống say suốt cả buổi chiều rồi đến nhà Ophélie. Jeremy đang trong giai đoạn điều trị tâm lý. Jeremy nhờ Blake thay mình xin lỗi Ophélie. Blake tự tin nói chuyện này sẽ không lặp lại lần nữa. Nhưng đây cũng là bài học hay cho Ophélie. Lẽ ra cô nên thận trọng với người lạ, kể cả người mà cô quen nhưng chưa biết rõ về họ. Thế giới luôn đầy rẫy những cạm bẫy mà người ta có thể mắc phải, đặc biệt là một quả phụ như cô. Đây là một ý nghĩ không hay chút nào.

Cô cảm ơn Blake vì đã giúp mình giải quyết chuyện này. Sau đó cô quay trở lại với công việc và quên đi chuyện đó. Chiều hôm ấy, khi trở về nhà cô đã nhận được lá thư xin lỗi của Jeremy.

Ông cam đoan với Ophélie chuyện ấy sẽ không lặp lại nữa. Nói tóm lại, tất cả các thành viên trong nhóm đều bị ảnh hưởng khi nhóm chia tay nhau. Tất cả đều mất đi sự an ủi, động viên của nhóm. Chính vì thế họ mới cư xử như vậy. Ophélie cũng là một trong số họ và cô vô cùng thông cảm với trường hợp của Jeremy. Điều này cũng cho Ophélie thấy rằng cô không phải là người duy nhất buồn và đau khổ khi nhóm không còn nữa. Giờ đây cô và những thành viên còn lại phải tự mình đối mặt với sự thật và tự mình giải quyết những vấn đề trong cuộc sống.

Khi vào trung tâm làm việc, Ophélie đã không còn nhớ đến những vấn đề của mình nữa. Cô bận rộn làm việc cho đến 3 giờ chiều. Cô bận đến nỗi không có thời gian để nghĩ ngợi đến chuyện gì khác. Cô yêu thích công việc đang làm và những gì học được ở nơi đây. Cô đã giải quyết được hai vấn đề vào ngày hôm ấy. Một cặp vợ chồng cùng hay đứa trẻ đến từ Omaha đã bị mất tất cả. Họ không có nơi ở, không có thức ăn và không chăm sóc được bọn trẻ. Cả hai vợ chồng đều không có việc làm. Họ không thể quay lại và không thể làm gì. Thế là họ đến trung tâm. Mọi người ở đây đều nỗ lực hết mình để giúp họ. Trung tâm đã giúp họ có nơi ở, cung cấp thức ăn, trợ cấp thất nghiệp và giúp con họ đến trường. Họ chính thức được ở nơi này một tuần. Nhờ sự giúp đỡ của trung tâm, họ có thể chăm sóc con mình mà không phải sợ gì cả. Ophélie xúc động đến nỗi rơi lệ khi nghe họ kể hoàn cảnh của mình và đứa con gái nhỏ của họ cũng bằng tuổi Pip. Ophélie không thể tưởng tượng được có người còn khổ hơn mình. Cô cảm thấy mình và Pip vẫn còn quá may mắn.

Vấn đề thứ hai mà Ophélie giải quyết là chuyện giữa một bà mẹ và cô con gái. Bà mẹ khoảng hơn 30 tuổi và là một người nghiện rượu. Cô con gái 17 tuổi nghiện ma túy. Vì nghiện ma túy mà ngôi nhà của hai mẹ con không còn nữa. Cả hai lang thang trên đường phố đã hai năm nay. Nhưng vấn đề trở nên phức tạp hơn khi cô con gái thú nhận với Ophélie rằng mình đã có thai bốn tháng. Mọi người đều lo lắng về vấn đề này. Miriam cùng một chuyên gia khác đã gặp họ và tư vấn cho hai mẹ con về việc chăm sóc sức khỏe cho cô gái đang mang thai. Họ rời trung tâm Wexler để đến "Trung tâm phục hồi sức khỏe bà mẹ mang thai" vào sáng hôm sau.

Vào cuối tuần Ophélie cảm thấy mệt mỏi. Nhưng cô yêu công việc mình đang làm. Cô đã tận mắt chứng kiến và học được nhiều điều. Nhiều lần cô muốn gục đầu khóc, nhưng cô biết mình không thể. Cô không thể để những người cần sự giúp đỡ cảm thấy tuyệt vọng. Đã nhiều lần cô nghĩ mình không thể giúp họ giải quyết vấn đề nhưng cuối cùng, mọi việc cũng được giải quyết. Cũng như bao người khác, dù nhân viên ở đây có giải quyết được vấn đề hay không, cô vẫn nỗ lực hết mình để giúp họ. Ophélie đã tiến bộ khá nhiều nhờ kinh nghiệm mà cô có được. Khi trở về nhà cô không nói gì cả. Ophélie tin Ted ở Thiên đàng cũng hài lòng với những gì cô làm. Cô đã chia sẻ và tâm sự với Pip mà không sợ gì cả.

Trong đó có vài câu chuyện khá buồn và hơi khiếm nhã. Một người đàn ông vô gia cư đã chết ngay trước cửa trung tâm vào tuần trước. Theo chẩn đoán, ông là một người nghiện rượu, thận không còn hoạt động và bị thiếu ăn. Tuy nhiên, Ophélie không kể cho Pip nghe chuyện ấy.

Vào chiều thứ sáu Ophélie đã đưa ra một quyết định đúng đắn. Quyết định mà cô có được là nhờ một chuyên gia và cũng là đồng nghiệp của cô đưa ra. Rõ ràng là từ khi vào làm việc cho trung tâm, Ophélie đã cảm thấy mình sống có mục đích và có ý nghĩa hơn.

Cô đang chuẩn bị về nhà, Jeff Mannix một thành viên của nhóm, đi ngang qua và mời cô uống cà phê.

Anh cười và hỏi Ophélie: "Công việc của cô thế nào rồi? Bận rộn lắm không?".

"Dường như nó khá hợp với tôi. Công việc bận rộn, nhưng tôi rất thích".

"Tôi cũng nghĩ thế". Anh mỉm cười rồi nhấp một chút cà phê. Anh đi cùng đồng nghiệp đến đây để cung cấp thuốc và nước sạch cho những người vô gia cư. Hầu như anh luôn làm việc lúc 6 giờ chiều và suốt đêm ở trên đường cho đến 3 hay 4 giờ sáng. Rõ ràng là Jeff cũng yêu công việc mình đang làm.

Hai người đã dành ít phút nói chuyện về người đàn ông chết ngay trước cửa trung tâm vào thứ tư. Ophélie vẫn còn bàng hoàng về câu chuyện ấy.

"Tôi thật sự không thích chuyện này xảy ra. Nhưng ở đây tôi đã thấy nhiều chuyện tương tự như thế. Vì vậy, tôi không mấy ngạc nhiên về việc xảy ra vào thứ tư. Cô không biết đâu, tôi đã giúp được rất nhiều người... Không những nam mà còn có nữ nữa".

Tuy nhiên, phụ nữ lang thang trên đường vẫn ít hơn nam giới. Phụ nữ thường đến nơi dành cho những người vô gia cư dù Ophélie từng nghe nhiều chuyện kinh khủng xảy ra ở đó. Hai phụ nữ đã kể cho cô việc họ bị cưỡng hiếp ở những nơi dành cho người vô gia cư, dù cho việc này rất hiếm khi xảy ra. Jeff nói: "Cô nghĩ mình sẽ làm thế, nhưng thực tế cô không thể làm gì hơn". Anh từng nghe nhiều người khen Ophélie. "Khi nào cô sẽ tham gia vào nhóm của chúng tôi đây? Cô từng làm việc với nhiều người ở đây. Tôi nghe mọi người nói cô rất cừ và giải quyết mọi chuyện rất tốt. Tuy nhiên, cô sẽ tận mắt chứng kiến sự việc nếu tham gia cùng Bob, Millie và tôi". Đây quả là một thử thách cho Ophélie và ý Jeff là thế. Anh luôn tôn trọng đồng nghiệp của mình. Anh và mọi người cảm thấy rằng mình đang thực hiện một công việc vô cùng quan trọng ở trung tâm. Họ có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào khi giúp những người lang thang có được nơi ăn chốn ở.

Ophélie nói một cách thành thật: "Tôi không chắc mình có ích gì hay không. Tôi là một người khá nhút nhát. Tôi nghe nói mọi người trong nhóm của anh là những người hùng. Tôi lại sợ hãi mỗi khi ra khỏi xe tải".

“Đúng thế! Mọi người đều có cảm giác như thế. Nhưng nó chỉ kéo dài năm phút mà thôi. Sau đó cô sẽ quên đi cảm giác sợ hãi đó và làm những việc hệt như chúng tôi làm. Tôi thấy cô cũng là một người can đảm đấy chứ”. Mọi người đồn đại Ophélie là một người có tiền. Không ai biết rõ việc này, nhưng giày cô mang khá đắt tiền, quần áo cô mặc gọn gàng, sạch sẽ và rất phù hợp. Vả lại nơi cô ở lại là khu Pacific Heights sang trọng.

Tuy nhiên, cô lại làm việc chăm chỉ không kém ai. Đó là những gì Lousie nhận xét về cô. Jeff hỏi: “Tối nay cô sẽ làm gì? Cô có hẹn không?”. Dù không thích câu hỏi này nhưng Ophélie không tỏ ra lúng túng. Cô có vẻ thích Jeff. Anh là một người trẻ trung và dũng cảm, anh biết mình đang làm gì. Người ta nói có một lần anh bị đâm trên đường, nhưng ngày hôm sau vẫn quay lại làm việc như bình thường. Ophélie vô cùng ngưỡng mộ anh. Anh sẵn sàng liều mình để làm những gì mình muốn.

Cô nói: “Tôi không có hẹn. Tôi có một cô con gái và tôi phải về nhà với nó. Tôi hứa sẽ đưa nó đi xem phim”.

Thực tế họ không có kế hoạch nào khác vào cuối tuần ngoại trừ việc Pip tham gia trận đấu bóng.

“Ngày mai hãy đưa cô bé đi nhé! Tôi muốn cô tham gia cùng chúng tôi. Millie và tôi đã nói về chuyện này vào tối hôm qua. Cô nên tham gia cùng chúng tôi một lần cho biết”.

Ophélie bối rối: “Nhưng lỡ tôi bị thương hay bị giết chết thì sao. Tôi là người thân duy nhất trên đời này của con bé”.

Jeff nhíu mày nói: “Ồ, thế thì không tốt đâu. Cô cần phải làm gì đó cho mình chứ, Opie”. Anh gọi tên cô một cách thật dễ thương. Mỗi lần gặp cô, anh đều trêu cô bằng cái tên đó. “Thôi nào, chúng tôi sẽ để mắt đến cô đấy. Cô thấy thế nào?”.

“Tôi không tìm được ai trông cô bé cả”. Ophélie nói một cách thận trọng, nhưng thật tình cô cũng hơi sợ.

“11 giờ thì sao?”. Anh mở tròn mắt hỏi Ophélie với nụ cười trên môi. Anh là một người khá điển trai, cao khoảng 1,95m. Anh từng gia nhập hải quân và làm lính biệt kích trong chín năm.

“Cô biết không, khi bằng tuổi con gái cô, tôi đã phải chăm sóc cho năm cậu em trai và thăm mẹ tôi đang ở trong tù mỗi tuần. Bà ấy bị bắt vì tội làm gái mại dâm”. Jeff đã kể cho cô nghe sự thật. Trước đây anh chưa từng kể cho ai nghe chuyện này cả. Một tay anh đã lo lắng cho cả gia đình và anh rất đáng được khen ngợi. Một trong số năm em trai của anh nhận được học bổng và được học ở Đại học Princenton. Người khác học ở Đại học Yale. Giờ thì cả hai đều trở thành luật sư. Cậu em út đang học y. Người em còn lại đang là người vận động ngoài hành lang của Quốc hội. Người em thứ năm có bốn đứa con và đang chạy đua ứng cử trở thành nghị sĩ Quốc hội. Jeff là một người đàn ông phi thường. Ophélie muốn cùng tham gia với họ dù cô hứa với Pip cô sẽ không làm thế. Công việc này quá nguy hiểm với cô. “Thôi nào... hãy cho chúng tôi cơ hội đi. Cô không muốn cứ mãi ngồi phía sau cái bàn ấy chứ. Hãy tham gia cùng chúng tôi... Cô sẽ tận mắt chứng kiến chuyện gì xảy ra quanh đây... và vì sao chúng tôi làm công việc này. Chúng tôi bắt đầu công việc vào lúc 6h30 chiều”. Đây dường như là một mệnh lệnh hơn là một lời mời. Ophélie nói sẽ suy nghĩ xem mình có thể làm gì. Cô vẫn nghĩ đến việc này sau khi đã đón Pip. Trên đường về nhà cô không nói gì cả.

Pip hỏi: “Mẹ không sao chứ?”. Nó luôn quan tâm đến mẹ của mình. Cô nói mình không sao cả và quyết định tham gia cùng nhóm của Jeff. Pip biết thật nguy hiểm khi mẹ trở về với tâm trạng như gần một năm trước đây. Lần này Ophélie không buồn nữa. Pip hỏi: “Hôm nay mẹ làm gì ở trung tâm vậy?”.

Thường mọi khi Ophélie đều kể cho Pip nghe hoạt động của mình ở trung tâm, nhưng hôm nay thì không. Khi về đến nhà Ophélie vào phòng rồi gọi điện thoại. Người phụ nữ hay đến nhà cô quét dọn nói bà có thể trông Pip vào tối hôm đó. Ophélie bảo bà trông giùm Pip cho đến 5 giờ rưỡi sáng. Ophélie không biết Pip cảm thấy như thế nào, nhưng cô không muốn cô bé buồn. Pip nói nó muốn xem phim vào thứ bảy. Nó sẽ tham gia trận đấu vào sáng hôm sau và cô không

muốn nó mệt. Ophélie nói với cô bé rằng cô có việc ở trung tâm. Pip không hỏi gì thêm. Cô bé vui vì mẹ nó yêu thích công việc, sợ phải thấy cảnh mẹ suốt ngày ngủ trong phòng hay thức trắng đêm với vẻ lo âu - như trước đây.

Như đã hứa, Alice, người quét dọn đến trông Pip vào 5h30 chiều. Khi Ophélie đi, Pip đang xem ti vi. Ophélie mặc áo len dài tay, quần jeans và giày da mà nhiều năm nay cô không mang. Cô đội chiếc mũ lưỡi trai và mang găng tay, vì thời tiết lúc này khá lạnh. Jeff cũng bảo cô nên mang găng tay và nón. Dù là mùa nào trong năm đi nữa, thời tiết luôn lạnh vào ban đêm ở San Francisco. Họ mang thêm bánh rán, bánh mì sandwich và phích cà phê. Jeff nói rằng, đôi khi vào nửa đêm họ hay đến dùng bữa tối ở tiệm McDonald. Nhưng dù lên kế hoạch như thế nào đi nữa, cô cũng đã chuẩn bị hoàn tất. Ophélie đậu xe gần trung tâm và trong lòng cảm thấy nôn nao.

Có lẽ đêm nay sẽ là đêm thú vị đây và có thể là đêm thú vị nhất trong đời cô. Ophélie nghĩ, nếu Matt, Andrea hay Pip biết, họ sẽ ngăn cản cô vì sợ cô gặp nguy hiểm. Thực tế, cô cũng rất sợ.

Khi đi ngang qua nhà để xe ở phía sau trung tâm Wexler, Ophélie thấy Jeff, Bob và Millie đang chất đồ lên xe. Họ đang chuyển các hộp và túi đồ chứa quần áo, thuốc và thức ăn lên phía sau xe. Khi nhìn thấy Ophélie, Jeff mỉm cười tỏ vẻ hài lòng.

“Ồ... chào Opie... Chào mừng cô đến với chúng tôi”. Không biết anh thực sự chào mừng hay chế giễu cô, nhưng anh có vẻ vui khi thấy cô. Millie cũng thế.

Cô nói: “Rất vui khi chị đến cùng chúng tôi”. Sau đó họ lại tiếp tục công việc của mình. Ophélie cũng đến giúp họ chuyển đồ lên xe. Cô cảm thấy hồi hộp vì trước đây cô chưa từng làm công việc này bao giờ. Khi mọi việc đã xong, Jeff bảo cô đi cùng Bob trên chiếc xe tải thứ hai.

Người đàn ông gốc châu Á cao lớn đang vẫy tay chào cô và mời cô lên xe. Hầu như những chỗ ngồi còn lại đều được dọn dẹp để chừa chỗ chứa đồ.

Anh hỏi cô khi vặn chìa để nổ máy xe: “Cô thực sự muốn làm việc này chứ?”. Anh biết Jeff và cách anh khuyến khích người khác tham gia. Tuy nhiên anh cũng khâm phục vì sự dũng cảm của Ophélie. Cô quả là dũng cảm. Cô không cần phải làm thế và cũng không cần chứng tỏ sự can đảm của mình với một ai. Dường như cô đang cố tìm một cuộc sống mới và đây chính là cơ hội của cô dù nó có hơi nguy hiểm.

“Cô biết không, công việc này không đòi hỏi gì nhiều. Mọi người gọi chúng tôi là những tên cao bồi hay những kẻ rồi hơi. Nhưng nếu thay đổi ý định của mình, không ai gọi cô là kẻ yếu đuối đâu”. Bob đang cho cô cơ hội để thay đổi quyết định trước khi quá trễ. Anh muốn cô có sự lựa chọn công bằng. Còn Ophélie không biết phải làm gì.

Cô mỉm cười: “Nếu rút lui, Jeff sẽ nghĩ tôi là một kẻ yếu đuối”. Bob bật cười.

“Có lẽ thế. Thế thì sao nào? Ai có thể ngăn cô được chứ, phải không Opie? Cô có thể làm việc này và có thể từ chối. Không sao cả. Điều này tùy vào quyết định của cô thôi”. Ophélie suy nghĩ hồi lâu rồi nhìn Bob. Cô thở dài với vẻ quyết định không làm nữa. Nhưng khi nhìn Bob, cô cảm thấy mình an toàn. Thế là cô quyết định cùng họ thực hiện công việc này. Cô không biết tí gì về Bob, nhưng cô tin anh và tin mình làm đúng. Chiếc xe tải khác ấn còi. Jeff không còn kiên nhẫn hơn nữa. Anh không hiểu sao Bob vẫn chưa cho xe chạy. Có lẽ Bob đang đợi sự quyết định của Ophélie. Anh hỏi: “Cô quyết định đi hay xuống xe?”.

Cô hít sâu rồi thở mạnh, sau đó nhìn anh rồi trả lời: “Tôi đi!”.

Anh mỉm cười: “Tuyệt lắm!” rồi cho xe chuyển bánh. Đó là khoảng 7 giờ tối.

Chương 16

Tám tiếng sau đó Ophélie đã chứng kiến sự việc xảy ra mà cô nghĩ từ trước đến giờ mình chưa gặp phải.

Họ đã đến những nơi mà cô không hề biết. Điều này làm cô sợ. Đôi khi những cuộc rượt đuổi làm cô thót tim. Những người lang thang với những vết ghẻ lở trên mặt và trông họ có vẻ rất đau đớn. Chân họ bị cắt vì không có giày và tệ hơn nữa, bị cóng vì lạnh. Một số người trông rất gọn gàng, sạch sẽ và lịch sự nhưng lại trải giấy cứng hay báo ngủ dưới gầm cầu. Nơi nào họ đi qua, nơi ấy không còn người lang thang nữa. Đó là một đêm dài mệt mỏi. Tuy nhiên, Ophélie chưa bao giờ cảm thấy vui và yên bình như thế, ngoại trừ đêm cô sinh Chad và Pip. Đêm hôm nay cũng làm cô vui như thế.

Hầu như mỗi đêm cô và Bob đi cùng nhau. Anh không cần phải bảo cô làm những gì. Mọi người làm việc theo tiếng gọi của lòng mình. Công việc là quá rõ ràng.

Khi thấy những người lang thang ngủ ngoài đường, nhóm của Ophélie chỉ cần đưa cho họ túi ngủ hay quần áo ấm. Jeff và Millie có nhiệm vụ phân phát thuốc và cung cấp dịch vụ vệ sinh. Khi phát hiện ra nơi của những người trốn chạy, Bob liền viết địa chỉ vào giấy. Anh cũng giải thích cho Ophélie hiểu họ cũng tham gia chương trình khác nữa. Đó là chương trình tìm kiếm trẻ lang thang chưa đến tuổi vị thành niên. Sáng hôm sau anh sẽ đưa cho các thành viên trong nhóm những địa chỉ mà anh ghi nhận được. Sau đó họ sẽ đến gặp và trò chuyện với chúng. Tuy nhiên chỉ có vài trẻ nghe lời họ để từ bỏ lối sống lang thang trên đường. Thậm chí có nhiều người trưởng thành không tin vào các chương trình lấn trung tâm dành cho những người vô gia cư. Họ không muốn về nhà. Có nhiều đứa trẻ lo lắng khi trở về nhà và sau đó chúng lại lang thang trên đường.

“Có nhiều người lang thang trên đường đã nhiều năm rồi. Họ cảm thấy mình an toàn khi sống trên đường phố hơn là ở lại nơi họ từng sống. Chương trình này được đưa ra nhằm mục đích nỗ lực giúp bọn trẻ đoàn tụ với gia đình. Nhưng hầu hết chúng đều không đồng ý. Cha mẹ chúng thậm chí còn không quan tâm đến việc chúng đã ở đâu. Hầu hết những đứa trẻ lang thang đến từ khắp nơi trên đất Mỹ. Chúng đi lang thang và sống trên đường như thế cho đến khi trưởng thành”.

Ophélie hỏi Bob với vẻ tuyệt vọng: “Sau đó thì sao?”. Thực tế, cô chưa từng chứng kiến cảnh những đứa trẻ lang thang trên đường như thế này. Có lẽ chúng là những người bị bỏ rơi và lãng quên, Bob từng gọi những kẻ lang thang như thế. Đồng thời, từ trước đến giờ, cô chưa từng thấy ai đó cư xử tử tế hay giúp đỡ họ. Vài người chỉ biết đứng đó và khóc.

Ophélie khóc khi quay vào xe tải. Bob nói: “Tôi hiểu tâm trạng của cô lúc này. Đôi khi tôi cũng khóc thầm. Những đứa trẻ quá nhỏ... Còn người lớn đã quá già... Cô không thể giúp gì và biết họ không thể sống lâu ngoài đường. Tuy nhiên, những gì mà chúng ta làm có thể khá hữu ích cho họ.

Đó là tất cả những gì họ cần. Họ không muốn lang thang, nhưng họ cũng không muốn quay về. Tuy chúng ta không thể giúp gì cho họ, nhưng những gì chúng ta đem đến rất có ý nghĩ với họ. Họ là những người bị mất mát, bị tổn thương về mặt tinh thần hay bị bệnh. Họ không thể sống ở nơi nào, ngoại trừ nơi đây. Cách đây vài năm do ngân sách liên bang bị cắt giảm nên họ không có nơi nào để đến. Ngoài đường có khá nhiều người lang thang bị tâm thần. Họ cần nhiều thuốc chỉ để sống sót. Vậy trách nhiệm này thuộc về ai đây? Nói thật, nếu tôi cũng không nhà cửa, sống lang thang như thế, cũng bị nghiện ma túy mà thôi”.

Tối hôm đó Ophélie biết được nhiều hơn về con người. Đó là bài học mà mãi mãi cô không thể quên. Khi đến tiệm McDonald để ăn vào nửa đêm, cô cảm thấy mình vô cùng có lỗi. Cô không thể nào nuốt được thức ăn cùng cà phê nóng. Cô nhận ra rằng, trên đường vẫn còn vô số người đi lang thang đang lạnh và đói.

Jeff hỏi Ophélie: “Cô thấy sao?”. “Thật kinh ngạc. Anh đang làm công việc thay cho Chúa đấy!”.

Ophélie nhìn cả ba người. Trong đời mình, cô chưa bao giờ thấy mình làm việc có ý nghĩ đến thế. Họ là những người đã cho cô biết cuộc sống có ý nghĩa như thế nào. Qua đó, Bob có ấn tượng mạnh mẽ về Ophélie. Cô dịu dàng và có lòng bao dung. Cô đã cư xử với những người lang thang một cách nhân từ và đầy vẻ tôn trọng họ. Cô làm việc rất chăm chỉ. Anh từng nói với Jeff rất nhiều về cô trên đường họ về và Jeff cũng đồng ý với những gì Bob nói.

Mọi người nói Ophélie là một người rất tuyệt. Vì thế anh muốn cô tham gia vào nhóm mình hơn là cứ ngồi làm việc với một đống giấy tờ trên bàn. Anh nhận ra Ophélie là một thành viên sáng giá của nhóm, nếu cô cùng tham gia vào nhóm của mình. Họ đã đối mặt với rủi ro mỗi đêm. Những tình nguyện viên, thậm chí là những nhân viên ở đây đều sợ phải làm công việc này. Những chàng trai khác cũng thế.

Sau khi nghỉ ngơi, họ tiến thẳng về Potrero Hill, rồi đi đến Hunters Point. Nhiệm vụ của họ sắp xong. Khi đến nơi, Bob bảo Ophélie phải luôn đi bên cạnh anh và hết sức thận trọng. Anh nói, bên cạnh thái độ giận dữ và chống đối, những kẻ lang thang này còn sử dụng kim tiêm bẩn để làm vũ khí chống trả. Nghe đến đó, những gì Ophélie nghĩ đến là Pip. Cô bé sẽ không chịu nổi nếu cô bị thương hay bị chết. Ngay khi ấy cô bắt đầu hoang mang. Tuy nhiên, cô nhanh chóng trấn tĩnh lại vì đã chuẩn bị sẵn tinh thần vào đêm hôm trước. Những gì họ đang làm là một hành động cao thượng. Họ là những người đánh liều mạng sống của mình mỗi đêm. Những gì họ làm vô cùng có ý nghĩa. Không người giúp đỡ, không có vũ trang, không được ủng hộ, nhưng họ vẫn làm công việc này. Cô vô cùng ngạc nhiên nhận ra mình không hề mệt mỏi khi kết thúc công việc và cho xe vào ga ra. Cô như được cung cấp thêm năng lượng và cảm thấy tràn đầy sức sống.

Bob nói: “Cảm ơn, Opie. Cô làm rất tốt!”. Anh đã nói sự thực. Quả là Ophélie đã làm rất tốt công việc của mình.

Ophélie mỉm cười: “Cảm ơn!”.

Cô đã nhận được lời khen ngợi từ Bob. Cô thích anh hơn cả Jeff. Bob là một người điềm tĩnh, làm việc chăm chỉ và luôn cư xử tử tế với những người lang thang cũng như luôn tôn trọng cô. Khi cùng nhau làm việc, cô mới biết là cách đây bốn năm, vợ anh đã chết vì ung thư. Anh đã một mình nuôi dạy ba đứa con. Chị gái của Bob cũng giúp anh chăm sóc cháu. Làm việc vào ban đêm giúp anh có nhiều thời gian dành cho con mình vào ban ngày. Nguy hiểm dường như không làm anh chùn bước, dù công việc Bob đang làm còn tệ hơn là công việc của một cảnh sát nữa. Anh nhận được tiền trợ cấp của quân đội, vì thế có thể chấp nhận được đồng lương ít ỏi ở trung tâm Wexler. Bob yêu công việc của mình. Anh không có vẻ gì như một chàng trai cao bồi giống Jeff. Anh đối xử với Ophélie rất tốt.

Cả hai đã cùng nhau ăn hết hộp bánh rán. Ophélie không biết có phải sự căng thẳng khiến cô đói hay không. Dù gì đi nữa, đó là đêm có ý nghĩa nhất trong đời cô. Cô biết trong khoảng thời gian tuyệt diệu đó, từ 7 giờ tối đến 3 giờ sáng, cô và Bob đã trở thành bạn của nhau.

Ophélie đã cảm ơn anh và đó chính là lời cảm ơn chân thành nhất của cô.

Khi đứng ở nhà để xe, Jeff nhìn cô và hỏi: “Chúng ta sẽ gặp lại vào tối thứ hai chứ?”. Ophélie nhìn anh với vẻ ngạc nhiên.

“Anh muốn tôi cùng tham gia nữa à?”.

“Chúng tôi muốn cô tham gia đội của chúng tôi”. Anh đã quyết định thế dựa vào những gì anh thấy và những gì Bob nói về cô.

Cô thận trọng nói: “Tôi phải suy nghĩ kỹ đã. Tôi không thể ra ngoài mỗi đêm”. Cô không thể làm thế. Điều này là không công bằng cho Pip.

Tuy nhiên, lúc nào cô cũng nghĩ đến những gương mặt, những người lang thang trên đường mỗi đêm. Khi nghe chuông điện thoại reo, cô biết mình phải làm gì, dù cho công việc đó nguy hiểm như thế nào đi nữa.

Rồi Ophélie nói: “Tôi không thể làm nhiều hơn hai đêm một tuần. Tôi còn cô con gái nhỏ nữa”.

“Nếu hẹn hò với ai đó, có lẽ cô sẽ ra ngoài nhiều hơn thế”. Tuy nhiên, cô đã nói mình không hẹn hò với ai cả. Jeff biết rất rõ điều này.

Cô cảm thấy như thể áp lực đang đè nặng lên vai mình. Cô nói: “Tôi có thể suy nghĩ lại không?”. Rõ ràng là Jeff muốn cô tham gia vào nhóm của mình.

“Cô cần phải nghĩ lại sao? Tôi nghĩ cô biết mình muốn gì”. Quả vậy, Ophélie biết mình muốn gì. Tuy nhiên, cô không muốn làm những việc gây khó khăn cho mình.

“Thôi nào, Opie. Bỏ qua hết đi. Chúng tôi cần cô... và những người vô gia cư cũng thế...”. Ánh mắt anh đã thuyết phục cô.

“Được rồi... Được rồi. Hai ngày một tuần nhé”. Điều này có nghĩa cô sẽ làm việc vào tối thứ ba và tối thứ năm thay vì làm việc vào sáng thứ hai, tư và sáu.

“Cô hứa rồi nhé!”.

Ophélie bật cười: “Anh quả là một người cố chấp”. “Đúng đấy. Cô đừng quên những gì cô nói nhé. Chúc cô làm việc tốt, Opie... Hẹn gặp lại vào tối thứ ba!”. Anh vẫy tay chào Ophélie rồi quay về. Millie bước ra khỏi xe còn Bob bước lại chỗ Ophélie.

Anh nói: “Cô cũng có thể nghỉ việc bất cứ khi nào cô muốn. Ở đây cô sẽ không bị mất một giọt máu nào đâu”. Câu nói như có vẻ nhắc nhở cô và nó cũng làm cô hơi sợ.

Ophélie vừa chấp nhận lời đề nghị và cô không thể tưởng tượng nếu cô kể cho Pip nghe thì cô bé sẽ nói gì. Cô không chắc chắn mình có làm tốt công việc không.

“Cảm ơn vì đã đưa tôi ra ngoài”.

“Không có gì. Tuy nhiên nếu làm công việc này rồi, cô sẽ thấy mình làm công việc này rất đáng. Nhưng nếu cô không muốn làm nữa cũng không sao. Cô cứ thoải mái lên nào. Đừng lo lắng gì cả”. Sau khi Ophélie lên xe của mình, anh nói: “Hẹn gặp lại cô vào tuần sau nhé!”.

Ophélie nói: “Chúc anh ngủ ngon, Bob!”. Cuối cùng cô cũng thấy mệt. Cô đang trên đường về nhà dưới ánh đèn đêm rồi tự hỏi không biết ngày mai mình sẽ như thế nào. “Cảm ơn một lần nữa...”

Anh phẩy tay, gật đầu rồi đi về phía xe tải của mình. Cô nhận ra mình sẽ tự hào biết bao nếu trở thành một trong số những người trong nhóm của họ. Cô sẽ là một người hùng như họ. Chao ôi! Tuyệt biết bao!

Chương 17

Khi trở về nhà Ophélie nhìn quanh nhà mình như lần đầu tiên nhìn thấy nó. Nào là cảnh xa hoa, sự ấm cúng, đầy đủ tiện nghi, đầy màu sắc, trong tủ lạnh đầy thức ăn, có phòng tắm và có cả máy tắm nước nóng nữa. Cô chợt nhớ đến cảnh ban nãy rồi ngậm ngùi. Cô nghĩ về những việc mình đã thấy và đã làm. Cô chưa bao giờ cảm thấy mình may mắn đến thế. Ophélie cũng chưa e sợ điều gì. Cô nhớ đến những người vô gia cư lang thang trên đường vào ban đêm. Họ như những bóng ma lởn vởn trong tâm trí cô. Cô bắt đầu thấy buồn. Nếu có thể đối mặt với nguy hiểm trên đường và cứu họ, phần việc còn lại của cô sẽ dễ dàng hơn. Khi lên giường nằm cạnh Pip, Ophélie cảm thấy mình chưa bao giờ dễ chịu đến thế. Cô ôm cô bé vào lòng ngủ và trong lòng thầm cảm ơn những gì mà Thượng Đế đã ban cho mình. Sáng hôm sau cô thức giấc khi nghe tiếng chuông đồng hồ reo. Lúc đó, cô vẫn không nhớ mình đang ở đâu.

Cô đã mơ một giấc mơ về con đường và cả con người mà cô thấy ở đó. Cô biết mình sẽ nhớ mãi những gương mặt ấy cho đến hết cuộc đời.

“Mấy giờ rồi nhỉ?”. Cô hỏi rồi tắt chuông đồng hồ và sau đó ngã đầu xuống gối.

“Đã tám giờ rồi. Trận đấu của con sẽ bắt đầu vào 9 giờ đấy!”.

“Ồ... được rồi...”. Cô như chợt tỉnh giấc. Cô nhận ra, những gì mình làm vào đêm hôm trước có cái gì đó không bình thường. Pip sẽ ra sao nếu cô bị thương? Cả nhóm dường như hoạt động khá hiệu quả và không gặp nguy hiểm gì. Những rủi ro đầy rẫy trên đường, nhưng họ là những người nhạy cảm. Họ biết mình phải làm gì và họ không sợ hãi gì cả. Cô còn có trách nhiệm với Pip và cô ý thức được điều đó.

Ophélie vẫn nghĩ về việc đó khi thức giấc và thay quần áo. Sau đó cô xuống bếp làm bữa sáng cho Pip.

“Tối hôm qua như thế nào rồi mẹ? Mẹ đã làm gì?”. “Công việc khá thú vị. Mẹ đã làm việc cùng một nhóm trên các con đường”.

“Nó nguy hiểm chứ?”, Pip hỏi với vẻ quan tâm. Sau đó nó uống nước cam và ăn trứng.

“Cũng hơi nguy hiểm đấy con à”, Ophélie không muốn nói dối Pip. “Tuy nhiên, những người làm việc ở đó rất cẩn thận. Họ biết mình đang làm gì. Tối hôm qua làm việc cùng họ, mẹ không thấy gì là nguy hiểm cả. Nhưng bất cứ việc gì cũng có thể xảy ra”. Ophélie nói sự thật, cô không hề phủ nhận sự nguy hiểm.

“Mẹ sẽ làm tiếp công việc ấy chứ?”.

“Mẹ thích làm công việc ấy. Con nghĩ sao?”.

“Mẹ thích nó lắm à?”.

“Ừ! Mẹ rất thích công việc ấy. Mọi người cần sự giúp đỡ của mẹ”.

“Vậy mẹ cứ làm đi, nhưng phải thận trọng đấy. Con không muốn mẹ bị thương”.

“Mẹ cũng thế. Mẹ sẽ cố và để xem công việc đó như thế nào. Nếu công việc có vẻ quá nguy hiểm, mẹ sẽ không làm nữa”.

Cô bé vừa đi lên lầu vừa nói: “Được ạ! Nhân tiện con đã mời chú Matt đến xem trận đấu nếu chú ấy muốn và chú ấy đã đồng ý”.

“Hơi sớm đấy con ạ! Có lẽ chú ấy chưa chuẩn bị gì đâu”. Ophélie không muốn cô bé thất vọng và cô cũng không biết Matt có nói nghiêm túc hay không. “Mẹ đã bảo cô Andrea đến nữa. Thế là con có cả một đội để cổ vũ cho mình rồi!”.

“Con nghĩ mình sẽ chơi tốt”. Cô bé vừa nói vừa mặc áo lạnh. Cô bé có vẻ đã sẵn sàng. Ophélie đưa con Mousse vào ngồi ở ghế sau. Chỉ trong vài phút họ đã trên đường đến sân polo ở Golden Gate Park. Đây sẽ là nơi diễn ra trận đấu. Trời vẫn đầy sương, nhưng có vẻ hôm nay là

một ngày đẹp trời. Trên đường đi Pip mở ti vi trên xe hơi lớn. Còn Ophélie nghĩ đến những gì cô thấy hôm trước: Những người nghèo sống tạm trong lều hay trải những tấm carton rồi ngủ trên vỉa hè. Tuy nhiên, cô lại cảm thấy vui vì mình đã đồng ý tham gia vào nhóm của Bob, Jeff và Millie. Đó chính là sức mạnh mà cô cảm nhận được. Cô mỉm cười khi nghĩ về nó. Cuối cùng họ cũng đến được sân polo và Ophélie vô cùng ngạc nhiên khi thấy Matt đang ở đó.

Pip nhảy lên ôm lấy Matt. Anh mặc áo jacket da cừu, quần jeans và mang giày thể thao. Bộ đồ mà Matt đang mặc trông rất hợp với anh. Sau đó Pip chạy nhanh ra sân cỏ.

Ophélie mỉm cười: "Anh đúng là một người bạn thực sự. Có lẽ anh đã đến đây từ rất sớm rồi nhỉ".

"Không đâu. Tôi mới đến đây vào khoảng 8 giờ và tôi nghĩ hôm nay chắc sẽ rất vui". Anh không nói cho cô biết rằng, trước khi ly hôn anh đã đến sân bóng để cổ vũ cho Robert trong bất kỳ trận đấu nào. Cả sau khi đến Auckland cũng thế. Robert cũng từng chơi môn bóng bầu dục ở đó.

"Con bé hi vọng anh sẽ đến. Cám ơn anh! Anh đã không làm nó thất vọng". Từ khi gặp Pip đến giờ anh chưa bao giờ làm nó thất vọng. Anh là người mà hai mẹ con Ophélie biết mình có thể dựa vào.

"Làm sao tôi có thể quên được. Tôi từng làm huấn luyện viên mà!".

"Đừng nói cho cô bé biết chuyện này. Nó sẽ đăng ký vào đội bóng mất". Cả hai bật cười và đứng xem trận đấu diễn ra. Pip chơi khá hay. Cô bé đã ghi một bàn thắng. Lúc này Andrea cũng đến với chiếc xe đẩy. Con trai cô đang nằm trong đó và được mặc nhiều áo ấm. Ophélie giới thiệu Andrea với Matt. Họ trò chuyện với nhau một hồi lâu. Cô cố không rung cảm trước câu hỏi của Andrea cũng như những ý kiến và quan điểm của Andrea nhằm vào cô khi gặp Matt. Ophélie cố bình tĩnh trước những gì Andrea nói. Bỗng đứa trẻ khóc dữ dội và Andrea phải rời khỏi sân vận động vì đứa trẻ đã đói. Cô phớt lờ những gì Andrea nói và tiếp tục trò chuyện với Matt.

Ophélie giải thích: "Cô ấy là mẹ đỡ đầu của Pip và là bạn thân nhất của tôi đấy".

"Pip đã kể cho tôi nghe về mẹ con cô ấy. Nếu những gì Pip nói là đúng, cô ấy quả là một người dũng cảm". Anh đang đề cập đến việc Andrea một mình sinh con bằng phương pháp thụ tinh nhân tạo. Pip đã kể tất cả cho anh nghe và giờ đây Ophélie đã hiểu tất cả. Cô thích sự tinh tế và suy xét vấn đề thận trọng của Matt.

"Cô ấy khá dũng cảm, chưa từng nghĩ mình sẽ có con và đứa bé làm cô ấy hồi hộp".

"Cậu bé xinh đấy chứ!". Sau khi nói xong, Matt quay sang nhìn Pip đang ở trên sân. Anh và Ophélie đều vui và tự hào khi cô bé tham gia trận đấu. Cô bé mỉm cười với vẻ chiến thắng khi vào sân. Cả hai đều hết lời động viên và cổ cũ cho nó.

Sau đó anh mời họ đi ăn trưa. Cả ba cùng đi ăn ở nơi Pip chọn. Họ đã có bữa trưa rất tuyệt vời. Sau đó Matt trở về Safe Harbour. Anh muốn tiếp tục công việc vẽ tranh của mình. Anh đã nói chuyện với Pip rất nhiều. Sau khi chia tay, Ophélie và Pip trở về nhà. Khi họ vừa vào nhà, có tiếng chuông điện thoại reo và Ophélie có thể đoán ra người gọi là ai.

Giọng của Andrea: "Ôi Chúa ơi! Anh ấy đã đến xem Pip thi đấu đấy à?". Ophélie lắc đầu. "Cậu đang thăm dò mình, phải không?".

Andrea nói: "Có lẽ anh ấy thích cô bé rồi đấy. Một ngày nào đó, anh ấy sẽ trở thành con rể của mình mất!".

Ophélie bật cười. Andrea nói tiếp với vẻ quan tâm: "Cậu điên quá đi mất. Anh ấy là người đẹp trai nhất mà mình thấy đấy. Nếu là mình, mình sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu".

"Sao cơ?", Ophélie dường như không nghe và không quan tâm đến những gì Andrea nói. Lúc nào cô cũng nghĩ mình và Matt chỉ là bạn của nhau thôi.

"Để mình nói thẳng ra nhé. Cậu không nghĩ anh ấy là người đồng tính à?".

"Không! Mình không nghĩ thế. Mình chưa bao giờ hỏi anh ấy như thế. Matt là người đã kết hôn

và có hai đứa con. Nhưng có chuyện gì sao?".

"Thì sau đó anh ấy vẫn có thể trở thành người đồng tính". Điều Andrea nói có vẻ hợp lý. Nhưng Ophélie không nghĩ Matt là người đồng tính. Cô nói: "Nhưng mình không nghĩ thế. Cậu thật gàn dở khi nghĩ thế. Anh ấy là một người lịch sự và đứng đắn. Mình không nghĩ anh ấy quen mình và Pip vì có mục đích khác".

"Ừ! Mình cũng không nghĩ Matt quen cậu với mục đích nào khác. Mình nghĩ anh ấy muốn sống một mình.

Có lẽ Matt sẽ buồn lắm đây. Anh ấy có đi điều trị không? Phải có liệu pháp nào đó để điều trị chứ. Những loại thuốc đó thường là những loại thuốc như Viagra".

Ophélie tròn xoe mắt ngạc nhiên trước những gì bạn mình nói: "Mình sẽ nói cho Matt biết điều này. Có lẽ anh ấy sẽ hồi hộp lắm đây. Matt không cần gì cả và mình nghĩ anh ấy không buồn phiền gì đâu. Mình nghĩ nếu làm thế, Matt sẽ cảm thấy bị xúc phạm đấy".

"Cũng tương tự như nhau thôi. Vợ Matt bỏ anh ấy bao lâu rồi? Mười năm ư? Vậy thì anh ấy không bình thường chút nào khi vẫn còn cô độc như thế. Hay Matt thích Pip? Có khi nào anh ấy là kẻ dụ dỗ trẻ em không? Mình không hề nghĩ thế. Matt cần một mối quan hệ và cậu cũng thế".

"Cám ơn, bác sĩ Wilson ạ. Mình cảm thấy khỏe hơn rồi. Anh chàng đáng thương đó nên biết cậu đã hiểu được cuộc đời anh ấy và cả cuộc đời của mình nữa chứ".

"Đúng vậy. Rõ ràng là anh ấy không nhận ra được bản thân mình muốn gì và cậu cũng thế. Cậu không thể ở vậy cho đến suốt đời. Hơn thế, chỉ vài năm nữa thôi, Pip sẽ vào đại học và rời khỏi nơi này".

"Mình cũng từng nghĩ đến chuyện này rồi và nó làm mình hơi buồn. Nhưng dù gì đi nữa mình cũng cảm ơn cậu đã nghĩ đến mình. Mình đã chuẩn bị tinh thần rồi. Dù gì đi nữa mình vẫn còn vài năm ở bên cạnh con bé trước khi nó vào đại học mà".

Ophélie chỉ nói thế thôi. Thực tế, cô rất sợ. Cô không thể chấp nhận việc sống cô độc một mình mà không có Pip. Nghĩ đến đó, cô rất buồn. Ophélie nhìn ra xa rồi thở dài. Tuy nhiên, Matt Bowles không thể giải quyết được vấn đề của cô. Dù gì đi nữa Ophélie cũng quen sống một mình rồi và cô vui khi mình vẫn còn có Pip. Ophélie chưa từng nghĩ mình có thể tìm kiếm ai khác thay thế Ted và Chad, kể cả khi Pip rời khỏi cô. Cô đã có kế hoạch. Chỉ có công việc và bạn bè có thể lấp vào khoảng trống bi thương đó mà thôi. Cô đáp lại Andrea: "Mình nói rồi, Matt không phải là người mình muốn tìm kiếm".

"Sao lại không? Mình thấy anh ấy tốt đấy chứ".

"Vậy cậu cứ đi theo Matt đi. Mình nghĩ là anh ấy sẽ rất vui đấy". Ophélie nói xong rồi bật cười. Andrea cảm thấy mình bị xúc phạm, nhưng cô biết Ophélie chỉ nói đùa thôi. Đó chính là điểm Ophélie thích Andrea. Họ là hai người có cá tính hoàn toàn khác nhau.

"Ừ! Có thể mình sẽ theo anh ấy. Khi nào trận đấu tiếp theo của Pip sẽ diễn ra?".

"Đừng hỏi như vậy! Sao cậu không đến thẳng Safe Harbour rồi dùng cái rìu đập cửa nhà Matt? Biết đâu anh ấy sẽ rất ấn tượng về cậu đấy".

Andrea vẫn không hề nao núng, cô nói: "Ừ! Ý tưởng của cậu hay đấy".

Họ vẫn trò chuyện với nhau thêm vài phút nữa. Tuy nhiên, Ophélie không kể cho Andrea nghe về buổi tối cô tham gia cùng nhóm của Jeff, Bob và Millie. Chiều hôm ấy, Ophélie và Pip cùng nhau xem phim. Sau đó cả hai về nhà và dùng bữa tối. Đến 10 giờ đêm hai mẹ con cùng ngủ trong phòng của Ophélie.

Trong khi ấy ở Safe Harbour, Matt vẫn tiếp tục vẽ chân dung Pip. Tối hôm đó anh đã nỗ lực tưởng tượng và suy nghĩ đến hình ảnh cô bé khi ở trên sân bóng. Cô bé trông thật mạnh mẽ. Anh thích nhìn, vẽ và cùng trò chuyện với Pip. Đồng thời anh cũng thích cả Ophélie nữa, nhưng có lẽ không bằng Pip. Cô bé là một thiên thần, là một nàng tiên, là một cô bé khôn ngoan. Khi vẽ

Pip, anh cảm thấy rất thoải mái và vui vẻ. Tối hôm ấy, khi vẽ cô bé, Matt cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Anh ngủ cho đến khi Pip gọi vào sáng hôm sau. Cô bé lấy làm tiếc vì đánh thức Matt.

“Cháu xin lỗi vì đã đánh thức chú. Cháu cứ nghĩ giờ này chú đã thức”. Lúc đó là khoảng 9h30 sáng. Cô bé cứ nghĩ giờ đó Matt đã thức, nhưng không biết là đến 2 giờ sáng Matt mới ngủ.

“Không sao. Chú đang vẽ chân dung của cháu và chú nghĩ nó sắp hoàn thành rồi”. Anh có vẻ rất vui và cô bé cũng thế.

Pip nói: “Mẹ cháu sẽ thích lắm đây. Có lẽ chúng ta sẽ ăn tối vào một đêm nào đó và chú nhớ mang bức tranh đó cho cháu nhé. Mẹ cháu đang làm việc hai đêm một tuần”.

“Làm gì?”, Matt hỏi với vẻ ngạc nhiên. Anh chỉ biết Ophélie làm nhân viên tình nguyện cho những người vô gia cư ở trung tâm Wexler mà thôi.

“Mẹ cháu làm việc trên xe tải, thăm những người vô gia cư vào thứ ba và thứ năm. Mẹ thường làm việc cho đến sáng và cô Alice ngủ với cháu”.

Matt nói: “Công việc nghe thú vị đấy”. Tuy Matt nghĩ đó là công việc nguy hiểm, nhưng anh không muốn làm cô bé lo lắng. “Chú rất vui khi đến và đưa cháu đi ăn tối. Nhưng chúng ta phải đợi đến tối rồi cùng đi với mẹ cháu luôn nhé. Có lẽ mẹ cháu cũng muốn ra ngoài đấy”. Matt thích đi cùng Ophélie, nhưng anh luôn biết giữ khoảng cách. Anh không muốn ra ngoài với cô bé mà không có mẹ nó đi cùng. Dù biết Ophélie sẽ đồng ý để Matt đưa cô bé ra ngoài ăn tối, nhưng anh nghĩ có mẹ cô bé đi vẫn hay hơn. Chính hành động này của Matt đã giúp anh có được tình bạn tốt đẹp của cả hai mẹ con.

“Có lẽ chú nên đến vào tuần tới”, Pip nói.

“Ừ! Chú sẽ cố sắp xếp”. Dù nói như thế, nhưng khi trở về Matt nhận ra vài tuần kế tiếp mình sẽ rất bận. Anh vẫn tiếp tục vẽ chân dung cô bé và có vài việc để làm.

Công việc của Ophélie đã bận rộn hơn cô nghĩ. Cô quyết định làm việc ba ngày ở trung tâm và hai đêm cùng với nhóm tìm kiếm người vô gia cư. Đây quả là công việc vất vả. Còn Pip càng lúc càng làm nhiều bài tập hơn.

Đó là vào một ngày đầu tháng 10. Matt đã gọi điện thoại và mời Ophélie đến Safe Harbour. Cô có vẻ hơi do dự: “Ngày giỗ của Ted và Chad sắp đến rồi. Tôi nghĩ những ngày đó chúng tôi khá bận. Tôi không chắc có thể đến được. Tôi cũng rất muốn đến đó, nhưng lại ghét cảnh vui vẻ bên ngoài và buồn bã khi trở về nhà. Có lẽ chúng ta sẽ gặp vào tuần tới. Sinh nhật Pip cũng sắp đến rồi”. Anh vẫn nhớ điều này như in. Ophélie không nói nhiều với anh, nhưng Matt nghĩ cô là một người rất chín chắn và dè dặt.

“Chúng ta có thể ra ngoài ăn tối vào dịp khác. Cô cứ chuẩn bị cho ngày giỗ của Ted và Chad đi. Tuy nhiên, hai mẹ con sẽ cảm thấy thoải mái hơn nếu đến Safe Harbour. Cô không cần phải trả lời ngay bây giờ. Nếu cô không phiền, tôi muốn đưa hai mẹ con đi ăn tối vào ngày sinh nhật Pip”.

“Tôi chắc Pip sẽ rất thích”. Ophélie nói một cách thẳng thắn. Cô hứa sẽ gọi cho Matt sau khi làm xong giỗ cho Ted và Chad. Dù bận rộn nhưng cô vẫn muốn nghe tiếng nói của anh qua điện thoại.

Ophélie kể cho Pip nghe về lời mời của Matt. Cô bé vô cùng vui, dù hơi căng thẳng trong ngày giỗ của anh trai và cha.

Pip lo mẹ không vui và sẽ trở về với tâm trạng như một năm trước đây. Cô bé cố làm tất cả để mẹ nó không buồn. Dường như ngày giỗ là một ngày đáng sợ với cả hai mẹ con họ.

Ophélie luôn bận rộn với mọi người ở Saint Dominic. Ngoài ra những người trong nhóm tìm kiếm vẫn chưa có kế hoạch gì cả.

Ophélie vẫn nhớ như in ngày máy bay nổ. Khi ấy cô vô cùng đau khổ. Cô không muốn đến nơi đó vì nó làm cô nhớ lại chuyện buồn khi xưa. Một năm trước cô đã nói cho Pip nghe và nỗi đau

này luôn hằn mãi trong tim hai mẹ con. Những gì mà Ophélie còn lại chỉ là viên đá sỏi của Chad và chiếc nhẫn cưới của Ted. Cả hai vật này được cô cất giữ như vật báu.

Họ sẽ đến nơi chôn cất Ted và Chad để tưởng nhớ hai người. Sau đó về nhà nghỉ ngơi và nghĩ về hai người thân đã mất của họ. Đó cũng là điều Pip lo lắng. Bầu trời sụp tối nhanh hơn và Ophélie cũng buồn hơn. Cô tưởng nhớ đến cái chết của chồng và con trai với một nỗi buồn khôn nguôi.

Chương 18

Ngày giỗ của Ted và Chad là một ngày đẹp trời, nắng tốt. Ánh mặt trời soi rọi vào phòng Ophélie khi hai mẹ con họ thức giấc. Kể từ đầu tháng chín, Pip đã ngủ mỗi đêm ở phòng mẹ. Điều này làm Ophélie cảm thấy thoải mái. Cô vô cùng biết ơn Matt đã đề xuất ý tưởng này. Nhưng vào ngày hôm đó khi hai mẹ con thức dậy, không ai nói chuyện với ai cả. Cả hai đều im lặng.

Họ nhớ hôm nay là ngày giỗ đầu tiên của Ted và Chad. Lễ tang của hai cha con cũng được tiến hành vào ngày nắng ấm như vậy. Tất cả đồng nghiệp, bạn bè của Ted và bạn của Chad đều đến. Ophélie sợ phải nhớ đến khoảnh khắc đau khổ ấy. Cho đến bây giờ cô vẫn còn kinh hoàng khi nhớ đến hoàn cảnh khi ấy. Giờ đây những gì cô nhớ là hoa vô số kể, còn Pip nắm chặt lấy tay mình. Từ đâu đó bỗng vang lên bài Ave Maria... Đó là những kỷ niệm mà Ophélie biết là mình không thể nào quên.

Họ cùng nhau đến trước mộ Chad và Ted, rồi ngồi cạnh nhau nhưng không nói gì.

Nhìn tên của chồng và con trai trên bia mộ, Ophélie bật khóc. Sau đó cô quay sang nắm chặt lấy tay Pip. Cuối cùng họ cùng nhau về nhà và cố quên đi khoảnh khắc đau thương ấy. Họ cảm ơn cha xứ rồi châm nến lên. Ophélie châm nến cho Ted, còn Pip cho Chad. Sau đó họ về nhà trong im lặng. Ngôi nhà hôm ấy thật yên tĩnh, thậm chí họ có thể nghe thấy được cả những tiếng động nhỏ nhất. Chính điều này làm họ càng nhớ đến cái chết của Ted và Chad nhiều hơn. Hai mẹ con không ăn và cũng không nói gì, cho đến khi chuông cửa reo lên vào chiều hôm ấy. Cả hai người đều giật mình. Đó là người gửi hoa, anh gửi hoa và thiệp của Matt đến. Ophélie và Pip vô cùng xúc động. Tấm thiệp viết rất đơn giản: "Tưởng nhớ đến người đã khuất. Thân mến. Matt".

Pip nói sau khi đọc thiệp: "Con vô cùng yêu chú ấy!". Ở tuổi cô bé, mọi việc dường như thật đơn giản.

Ophélie nói: "Ừ! Chú ấy là một người tốt và là một người bạn tuyệt vời". Pip gật đầu rồi mang hoa lên lầu. Ngay cả con Mousse cũng im lặng. Andrea cũng gửi hoa đến vào buổi trưa hôm ấy. Cô ấy không có tín ngưỡng tôn giáo và cũng không cùng họ đến nghĩa trang, nhưng hai mẹ con đều biết Andrea luôn nghĩ về họ. Matt cũng thế.

Khi màn đêm buông xuống, cả hai mẹ con đều bồn chồn, lo lắng. Pip mở ti vi trong phòng mẹ, nhưng Ophélie bảo cô bé tắt đi hoặc xem ở nơi khác. Pip không muốn một mình buồn bã, vậy là cô bé ở yên trong phòng của Ophélie cho đến khi hai mẹ con cảm thấy buồn ngủ.

Dù Ophélie không nói gì nhưng Pip biết mẹ nó đã khóc hàng giờ trong phòng Chad. Đó quả là một ngày kinh khủng với hai mẹ con họ. Không có gì vui vẻ trong ngày giỗ cả, không đọc kinh Phúc Lành, mà cũng không có gì có thể bù đắp được sự mất mát của họ. Hôm nay hệt như đúng một năm trước, chỉ toàn là sự mất mát mà thôi.

Vào buổi sáng hôm sau chuông điện thoại reo lên. Lúc ấy cả hai mẹ con đều ở nhà bếp. Ophélie đang đọc báo, còn Pip chơi cùng con Mousse. Đó chính là điện thoại của Matt.

Sau khi chào Ophélie, anh nói một cách thận trọng: "Tôi không dám hỏi thăm cô vào ngày hôm qua".

"Ồ, không sao đâu. Ngày hôm qua thật tệ, nhưng cuối cùng nó cũng qua rồi. Cảm ơn anh vì đã gửi hoa cho chúng tôi". Ophélie khó có thể diễn tả được hành động của Matt có ý nghĩ với cô như thế nào. Tuy nhiên, không có gì để họ cứ mãi đau buồn vào ngày hôm sau. Ngày hôm qua là ngày tệ nhất trong cuộc đời họ. Cảnh đau buồn, nước mắt và máu xuất hiện vào ngay ngày hôm ấy. Matt có thể cảm nhận được nỗi đau của cả hai mẹ con. Anh cũng từng rơi vào hoàn cảnh sống cô độc khi vợ và con của anh bỏ đi.

Anh lấy làm tiếc, nói: "Tôi không muốn quấy rầy hai mẹ con nên cũng không gọi điện thoại".

Ophélie nói chân thành: “Có lẽ anh làm thế là đúng”. Cả hai người không ai muốn nói chuyện với người khác, dù Pip rất muốn nói chuyện với Matt.

“Hoa của anh đẹp lắm. Chúng tôi vô cùng xúc động”. “Tôi không biết cô có muốn ra ngoài vào ngày hôm nay không? Tôi nghĩ nó tốt cho cả hai mẹ con đấy. Cô nghĩ sao?”. Ophélie thực sự không muốn đi đâu cả nhưng cô nghĩ Pip rất muốn ra ngoài. Cô cảm thấy mình có tội khi từ chối lời mời của Matt.

“Tâm trạng của tôi thật sự không tốt chút nào”. Cô vẫn cảm thấy buồn và mệt mỏi, đặc biệt là ngày hôm qua cô đã khóc hàng giờ trong phòng của Chad và ôm lấy chiếc gối của Ted. Cô đã khóc rất nhiều khi nhớ lại cái chết của hai người. Chiếc gối vẫn còn đó và cô chưa giặt áo gối hay tấm ra giường. Cô biết mình sẽ không bao giờ giặt chúng. “Thậm chí tôi còn không nói chuyện với Pip. Có lẽ con bé sẽ rất vui khi gặp anh. Tôi sẽ gặp con bé và bảo nó gọi lại cho anh”. Pip nghe thế liền phẩy tay liên tục như thể bảo mẹ nó đừng gác máy.

Cô bé nói: “Con muốn ra ngoài!”. Tuy tâm trạng Ophélie không tốt. Cô không muốn ra ngoài nhưng lại không muốn làm con gái thất vọng. Có thể hai người sẽ ra ngoài trong vòng nửa tiếng, một tiếng hoặc hai tiếng. Cô biết Matt sẽ hiểu cho cô. Quả thật cô không có tâm trạng nào để ra ngoài. “Chúng ta có thể đi không mẹ? Làm ơn đi mà?”

Ophélie nói: “Ừ. Được rồi. Nhưng mẹ không muốn đi quá lâu. Mẹ cảm thấy không khỏe”. Pip biết rõ điều đó hơn ai hết, nhưng cô bé mong là khi ra ngoài mẹ nó sẽ cảm thấy đỡ hơn. Pip biết Ophélie thích trò chuyện với Matt và biết đâu tâm trạng của mẹ nó sẽ tốt hơn thì sao.

Ophélie nói với Matt họ sẽ đến Safe Harbour vào buổi chiều. Anh vô cùng hạnh phúc khi biết điều đó. Cô muốn mang bữa trưa theo, nhưng Matt bảo cô đừng lo chuyện đó. Anh nói mình đã làm sẵn món trứng tráng và nếu Pip không thích món này, anh có mang theo bơ đậu phụng lẫn nước quả nấu đông. Những gì anh nói hệt như yêu cầu của một vị bác sĩ.

Matt đợi họ bên ngoài. Anh đang ngồi trên chiếc ghế đã cũ và cảm nhận ánh nắng mặt trời. Anh vui khi nhìn thấy họ. Pip chạy đến và ôm lấy Matt, còn Ophélie hôn lên má anh. Matt có thể cảm nhận được Ophélie buồn như thế nào. Cô có vẻ đau khổ và như thể tim mình bị một tảng băng ngàn cân đè nặng. Anh bảo cô ngồi trên ghế và nghỉ ngơi. Sau đó anh bảo Pip giúp mình làm món trứng tráng nấm và thái rau. Cô bé thích giúp Matt. Khi mọi việc đã xong, anh bảo Pip gọi mẹ. Lúc này Ophélie đã cảm thấy đỡ hơn. Tảng băng đè nặng lên ngực cô dường như đã bị tan ra dưới ánh nắng mặt trời. Khi ăn trưa cô không nói gì. Sau đó Matt mang món kem dâu ra. Ophélie mỉm cười và Pip cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Khi Matt pha trà, Ophélie ra ngoài xe lấy vật gì đó.

Pip nói nhỏ với Matt với vẻ lo lắng: “Chú có thấy mẹ cháu trông đỡ hơn không?”. Anh cũng nhận thấy điều đó và vô cùng xúc động trước sự quan tâm của Pip.

“Mẹ cháu không sao đâu. Ngày hôm qua quả là ngày không tốt với mẹ cháu và với cả cháu nữa. Một lát nữa chúng ta sẽ đi bộ trên bãi biển và mẹ cháu sẽ cảm thấy thoải mái hơn”.

Pip lặng lẽ vỗ tay khi mẹ nó đến. Ophélie lấy bài báo ra để cho Matt xem về trung tâm Welxer của cô.

Bài báo giải thích cặn kẽ những việc họ đã làm và đây là thông tin khá thú vị.

Matt đọc bài báo khá thận trọng rồi gật đầu nhìn Ophélie với vẻ tôn trọng: “Đây quả là một nơi đáng chú ý. Chính xác thì cô làm việc gì ở trung tâm đó?”. Ophélie từng nói với Matt chuyện này, nhưng cô luôn nói một cách mơ hồ.

Pip nói thay mẹ: “Mẹ cháu làm việc trên đường cùng với nhóm tìm kiếm người vô gia cư lang thang”. Matt bàng hoàng nhìn hai mẹ con. Đó không phải là những gì Ophélie muốn nói, nhưng Pip nhanh quá khiến cô không thể nói gì.

“Cháu nói nghiêm túc đấy chứ?”. Anh nhìn cô bé và nó gật đầu. Ophélie cũng gật đầu, nhưng rồi cô quay sang nhìn con gái với vẻ không hài lòng. Pip ít khi lái thuyền như thế và cô bé hơi bối rối vì đã cướp lời mẹ. Pip lo Ophélie sẽ mắng nó. Matt sửng sốt rồi nhìn Ophélie với vẻ lo lắng.

Anh nói: “Bài báo nói nhóm của cô lên đường vào ban đêm tìm kiếm những người khuyết tật, những người bị bệnh đi lang thang và hỗ trợ họ. Sau đó nhóm người này sẽ đưa những người lang thang đến trung tâm Wexler. Tuy nhiên họ có thể gặp phải rủi ro bất kỳ lúc nào. Ophélie à, công việc này quá nguy hiểm. Cô không nên làm nữa”.

“Công việc ấy không có gì nguy hiểm cả”, Ophélie bình tĩnh nói. Câu nói này làm Pip không vui, nhưng đó không phải lỗi của cô. Cô cũng nhận ra công việc đầy rẫy nguy hiểm. Tuần trước, một người đàn ông nghiện thuốc đã khua súng loạn xạ. Tuy nhiên Bob đã khống chế và thuyết phục được hắn bỏ súng.

Họ không có quyền tước súng của hắn, nhưng cuối cùng mọi chuyện cũng được giải quyết. Tuy nhiên chuyện này khiến cô nhớ rằng, nguy hiểm có thể ập đến với bất kỳ ai trong nhóm của họ. Cô không thể nào nói với Matt là mình không gặp nguy hiểm trên đường và Matt cũng biết điều đó. “Mọi người trong nhóm rất giỏi. Họ được huấn luyện rất kỹ. Hai người trong số đó từng là cảnh sát. Còn người thứ ba từng ở trong hải quân”.

Matt nói thẳng: “Tôi không biết họ là ai. Nhưng họ không thể nào bảo đảm là cô sẽ được an toàn. Nguy hiểm đầy rẫy trên đường. Cô không thể nào làm công việc đó”. Nói rồi Matt quay sang nhìn Pip. Ophélie đề nghị họ cùng đi bộ trên bãi biển.

Matt trông vẫn còn tức giận khi ra ngoài. Pip chạy cùng con Mousse. Matt đi cùng Ophélie, anh lại nhanh chóng đề cập đến công việc của Ophélie.

“Cô không thể làm như thế. Tôi không có quyền buộc cô thôi công việc đó, nhưng tôi mong cô nghĩ lại. Những kẻ lang thang là những kẻ nguy hiểm và khá liều lĩnh. Cô không thể liều mình. Cô có nghĩ đến Pip không? Sao cô lại làm thế. Thậm chí nếu không bị chết, bất cứ việc gì cũng có thể xảy đến với cô. Ophélie à, tôi xin cô hãy nghĩ lại đi”.

Ophélie nói: “Tôi hứa đấy, Matt. Tôi sẽ không sao đâu. Tôi biết công việc khá nguy hiểm. Nhưng làm bất cứ công việc nào cũng có rủi ro cả. Cũng như việc lái thuyền vậy. Anh có nhớ không. Anh có thể gặp tai nạn khi đi một mình trên thuyền”.

Ophélie nói tiếp: “Thực sự tôi cảm thấy mình rất thoải mái khi làm công việc ấy. Những người tôi làm việc cùng rất giỏi. Họ biết mình phải làm gì. Tôi sẽ không gặp bất kỳ sự nguy hiểm nào đâu”. Những gì Ophélie nói đều là sự thật. Cô lúc nào cũng bận chất hàng vào xe rồi lấy hàng ra cùng Bob. Cô không nghĩ mình gặp nguy hiểm, nhưng nhận ra là mình không thể thuyết phục được Matt. Anh như phát điên.

Anh nói với vẻ không vui: “Cô điên rồi. Nếu là người thân của cô, tôi sẽ khóa cửa nhốt cô trong phòng rồi. Còn những người trong nhóm của cô thì sao? Làm thế nào họ có thể để một phụ nữ không được huấn luyện đi cùng với họ. Họ không có bất kỳ trách nhiệm gì với người khác sao?”. Anh gần như hét toáng lên. Pip vẫn vô tư không biết gì cả. Nó đang chạy nhảy vui vẻ cùng con Mousse trên bãi biển. Con Mousse rượt đuổi theo những con chim biển. Matt không còn chú ý đến Pip hay con Mousse. Anh giận dữ chỉ trích những người ở trung tâm: “Chúa ơi! Họ cũng điên rồ như cô”.

“Matt à! Tôi không phải là Pip. Tôi có quyền lựa chọn công việc, kể cả đó là việc nguy hiểm. Nếu cảm thấy quá nguy hiểm, tôi sẽ không làm nữa”.

“Vậy cô sẽ chết mất. Sao cô lại thiếu trách nhiệm đến thế? Đến lúc nhận ra nguy hiểm thì đã quá muộn rồi. Tôi không thể tin cô lại ngốc đến thế”. Quả thực Matt đã rất quan tâm đến cô. Anh thừa nhận công việc ấy rất đáng ngưỡng mộ, nhưng Ophélie không thể làm công việc đó. Vả lại cô còn có Pip, cô phải có trách nhiệm với cô bé.

Cô nói với vẻ trêu chọc Matt để anh không còn lo lắng: “Nếu có chuyện gì xảy ra với tôi, anh có thể kết hôn với Andrea. Thế là anh có thể vừa chăm sóc Pip vừa lo cho con cô ấy”.

“Tôi không nghĩ thế và nó chẳng có gì buồn cười cả”. Lúc này trông Matt hệt như Ted. Anh không giống như Matt trước đây, dễ dàng và lịch thiệp. Tuy nhiên những gì anh làm đều là vì cô. Anh lo lắng cho Ophélie và cảm thấy vô vọng khi không thể làm cô thay đổi quyết định. Matt

tiếp tục nói: “Tôi sẽ không từ bỏ đâu. Tôi sẽ tiếp tục thuyết phục cô cho đến khi cô bỏ công việc điên rồ này. Cô vẫn có thể làm việc ở trung tâm, nhưng hãy từ bỏ công việc vào ban đêm đi. Công việc này chỉ dành cho những anh chàng cao bồi và những kẻ mất trí”.

Cô choàng tay qua tay Matt rồi bình tĩnh nói: “Một đồng nghiệp của tôi đã mất vợ và để lại cho anh ấy ba đứa con”.

“Vậy anh ấy có thể chết bất cứ lúc nào. Cô biết không, nếu vợ tôi mất đi để lại cho tôi ba đứa con, tôi cũng làm như anh ấy. Nhưng tôi không thể để cô làm công việc đó. Cô muốn tôi chấp thuận à? Không bao giờ! Tôi sẽ không để cô làm việc đó đâu. Cô biết không, Pip sẽ như thế nào nếu cô gặp chuyện gì? Làm sao cô biết được tôi lo lắng và đau lòng ra sao mỗi khi cô ra ngoài mỗi đêm với những chuyện nguy hiểm vây quanh?”. Matt dường như muốn nói ra điều gì nữa, nhưng anh cố kiềm chế.

Ophélie bình tĩnh nói: “Pip không nên kể cho anh nghe chuyện tôi làm việc cùng nhóm tìm kiếm”.

Matt lắc đầu: “Tôi mừng vì cô bé đã cho tôi biết chuyện này, nếu không, tôi chẳng biết gì cả. Cô hãy hứa suy nghĩ kỹ những gì tôi nói hôm nay nhé?”.

“Tôi sẽ suy nghĩ lại. Nhưng anh nên biết mọi việc không tệ như anh nghĩ đâu. Nếu cảm thấy không thoải mái với công việc, tôi sẽ nghỉ ngay. Nhưng hiện tại tôi cảm thấy rất thích làm công việc đó. Các thành viên trong nhóm là những người rất có trách nhiệm”. Matt không biết là nhóm của Ophélie chỉ có bốn người nhưng họ rất giỏi. Nếu ai đó muốn bắn một trong số họ, những người còn lại sẽ nhanh chóng cứu đồng nghiệp của mình dù họ không được trang bị vũ trang. Họ là những người thông minh và nhanh nhẹn. Hầu hết họ đều dựa vào bản thân hơn là trông chờ sự giúp đỡ của người khác. Họ muốn giúp đỡ những người lang thang không nhà cửa. Không ai hỏi nhau điều gì, nhưng họ biết bất kỳ rủi ro nào cũng có thể xảy ra.

Khi quay về Matt nói với cô: “Cuộc trò chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu Ophélie. Tôi hứa với cô đấy”.

“Tôi không muốn nói gì thêm nữa. Họ chỉ đưa tôi ra ngoài một đêm và tôi vô cùng yêu công việc ấy. Có lẽ anh nên cùng tham gia với chúng tôi để xem công việc ấy như thế nào”.

Matt nói lớn: “Tôi không can đảm cũng như điên rồ như cô. Tôi sợ chết lắm!”. Anh nói một cách thẳng thắn với vẻ kinh hãi. Ophélie bật cười.

Không biết tại sao, nhưng cô cảm thấy mình làm đúng. Cô không hề sợ hãi bất cứ việc gì. Khi bị chĩa súng vào người cô cũng không hề e sợ. Tuy nhiên cô không kể chuyện này cho Matt nghe. Nếu biết chuyện này sớm hơn, có lẽ anh sẽ không cho Ophélie làm công việc đó.

“Matt à, công việc này không đáng sợ như anh nghĩ đâu. Đôi khi anh sẽ thấy vô cùng cảm động, muốn ngồi xuống và khóc một mình. Matt à, khi thấy cảnh những người bất hạnh lang thang trên đường, anh sẽ không thể kiềm lòng được”.

“Còn tôi thì lo lắng là có ai đó sẽ bắn một phát súng vào đầu của cô đấy!”. Anh đã nói rất thật cảm xúc của mình. Lâu lắm rồi Matt chưa bao giờ cảm thấy bàng hoàng như thế, ngoại trừ lúc Sally bảo với anh rằng cô sẽ đến Auckland cùng bọn trẻ. Matt sợ người bạn mới của mình sẽ chết. Anh không hề muốn chuyện này xảy ra chút nào. Anh luôn quan tâm đến họ và cảm thấy có nguy cơ bị mất đi một người thân nữa.

Matt cho thêm củi vào lò sưởi khi trở về nhà. Ophélie giúp anh rửa chén đĩa trước khi về. Anh đứng nhìn vào đống lửa hồi lâu rồi nhìn Ophélie. “Tôi không biết phải làm gì để ngăn cô không làm công việc điên rồ này. Tuy nhiên tôi sẽ làm bất cứ gì để cô biết đó là công việc nguy hiểm”. Anh không nói chuyện ấy nữa vì sợ Pip sợ. Tuy nhiên anh vẫn lo lắng khi họ tạm biệt anh để trở về nhà. Họ đã hẹn sẽ gặp nhau trong bữa tiệc sinh nhật Pip vào tuần tới.

Trên đường về nhà Pip nhìn mẹ: “Con xin lỗi vì đã kể cho chú Matt nghe về những chuyện của những người vô gia cư”.

Ophélie nhìn con gái rồi mỉm cười: “Không sao đâu con yêu. Mẹ nghĩ bí mật không phải lúc nào cũng tốt cả”. “Công việc đó có nguy hiểm như chú Matt nói không?”.

Pip nhìn mẹ với vẻ lo lắng.

“Cũng không hẳn thế đâu con”. Ophélie cố trấn an con gái và tin vào những gì mình nói. Cô không muốn nói dối cô bé. Cô thực sự cảm thấy an toàn khi đi cùng các thành viên trong đội. Cô nói tiếp: “Con biết không, mọi người trong nhóm là những người lúc nào cũng thận trọng. Không ai trong nhóm bị thương cả. Họ luôn cố hết sức để bảo vệ các thành viên còn lại khi tình huống xấu xảy đến”. Pip cảm thấy an tâm hơn khi nghe mẹ nói thế. Cô bé nhìn mẹ lần nữa.

“Mẹ nên nói cho chú Matt nghe điều đó. Con nghĩ là chú ấy thật sự lo cho mẹ đấy”.

“Chú ấy là người tốt bụng. Lúc nào chú ấy cũng lo lắng cho mẹ con mình cả”. Nhưng sự thật là công việc của Ophélie rất nguy hiểm. Trên đời này không có công việc nào mà không có rủi ro.

Pip nói một cách bình tĩnh: “Con rất quý chú Matt”. Đây là lần thứ hai trong hai ngày cô bé nói về Matt. Ophélie không nói gì khi trên đường về nhà. Đã lâu lắm rồi mới có người quan tâm đến cô. Khi còn sống Ted chưa từng quan tâm nhiều đến cô như thế. Anh lúc nào cũng bận rộn với công việc của mình và không có thời gian để quan tâm đến Ophélie. Điều khiến Ophélie buồn là sau khi Chad tự vẫn, Ted vẫn không lo lắng gì cho thằng bé. Có lẽ Ted là người ích kỷ, chỉ biết sống vì công việc và vì bản thân mình. Nhưng không hiểu sao Ophélie vẫn yêu anh.

Tối hôm đó Pip gọi điện cho Matt để cảm ơn anh vì đã mời họ đến Safe Harbour chơi. Hai mẹ con đã có được một ngày tuyệt vời ngoài bãi biển. Sau đó vài phút Matt muốn nói chuyện với Ophélie. Ophélie nhấc điện thoại lên dù trong lòng không muốn.

Anh nói với vẻ giận dữ: “Tôi đã suy nghĩ về những gì chúng ta nói. Tôi rất giận cô. Đó là điều vô lý nhất mà trước đây tôi từng nghe thấy. Vả lại cô là một người mẹ, cô còn có Pip và cô không thể vô trách nhiệm với nó như thế”.

Ophélie nói: “Trưởng nhóm đã mời tôi đến làm ở trung tâm mà?”.

“Nhưng tôi chắc là ông không nghĩ cô tham gia vào nhóm tìm kiếm người lang thang. Ông ấy nghĩ cô chỉ pha cà phê hay băng bó vết thương, hay làm việc gì đó đại loại như thế”. Anh biết rõ họ làm gì, anh đã đọc báo. Nhưng anh chưa bao giờ tức giận như thế.

“Tôi sẽ không sao đâu. Tôi hứa với anh đó”.

“Cô không thể nào hứa với ai cả, kể cả với bản thân cô hay với Pip. Cô không thể dự đoán hay giải quyết được việc gì khi rủi ro ập đến”.

“Không đâu. Anh không nghĩ là ngày mai trên đường đi làm, tôi có thể bị xe buýt đâm phải hoặc có thể nằm chết trên giường vì cơn đau tim tái phát hay sao? Matt, anh nên biết chúng ta không thể nào giải quyết được mọi vấn đề cũng như những rủi ro ập đến bất ngờ. Tôi nghĩ anh biết rõ điều đó”. Cô không hề sợ chết. Cô từng muốn thế khi Chad và Ted mất. Chết không có gì đáng sợ cả và Ophélie biết không ai có thể tránh được cái chết.

“Mọi việc không hẳn là như thế và cô biết rõ điều đó”. Anh có vẻ nản lòng. Và sau vài phút trò chuyện cả hai đều gác máy. Ophélie không có ý định từ bỏ công việc trong nhóm tìm kiếm và Matt cũng biết điều đó.

Matt không biết mình phải làm gì để ngăn Ophélie làm công việc đó. Suốt tuần anh luôn lo lắng. Anh dự định trong ngày sinh nhật Pip đợi đến khi cô bé ngủ anh sẽ tiếp tục khuyên Ophélie.

Anh mời hai mẹ con ra ngoài ăn tối ở một nhà hàng Italia và Pip vô cùng thích điều đó. Tất cả nhân viên phục vụ trong nhà hàng đều hát bài “Happy Birthday”. Matt tặng cô bé chiếc áo len có dòng chữ “Bạn là người bạn tốt nhất của tôi” in ở trên đó. Anh đã tự mình hoàn tất bức tranh và cô bé vô cùng hồi hộp. Đó là một buổi tối tuyệt vời và Ophélie rất biết ơn anh. Cô biết chuyện gì sẽ xảy ra sau đó. Cô có thể thấy tất cả trên gương mặt Matt và anh biết cô cũng nhận ra điều này. Họ đã hiểu nhau khá nhiều.

Anh nhìn Ophélie một cách nghiêm túc: “Cô biết tôi sẽ nói gì mà, phải không?”. Ophélie gật đầu. Lúc này Pip đã đi ngủ.

Cô cười: “Tôi có thể đoán được”. Ophélie xúc động vì anh khá quan tâm đến mẹ con cô, nhận ra càng lúc họ càng thân nhau hơn. Cô đã cho rằng Matt như một phần của cuộc đời hai mẹ con cô.

Anh nhìn cô chăm chú: “Cô đã nghĩ kỹ những gì tôi nói chứ? Tôi nghĩ cô không nên tham gia vào nhóm đó nữa”. “Tôi biết. Pip bảo tôi nên nói cho anh biết không ai trong nhóm bị thương cả. Họ khôn ngoan và thận trọng,

biết mình đang làm gì. Họ không phải là những kẻ ngốc và tôi cũng thế. Như thế đã đủ chưa?”.

“Không. Ý tôi là họ gặp may vì chưa có chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên rủi ro có thể đến bất cứ lúc nào. Cô biết rõ điều này hơn tôi mà?”.

“Có lẽ chúng ta nên nói chuyện một cách công bằng. Có lẽ anh cảm thấy không vui. Nhưng tôi không nghĩ Chúa sẽ làm tôi tổn thương khi giúp đỡ người khác”.

“Chuyện gì xảy ra nếu Ngài bận đâu đó trong khi cô đang gặp vấn đề? Ngài có thể đang quan tâm đến vấn đề hạn hán, lũ lụt hay chiến tranh chứ không chỉ quan tâm riêng cô”. Nghe Matt nói, cô bật cười và Matt cũng thế.

Nhưng rồi anh nói tiếp: “Cô làm tôi phát điên lên. Ý tôi là tôi chưa thấy ai ngoan cố, dũng cảm, tốt bụng và không may mắn như cô. Thực lòng tôi không muốn cô gặp bất kỳ chuyện gì xấu. Cô phải biết cô và Pip có ý nghĩa rất lớn trong đời tôi”.

Cô nói với vẻ biết ơn: “Anh cũng là người quan trọng với hai mẹ con tôi. Anh đã mang đến cho Pip một buổi sinh nhật tuyệt vời”. Năm ngoái sinh nhật Pip thật kinh khủng vì cái chết của anh trai và cha nó xảy ra trước ngày sinh nhật của nó một tuần. Lần sinh nhật này rất có ý nghĩa với cô bé. Cô bé có một buổi tiệc đãi bốn người bạn của nó vào tuần sau. Tuy nhiên bữa tối và món quà Matt tặng nó làm cho nó và mẹ rất vui. Cô lấy làm tiếc về chuyện mình tham gia nhóm tìm kiếm. Cô không thể rời bỏ nhóm và điều này làm Matt không vui. Quả thực cô không có ý định từ bỏ nhóm và Matt cũng biết điều đó. Tuy nhiên anh vẫn tiếp tục thuyết phục Ophélie từ bỏ công việc ấy.

Cuối cùng họ chuyển sang đề tài khác. Cả hai đều cảm thấy thoải mái khi cùng ngồi bên lò sưởi và uống rượu. Ophélie luôn cảm thấy dễ chịu khi ngồi trò chuyện cùng Matt.

Cô chưa bao giờ cảm thấy thoải mái khi ngồi cùng bất kỳ người đàn ông nào khác, kể cả với Ted. Matt cũng có cảm giác tương tự cô. Khi về nhà anh cảm thấy vui hơn, không còn lo lắng nữa. Anh không buộc cô làm gì, nhưng cô cảm thấy anh có ảnh hưởng lớn đến cuộc đời của mình. Anh ấy đã làm tất cả để hoàn tất vai trò của mình với cô.

Cô chậm chạp bước lên lầu trong bóng tối để tìm Pip. Lần này cô lại nghĩ đến Matt. Anh là một người tốt bụng, một người bạn tốt và cô thật may mắn khi được anh quan tâm. Chiều hôm ấy cũng là một buổi chiều tuyệt vời với anh. Còn Ophélie lại lo lắng mối quan hệ của cô đi quá mức và không thể dừng được nữa. Mối quan hệ của họ giờ đây là khá tốt. Nhưng cô chỉ muốn xem Matt như một người bạn chứ không tiến xa hơn nữa.

Khi lái xe về Safe Harbour Matt luôn cười một mình. Anh hơi kinh ngạc về những gì mình đã làm trước đó. Tuy nhiên những gì anh làm đều muốn tốt cho Ophélie. Anh đã có ý tưởng mới. Nó xuất hiện khi anh ngồi gần Ophélie. Anh đã nhìn thấy ảnh của cô trong khung ảnh đặt trên bàn. Anh đợi cho đến khi Ophélie vào phòng Pip xem cô bé ngủ chưa để nhìn kỹ bức ảnh đó. Trên đường về nhà anh đã nghĩ nhiều đến chiều hôm đó. Anh nhớ đến gương mặt Pip khi nhân viên phục vụ nhà hàng hát bài hát. Tấm ảnh của Chad được đặt trong khung bạc đang nằm trên ghế xe của anh. Dường như thằng bé đang nhìn anh và mỉm cười.

Chương 19

Ba tuần sau, vào buổi tiệc "Cha và con gái", Ophélie và Pip mới gặp lại Matt. Anh quá bận rộn với công việc và hai mẹ con Ophélie cũng thế. Tuy nhiên anh vẫn dành thời gian để trò chuyện với Pip hàng ngày. Còn Ophélie cố tìm đề tài khác mà không nói chuyện về công việc của mình ở trung tâm Wexler. Cô biết anh cảm thấy như thế nào về nhóm tìm kiếm. Anh không giận cô, mà chỉ giận vì cô không nghe những gì anh nói. Những gì anh làm chỉ vì lo lắng cho cô và Pip mà thôi.

Anh tham gia buổi tiệc "Cha và con gái" với chiếc quần xám, áo sơ mi xanh da trời và cà vạt đỏ. Pip có vẻ hãnh diện khi cùng đi dự tiệc với Matt.

Ophélie ăn tối với Andrea. Tối hôm đó hai người đã ăn tối ở một nhà hàng sushi gần đó. Andrea thuê một người trông con trai vài giờ, thế là cô có thể thoải mái trò chuyện cùng Ophélie.

Andrea hỏi: "Chuyện gì xảy ra thế?".

"Công việc của mình ở trung tâm khá bận rộn. Pip cũng khá vui vẻ khi đến trường. Điều đó quá đủ với hai mẹ con mình. Mọi chuyện đều ổn cả. Còn cậu thì sao?". Mấy ngày nay tâm trạng Ophélie rất tốt. Công việc của cô ở trung tâm cũng thế. Andrea có thể nhận ra điều đó.

"Mình à? Chán lắm. Ý mình là, không có gì mới cả. Vẫn cứ như cũ. Cậu biết điều đó mà. Còn Matt?".

Ophélie thành thật: "Anh ấy đưa Pip đến dự tiệc Cha và Con gái vào tối hôm nay rồi".

"Mình biết rồi. Còn cậu với Matt thì sao? Có chuyện gì mới không?".

Ophélie nói đùa: "Cậu đừng như thế chứ. Anh ấy sắp kết hôn với Pip đấy. Và anh ấy sẽ trở thành con rể của mình".

"Cậu điên rồi! Có lẽ anh ấy là một người đồng tính". "Có lẽ. Nhưng nếu thế, chẳng ai quan tâm đến mình nữa". Ophélie dường như không quan tâm đến những gì Andrea nói. Andrea tựa lưng vào ghế trông thất vọng.

Gần đây cô bắt đầu hẹn hò với một người đàn ông ở trung tâm của Ophélie, dù biết người này đã có gia đình. Điều đó không làm Andrea bận tâm. Nhiều năm qua, cô từng qua lại với những người đàn ông đã có gia đình. Ophélie không nghĩ như thế. Giờ đây Andrea đã có con và cô có thể lập gia đình bất cứ lúc nào. Cô có thể dễ dàng tìm được bất kỳ người đàn ông nào đó rồi kết hôn và có một gia đình đầm ấm.

Andrea hỏi: "Cậu thực sự không muốn ra ngoài với anh ấy à?". Ophélie là một phụ nữ xinh đẹp. Dù đã 43 tuổi nhưng cô trông vẫn trẻ trung và có sức hút với nhiều người đàn ông. Tuy nhiên cô vẫn muốn chung thủy với Ted, dù anh đã chết.

Ophélie nói: "Không. Mình không muốn ra ngoài với ai cả. Mình vẫn là vợ Ted và mình cảm thấy anh ấy vẫn còn sống".

Cô không cảm thấy Matt có chút gì liên quan đến mình. Mối quan hệ giữa cô và Matt chỉ có thế thôi. Họ chỉ là bạn của nhau. Hơn nữa, cô không muốn phá hỏng tình bạn tốt đẹp mà họ có từ bấy lâu nay. Cô không nói gì với Andrea. Cô biết Andrea sẽ không bao giờ hiểu điều đó, vì Andrea là người sống buông thả. Ophélie hoàn toàn khác với Andrea.

Andrea hỏi: "Chuyện gì xảy ra nếu Ted không chung thủy với cậu? Cậu thử nghĩ xem anh ấy sẽ làm gì nếu người chết là cậu? Cậu nghĩ anh ấy sẽ suốt đời khóc thương cậu hay sao?". Ophélie dường như không vui khi nghe Andrea hỏi như thế. Nó làm cho cô nhớ đến những kỷ niệm buồn nhiều hơn. Nhưng Andrea không có ý xấu, cô chỉ muốn bạn mình đừng bỏ phí cuộc đời. Cô nghĩ Ted không đáng để nhận được điều đó, dù cho Ophélie có yêu anh ấy như thế nào đi nữa. Việc Ophélie muốn sống cô độc cả đời vì Ted quả không đáng.

Ophélie bình tĩnh trả lời: “Anh ấy có làm gì đi nữa mình cũng không quan tâm. Điều quan trọng là hiện tại mình làm gì, cảm thấy như thế nào. Và đó là những gì mình muốn làm”. Cô đã có sự lựa chọn cho riêng mình và cảm thấy không hối tiếc gì cả, dù Matt là một người đàn ông có sức lôi cuốn như thế nào.

“Có lẽ Matt không làm cậu động lòng rồi... Thế còn công việc của cậu ra sao? Cậu có để ý ai khác không? Giám đốc trung tâm đó như thế nào?”. Andrea đã đưa ra hàng loạt câu hỏi khiến Ophélie bật cười.

“Mình rất thích giám đốc trung tâm. Cô ấy là một phụ nữ”.

Andrea khoác tay nói: “Bỏ đi. Cậu vô vọng rồi”.

“Tốt! Còn cậu thì sao? Chàng trai mới như thế nào?”. “À, vợ anh sẽ sinh đôi vào tháng 12 này. Anh nói đầu óc cô ấy có vấn đề, vì thế vài năm gần đây họ gặp nhiều rắc rối. Anh ấy không phải mẫu người mình thích, nhưng chúng mình đã có khoảng thời gian bên nhau thật tuyệt vời”. Đến khi đứa bé chào đời, có thể anh sẽ quay lại với vợ mình và có thể không. Tuy nhiên đó không phải mẫu người Andrea thích. Cả hai đều biết điều đó. Cô nói không muốn mình trở thành công cụ giải quyết vấn đề của ai đó.

Ophélie nói một cách tiếc nuối: “Anh ấy không phải mẫu người cậu tìm rồi”. Từ trước đến giờ Andrea chưa khi nào chọn được đúng người mà cô vừa ý.

“Đúng thế. Khi đứa bé chào đời, anh ấy sẽ vô cùng bận rộn. Giờ đây vợ anh ấy đang nằm trên giường và họ không hề có chút tình cảm gì nữa, cũng như chẳng còn quan hệ như trước”. Chỉ nghe đến đó thôi, Ophélie cảm thấy buồn. Cô chưa bao giờ muốn điều đó xảy ra với bất cứ ai đó.

Lúc Ted còn sống, mối quan hệ của họ cũng gặp nhiều rắc rối. Tuy nhiên, Ophélie vẫn yêu anh và luôn gìn giữ tình cảm của hai người bấy lâu nay. Cô vui vì được kết hôn với Ted. Cô yêu Ted và luôn hỗ trợ cho anh trong mọi vấn đề. Cô yêu sự thủy chung và thực tế họ đã mãi ở bên nhau. Cô chưa từng lừa dối anh và cũng không muốn lừa dối anh. Thậm chí nếu anh phạm sai lầm gì đi nữa, cô cũng sẽ sẵn sàng tha thứ. Ophélie là một phụ nữ tuyệt vời trên thế gian này. Giờ đây cô lại hạnh phúc khi được ở nhà cùng Pip hơn là uống rượu và vui đùa cùng người đàn ông khác.

Biết đâu họ là những kẻ lừa dối vợ mình, hoặc là những kẻ độc thân muốn lừa dối người khác? Cô không thể nghĩ gì khác hơn thế. Ngoài ra cô không muốn phá hỏng tình bạn của mình với Matt. Cô không muốn anh bị tổn thương và cũng không muốn bản thân mình cũng bị như thế. Cô vui vì có được khoảng thời gian quý báu vừa qua. Tốt hơn hết là họ vẫn duy trì tình bạn của mình, dù Andrea có nghĩ gì đi chăng nữa.

Matt và Pip về nhà vào lúc 10h30 tối hôm đó. Cô bé có vẻ rất vui. Họ đã ăn gà chiên, cùng nhau khiêu vũ bài hát mà bọn con gái chọn. Cả hai đều có khoảng thời gian thật tuyệt vời. Từ trước đến giờ họ chưa bao giờ vui như thế.

Matt cười và nói với Ophélie: “Tôi không biết gì về âm nhạc của họ”. Còn cô rót rượu cho Matt. Pip đã đi ngủ. “Dường như cô bé rất thích buổi tiệc. Cô bé còn biết khiêu vũ nữa chứ”.

Ophélie mỉm cười: “Tôi cũng từng thích khiêu vũ”. Cô luôn hạnh phúc khi cùng ngồi trò chuyện với Matt. Pip ngủ say và không còn nghe hai người nói gì. Dường như Ophélie đã phải lòng Matt, nhưng anh không nhận ra điều đó.

“Còn bây giờ thì sao? Cô không còn thích khiêu vũ nữa à?”.

“Ted không thích khiêu vũ, dù anh ấy nhảy khá giỏi. Nhiều năm rồi tôi đã không khiêu vũ”. Cô nhận ra mình không còn như xưa nữa. Giờ đây Pip lại thích khiêu vũ hệt như cô năm xưa.

Quả phụ Mackenzie muốn sống tách biệt khỏi thế gian này. Cô sẽ không bao giờ yêu bất kỳ ai khác. Thậm chí cô còn không cho phép mình nghĩ đến việc quen người khác.

Matt trêu Ophélie: “Có lẽ thỉnh thoảng chúng ta nên cùng nhau khiêu vũ, cùng nắm tay hay bắt

tréo chân". Cô mỉm cười. Cô biết nghĩ như thế thật là ngớ ngẩn.

"Tôi thấy Pip khiêu vũ khá giỏi. Nó cũng rất am hiểu âm nhạc. Hàng ngày, trên đường đến trường, con bé đều mở nhạc rất lớn".

"Tôi cũng nghĩ nhiều về buổi tiệc dành cho học sinh lớp bảy đó. Là một họa sĩ, tôi không gặp khó khăn gì. Tuy nhiên nếu là nhạc sỹ hay người biểu diễn, quả không dễ". Họ trò chuyện trong giây lát và Matt cũng không đề cập gì đến chuyện nhóm tìm kiếm. Ophélie cũng cảm thấy an tâm. Công việc của cô khá thuận lợi và không có sự cố nào xảy ra. Hơn thế nữa, cô cảm thấy an toàn và thoải mái khi làm việc cùng họ. Cô và Bob đã trở thành bạn tốt của nhau. Cô cho anh lời khuyên về nuôi dạy con cái, dù anh thực hiện công việc này khá tốt. Cô cũng từng kể anh nghe nhiều về Pip. Bob bắt đầu hẹn hò cùng với vợ người bạn thân nhất của anh và Ophélie nghĩ việc này tốt cho các con anh.

Đến nửa đêm Matt trở về nhà. Đó là một đêm đầy sao và Ophélie biết anh sẽ lên đường bình an. Cô cảm thấy ghen tị với anh.

Khi Matt ra xe, Ophélie vẫy tay chào. Cô hỏi: "À quên nữa. Anh sẽ làm gì trong lễ Tạ Ơn?". Ba tuần nữa sẽ tới ngày lễ ấy.

"Cũng như mọi năm thôi. Tôi không quan tâm đến ngày lễ ấy. Tôi không chuẩn bị cho bất cứ ngày lễ nào, kể cả Giáng sinh". Điều này khiến Ophélie dễ dàng đoán ra. Kể từ khi các con của Matt ra đi, dường như những ngày lễ này khiến anh vô cùng đau khổ. Nhưng giờ đây anh đã có Ophélie và Pip. Điều này cũng an ủi anh phần nào.

"Anh có muốn tham gia cùng chúng tôi không? Pip và Andrea sẽ tổ chức lễ Tạ Ơn ở đây. Anh nghĩ sao?". "Cảm ơn Ophélie. Nhưng tôi nghĩ mình không thích hợp với nơi này. Sao cô và Pip không đến Safe Harbour chơi? Tôi sẽ rất vui nếu cô và Pip đến".

"Chắc chắn tôi và Pip sẽ đến". Cô muốn nhấn mạnh với anh lễ Tạ Ơn. Cô có thể tưởng tượng được những ngày lễ như thế đã gây khó khăn cho anh như thế nào. Tâm trạng của anh cũng tương tự như tâm trạng của cô vào năm trước. Sau khi Ted và Chad mất, cô cảm thấy ghét những ngày lễ. Cô ngượng ngùng nói: "Tôi chỉ hỏi thế thôi". Nhưng câu hỏi đó cũng làm Matt vui. Anh sẵn sàng làm bất cứ gì cho hai mẹ con họ.

Anh xúc động nói: "Cảm ơn cô".

Cô nhìn anh mỉm cười: "Không có gì. Tôi mới phải cảm ơn anh vì đã cùng Pip tham gia buổi tiệc".

"Tôi rất thích buổi tiệc. Mỗi ngày, tôi sẽ nghe nhạc ráp để xem tôi có học khiêu vũ được hay không. Năm sau tôi không muốn để Pip thấy xấu hổ khi cùng tôi dự tiệc". Ophélie luôn nghĩ Matt là một người tốt. Quả thực anh là một người rất tốt. Cô ngạc nhiên và vô cùng ngưỡng mộ Matt khi mười năm qua anh đã vượt qua mọi khó khăn. Cô và Matt dường như đã trở thành một gia đình. Họ từng cứu một cậu bé trong cơn bão biển. Cô chưa từng nghĩ mọi việc sẽ như thế. Họ đã tìm được cái họ cần. Sau khi Ted và Chad mất, cô chưa bao giờ cảm nhận được mình sống trong một gia đình. Nhưng từ khi quen Matt, Ophélie cảm thấy mình như vừa ra khỏi bóng tối. Cô thầm cảm ơn Matt vì tất cả những gì anh làm cho hai mẹ con cô. Sau khi bóng Matt dần khuất, Ophélie khóa cửa, đi lên lầu, rồi lặng lẽ lên giường ngủ.

Chương 20

Lễ Tạ Ơn đã đến. Không có Ted và Chad, ngày lễ này khiến cho Ophélie gặp nhiều khó khăn. Tuy nhiên trong ngày lễ năm nay cô không ăn diện và cũng không buồn như năm trước. Nhưng khi vào nhà bếp, cô lại nhớ đến chồng và con trai. Cô cầu nguyện cho họ rồi bật khóc. Pip cũng khóc cùng mẹ. Nhìn thấy cảnh tượng đó, Andrea cũng khóc theo. Chỉ có đứa trẻ là không khóc. Ngay cả con Mousse cũng nhìn mọi người với vẻ căng thẳng. Khoảnh khắc ấy thật kinh khủng. Sau đó Ophélie chùi nước mắt rồi mỉm cười. Họ đã cùng nhau tổ chức lễ Tạ Ơn trong nước mắt và tiếng cười.

Món gà quay được làm sẵn, nhưng không ai muốn ăn nó cả. Dường như nó không phải là món ăn được mọi người thích. Họ quyết định cùng ăn ở nhà bếp, vì William có thể làm đổ thức ăn ở bất cứ nơi nào. Ophélie vui vì mọi người không ăn ở phòng khách. Nếu ăn ở đó, cô sẽ càng nhớ Ted và Chad hơn.

Mỗi năm Ted thường tự tay làm món gà quay. Còn Chad chọn bộ đồ mà mình thích để mặc trong ngày lễ.

Ký ức xưa tưởng chừng như tan biến, nhưng giờ đây lại hiện rõ như in.

Andrea về nhà vào lúc xế chiều với William. Pip về phòng vẽ tranh. Hôm nay quả là một ngày kinh khủng với hai mẹ con. Cô bé tìm mẹ và vô tình thấy mẹ nó đang khóc trong phòng anh trai nó. Cô bé nhìn mẹ với ánh mắt hối tiếc. "Mẹ đừng vào đó. Nó chỉ làm mẹ buồn thêm mà thôi".

Ophélie đang nằm trên giường và khóc. Cô đã khóc hàng giờ trong phòng Chad. Pip có thể nghe tiếng mẹ mình qua cánh cửa và điều đó đã làm cô bé vô cùng đau khổ. Cô bé không thể làm gì để mẹ nó quên đi nỗi buồn. Ophélie cũng không thể giải thích gì với con gái. Cô đã mất mát quá nhiều và không gì có thể bù đắp được. Không có đứa trẻ nào có thể thay thế Chad, nhưng điều này không có nghĩa cô không yêu Pip.

"Mẹ chỉ ở đây thêm vài phút nữa thôi".

Pip nhìn mẹ rồi khóc. Sau đó cô bé quay về phòng rồi đóng cửa lại. Ánh mắt của Pip làm Ophélie cảm thấy như thể mình là người có tội khi vào phòng Chad chứ không phải phòng nó. Sau đó cô đứng trước tủ quần áo của Ted, nhìn chằm chằm vào quần áo của anh. Cô rất nhớ họ. Không ai có thể thay thế được hai người. Cùng một lúc mất đi hai người thân quả là điều kinh khủng với Ophélie.

Cô không thể nào quên được họ. Một năm nay cô vẫn đeo nhẫn cưới và xâu chuỗi. Không ai biết vì sao Ophélie vẫn đeo chúng, nhưng cô biết. Cô muốn tự khẳng định họ vẫn mãi sống trong tim mình. Cô cảm thấy Ted vẫn còn sống và cuộc hôn nhân của cô mãi tồn tại. Giờ đây cô vẫn nhớ rõ mọi chuyện và vô cùng đau đớn khi nhận ra Ted đã không còn nữa. Anh đã ra đi, mãi mãi không quay lại. Cô vô cùng đau khổ và mệt mỏi khi nhìn áo khoác của anh treo trong tủ, cạnh quần áo của cô. Dường như cô vẫn cảm thấy anh đang choàng tay qua vai và ôm lấy cô.

Ophélie vẫn đứng trước tủ quần áo, sau đó cô ôm đầu rồi lại cúi xuống khóc. Ophélie cho tay vào túi áo như cô từng làm trước đây. Bỗng cô bắt gặp một lá thư. Trong lúc quẫn trí ấy, cô muốn đó là lá thư Ted viết cho cô. Nhưng không phải thế. Đó là một mẩu giấy được ai đó đánh máy. Cô cảm thấy không vui khi đọc nó vì nó không phải thư Ted viết cho cô. Tuy nhiên cô vẫn đọc, vì đó là vật anh đã từng chạm vào và từng đọc. Sau đó một hồi lâu Ophélie biết nó không phải do cô viết. Tim cô như tan vỡ khi đọc lá thư.

"Ted yêu dấu. Em biết đây quả là một cú sốc cho cả hai chúng ta. Đôi khi cuộc đời lấy đi thứ mà chúng ta quý nhất.

Nhưng em tin chúng ta vẫn có được một chút công bằng. Em không còn trẻ nữa. Em sợ mình không có cơ hội sống cùng anh hay cùng với bất kỳ người đàn ông nào khác. Với em đứa bé này là tất cả, vì nó là con của em và anh.

Em biết không ai muốn chuyện này xảy ra cả. Em cũng thế. Cả hai chúng ta từng có những giây phút vui uồn lẫn lộn. Em biết là nhiều năm qua anh đã căng thẳng như thế nào. Không ai hiểu anh bằng em cả. Em nghĩ cô ấy đã không thể giải quyết được vấn đề giữa anh và Chad. Thậm chí em không nghĩ thằng bé sẽ tự tử. Nhưng nó đã làm thế. Nếu cô ấy nỗ lực cải thiện mối quan hệ giữa anh và Chad, có lẽ nó đã không tự tử. Em biết anh căng thẳng như thế nào. Em cũng như anh, không nghĩ thằng bé bị tâm thần. Em chưa bao giờ tin vào sự chẩn đoán của bác sĩ. Chính sự thiếu quan tâm của cô ấy đã khiến thằng bé tự tử. Em nghĩ cô ấy đã đánh giá sai toàn bộ sự việc ngay từ ban đầu. Còn Pip, cô bé phải chịu đựng sự đau khổ ngay từ ban đầu. Em nghĩ anh nên để cô ấy chăm sóc cho Pip, còn chúng ta chăm sóc Chad. Em nghĩ thằng bé sẽ hạnh phúc hơn nếu sống với anh hơn là sống với cô ấy. Thằng bé quý anh và em, hệt như quý cô ấy. Chúng ta đều thấy cô ấy đã không hiểu Chad. Rõ ràng chúng ta vẫn chưa hiểu gì về thằng bé. Có lẽ thằng bé thông minh hơn cô ấy và thông minh hơn cả chúng ta nữa. Nếu anh muốn, em sẽ cố gắng để thằng bé được sống cùng chúng ta.

Còn về phần chúng ta, em khẳng định nó chỉ mới bắt đầu. Cuộc sống của anh với cô ấy đã kết thúc rồi. Đã nhiều năm trôi qua, em nghĩ cô ấy đã không nhận ra điều này. Ophélie hoàn toàn phụ thuộc vào anh và bọn trẻ, không có cuộc sống riêng. Cô ấy không muốn ai cả, dần dần, cô ấy sẽ bỏ anh và bọn trẻ. Dù sớm hay muộn, cô ấy cũng tìm được cuộc sống cho riêng mình. Giờ đây cuộc sống của cô ấy trống rỗng và anh chính là một chút gì đó còn lại trong cô ấy. Ophélie đã lấy đi sự sống của anh trong nhiều năm qua.

Đứa bé này dù là trai hay gái thì nó cũng là sự gắn kết của chúng ta với tương lai. Em biết anh vẫn chưa đưa ra quyết định, nhưng em biết anh muốn gì, cũng như làm gì. Tất cả những gì anh phải làm là nắm bắt cơ hội và tuyên bố cho mọi người biết. Trong năm ấy, đứa trẻ sẽ không có nếu anh không muốn.

Chúng ta sẽ có sáu tháng để thảo luận mọi chuyện, cho đến khi đứa bé chào đời. Sáu tháng để kết thúc cuộc sống cũ và khởi đầu cho cuộc sống mới. Em không thể nghĩ ra được điều gì quan trọng hơn hay tốt hơn cả. Anh không mất gì cả. Anh có được niềm tin, sự chung thủy và tình yêu của em, cũng như sự ngưỡng mộ của em dành cho anh.

Tương lai là của chúng ta. Con của chúng ta sắp chào đời. Cuộc sống của chúng ta sẽ sớm bắt đầu. Đứa bé có thể là trai và cũng có thể là gái, nhưng em cảm nhận được nó sẽ là một bé trai. Nó sẽ giống anh.

Chúa đã ban cho chúng ta một cuộc sống mới, cuộc sống mà chúng ta luôn muốn. Chúng ta là hai người hiểu và tôn trọng nhau. Tình yêu của chúng ta được định hình khi em biết mình có con.

Em yêu anh bằng tất cả trái tim và em biết anh sẽ đến bên em. Em hứa, nếu đến bên em, anh sẽ hạnh phúc hơn tất cả. Tương lai đang ở trong tay chúng ta anh yêu ạ. Em là của anh. Yêu anh nhiều. A".

Bức thư được viết một tuần trước khi Ted mất. Sau khi đọc nó, tim Ophélie đau nhói. Cô nghĩ mình sắp ngã quỵ vì cơn đau tim. Cô gục xuống khi đọc bức thư nhiều lần. Cô không còn tin vào những gì mình đọc và không thể tưởng tượng ra ai đã viết bức thư ấy. Thật không thể tưởng tượng nổi. Sao chuyện đó lại có thể xảy ra? Quả là một sự dối trá. Có lẽ kẻ độc ác nào đó đã lừa gạt và chơi khăm họ. Cô không biết đây có phải là bức thư tống tiền hay không. Cô không thể cầm nổi lá thư. Nó rơi xuống sàn nhà. Cô lại nhanh chóng nhặt nó lên.

Ophélie bám vào tường để có thể đứng lên. Đầu óc cô quay cuồng và cô vẫn cầm lá thư ấy. Sau đó cô đã nhận ra tất cả. Cô đã hiểu mọi việc. Giờ đây cô chỉ muốn chết. Đứa bé được nói đến trong bức thư đã được sinh chỉ sáu tháng sau khi Ted chết. Đó chính là William Theodore. Cô không dám gọi thêm tên nó là Ted, nhưng cô đã hiểu. Cô không dám nghĩ đến mẹ nó. Quả là một cô bạn tồi. Đứa bé là con của Ted, không phải là đứa trẻ mà cô thụ tinh nhân tạo. Chữ "A" ở cuối bức thư chỉ có thể là Andrea. Cô ấy đã sử dụng Chad và chỉ trích Ophélie để Ted sống cùng mình.

Bức thư ấy quả là của cô bạn thân suốt 18 năm qua của Ophélie viết. Cô không thể tin được và

cũng không thể nghĩ người bạn thân của mình lại làm thế. Cô không thể chịu đựng nổi. Andrea đã lừa dối Ophélie và đã chiếm được Ted. Điều này có nghĩa đến lúc chết Ted vẫn không yêu Ophélie. Anh ấy đã yêu Andrea và có đứa con riêng với cô ấy. Tay Ophélie vẫn nắm chặt lá thư. Sau đó cô vào phòng tắm vì cảm thấy khó chịu. Cô đứng trước bồn rửa mặt. Mặt cô tái xanh. Pip đang tìm cô và cô bé đã thấy mẹ nó đang trong tình trạng như thế nào.

Pip hốt hoảng: "Mẹ! Mẹ sao vậy? Có chuyện gì sao?". Mặt Ophélie vẫn tái xanh, cô nói: "Không có gì đâu con". Nói xong cô quay mặt vào bồn rồi ói. Cô dường như đã không ăn gì. Lúc nào cô cũng tin lòng chung thủy của Ted. Hình ảnh anh lúc nào cũng in sâu vào tim cô.

Pip hỏi: "Mẹ muốn nằm nghỉ không?". Hôm ấy quả là một ngày kinh khủng với họ. Giờ thì cô bé thực sự lo lắng cho mẹ nó. Ophélie trông như sắp chết và dường như chính cô cũng muốn thế.

"Ừ! Một lát mẹ sẽ nghỉ. Mẹ không sao đâu". Cô biết mình đang nói dối cô bé. Cô sẽ không bao giờ cảm thấy khỏe cả. Chuyện gì xảy ra nếu anh vẫn còn sống và rời bỏ cô để đến với Andrea? Rồi sau đó mang Chad theo? Có lẽ cô sẽ chết. Nhưng việc đó đã không xảy ra và anh đã chết trước khi đưa ra quyết định. Chad cũng thế. Cả hai cha con đều chết. Nhưng giờ đây anh ấy đã giết cô. Bức thư này đã khiến cho niềm tin của Ophélie tan biến. Cả tình bạn của cô với Andrea cũng thế.

Ophélie không thể tưởng tượng được cô bạn thân suốt 18 năm qua của mình lại đối xử với mình như thế. Cô không thể nghĩ bạn mình lại độc ác đến thế.

Pip gần như phát khóc: "Mẹ ơi! Mẹ đi nghỉ đi!". Từ khi còn bé, cô bé chưa bao giờ gọi mẹ như thế. Có lẽ hiện giờ nó rất hốt hoảng.

Ophélie nhìn con gái: "Mẹ phải ra ngoài một chút". Lần này Ophélie thật đáng sợ, nhưng may mắn thay "người máy" trong cô không xuất hiện. Gương mặt cô trắng bệch và đôi mắt đỏ ngầu. Pip không nhận ra đó là mẹ mình nữa. Cô bé muốn mẹ mình về sớm và không có chuyện gì xảy ra. Dù trông có đáng sợ như thế nào đi nữa, Ophélie cũng là mẹ Pip. Ophélie hỏi: "Con ở nhà một mình được chứ?".

Pip hốt hoảng: "Mẹ đi đâu vậy? Con đi theo có được không?".

"Không đâu. Mẹ chỉ ra ngoài một chút rồi sẽ về. Con nhớ khóa cửa và luôn ở cạnh con Mousse nhé". Dường như trong đầu cô xuất hiện một ý định và một sức mạnh mà trước đây cô chưa từng có. Ophélie biết cách người ta kết tội một người như thế nào, nhưng cô không muốn giết người đàn bà ấy. Cô chỉ muốn nhìn ả ta, nhìn một lần cuối kẻ đã phá hoại gia đình cô. Người đàn bà ấy đã làm cho nỗi đau của cô quay về. Tất cả những gì cô cảm nhận là sự giận dữ cực độ trong suốt một năm qua. Andrea như một viên đạn. Viên đạn đó đã bắn trúng và xuyên qua người Ophélie. Cô không thể làm gì để lấy lại công bằng cho mình.

Pip đứng nhìn mẹ nó với vẻ hốt hoảng. Cô bé không biết phải làm gì, gọi cho ai hay nói gì. Nó chỉ biết ngồi trên thềm và kéo con Mousse đến gần. Con Mousse liếm mặt Pip. Cô bé khóc khi ngồi trước cửa đợi mẹ về.

Ophélie lái xe một mạch qua mười dãy nhà để đến nhà Andrea. Cô vượt qua ngã tư rồi đậu xe ngay trên vỉa hè. Cô không gọi điện thoại trước mà lên thẳng nhà Andrea rồi nhấn chuông. Cô vội đến nỗi không mang theo áo khoác. Giờ đây cô không có cảm giác gì cả. Một lúc sau, Andrea mở cửa. Cô đang mặc áo ngủ, trên tay đang bế William. Hai mẹ con mỉm cười khi nhìn thấy Ophélie.

Andrea nồng nhiệt chào mừng Ophélie: "Chào cậu!". Sau đó cô hốt hoảng khi nhìn thấy sắc mặt của Ophélie. Lúc này Ophélie cũng đã mang lá thư đó theo. Andrea hỏi: "Cậu không sao chứ? Chuyện gì đã xảy ra à? Pip đâu?".

"Đúng thế! Có chuyện xảy ra đấy!". Ophélie đứng trước cửa rồi nhanh chóng lấy lá thư ra khỏi túi, cô nói: "Tôi đã tìm thấy bức thư của cô". Mặt cô tái xanh hơn và Andrea cũng thế. Nhưng lúc ấy Andrea không thể phủ nhận điều gì và họ hệt như hai kẻ thù.

"Cậu muốn vào nhà chứ?". Andrea có chuyện muốn nói, nhưng Ophélie không muốn nghe và

cũng không muốn đi đâu cả.

“Sao cô có thể như thế? Sao cô lại làm như vậy trong suốt một năm qua rồi còn giả vờ làm bạn của tôi nữa chứ? Làm sao cô có thể bịa ra là mình thụ tinh nhân tạo mới có William mà không nói thẳng ra nó là con của Ted?

Sao cô dám lôi kéo Chad vào để dụ dỗ cha nó? Cô có biết Ted đối xử với nó như thế nào không? Cô chỉ lợi dụng thằng bé mà thôi. Thực chất cô không hề thương nó. Cô không hề yêu ai cả, Andrea à. Cô không yêu anh ấy, không hề thương cho tôi và cũng không thương đứa trẻ đáng thương ấy. Cô chỉ muốn cướp Chad từ tôi để quyến rũ Ted. Thằng bé có thể tự vẫn nếu biết cô đang đùa với nó. Cô thật đáng khinh. Cô là một con quỷ. Cô là một tiện nhân. Tôi ghét cô... Cô đã phá hỏng tất cả... kể cả niềm tin của tôi... Tôi cứ ngỡ anh ấy yêu tôi... Nhưng không... anh ấy không hề yêu tôi... Còn cô cũng không yêu anh ấy. Chỉ có tôi là con ngốc. Tôi đã yêu anh ấy. Tôi mãi yêu anh ấy dù anh ấy có cư xử với tôi như thế nào đi nữa. Cô biết anh ấy và con của chúng tôi quan trọng với tôi như thế nào không?... Cô không yêu thương ai cả... Chúa ơi! Sao việc này lại xảy ra?!”. Ophélie cảm thấy mình gần như chết đứng ở đó. Tuy nhiên cô không có vẻ gì là sợ hãi cả. Họ đã giết chết cô. Họ đã làm thế trước khi tai nạn xảy ra một năm và sau đó vẫn thế. Hai mẹ con họ đã phá hủy gia đình cô. Cô không thể hiểu vì sao Andrea lại làm thế. “Tôi muốn cô tránh xa tôi... và Pip... đừng gọi cho chúng tôi nữa và cũng đừng liên lạc với tôi. Dù cô có chết, tôi cũng không quan tâm đâu. Mãi mãi. Cô hãy chết theo hắn đi! Cô có nghe không?!...”. Nói xong, Ophélie bật khóc.

Andrea không cãi lại Ophélie. Cô đang bế William và vô cùng hốt hoảng. Cả hai đều chết lặng và kinh hãi. Tuy nhiên Andrea biết mình đáng bị như thế. Cô luôn lo lắng và không biết Ted đã làm gì với lá thư. Cô luôn cho rằng sau khi đọc xong anh sẽ hủy bức thư ấy đi.

Nhưng anh ấy đã không hủy bức thư. Nhờ thế Ophélie mới thấy rõ sự dối trá của cô bạn thân nhất.

“Mình muốn cậu nghe mình nói... Mình xin lỗi cậu... Mình sẽ không tha thứ cho bản thân... Nhưng ít ra cậu không nên đối xử với đứa bé như thế. Đó không phải là lỗi của nó”.

“Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô và cả đứa con của cô”. Nhưng dường như Ophélie gặp phải vấn đề. Cô vô cùng đau khổ khi biết đứa bé là con của Ted... Thằng bé rất giống Ted. Nó còn giống Ted hơn cả Chad nữa.

“Hãy nghe mình đi, Ophélie. Hãy nghe mình. Ted vẫn chưa đưa ra quyết định. Anh ấy nói với mình là không thể rời xa cậu. Cậu quá tốt với anh ấy. Anh ấy đã biết điều đó ngay từ đầu. Ted biết rằng... mình là một người ích kỷ. Anh ấy chỉ muốn làm những gì mình muốn. Ted muốn có mình. Nhưng mình nghĩ anh ấy chỉ vui chơi với mình mà thôi. Mình muốn có anh ấy và mình đã có cơ hội. Đó là lúc cậu và bọn trẻ đến Pháp. Thế là mình đã nắm lấy cơ hội. Anh ấy cũng thế. Nhưng mình không chắc Ted yêu mình. Có lẽ anh ấy không yêu mình. Ted chưa bao giờ nói sẽ bỏ cậu, anh ấy không quyết định như thế. Cậu cần phải biết rõ điều đó. Ted vẫn không thể quyết định có rời xa cậu hay không, anh ấy không chắc. Và đó là lý do vì sao mình viết thư cho Ted. Mình đã cố thuyết phục anh ấy. Cậu thấy đấy, anh ấy có thể quyết định ở cùng mình. Mình không chắc Ted có yêu mình hay không. Mình nói thật đấy. Anh ấy là một người thông minh và quá chú ý đến bản thân. Có khi nào Ted yêu cả hai chúng ta hay không? Mình luôn nghĩ anh ấy đã cư xử tệ với cậu và sự mềm yếu của cậu khiến cậu đáng bị như thế.

Nhưng sau đó mình nhận ra anh ấy yêu cậu và mình muốn cậu biết điều đó”.

Ophélie ngắt lời Andrea: “Cô im đi và đừng bao giờ nói chuyện với tôi nữa”. Sau đó cô quay đi rồi ra về. Ophélie đã cho xe chạy trên vỉa hè và không thèm nhìn Andrea. Cô không bao giờ muốn gặp lại Andrea nữa và Andrea cũng biết điều đó. Andrea bật khóc khi thấy Ophélie lái xe đi, nhưng ít ra cô cũng đã nói cho Ophélie biết sự thật. Ted không chắc mình sẽ làm gì. Có lẽ Ted không yêu Ophélie và cũng không yêu cô. Nhưng ít ra Ophélie cần phải biết rằng, anh ấy muốn có cô và muốn ở lại cùng cô. Ophélie là người chiến thắng chứ không phải là kẻ bại trận. Nhưng cuối cùng, không ai thắng cả. Ted, Chad, Ophélie, Andrea và cả đứa bé... đều là kẻ thất bại. Anh ta đã chết mà không hề đưa ra quyết định gì. Thay vì hủy bức thư đi, Ted đã để nó lại

cho Ophélie. Anh muốn cô tự tìm hiểu. Có lẽ anh yêu Ophélie và tôn trọng cô và có lẽ đó là cách anh muốn giải quyết vấn đề. Không ai trong số họ biết cả. Nhưng cuối cùng Andrea cũng nói cho Ophélie biết sự thật. Anh ấy không chắc và cũng không biết khi nào mình chết... Có lẽ... anh đã yêu Ophélie nhiều.

Chương 21

Ophélie không biết mình về nhà như thế nào nữa. Cô đậu xe rồi bước vào nhà. Pip vẫn ngồi đó cùng con Mousse đợi Ophélie về.

“Chuyện gì vậy mẹ? Mẹ đã đi đâu vậy?”. Ophélie trông còn tệ hơn nửa giờ trước đó. Trông cô như người bị bệnh. Ophélie bước lên lầu, rồi vào phòng ngủ.

Ophélie nói: “Không có chuyện gì cả”. Ánh mắt cô trông thật giận dữ. Tim cô như đã vỡ theo cùng với lá thư. Sao Ted và Andrea có thể làm chuyện đó với cô. Họ đã lừa dối cô suốt một năm qua, họ đã giết cô. Ophélie quay sang nhìn Pip như thể không thấy nó. Đột nhiên trước mặt cô là cảnh tượng tăm tối. Ophélie như một kẻ mù. Có lẽ người máy trong cô đã quay trở lại. Nó đang tàn phá Ophélie và Pip là người chứng kiến cảnh tượng đó.

“Mẹ phải ngủ ngay bây giờ”. Sau đó Ophélie tắt đèn, lên giường, nhưng mắt vẫn mở và nhìn chằm chằm vào khoảng không. Pip muốn hét lớn, nhưng cô bé không dám. Nó sợ làm thế chỉ làm cho mọi việc tệ hơn.

Nó chạy ngay vào phòng làm việc của cha rồi quay số điện thoại. Cô bé khóc khi Matt nhấc điện thoại. Matt không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Có chuyện xảy ra rồi chú à... Có chuyện với mẹ cháu rồi”. Matt chăm chú lắng nghe Pip nói. Từ trước đến giờ anh chưa thấy Pip hốt hoảng đến thế. Cô bé đang hốt hoảng và anh có thể nhận ra điều này qua giọng nói của nó.

“Mẹ cháu bị thương à? Nói nhanh cho chú biết đi Pip. Cháu có cần gọi cảnh sát không?”.

“Cháu không biết. Mẹ cháu phát điên rồi. Mẹ không nói cho cháu biết chuyện gì đã xảy ra”. Cô bé kể cho Matt nghe mọi chuyện. Matt bảo cô bé gọi mẹ nó đến nghe điện thoại. Nhưng khi đến phòng mẹ, Pip nhận ra Ophélie đã khóa cửa và cô cũng không trả lời. Pip khóc lớn hơn khi quay lại nói chuyện với Matt. Anh không biết phải làm gì. Anh sợ nếu gọi cảnh sát đến phá cửa chỉ làm cho vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn. Matt bảo Pip quay lại và gõ cửa lần nữa để nói anh đang đợi điện thoại.

Pip gõ cửa hồi lâu. Cuối cùng, Ophélie cũng nghe thấy. Có tiếng động, như là tiếng vật gì rơi xuống đất, có thể là chiếc đèn ngủ. Sau đó cô từ từ mở cửa. Dường như Ophélie đang khóc. Cô không còn trong tình trạng của nửa giờ trước đó.

Pip nhìn và nắm tay Ophélie để chắc đó là mẹ mình. Sau đó cô bé nói: “Chú Matt đang đợi điện thoại. Chú ấy muốn nói chuyện với mẹ”.

Cô nhìn đứa con gái nhỏ của mình: “Con nói với chú ấy là mẹ rất mệt”.

Cô nhận ra mình thật độc ác với con gái. Làm thế chẳng khác nào cô cũng tàn ác hệt như hai người họ. Cô nói: “Mẹ xin lỗi... Xin lỗi. Con nói với chú ấy giờ mẹ không thể nói chuyện. Ngày mai mẹ sẽ gọi cho chú ấy”.

“Chú Matt nói rằng, nếu mẹ không nói chuyện với chú, chú ấy sẽ đến đây đấy”.

Ophélie muốn nói với Pip lẽ ra cô bé không nên gọi điện thoại cho Matt. Nhưng cô biết cô bé không biết giãi bày tâm sự cùng ai.

Ophélie không nói gì. Cô đi vào phòng rồi nhấc điện thoại lên. Trong phòng rất tối và Pip chỉ thấy được chiếc đèn ngủ trong phòng mẹ mình. Chiếc đèn đã bị vỡ và đó chính là tiếng động mà cô bé vừa nghe ban nãy.

“Xin chào...”. Giọng nói Ophélie nghe như sắp chết, điều này khiến Matt hết sức lo lắng.

“Ophélie, chuyện gì đã xảy ra vậy? Pip vô cùng sợ hãi. Tôi đến được không?”. Cô biết nếu mình đồng ý, Matt sẽ đến. Nhưng ngay lúc này đây, cô không muốn ai đến cả, kể cả Pip. Đúng vậy, không phải lúc này và có lẽ là mãi mãi cô không muốn gặp ai. Cô chưa bao giờ cảm thấy mình

cô độc ngoại trừ cái ngày Ted mất.

“Tôi không sao... Đừng đến”. Lời nói của cô nghe có vẻ không thuyết phục.

Matt hỏi lại một cách quả quyết: “Nói cho tôi nghe. Chuyện gì xảy ra vậy?”.

Cô nói như một người mất hồn: “Tôi không thể... Không phải bây giờ”.

“Tôi muốn cô nói xem chuyện gì xảy ra vậy?”. Ophélie lắc đầu và anh có thể nghe tiếng cô khóc.

Matt vô cùng lo lắng. Anh nói: “Tôi sẽ đến ngay đấy”.

“Đừng đến mà! Tôi muốn một mình”. Dường như cô đã bình tĩnh hơn. Có lẽ cô đã quá kích động hay đau khổ. Matt hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Cô không thể làm thế với Pip được”.

Cô vẫn khóc: “Tôi biết... Tôi biết... Tôi xin lỗi...”

“Tôi muốn đến nhà cô ngay. Nhưng tôi không muốn đến mà không có sự đồng ý của cô. Tôi chỉ muốn biết chuyện gì đang xảy ra thôi”.

“Ngay bây giờ tôi không thể nói cho anh biết được”. “Cô nghĩ mình làm vậy là hay lắm sao?”. Câu nói này khiến cô giật mình. Matt không thể nhận biết hoàn cảnh tệ như thế nào, nhưng anh biết có chuyện không hay đã xảy ra. Anh không biết vì sao sự việc xảy ra như thế. Hay tại ngày giỗ của Ted và Chad? Ophélie đã cùng lúc chịu hai sự mất mát, nhưng anh không biết cô lại bị mất cả ba thứ chứ không phải hai: Ted, Chad và cả cuộc hôn nhân ảo tưởng của cô. Nó là giọt nước cuối cùng làm tràn ly nước, khiến Ophélie không còn sức chịu đựng nữa.

Cô trả lời: “Tôi không biết”.

“Cô có cần tôi giúp gì không?”. Anh vẫn nghĩ nên gọi cảnh sát. Anh cũng nghĩ đến việc gọi cho Andrea, vì cô cũng ở gần đó. Nhưng giác quan thứ sáu mách bảo anh không nên gọi cho bất kỳ ai khác.

“Không, đừng gọi. Tôi sẽ ổn thôi. Tôi chỉ cần thời gian”. “Cô có cần tôi làm gì để giúp bình tĩnh hơn không?”.

Dù biết Ophélie sẽ bình tĩnh lại sau đó nhưng anh không muốn Pip sợ hãi. Có lẽ cô bé cũng đang rất lo sợ.

“Tôi không cần anh làm gì cả! Tôi đã chết rồi! Họ đã giết chết tôi!”. Cô khóc to hơn.

“Ai giết cô?”.

“Tôi không muốn nói chuyện này nữa. Ted đã đi rồi”. “Tôi biết anh ấy không còn nữa. Tôi biết...”. Mọi việc chắc tệ hơn là anh nghĩ. Matt tự hỏi không biết cô ấy có uống rượu không.

“Ý tôi là đã thực sự đi rồi. Mãi mãi ra đi và tình cảm của chúng tôi, cuộc hôn nhân của chúng tôi cũng thế”. Giờ đây sự cam đoan của Andrea đã trở thành vô nghĩa với cô.

Anh nói: “Tôi biết”. Anh rất muốn làm Ophélie bình tĩnh lại.

“Không! Anh không biết gì cả và tôi cũng thế. Tôi đã tìm thấy một lá thư”.

Matt bàng hoàng hỏi: “Của Ted ư? Thư tuyệt mệnh à?”. Anh tự hỏi có phải Ted đã giết Chad rồi tự vẫn hay không?

Ophélie nói như người vô hồn: “Một lá thư chết người”. Rõ ràng là có chuyện kinh khủng đã xảy ra.

“Ophélie, cô nghĩ tối nay cô có ổn không?”. “Tôi có sự lựa chọn nào khác không?”.

“Không! Không phải thế! Ý tôi là tôi có nên vào thành phố hay không”. Anh muốn giải thích cho cô hiểu nhưng không phải bây giờ.

“Tôi không sao đâu”. Nhưng giờ đây cô không biết mình phải làm gì cả.

“Tôi muốn cô và Pip ra ngoài vào ngày mai”. Họ cần phải có kế hoạch. Một là họ đến bãi biển, hai là anh sẽ vào thành phố gặp họ.

“Tôi không nghĩ mình có thể ra ngoài”. Cô đã trả lời thẳng thắn với anh. Cô không thể tưởng tượng mình có thể lái xe đến Safe Harbour và anh cũng không nghĩ thế. Tâm trạng của Ophélie không được tốt.

“Nếu cô không thể đến đây, tôi sẽ đến thăm cô. Tôi sẽ gọi cho cô vào sáng ngày mai. Một giờ sau, tôi sẽ gọi lại để xem cô có sao không. Tối nay cô nên ngủ một mình nếu vẫn còn cảm thấy giận dữ, có lẽ cô cần có thời gian để nghỉ ngơi. Còn Pip?”.

“Tôi sẽ hỏi xem con bé muốn gì. Anh không cần phải gọi lại. Tôi sẽ ổn mà”.

“Tôi vẫn chưa tin đâu”. Matt vẫn lo cho hai mẹ con họ. “Cho tôi nói chuyện với cô bé nào”. Cô gọi Pip nghe điện thoại. Pip vào phòng làm việc của cha rồi nhấc điện thoại lên. Matt bảo cô bé gọi cho anh nếu có chuyện gì xảy ra. Nếu sự việc diễn ra quá tệ, hãy gọi cho cảnh sát.

Pip nói: “Mẹ cháu trông đỡ hơn rồi”. Sau đó cô bé quay về phòng để gặp mẹ. Lúc này Ophélie đã mở đèn trong phòng. Mặt cô vẫn tái xanh, nhưng cô vẫn cố trấn an con gái.

“Mẹ xin lỗi. Mẹ chỉ... Mẹ nghĩ mẹ hơi hốt hoảng”. Đó là những gì cô có thể giải thích với cô bé. Cô không nghĩ mình sẽ kể câu chuyện ấy cho con gái nghe. Mãi mãi không bao giờ. Cô bé không thể biết con trai của Andrea là em cùng cha khác mẹ với nó.

Pip bình tĩnh nói: “Con cũng thế”. Sau đó nó lên giường Ophélie, nằm cạnh mẹ. Cơ thể mẹ nó lạnh như đá. Cô bé kéo chăn để mẹ nó ấm. “Mẹ có cần gì không?”. Cô bé mang cho Ophélie một ly nước. Ophélie nhấp môi để cô bé được vui. Cô không nghĩ mình làm cô bé sợ đến thế. Cô gần như bị mất trí.

“Mẹ không sao đâu. Tối nay con ngủ với mẹ nhé?”. Ophélie thay đồ ngủ cho Pip. Cô bé cùng con Mousse quay lại phòng Ophélie. Hai mẹ con ôm nhau ngủ. Rồi chuông điện thoại reo lên. Matt gọi đến. Pip nói mọi việc ổn. Cô bé có vẻ không lo lắng nữa. Trước khi gác máy, Matt nói với Pip sẽ đến gặp nó vào ngày mai.

Đó cũng lần đầu tiên, Matt nói với Pip rằng anh yêu cô bé. Tình cảm đó giống như tình yêu của một người cha dành cho con gái. Anh biết mình phải cho cô bé biết điều đó.

Pip quay về phòng, nằm gần mẹ. Hai mẹ con họ ngủ thiếp đi. Trước khi ngủ, Pip đã chăm chú nhìn Ophélie để yên tâm là không có chuyện gì xảy ra.

Lễ Tạ Ơn của Matt dường như không bao giờ có từ mười năm nay. Anh không nghĩ năm nay mình sẽ tổ chức nó. Anh vẫn tiếp tục vẽ chân dung Pip và hài lòng với kết quả cuối cùng. Sau đó Matt tự tay làm món bánh mì sandwich với thịt cá ngừ. Anh thích tự mình làm mọi thứ để chứng tỏ điều đó không phải dành cho lễ Tạ Ơn. Ăn xong anh mang chén đĩa đi rửa, bỗng nghe tiếng gõ cửa. Anh không biết ai đến gặp mình vào giờ này. Ít khi nào hàng xóm đến gặp. Có lẽ ai đó nhầm nhà chăng? Anh nghĩ mình không cần ra mở cửa. Nhưng tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục vang lên. Cuối cùng Matt phải mở cửa ra và nhìn chằm chằm vào một gương mặt lạ. Đứng trước cửa là một chàng trai cao ráo, mắt nâu, tóc đen và có râu. Điều kỳ lạ là chàng trai này không hẳn lạ đối với anh. Anh nhận ra mình đã gặp người này ở đâu đó. Có lẽ là vài năm trước? Thật kỳ lạ. Người này rất giống anh. Ở tuổi chàng trai này, anh cũng để râu như thế. Chàng trai trông thật giống anh.

Khi chàng trai này gọi lên tiếng “Cha”, Matt cảm thấy cổ họng mình bị nghẹn lại.

Đó chính là Robert. Lần cuối cùng anh gặp Robert khi nó 12 tuổi. Ôi, cậu con trai của anh. Matt không nói được lời nào, chỉ ôm chặt chàng trai đó. Anh không hề nghĩ sẽ gặp lại con trai và không hiểu vì sao nó lại đến được nơi này. Matt vô cùng hạnh phúc khi gặp lại Robert.

“Chúa ơi!”. Cuối cùng Matt thốt lên như không tin vào sự thật đang diễn ra trước mắt mình. Anh luôn giữ một niềm tin rằng một ngày nào đó cha con anh sẽ được gặp lại nhau. Anh không biết khi nào hay như thế nào, nhưng anh có cảm giác mình sẽ gặp lại chúng. “Con làm gì ở đây

thế?".

"Con đến Stanford. Con đã tìm cha nhiều tháng nay rồi. Con bị mất địa chỉ của cha và mẹ nói mẹ cũng không có địa chỉ".

Họ vẫn đứng trước cửa. Matt vội kéo Robert vào nhà. Anh nói: "Con ngồi đi! Mẹ con nói sao?". Robert ngồi xuống rồi mỉm cười. Cậu có vẻ vui khi được ngồi cùng cha. Cậu đã tự hứa với mình bằng mọi giá phải tìm cha cho bằng được và cuối cùng cậu đã thành công.

"Mẹ nói không có tin tức gì của cha từ khi cha không viết thư cho tụi con nữa".

"Mẹ con đều gửi thiệp mừng Giáng sinh cho cha mỗi năm. Bà ấy biết nơi cha ở mà?". Robert nhìn Matt ngạc nhiên. Còn Matt cảm thấy khó chịu.

"Mẹ nói nhiều năm qua không nghe tin tức gì của cha nữa".

Matt thất vọng nói với Robert: "Con biết không, cha liên tục viết thư cho con và Vanessa sau bốn năm không nhận được tin tức của các con".

Robert ngạc nhiên nói: "Chúng con cũng chưa bao giờ ngừng viết thư cho cha cả".

"Không! Mẹ nói các con không muốn cha can thiệp vào cuộc sống của các con nữa, rằng các con chỉ muốn Hamish. Ba năm sau đó cha vẫn viết thư cho các con, nhưng các con không trả lời. Cuối cùng, mẹ con hỏi cha có muốn để Hamish nuôi dưỡng các con không. Dĩ nhiên là cha không muốn thế. Các con là con của cha và sẽ mãi như thế. Nhưng sau ba năm không có hồi âm của các con, cha đã quyết định không viết thư cho các con nữa. Còn mẹ con luôn giữ liên lạc với cha. Mẹ nói con và Vanessa đều hạnh phúc khi không có cha và các con muốn thế. Vì vậy, cha mới để cho các con sống với họ".

Họ đã trò chuyện với nhau cả buổi chiều và kể rõ cho nhau nghe chuyện gì đã xảy ra. Rõ ràng là Sally đã giấu những bức thư mà anh gửi cho con mình và sau đó nói với chúng là anh không viết thư. Tiếp theo cô nói với Matt rằng bọn trẻ không muốn liên lạc với anh. Rõ ràng là Sally muốn Hamish thay thế anh. Thậm chí cô còn nói dối người chồng mới của mình về chuyện đó. Sally quả là hiểm độc, cô đã loại bỏ được Matt ra khỏi cuộc sống của bọn trẻ và lừa dối anh lẫn bọn trẻ trong suốt sáu năm trời. Cô đã thành công. Robert nói cậu tìm Matt từ tháng chín và cuối cùng cũng tìm được. Việc gặp được con trai khiến Matt ngạc nhiên và đó cũng là món quà trong lễ Tạ Ơn mà anh nhận được. Robert sợ cha sẽ không nhìn mình. Cậu không hiểu vì sao cha lại từ bỏ mình và Vanessa.

Robert cũng không nghĩ mình được nghe câu chuyện kinh khủng này. Hai cha con bật khóc khi biết được chuyện gì đã xảy ra. Họ bối rối nhìn nhau khi đang cùng ngồi trên chiếc ghế dài. Bên ngoài trời dường như tối sầm lại. Nhưng hai cha con đã giải quyết được những nghi vấn mà bấy lâu nay họ vẫn giữ. Robert đưa cho Matt xem hình của Vanessa. Cô bé thật xinh đẹp với mái tóc vàng hoe. Nó đã 16 tuổi. Robert biết chỗ em gái mình ở. Sau đó họ gọi điện thoại cho Vanessa. Lúc đó khoảng 3 giờ chiều.

Robert nói: "Anh có điều ngạc nhiên cho em đây". Matt nước mắt lưng tròng. Hai cha con nắm chặt tay nhau.

"Anh có nhiều chuyện muốn nói với em. Nhưng chúng ta sẽ nói chuyện ấy sau. Anh sẽ giải thích cho em nghe mọi chuyện. Nhưng giờ có người muốn nói chuyện với em này".

Matt nhẹ nhàng nói: "Chào Nessie". Đầu dây bên kia im lặng trong phút chốc. Nước mắt bắt đầu lăn dài trên má của Matt.

"Cha?". Cô bé vẫn như khi còn bé. Với anh, Vanessa vẫn là một đứa trẻ. Không lâu sau cô bé cũng khóc. "Cha đang ở đâu vậy? Con không hiểu gì hết. Làm thế nào anh Robert tìm được cha vậy?... Con luôn sợ cha đã chết và không ai biết cha ở đâu. Mẹ nói không biết gì về cha cả. Mẹ nói cha đã biến mất rồi". Matt đau đớn khi nghe được điều đó. Cô ấy đã làm một việc vô cùng tàn nhẫn.

"Chúng ta sẽ nói chuyện đó sau nhé. Cha vẫn ở chỗ cũ, không đi đâu cả. Robert sẽ giải thích với

con mọi chuyện và cha cũng thế. Cha yêu con nhiều lắm... Cha muốn nói điều này từ sáu năm qua rồi. Nhưng dường như mẹ con lại muốn chơi một trò chơi với cha con chúng ta. Cha đã viết thư cho hai con trong suốt ba năm, nhưng lại không nhận được bất kỳ lời hồi âm nào?".

Ít nhất anh cũng muốn cho cô bé biết được điều đó. Cô bé nói: "Chúng con không hề nhận được bức thư nào của cha cả". Cô bé có vẻ bối rối. Mẹ nó đã gây nên một tội ác không thể tha thứ. Anh không thể tin được người đàn bà mà mình yêu và tin tưởng lại làm thế với anh.

"Cha biết rồi. Con đừng nói gì với mẹ nhé. Cha sẽ nói chuyện với mẹ con sau. Cha rất vui khi được nói chuyện cùng con. Cha muốn gặp con. Cha sẽ nhanh chóng đến gặp con. Và có lẽ cha con chúng ta sẽ cùng nhau tổ chức lễ Giáng sinh".

Cô bé reo lên như một đứa trẻ: "Chao ôi! Tuyệt quá". Điều này làm anh nhớ đến Pip. Anh cũng muốn Pip và Ophélie đến gặp con mình.

"Mấy ngày nữa, cha sẽ gọi cho con. Cha có rất nhiều điều muốn nói. Con thật tuyệt vời. Cha đã thấy ảnh của con rồi. Robert đã đưa cho cha xem. Con có mái tóc hệt như tóc mẹ con". Nhưng tấm lòng và tâm trí cô bé không như mẹ nó. Anh không thể tin được một người anh đã yêu và từng kết hôn lại có thể lừa dối anh và bọn trẻ trong sáu năm trời. Anh không thể tin nổi. Anh có nhiều chuyện muốn nói với cô ta. Nhưng trước tiên, anh phải lấy lại bình tĩnh. Anh cũng sẽ gọi điện thoại cho Hamish. Anh chắc Hamish cũng chung một con thuyền với Sally. Robert luôn nghĩ Hamish là người tốt, nhưng ít ra anh ấy cũng cư xử không tệ với bọn trẻ. Còn những gì Sally làm quả là không thể tha thứ. Anh biết mình sẽ không bao giờ tha thứ cho cô ta.

Anh và Vanessa nói chuyện trong giây lát. Sau đó cô bé muốn nói chuyện với anh trai. Robert đã cố giải thích mọi chuyện.

Cả hai không tin chuyện đó đã xảy ra, nhưng Robert tin Matt không hề nói dối cậu. Cậu có thể nhận ra điều đó trong mắt cha mình. Matt đã giấu nỗi buồn của mình trong ngần ấy năm trời. Biết được chuyện gì đang xảy ra làm cho mối quan hệ giữa Robert và mẹ nó rạn vỡ.

Matt và Robert nói chuyện hồi lâu, cho đến khi Pip gọi điện thoại cho anh để nói về tình trạng của Ophélie. Robert lắng nghe cuộc trò chuyện của họ.

"Có chuyện gì vậy cha?". Anh hỏi với vẻ muốn biết tất cả về cha mình và cả người bạn của ông.

"Một quả phụ và một cô con gái. Họ đang gặp vấn đề gì đó".

"Cô ấy là bạn gái của cha à?". Robert cười, còn Matt lắc đầu.

"Không. Cha và cô ấy chỉ là bạn. Cô ấy đang gặp vấn đề. Chồng và con trai cô ấy đã mất vào năm ngoái".

"Tệ thật. Cha có bạn gái không?". Robert cười ranh mãnh. Cậu đang rất vui khi được ở cùng cha. Matt đưa cho con trai một ly rượu và bánh mì sandwich. Robert vui vẻ nhận.

Matt cười lớn: "Cha không có bạn gái hay người vợ nào cả. Cha sống ẩn dật".

"Và cha vẫn vẽ tranh à?". Robert nhìn bức tranh Matt vẽ anh em mình rồi nhìn vào một bức tranh khác. Đó là bức tranh vẽ Pip. "Ai vậy cha?".

"Đứa bé gái vừa mới gọi điện thoại ban nãy". "Cô bé giống Nessie quá".

Đôi mắt cô bé thật quyến rũ và nụ cười của nó làm người ta xao xuyến.

"Ừ! Cha vẽ bức tranh ấy để làm món quà bất ngờ cho người mẹ trong ngày sinh nhật cô vào tuần tới".

"Tuyệt quá! Cha có chắc là mẹ cô bé không phải là bạn gái của cha không?". Có điều gì đó trong cách nói của Matt về Ophélie khiến Robert hoài nghi.

"Chắc chắn là không rồi. Còn con thì sao? Có vợ hay có bạn gái gì chưa?". Robert cười lớn thay cho câu trả lời và cậu kể cho Matt nghe về tình cảm, lớp học ở Stanford, bạn bè, niềm đam mê và cuộc đời của cậu. Đã sáu năm không gặp nên hai cha con có nhiều điều muốn nói. Đến 4 giờ

sáng, Robert lăn ra ngủ trên giường của cha. Còn Matt ngủ trên ghế dài. Robert không có ý định ngủ lại nhà cha nhưng cậu không thể nói lời tạm biệt với cha sớm như thế.

Sáng hôm sau khi thức giấc cả hai lại trò chuyện với nhau một hồi nữa. Matt nấu điểm tâm cho Robert bằng món thịt và trứng. Khoảng 10 giờ Robert nói cậu phải đi và hứa là sẽ quay lại thăm Matt vào tuần sau. Cậu đã có kế hoạch cho ngày cuối tuần. Matt nói trong tuần anh sẽ đến Stanford thăm Robert.

Matt nói như nhắc nhở: "Con đừng bao giờ xa cha nữa nhé!". Giờ đây Matt trông hạnh phúc hơn trước và Robert cũng thế.

Robert nói một cách lễ phép: "Con chưa bao giờ muốn thế cha à. Con cứ nghĩ cha đã quên chúng con. Con chỉ có cách nghĩ rằng cha đã chết. Con không nghĩ cha không viết thư cho chúng con nữa vì bất kỳ lý do nào khác. Con biết, dù bất cứ chuyện gì xảy ra đi nữa, cha cũng không bỏ chúng con. Tuy nhiên con chỉ muốn bảo đảm những gì mình nghĩ là đúng".

Robert đã nỗ lực cho Matt biết tình cảm anh em họ với cha như thế nào và cuối cùng họ cũng tìm được anh. "Cám ơn Chúa! Cuối cùng con cũng tìm thấy cha. Con biết không, cha dự định sẽ liên lạc lại với hai con nữa. Cha mong hai con sẽ thay đổi và hồi âm lại với cha. Cha chưa hề từ bỏ ý định ấy cả và cha luôn chờ đợi". Đó cũng chính là toàn bộ việc anh sẽ nói với Sally. Nhưng điều quan trọng hơn cả, cô ta sẽ nói gì để giải thích với anh toàn bộ những việc tồi tệ mà mình đã làm? Cô ta sẽ nói chuyện với bọn trẻ ra sao? Sally đã cướp bọn trẻ từ tay cha chúng và lừa dối họ. Dường như mọi chuyện cô làm không thể tha thứ được. Điều này được biểu hiện không những trong mắt Matt mà còn biểu hiện trong cả ánh mắt của Robert nữa.

Robert rời nhà Matt vào 10h30 sáng ngày thứ sáu. Đó là lễ Tạ Ơn tuyệt vời nhất trong đời Matt và anh không thể đợi lâu. Tuy nhiên anh lại nghĩ đến chuyện gì đã xảy ra với Ophélie và hiện giờ cô ra sao? Anh quay số chỉ sau khi Robert đi khỏi. Matt như một người mới. Anh đã gặp lại con mình. Anh chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như thế và anh biết hai mẹ con Ophélie cũng là niềm vui của mình.

Pip nhấc điện thoại sau tiếng chuông thứ hai. Giọng cô bé nghe có vẻ nghiêm trọng, nhưng nó không giận dữ. Cô bé kể cho anh nghe mọi việc. Dường như tâm trạng Ophélie đã khá hơn trước. Pip bảo mẹ Matt đang gọi điện thoại và muốn nói chuyện với cô.

Anh hỏi khi Ophélie nhấc điện thoại: "Cô khỏe không?". "Tôi không biết. Tôi nghĩ mình tê cóng".

"Cô chắc đã có một đêm thật kinh khủng. Cô sẽ ra ngoài chứ?".

"Tôi không chắc nữa". Lời nói của cô nghe không quả quyết và có lẽ cô vẫn còn hoảng hốt. Matt đã chuẩn bị tất cả để vào thành phố nếu cô muốn. Đêm trước khi Robert đến, Matt đã rất buồn. Tuy nhiên anh sẽ làm tất cả nếu cần thiết, kể cả việc vào thành phố thăm cô cùng cậu con trai của mình. Anh đã vội vàng gọi điện thoại ngay để hỏi thăm mẹ con cô mà không cần họ gọi điện thoại tới.

"Thế tôi đến nhé? Nhưng tôi nghĩ tốt hơn cô nên ra ngoài. Chúng ta có thể đi bộ trên bãi biển. Cô có thể lựa chọn".

Khi nghĩ đến đó, Ophélie hơi bối rối. Cô thừa nhận mình muốn đi khỏi nhà và quên đi những việc có liên quan đến Ted. Cô vẫn không biết mình sẽ nói gì với Matt. Toàn bộ sự việc chỉ là chuyện tồi tệ, đáng xấu hổ và nhục nhã. Ted cùng với người bạn thân nhất của cô đã phản bội cô. Đây quả là một trong những cú lừa tàn nhẫn nhất. Còn Andrea đã chuẩn bị sử dụng Chad để phá hoại gia đình cô. Ophélie biết mình sẽ không bao giờ tha thứ cho cô bạn xấu xa ấy. Cô biết Matt sẽ hiểu điều đó. Anh cũng cảm nhận được lòng chung thủy của Ophélie dành cho Ted.

Cô nói một cách nhẹ nhàng: "Vậy tôi sẽ đến bãi biển. Tôi không biết mình có muốn kể chuyện ấy hay không, nhưng tôi muốn đến đó và hít thở không khí trong lành". Ở nhà Ophélie có cảm giác mình không thể thở được. Dường như phổi, ngực và cả xương sườn của cô đã bị nghiền nát.

“Cô không cần phải nói gì nếu muốn. Nhưng hãy lái xe cẩn thận. Tôi sẽ chuẩn bị bữa trưa”.

“Tôi không chắc mình có thể ăn”.

“Được thôi, nhưng Pip cần phải ăn. Tôi đã có sẵn bơ đậu phụng rồi”.

Và cả tấm ảnh của con anh nữa chứ. Anh đã chuẩn bị tất cả để Ophélie và Pip có thể thấy ảnh hai đứa con của anh. Chúng là món quà tuyệt nhất mà Matt nhận được trong nhiều năm qua. Anh có cảm giác tinh thần của mình được nâng lên. Chính vợ anh là người đã hủy hoại nó, nhưng cô ta sẽ không bao giờ đạt được mục đích của mình. Với anh vết thương ấy đã nhanh chóng lành. Anh không thể đợi đến tuần sau mới đến Stanford thăm Robert.

Ophélie mất nhiều thời gian để thay đồ và lấy xe ra khỏi nhà xe. Cô có cảm giác như thể mình đang di chuyển trong nước. Đến trưa họ mới đến nơi. Matt nghe tiếng xe của hai mẹ con và anh chạy ra đón. Mọi việc tệ hơn anh nghĩ. Pip có vẻ nghiêm nghị, còn Ophélie mặt tái xanh. Thậm chí cô không để ý xem mình đã chải đầu chưa. Cảnh tượng này hệt như lúc cô biết Ted chết. Nó tương tự như cảnh Pip chạy đến ôm lấy Matt khi đứa trẻ bị chìm trong làn nước biển.

“Được rồi, Pip... được rồi... Mọi thứ đều ổn cả thôi”. Cô bé ôm chầm lấy anh hồi lâu rồi đi vào nhà cùng con Mousse. Sau đó anh nhìn Ophélie, nhìn sâu vào mắt cô. Cô không cử động mà chỉ đứng đó, không nói lời nào. Anh bước đến gần Ophélie rồi khoác vai cô. Cả hai cùng vào nhà.

Do Matt đã cất đi bức ảnh vẽ chân dung Pip nên cô bé nhìn quanh xem bức tranh ở đâu với nụ cười ngượng ngùng. Đôi mắt họ nhìn nhau. Anh gật đầu và nói là bức tranh đã thành công tốt đẹp.

Anh làm sandwich cho cả ba. Ophélie không nói lời nào trong suốt bữa trưa.

Cô có cảm giác mình cần phải nói cho Matt nghe tất cả. Matt cũng nhận ra điều đó. Anh bảo Pip cùng con Mousse ra ngoài bãi biển chơi. Pip hiểu ý Matt. Cô bé treo áo khoác lên rồi cùng con Mousse chạy ra ngoài. Matt pha một tách trà cho Ophélie.

Cô bình tĩnh nói: “Cám ơn anh! Tôi xin lỗi vì chuyện lộn xộn tối hôm qua. Đó quả là việc làm kinh khủng với Pip. Tôi có cảm giác Ted lại chết một lần nữa”. Matt có thể hiểu tâm trạng của cô, nhưng anh không biết chuyện gì đã xảy ra.

Anh hỏi: “Vì ngày giỗ à?”. Ophélie lắc đầu. Cô không biết nói gì với Matt nhưng cô biết mình muốn chia sẻ tất cả với anh. Cô đến chỗ để túi xách rồi lấy bức thư của Andrea đưa cho Matt. Anh không biết mình có nên đọc nó hay không, nhưng dường như Ophélie muốn anh đọc. Cô ngồi đối diện với Matt, hai tay ôm đầu khi anh bắt đầu đọc. Lá thư đó không làm Matt mất nhiều thời gian.

Đọc xong, anh nhìn cô, không nói lời nào. Mắt Ophélie chan chứa nỗi buồn và anh đã biết tại sao. Anh nắm lấy tay cô. Họ ngồi ở đó hồi lâu. Anh đã biết lá thư đó là của Andrea và đứa bé chính là con của Ted. Matt có thể dễ dàng nhận ra điều đó. Nhưng điều tồi tệ là Ophélie biết sự việc sau khi Ted đã chết và cô đã nhận ra Andrea dùng Chad để buộc Ted nghe lời cô.

Sau đó Matt nói: “Cô không biết Ted sẽ làm gì, phải không?”.

Matt nói tiếp: “Lá thư cho chúng ta thấy rõ ràng anh ấy vẫn chưa đưa ra quyết định”. Đó chính là niềm an ủi nhỏ cho cô. Anh vẫn cư xử đúng đắn với cô bạn thân của Ophélie và là cha của bọn trẻ.

Ophélie nói: “Đó cũng là những gì cô ta nói”. Giờ đây cơ thể cô nặng nề như thể đeo đá vào người vậy.

Anh nhìn cô với vẻ kinh ngạc: “Andrea nói chuyện với cô rồi à?”.

“Tôi đã đến gặp cô ta, nói sẽ không bao giờ gặp cô ta nữa. Không bao giờ. Giờ đây tôi xem như cô ta đã chết, như Ted và Chad vậy. Tôi nghĩ tình yêu và cuộc hôn nhân của mình cũng thế. Tôi không tin vào mắt mình nữa, hệt như Ted không tin Chad bị bệnh. Chúng tôi quả là những kẻ ngu ngốc!”.

“Cô yêu anh ấy và chính điều đó làm cô mù quáng. Nhưng dù gì đi nữa, anh ấy cũng đã rất yêu cô”.

“Tôi cũng không biết nữa”. Chính bức thư đã lấy mất đi niềm tin của cô dành cho Ted. Bây giờ cô không tin anh yêu mình nữa. Cô có cảm giác mình bị lừa gạt một cách tàn nhẫn.

“Cô tin Ted lừa gạt cô. Nhưng cô hãy nhớ rằng, một người đàn ông sẽ không bao giờ sống cùng một người phụ nữ hơn 20 năm nếu không yêu cô ấy. Ted đã mắc sai lầm. Nhưng tôi chắc anh ấy rất yêu cô, Ophélie à”.

“Biết đâu Ted sẽ bỏ tôi để đi theo cô ấy?”. Dù biết Ted yêu mình và không yêu ai nhiều hơn thế nhưng Ophélie cũng không chắc. Anh có thể bỏ Andrea và cả đứa bé, xem như không quen biết với cô ấy - nhưng điều này không có nghĩa Ted yêu vợ mình. Có lẽ Ted không yêu ai cả. Ophélie nói tiếp: “Cách đây vài năm, anh ấy có một công việc khác”. Dường như cô đã tha thứ cho anh. Cô có thể tha thứ cho anh tất cả và bây giờ cũng thế.

Lần này họ không thể nói hay giải thích gì cả. Cô đã nỗ lực sống bằng nghị lực của mình vì nghĩ mình còn tình yêu của Ted nữa. Ophélie đã yêu Ted biết bao, nhưng chính bức thư đó đã xé nát trái tim và làm cô nhận ra mình đã bị một người bạn lừa dối. “Anh ấy có công việc khi lần đầu tiên Chad phát bệnh. Tôi cho rằng lúc đó anh ấy rất ghét tôi và đây chính là cách anh ấy trả thù tôi. Cũng có thể đó là cách anh ấy trốn chạy trách nhiệm. Anh ấy đã quan hệ với Andrea trong khi tôi cùng Pip đến Pháp. Tôi không nghĩ anh ấy là người như thế. Điều này gần như đã giết chết tôi. Cùng một lúc có vô số chuyện đã xảy ra. Tôi luôn tha thứ cho anh ấy, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa. Lúc nào tôi cũng yêu và muốn làm vợ anh ấy”. Nhưng Ted chỉ biết yêu bản thân mình. Matt nhận thấy điều đó. Nó đã quá rõ ràng nhưng anh không muốn nói. Cuối cùng Ophélie cũng nhận biết điều này. Matt không muốn Ophélie bị tổn thương nhiều hơn nữa. Cú đánh này quả là quá nặng với cô ấy. Anh không muốn cô đau khổ hơn nữa. Anh biết, nếu làm thế người đau khổ có thể là Ophélie hoặc Pip.

Matt nói một cách khôn ngoan: “Cô nên cố quên đi chuyện đau buồn vì nó có thể làm cô đau khổ đấy. Ted không còn nữa. Anh ấy không còn sống trên thế gian này. Nhưng cô thì còn đấy. Cô phải cố sống chứ, vì cô và cả vì Pip nữa”.

“Họ đã phá hủy tất cả. Chính hai người họ. Kể cả khi chết đi, anh ấy cũng hủy hoại cuộc sống của chúng tôi”. Có thể Ted là một kẻ ngốc khi không hủy bức thư ấy đi và để Ophélie tìm ra bức thư ấy. Matt tự hỏi không biết có phải Ted cố ý muốn Ophélie tìm ra bức thư ấy hay không? Nhưng rõ ràng những gì còn lại là thảm kịch cho gia đình họ.

“Cô sẽ nói gì với Pip?”.

“Không nói gì cả. Con bé không cần phải biết chuyện này. Đây chỉ là chuyện giữa tôi và Ted. Đến một thời điểm nào đó, tôi sẽ cho con bé biết chúng tôi sẽ không gặp Andrea nữa. Tôi nghĩ mình sẽ cho con bé một lý do nào đó, hay nói với nó tôi sẽ giải thích sau. Tối hôm qua con bé chỉ biết có chuyện gì đó kinh khủng xảy ra mà thôi. Nó không biết Andrea có dính líu đến sự việc đó. Khi ra ngoài tôi không nói cho con bé biết mình đã đi đâu”.

“Cô làm đúng đấy!”. Matt vẫn nắm tay Ophélie và muốn ôm cô vào lòng như sợ cô không thể chịu đựng nổi. Ophélie trông như một người yếu đuối, như một con chim nhỏ với đôi cánh bị gãy.

“Tôi nghĩ tối hôm qua mình đã bị mất hết lý trí. Tôi xin lỗi anh, Matt. Tôi thực sự không muốn làm anh lo lắng. Chúng tôi không thể trở thành gánh nặng cho anh được”.

“Sao lại không? Cô biết tôi lo cho cô và Pip như thế nào không”. Có lẽ cô không biết điều đó. Anh bắt đầu nhận ra điều này khi nhìn cô. Trong đời mình, anh chưa bao giờ lo lắng cho ai đó, trừ con của mình. Điều này làm anh nhớ đến chuyện mà mình chưa kể cho cô nghe. “Ophélie này, hôm qua tôi nhận được sự bất ngờ đấy. Dù không tổ chức lễ Tạ Ơn, nhưng tôi đã nhận được món quà vô cùng ý nghĩa trong suốt nhiều năm qua”.

“Là gì thế?”.

“Con trai tôi”. Và anh đã kể cho cô nghe mọi việc. Mắt Ophélie sáng lên.

“Không thể tin được vợ anh đã làm thế với anh và bọn trẻ. Cô ấy không nghĩ bọn trẻ sẽ tìm được anh sao?”. Ophélie kinh hãi. Cả hai người họ đều bị người mình yêu và tin tưởng lừa gạt.

Quả là không còn điều gì tồi tệ hơn thế. Ophélie không chắc điều gì nhưng cô cảm giác cô và Matt là những người cùng cảnh ngộ.

Matt nói với vẻ đầy hi vọng: “Không hẳn thế. Cô ta nghĩ bọn trẻ đã quên hay nghĩ tôi đã chết. Bọn trẻ gần như đã quên tôi. Robert và Vanessa đều nghĩ tôi đã chết. Thằng bé đã tìm thấy tôi và ngạc nhiên khi thấy tôi vẫn còn sống. Thằng bé thật tuyệt. Tôi muốn cô và Pip sớm gặp nó. Có lẽ chúng ta sẽ cùng nhau tổ chức đêm Giáng sinh”. Quả thật là anh đã chuẩn bị tất cả.

“Anh chắc chứ?”. Cô mỉm cười và Matt cũng thế. “Tôi chuẩn bị bay sang Auckland để thăm Vanessa”. “Tuyệt thật đấy Matt à!”. Cô nắm chặt tay anh. Pip đang ở bãi biển cũng mỉm cười khi thấy hai người họ nắm tay nhau. Cô bé không biết chuyện gì, nhưng điều đó làm nó vui.

Cô bé nói lớn: “Con vào được chứ?”. Rồi Pip và con Mousse vào phòng khách mang theo cát biển. Tuy nhiên Matt không ngại chuyện đó.

“Chú muốn cùng mẹ cháu đi dạo ngoài bãi biển một chút. Cháu muốn đi theo không?”.

“Cháu à?”. Cô bé hỏi xong rồi nằm trên ghế dài với vẻ mệt mỏi. “Không đâu. Cháu mệt rồi”.

“Thôi được rồi. Cháu cứ nằm nghỉ đi. Chú và mẹ cháu đi không lâu đâu”. Matt nhìn Ophélie. Cô gật đầu. Cô cũng đang muốn cùng đi dạo với Matt.

Họ mặc áo khoác vào rồi ra ngoài. Anh choàng vai Ophélie và kéo cô lại gần mình hơn. Ngay lúc ấy Ophélie cảm thấy mình thật bé nhỏ và yếu đuối.

Họ ra bãi biển. Cô tựa vào người anh như cần chỗ dựa. Anh là một người bạn, một người mà cô có thể tin tưởng. Và cô biết mình có thể tin anh. Cô biết mình không còn tin vào cuộc hôn nhân cũng như người chồng quá cố hay nghĩ về ai nữa, ngoại trừ Matt. Cô đã quá đau khổ trước những gì đã xảy ra. Trên bãi biển Matt ôm chặt cô không nói lời nào nhưng Ophélie cảm thấy ở gần Matt đã là quá đủ đối với cô rồi.

Chương 22

Vào thứ hai Matt lên đường gặp Robert. Trên đường về nhà anh ghé thăm Pip và Ophélie. Lúc ấy Pip vừa mới đi học về, còn Ophélie được nghỉ phép. Khi nghĩ lại chuyện cũ, Ophélie vô cùng tức giận. Cô cảm thấy cuộc đời mình đã thay đổi. Sáng hôm ấy cô quyết định bỏ hết quần áo của Ted. Đó cũng là cách cô "ném" Ted ra khỏi nhà và trừng phạt anh vì những gì anh đã làm. Cô không còn cách làm nào khác và đó là cách tốt cho cô. Cô không thể nào cứ giữ mãi hình bóng một người đã lừa gạt mình và là cha của đứa trẻ mà anh quan hệ với người phụ nữ khác. Cô biết từ lâu mình chỉ mơ và ảo tưởng. Giờ đã đến lúc cô phải "thức giấc", dù nó làm cô cảm thấy cô độc như thế nào.

Cô nói chuyện với Matt khi Pip làm bài tập trong phòng. Matt sợ phải nói quá nhiều. Anh không muốn nói với Ophélie rằng người chồng quá cố của cô là một kẻ tồi. Điều này nghe có vẻ không công bằng. Cô phải tự tìm hiểu điều đó. Đây quả là một quyết định khó khăn cho Ophélie khi cô từng nói mình sẽ luôn tha thứ cho chồng. Matt vui khi thấy cô đưa ra quyết định mới.

Anh đã hẹn hò cùng cô trong ngày sinh nhật cô vào tuần tới. Anh quan tâm đến cô và cả Pip nữa. Anh luôn như thế. Anh luôn quyết định đúng đắn ngay từ lúc ban đầu. Pip đã kết bạn với anh. Ngay từ khi gặp cô bé, anh cảm thấy vui và nhận ra nó sẽ mang đến nụ cười cho mình. Điều đó là sự thật.

Anh dự định đưa hai mẹ con cô đến nhà hàng lớn trong ngày sinh nhật của Ophélie. Anh muốn đưa cô đến một nơi thật đặc biệt. Cô đã cố quên đi nỗi đau mà Ted và Andrea mang đến cho mình. Ophélie đã kể cho Matt nghe cô vừa nhận được lá thư của Andrea. Đó là một lá thư xin lỗi. Andrea không mong Ophélie tha thứ cho mình, cô ấy chỉ muốn Ophélie biết mình quý cô bạn thân như thế nào và cảm thấy vô cùng có lỗi với Ophélie. Với Ophélie chuyện này đã quá muộn. Cô nói với Matt: "Tôi cho rằng sự việc vừa qua đã khiến mình trở thành một người kinh khủng. Nhưng tôi không thể làm gì khác. Tôi thật sự không muốn gặp cũng như nghe bất kỳ tin tức gì của cô ta".

"Cô làm thế cũng đúng thôi". Anh nói với Ophélie mình cũng định nói chuyện với Sally nếu cô ấy muốn.

Ophélie nói với vẻ buồn bã: "Nghe có vẻ dường như hai chúng ta đều gặp chung một vấn đề".

"Có lẽ thế". Matt đã nghĩ suốt cả ngày về việc sẽ nói gì với người vợ cũ. Người ta sẽ nói gì với người đã đánh cắp con mình trong suốt sáu năm trời?

Cô không những hủy hoại cuộc đời Matt mà còn lừa dối cha con anh nữa. Cô quả là kẻ tàn nhẫn. Ophélie cũng biết điều đó.

Họ trò chuyện với nhau khá lâu. Sau đó Ophélie mời anh ở lại ăn tối cùng gia đình. Anh nhận lời và giúp cô nấu ăn. Sau đó anh về nhà. Họ cũng hẹn sẽ gặp nhau vào ngày sinh nhật Ophélie vào tuần tới. Pip vô cùng nôn nóng và muốn ngày đó đến thật nhanh.

Tối hôm ấy Matt đã gọi điện thoại cho Ophélie sau khi đã gọi cho Sally. Anh có vẻ mệt mỏi.

Ophélie hỏi: "Cô ấy nói gì?".

"Sally cố thoái thác chuyện ấy, nhưng cô ấy không thể. Tôi biết quá rõ. Sally chỉ khóc suốt một giờ nói chuyện, nói mình làm thế chỉ vì muốn tốt cho bọn trẻ. Cô ấy muốn chúng sống hòa đồng cùng gia đình Hamish. Tôi có thể bỏ qua chuyện đó cho Sally. Cô ấy hứa chuyện ấy sẽ không lặp lại lần nữa. Tôi đã cho Sally biết mọi chuyện rồi. Tôi sẽ sang Auckland thăm Vanessa sau ngày sinh nhật cô bé. Tôi chỉ ở đó vài ngày thôi. Tôi sắp được gặp Vanessa rồi". Lời Matt nghe có vẻ hơi buồn, nhưng Ophélie vui vì anh đã gặp lại con của mình. Matt nói tiếp: "Tôi nghĩ mình sẽ thuê một căn nhà ở Tahoe và đưa bọn trẻ đi trượt tuyết. Tôi muốn cô và Pip cùng đến. Cô bé biết trượt tuyết không?".

"Ồ! Nó sẽ rất thích đấy!". "Còn cô thì sao?".

“Tôi biết trượt nhưng không giỏi lắm. Tôi ghét cáp treo. Tôi sợ độ cao”.

“Chúng ta có thể cùng ngồi trên đó. Tôi cũng trượt tuyết không giỏi lắm. Nhưng tôi nghĩ chúng ta sẽ vui lắm. Tôi hi vọng cô và Pip sẽ đến”.

Lời nói của Matt là chân thành, nhưng Ophélie muốn suy nghĩ kỹ.

“Liệu bọn trẻ không cảm thấy khó chịu khi có người lạ đi cùng sao? Tôi không muốn làm cha con anh mất vui”. Cô luôn thận trọng suy nghĩ khi Matt đưa ra đề nghị nào đó. Họ không như những người đã có gia đình khác, ích kỷ và chỉ biết có bản thân mình.

“Tôi sẽ hỏi bọn trẻ. Nhưng tôi không biết chúng nghĩ gì sau khi gặp cô và Pip. Tôi đã kể cho Robert nghe về cô và Pip”. Robert đã nhìn thấy Pip qua bức chân dung Matt vẽ. Anh giải thích đó là món quà tặng Ophélie nhân ngày sinh nhật của cô.

Sau đó Matt hỏi Ophélie có ra ngoài cùng nhóm tìm kiếm hay không. Cô trả lời là có.

Anh nói: “Có lẽ cô đã quá vất vả. Sao cô không cho phép mình nghỉ ngơi một chút nhỉ?”. Anh luôn muốn cô không làm công việc đó nữa, nhưng dường như cô không nghe.

Ophélie nói: “Bọn trẻ sẽ vui hơn nếu không có chúng tôi. Để tôi suy nghĩ lại đã”.

Anh biết vết thương của cô sẽ rất khó lành. Ophélie không những mất chồng và con trai, giờ đây còn mất cả niềm tin và người bạn thân nhất của mình. Cô đã mất tất cả và điều đó thật tệ. Nhưng dường như hiện tại cô cảm thấy đỡ hơn và Matt cũng không còn lo lắng nữa. Điều mà anh không thích là cô tham gia nhóm tìm kiếm và ra ngoài vào ban đêm. Anh sợ cô bị mệt mỏi và có thể bị thương.

Nhưng cuối cùng cũng không có chuyện gì xảy ra. Cô nói mình đã có một buổi tối bình yên, khi anh gọi điện tới vào tối thứ tư.

Đến tối thứ năm mọi chuyện cũng suôn sẻ như thế. Họ đã đến nơi ở của bọn trẻ. Vài đứa trong số chúng vẫn còn mặc đồ khá tươm tất. Có lẽ chúng vừa mới bỏ nhà đi. Điều này làm Ophélie mủi lòng. Ở đó có vài người khá lịch sự. Họ đều là những người có việc làm nhưng lại không có nhà.

Thứ bảy là ngày sinh nhật Ophélie. Mọi việc đều được tổ chức tốt. Pip vui không thể tả. Họ tổ chức ở nhà trước khi ra ngoài ăn tối. Pip háo hức đứng ngồi không yên. Cô bé và Matt ra xe lấy bức chân dung của mình. Pip bảo mẹ nhắm mắt lại rồi hôn vào má Ophélie. Cô bé đưa vào tay mẹ vật gì đó. Ophélie nắm lấy, mở mắt ra rồi bật khóc.

“Chúa ơi!... Bức tranh... vẽ Pip đẹp thật!... Matt...”. Cô vẫn cầm bức tranh và nhìn chằm chằm vào nó. Quả là một bức tranh tuyệt đẹp. Bức tranh không những đẹp mà còn có hồn nữa. Mỗi lần nhìn bức tranh, cô đều như muốn bật khóc. Cô không muốn để bức tranh ở nhà khi ra ngoài dùng bữa tối. Cô không thể đợi lâu và nhanh chóng treo bức tranh lên. Tối hôm ấy cô không ngừng cảm ơn Matt.

Họ đã cùng ăn tối. Anh đã chuẩn bị sẵn bánh sinh nhật cho cô ở nhà hàng. Đó quả là một ngày sinh nhật tuyệt vời. Tối hôm ấy là một ngày trọng đại với Ophélie. Với Pip cũng thế. Cô bé đã chờ món quà này nhiều tháng trời liền. Ophélie vẫn cầm bức tranh khi Pip hôn mẹ và Matt rồi đi ngủ. Anh vô cùng hồi hộp khi thấy Ophélie hạnh phúc như thế nào khi nhận được món quà.

“Tôi không biết phải cảm ơn anh thế nào. Đây là món quà đẹp nhất mà tôi nhận được”. Đó là món quà đích thực. Nó không những biểu hiện tình yêu của Pip dành cho cô mà đó còn là tình yêu của Matt nữa.

“Cô là một phụ nữ tuyệt vời”. Anh nói khi đang cùng ngồi với cô trên ghế dài. Cô là người phụ nữ đáng yêu nhất mà anh gặp kể từ khi Sally rời bỏ anh để đi theo Hamish. Anh biết cô là người hiếm gặp được trên thế gian này. Cả hai đều cùng chung hoàn cảnh. Họ đều bị người mình yêu lừa dối.

“Lúc nào anh cũng tốt với tôi và Pip”. Anh không nói gì mà chỉ nhìn cô rồi nắm lấy tay cô. Anh

muốn cô tin anh và anh nghĩ cô đã có được điều đó. Matt muốn nói với Ophélie là anh muốn cô tin anh mãi mãi.

“Cô xứng đáng được mọi người cư xử tốt, Ophélie ạ. Cả Pip cũng thế”. Anh cảm thấy họ là một phần của gia đình anh và anh là người duy nhất trong gia đình mà Pip và Ophélie có.

Khi nhìn Ophélie, anh đã cúi người hôn vào môi cô. Cô là người phụ nữ đầu tiên anh hôn trong suốt nhiều năm qua và anh là người đàn ông đầu tiên mà cô động lòng từ khi chồng mình mất. Họ như những vì sao đang lơ lửng trên bầu trời đêm. Ophélie bối rối. Cô không nghĩ Matt hôn mình, nhưng tin anh. Vì thế cô không làm gì cả mà ngồi yên đó. Ophélie thấy bình yên khi ở cùng anh. Matt sợ cô sẽ nổi giận, nhưng không. Tuy nhiên Ophélie có vẻ sợ hãi khi anh ôm cô.

“Anh đang làm gì vậy Matt? Thật vớ vẩn”. Tất cả những gì cô cần là sự an toàn. Cô chưa bao giờ cảm thấy an toàn ngoại trừ khi ở bên anh và anh cũng cảm thấy thế.

Anh trấn an: “Anh không nghĩ thế. Từ lâu, anh luôn cảm thấy vô cùng thoải mái khi gần em. Anh chỉ e làm vậy khiến em sợ. Anh không muốn em bị tổn thương thêm nữa”.

“Em cũng thế”. Cô nói thầm rồi chạm tay vào mặt Matt. Cô nghĩ Pip sẽ rất vui khi biết chuyện này. Suy nghĩ đó làm cô cười và cô đã nói rất nhiều điều với anh vào tối hôm ấy.

“Anh rất mến cô bé. Anh không thể đợi lâu hơn nữa. Anh muốn em và Pip đến gặp con anh”.

“Em cũng thế”. Cô nói với vẻ hạnh phúc và anh hôn cô lần nữa.

Matt thì thầm: “Chúc em sinh nhật vui vẻ, em yêu!”. Sau đó anh về nhà. Tối hôm ấy Ophélie suy nghĩ rất nhiều về Matt. Cô không hề nghi ngờ bất kỳ điều gì về anh. Đó có lẽ là đêm sinh nhật tuyệt vời nhất mà cô có được.

Chương 23

Sau hôm sinh nhật, Ophélie ra ngoài cùng với nhóm tìm kiếm. Bob nhắc nhở Ophélie cần phải thận trọng khi gặp những người ở nơi mà họ sắp đến. Những người này sống ở những nơi nhỏ, ẩm thấp và bẩn. Nhóm của họ đến nơi đó và nhìn vào bên trong xem những người lang thang ấy đã ngủ chưa. Sau đó họ hỏi xem những người này có cần gì không. Họ luôn thận trọng khi làm bất kỳ điều gì để tránh việc đáng tiếc có thể xảy ra. Ophélie từng bối rối và nhiều lần chạy về phía đồng nghiệp khi có người đang tiến đến gần. Những người sống lang thang luôn tò mò. Họ không biết nhóm này là ai, từ đâu đến và đang làm gì. Tuy nhiên quy tắc của nhóm là phải thận trọng, dù cho những người này có thân thiện như thế nào chăng nữa. Hầu hết những người vô gia cư mà nhóm họ gặp không phải là những kẻ hung hăng. Họ luôn cảm ơn các thành viên trong nhóm khi nhận được đồ. Tuy nhiên nỗi sợ hãi trong số các thành viên là điều hiển nhiên. Nếu một trong số họ bị mất đi, đó là một tổn thất lớn cho nhóm.

Các thành viên trong nhóm luôn biết mình phải làm gì. Họ luôn quan tâm và hỗ trợ cho nhau.

“Này! Opie! Nhìn phía sau chứ? Chuyện gì vậy?”, Bob nói Ophélie thận trọng khi tiến về phía xe tải sau một hồi đứng lại. Anh muốn cô nhận ra điều đó. Anh không muốn bất kỳ ai bị thương. Anh muốn những người còn lại phải an toàn. Đôi khi dù họ đùa giỡn hay trêu nhau, nhưng họ luôn chú ý đến những người còn lại để xem có ai đó cần sự giúp đỡ hay không. Họ sẵn sàng xông vào chốn nguy hiểm để giúp đỡ đồng nghiệp của mình. Cảnh sát và những người tình nguyện tham gia nhóm tìm kiếm những người lang thang thường bị giết khi đang làm việc hay đang trên đường về nhà một mình. Họ biết điều này rõ hơn ai hết. Vì thế lúc nào họ cũng thận trọng.

Cô hứa: “Xin lỗi! Lần sau, tôi sẽ thận trọng hơn”. Thực sự vào lúc này cô đang nghĩ đến Matt.

“Tốt hơn hết cô nên thận trọng. Có chuyện gì xảy ra với cô sao? Dường như cô đang yêu thì phải”. Anh biết rõ điều này vì anh cũng đang yêu, hệt như cô. Anh đang có khoảng thời gian tuyệt vời với cô bạn thân của người vợ quá cố của mình. Ophélie nhìn anh mỉm cười khi lên xe tải. Anh ấy nói đúng. Suốt đêm cô nghĩ đến Matt và cả ngày cũng thế. Nụ hôn mà Matt trao cho cô đêm hôm trước đã làm cô vô cùng hồi hộp. Đó là tất cả những gì cô muốn và cả không muốn.

Sự tổn thương, sự thẳng thắn, tình yêu và sự đau khổ... tất cả đã làm cô gục ngã khi Ted mất và dường như nó lại giết chết Ophélie khi cô phát hiện ra lá thư của Andrea trong áo chồng mình. Lúc ấy cô chết lặng và cố nhận ra cảm xúc của mình về bản thân, về Ted, về Andrea và về Matt. Cô vẫn còn suy nghĩ và cố tìm hiểu. Giờ đây cô đang thử đến với Matt.

Ophélie nói một cách thẳng thắn khi họ trên đường tiến đến Hunters Point: “Tôi không biết. Có lẽ thế!”. Lúc ấy, trời đã khá khuya nhưng dường như nơi đó có vẻ an toàn. Dường như những kẻ phá rối đã ngủ và người dân nơi này cũng thế.

“Đúng là tin tốt lành!”. Bob nhìn cô với vẻ ngạc nhiên. Anh luôn quý và tôn trọng Ophélie. Họ đã làm việc cùng nhau gần ba tháng. Cô chân thật, thông minh, cứng rắn, thực tế và không xảo trá. Chính điều này làm anh quý cô.

Bob nói một cách chân thành: “Tôi hi vọng anh ấy là người tốt. Cô đáng nhận được tình yêu của anh ấy”.

“Cám ơn Bob”. Cô mỉm cười. Cô dường như không có ý định kể cho anh nghe về Matt và anh cũng không buộc cô phải nó ra. Họ có mối quan hệ thật dễ chịu và luôn hiểu nhau. Đôi khi họ cùng nói về những vấn đề quan trọng. Họ là đồng nghiệp của nhau, hoàn toàn tin tưởng và tôn trọng lẫn nhau. Cuộc sống của họ cũng dựa vào những điều đó. Tuy nhiên Ophélie sẽ thận trọng hơn khi làm việc trong những lần tiếp theo.

Nhưng khi trên đường về nhà cô nhận ra mình đang lo về Matt, về những gì mình đang làm và cánh cửa trái tim cô đã hé mở. Cô không muốn hủy hoại tình bạn và tình cảm của mình dù sự việc có như thế nào đi nữa. Cô không muốn liều lĩnh. Cô không muốn gây đau khổ cho bản thân,

cho Pip và cho cả Matt nữa. Nếu cô và Matt quan hệ thân thiết với nhau, mọi việc sẽ trở nên tốt hơn và đó là điều cuối cùng cô muốn.

Pip nhận ra mẹ nó trông bình tĩnh và đăm chiêu hơn khi trên đường chở nó đến trường.

"Có chuyện gì vậy mẹ?". Cô bé hỏi khi vặn nhạc trên xe. Ophélie luôn nhăn mặt khi cô bé làm thế. Giờ đây Pip ít lo về mẹ nó hơn những ngày trước. Mẹ nó trông vui hơn trước. Dường như mây đen đã bị xua tan đi và trả lại cho bầu trời vẻ trong xanh phẳng lặng. Dù không biết chuyện gì đã xảy ra vào lễ Tạ Ơn nhưng cô bé biết là đã có chuyện gì đó xảy ra với Andrea. Ophélie nói với Pip họ sẽ chẳng bao giờ gặp lại Andrea nữa. Pip hơi hoang mang. Nhưng Ophélie không nói rõ nguyên nhân cho cô bé biết. Khi Pip hỏi: "Mãi mãi à?", Ophélie củng cố cầu trả lời bằng cái gật đầu.

Ophélie nói: "Không, em không sao cả". Nhưng lời nói của cô không được thuyết phục lắm. Cô gặp vài vấn đề về việc thiếu chú ý khi đang làm công việc ở trung tâm. Kể cả Miriam cũng nói thế. Khi Matt gọi, cô có thể nghe điều anh nói.

Anh lo lắng hỏi lại: "Em ổn chứ?".

Cô trả lời thẳng thắn: "Em nghĩ thế".

"Ý em là sao nhỉ? Anh nên đau khổ à?". Nghe Matt nói, Ophélie mỉm cười: "Ồ không! Em không có ý đó. Em nghĩ mình chỉ hơi sợ". Cô không chắc điều gì mà chỉ hơi bối rối về vấn đề của họ mà thôi.

"Em sợ gì chứ?". Anh muốn chia sẻ tất cả cùng Ophélie. Điều này có thể làm cô cảm thấy thoải mái hơn. Anh như người đang trôi lơ lửng trên không trung từ khi hôn Ophélie vào ngày sinh nhật của cô. Đó là những gì anh muốn. Dù cảm thấy tình cảm của mình dâng trào, nhưng anh cũng không có ý định làm cô bị tổn thương.

"Anh đùa à? Em lo sợ về anh, em, cuộc đời, số phận, điều tốt, điều xấu... sự thất vọng, sự phản bội... Anh muốn em kể nữa không?".

"Không, đủ rồi. Nhưng ít nhất em phải bảo vệ mình để còn gặp anh nữa chứ. Chúng ta có thể dành cả ngày để nói về chuyện này". Dường như cuộc trò chuyện của họ không bao giờ kết thúc. Sau đó anh nói chuyện với cô một cách nghiêm túc. Anh tiếc vì làm cô sợ và muốn chia sẻ nhiều điều với cô. "Anh có thể làm gì để trấn an em đây?".

"Em không chắc là anh có thể làm như thế được đâu. Hãy cho em thời gian. Em chỉ vừa mới mất đi ảo tưởng về cuộc hôn nhân của mình. Em nghĩ mình có thể quên nó, nhưng đây không phải là thời điểm thích hợp".

Tim anh như khắc ghi từng lời của cô.

"Nhưng ít ra em sẽ cho chúng ta một cơ hội chứ? Đừng đưa ra quyết định ngay. Chúng ta phải sống vui vẻ chứ? Cả hai chúng ta. Đừng để nó bị rạn vỡ khi chúng ta mới bắt đầu. Em hứa chứ?".

"Em sẽ cố". Đó là những gì Ophélie có thể làm. Trong sâu thẳm trái tim cô nghĩ, tốt hơn hết là anh ấy nên tìm một người khác. Một người đơn giản hơn và ít bị tổn thương hơn cô. Cô cảm thấy đau khổ với ý nghĩ ấy vì khi ở cùng Matt cô luôn có cảm giác bình yên và an toàn.

Matt đã vào thành phố cùng ăn tối với Ophélie và Pip vào cuối tuần. Vào ngày Chủ nhật cô và Pip đến bãi biển thăm anh. Cùng lúc ấy Robert cũng vừa đến đó để thăm cha từ Stanford. Matt hơi lo khi họ gặp nhau. Ophélie khá ấn tượng về Robert. Đó là một chàng trai đáng yêu. Cậu ta trông thật giống Matt. Robert nói về việc làm của mẹ mình và cậu ta quả là giận dữ khi nhắc đến chuyện đó. Matt đồng ý với Robert, dù đó là người phụ nữ anh đã từng yêu. Anh đã tha thứ cho cô ấy rất nhiều. Vanessa đã vô cùng tức giận và thề sẽ không bao giờ nói chuyện với mẹ khi cô bé biết được sự thật ấy.

Khi cùng Pip trên đường trở về nhà, Ophélie cảm thấy tâm trạng của mình ổn định hơn. Matt choàng vai cô vài lần và nắm tay cô khi ra ngoài bãi biển. Anh không làm cô cảm thấy mình bị áp lực hay muốn Pip biết rõ chuyện gì đã xảy ra. Anh muốn Ophélie có thời gian suy nghĩ. Mối

quan hệ, quá khứ, hiện tại và tương lai là điều vô cùng quan trọng với anh. Anh muốn Ophélie suy nghĩ thật kỹ và cô có thời gian để lắng nghe trái tim mình.

Tối thứ hai Matt định nhấc điện thoại gọi cho Ophélie, nhưng chuông điện thoại đã reo lên trước đó. Matt nhấc máy, nghĩ Ophélie gọi cho mình.

Ophélie vui vẻ và thoải mái hơn những ngày trước đó. Tối chủ nhật, khi gọi điện thoại cho cô, anh cũng nhận ra điều này. Matt muốn nói với cô rằng anh yêu cô, nhưng lại không dám. Anh muốn gặp cô để nói chuyện đó, chứ không phải là nói qua điện thoại.

Tuy nhiên người ở đầu dây bên kia không phải Ophélie, mà cũng không phải là Pip. Đó là Sally. Cô gọi điện thoại từ Auckland. Anh hơi hốt hoảng khi nghe giọng của cô. Sally đang khóc. Ngay lúc ấy anh nghĩ đã có chuyện gì xảy ra với con gái mình. Có lẽ cô bé gặp chuyện gì kinh khủng lắm. Điều này khiến anh vô cùng lo lắng.

Anh không thể hiểu Sally muốn gì. Sau nhiều năm xa cách nhưng anh vẫn nhận ra giọng của người vợ cũ. Anh hỏi: "Sally có phải không? Có chuyện gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra thế?". Tất cả những gì anh nghe là "Đột quỵ... sân tennis...". Sau đó Matt nhận ra rằng, Sally đang nói đến chồng hiện nay của mình chứ không phải nói đến con gái anh.

"Sao? Tôi không hiểu gì cả? Chuyện gì xảy ra với Hamish vậy?". Và vì sao Sally lại gọi cho Matt?

Sally khóc: "Anh ấy chết rồi. Anh ấy bị đau tim cách đây một giờ trên sân tennis. Họ đã cố cứu anh ấy, nhưng... anh ấy đã đi rồi". Sally bắt đầu khóc. Matt vẫn lắng nghe Sally nói và nhìn chằm chằm vào khoảng không. Anh nhớ mười năm trước Sally nói cô sẽ rời xa anh và đến sống ở Auckland. Cô đã bỏ anh đến sống cùng người bạn thân của anh. Sau đó hai người kết hôn. Cô đã mang bọn trẻ đi cùng, để anh lại một mình, cô độc ở đây... Anh vẫn còn nhớ như in câu nói của Sally khi ấy: "Matt, em và Hamish sẽ kết hôn với nhau". Cô đã như bắn một phát đạn đại bác vào ngực Matt. Anh chỉ liên lạc được với bọn trẻ có bốn năm và sau đó cô đã dùng thủ đoạn để cắt đứt liên lạc giữa anh với bọn trẻ.

Giờ đây cô lại gọi điện cho anh để nói Hamish đã chết? Anh không biết cảm giác của mình ra sao với một người bạn cũ, một kẻ phản bội... Cô ấy cũng thế... Anh không thể nào nghĩ được.

"Matt? Anh vẫn còn ở đó chứ?". Sally không ngừng nói và khóc nức nở. Cô luôn miệng nói về đám tang và về con của hai người. Cô nghĩ Robert nên quay về điều hành công ty của Hamish. Hamish từng đối xử với Robert rất tốt. Vả lại con của Hamish và cô còn quá nhỏ... Matt bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

Anh nghĩ đến con trai mình: "Ừ! Tôi đang ở đây. Cô muốn tôi gọi cho Robert và nói cho thằng bé biết chuyện này à? Nếu cô nghĩ mình khó lòng nói chuyện với thằng bé, tôi sẽ lái xe đến Stanford". Thật kỳ lạ, Sally, người đã tìm đủ mọi thủ đoạn để chia rẽ chồng và các con lại tìm đến anh giờ này.

Cô nói: "Em đã gọi cho nó".

Matt nói với vẻ quan tâm: "Thằng bé nói sao?".

"Em không biết. Nó đang phát điên vì cái chết của Hamish".

"Vậy tôi sẽ gọi cho nó".

"Anh có đến tham dự đám tang không?". Sally nói Matt không quan tâm gì đến tình cảnh của người khác. Cô không nghĩ Matt đang ở xa như thế nào và cũng chẳng quan tâm đến cảm giác của anh ra sao. Nếu Matt đoán không sai Hamish đã phản bội và phá hủy cuộc đời của anh và Sally cũng chung tay vào việc đó.

"Không! Tôi không đến".

"Có lẽ Vanessa và em sẽ mang bọn trẻ đến cùng tổ chức Giáng sinh. Em không nghĩ anh sẽ đến và gặp cô bé vào tuần này, trừ khi anh đến tham dự đám tang".

Anh dự định sẽ đến Auckland gặp Vanessa vào thứ năm sau sáu năm không gặp bọn trẻ. Nhưng

bây giờ dường như không phải lúc.

“Tôi sẽ đợi và sẽ đến khi mọi chuyện dịu xuống nếu cô để con bé đến gặp tôi”. Anh nói “Để con bé” chứ không phải “Mang con bé”. Anh không hề đề cập và cũng không muốn Sally đến. Anh không nghĩ mình sẽ phải gặp lại vợ cũ của mình lần nữa. Anh nói tiếp: “Còn cô, cô cần phải làm nhiều thứ lắm đấy!”. Cô cần phải chôn cất, cử hành tang lễ cho chồng sau và còn gây dựng lại cuộc sống của mình nữa. Matt vẫn tỏ ra thân thiện với Sally dù biết cô ấy đã lừa dối anh và cả bọn trẻ nữa. Nhưng anh biết mình sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho những gì mà cô đã làm.

Sally phàn nàn: “Em không biết mình phải làm gì với công việc kinh doanh của anh ấy”. Cô lúc nào cũng nghĩ đến chuyện đó, nhiều năm trôi qua nhưng cô không hề thay đổi.

Anh nói: “Tôi biết. Đó là khoảng thời gian khó khăn với cô. Nhưng cô không cần làm gì cả. Hãy bán công ty đi. Tôi cũng từng làm thế. Không có cách nào cả. Cô sẽ tìm được việc khác để làm. Không còn quyết định nào khác đâu”. Nhưng dường như Sally không nghe những gì anh nói. Đây chính xác là những gì Sally đã nói với anh cách đây mười năm. Tuy nhiên cô không còn nhớ nữa, dù đã làm gì hay nói gì, cô đều không nhớ và cũng chẳng quan tâm đến cảm giác của người khác ra sao.

Cô nói một cách nghiêm túc: “Anh nghĩ em nên bán công ty ư?”. Đó là tất cả những gì mà Matt muốn. Anh muốn gác máy ngay và gọi điện thoại cho con trai.

“Tôi không còn ý kiến nào khác nữa. Giờ tôi phải đi đây. Tôi lấy làm tiếc vì chuyện của Hamish. Gửi lời chia buồn của tôi đến các con của anh ấy. Tôi sẽ cho cô biết khi nào tôi đến thăm Nessie. Nói với con bé tôi sẽ gọi lại sau cho nó”. Nói xong anh cúp máy.

Anh gọi cho Robert. Robert không khóc nhưng có vẻ cậu ta hơi buồn.

“Cha rất tiếc, con trai ạ. Cha biết con quý Hamish. Cha cũng thế”.

“Con biết chú ấy đã chen ngang vào cuộc hôn nhân của cha và mẹ, nhưng chú ấy thật sự rất tốt với con và Vanessa. Con thấy tiếc cho mẹ. Mẹ vô cùng đau khổ khi gọi điện thoại cho con”. Nhưng điều cô ta quan tâm là việc kinh doanh. Cô ta lúc nào cũng toan tính mọi điều trong đầu mình. Cô ta là người như thế. Lúc ấy cô ta nghĩ Hamish là một người thích hợp với mình. Anh ta có nhiều tiền, nhiều nhà, nhiều đồ và là một người vui tính. Và thế là Sally quyết định bỏ chồng đi theo anh ta. Matt vô cùng đau khổ khi nhớ đến chuyện cũ. Sally đã phải trả giá cho những gì mình đã làm. Anh đã từng yêu và quan tâm tới cô rất nhiều. Tuy nhiên những gì đã mất thì không thể tìm lại được. Anh đã sống gần mười năm đau khổ.

Matt hỏi: “Con sẽ đến dự đám tang chứ?”.

Robert bối rối: “Con nghĩ mình sẽ đến vì mẹ nhưng cuối cùng con đã quyết định không đến. Con đã nói chuyện với Nessie. Em ấy nghĩ mẹ sẽ không có vấn đề gì nếu con không thể đến. Lúc nào mẹ cũng có nhiều người ở quanh mình cả”. Đúng thế, bên cạnh cô ta có tới bảy đứa trẻ. Bốn đứa của Hamish với người vợ trước, Nessie và hai đứa con sau này của Sally với anh. Robert hỏi: “Cha nghĩ gì vậy?”.

“Tùy con quyết định. Cha không muốn ép con. Con có muốn cha đến Stanford không?”, Matt rất quan tâm đến Robert.

“Không sao đâu cha. Con ổn mà. Con chỉ hơi sốc... Nhưng không hoàn toàn thế. Chú ấy bị hai cơn đau tim và trải qua hai cuộc phẫu thuật. Chú ấy không biết quan tâm đến bản thân. Mẹ luôn nói rằng, thế nào rồi việc này cũng xảy ra”. Hamish hút thuốc và uống rượu nhiều. Anh đã tăng cân trong vài năm sau đó. Anh mất ở tuổi 52.

“Cha sẽ đến thăm con bất cứ khi nào con muốn. Chỉ cần gọi điện là cha sẽ đến. Nếu con không bận học, chúng ta sẽ làm gì đó vào cuối tuần”.

“Cuối tuần nào con cũng học nhóm cả. Con sẽ gọi cho cha khi rảnh. Cảm ơn cha”.

Matt yên lặng suy nghĩ. Sau đó anh gọi cho Ophélie. Anh không biết tại sao, nhưng anh cảm thấy buồn về chuyện của Hamish. Có lẽ chuyện này có ảnh hưởng đến con anh và cũng có thể vì

Hamish từng là bạn của anh. Anh cũng cảm thấy tiếc cho Sally nữa.

Anh kể cho Ophélie nghe chuyện gì đã xảy ra. Cô khá quan tâm đến Robert. Cô không biết việc Sally trở thành quả phụ có ý nghĩa như thế nào với Matt. Anh từng yêu cô và từng tiếc nuối trong suốt mười năm. Giờ đây cô đã tự do. Sự việc kỳ lạ đã xảy ra. Cô ấy chỉ mới 45 tuổi và sẽ tìm một người đàn ông khác. Sally từng yêu Matt, kết hôn và có con với anh.

Matt nói: "Cô nói sẽ đưa Vanessa đến vào dịp Giáng sinh và gặp Robert. Anh hi vọng cô ấy không đến. Anh không muốn gặp cô ấy mà chỉ muốn gặp hai đứa con của mình thôi".

Anh thất vọng vì mình không thể gặp Vanessa vào tuần ấy. Rõ ràng là quyết định của anh không sai. Cô bé đã gắn bó với gia đình Hamish, với mẹ nó và với những đứa trẻ khác. Cô bé sẽ không có thời gian cho anh. Matt hiểu điều đó. Anh đã có thể chờ đợi con mình sáu năm, chẳng lẽ đợi thêm một hay hai tuần nữa không được hay sao.

Ophélie hỏi với vẻ quan tâm: "Sao cô ấy lại đến đây?". "Có Chúa mới biết. Có lẽ đến để cãi vã với anh đấy". Nói xong Matt bật cười. Tuy nhiên anh đã không nói chuyện nhiều với Sally qua điện thoại, chỉ nghe tiếng cô khóc. Nhưng điều đó đã không làm Matt gần gũi cô hơn, mà chỉ làm anh nhớ đến những đau thương mà Sally mang đến cho mình trong ngần ấy năm qua. Và Matt cũng không nghĩ Ophélie lại lo lắng về việc của Sally và xem cô ấy như một kẻ đe dọa đến việc tạo dựng hạnh phúc của cô.

Những ngày còn lại trong tuần thật sôi nổi. Mọi người đổ xô ra đường nhiều hơn vì chuẩn bị cho ngày lễ đến gần. Họ cũng uống rượu và hút thuốc nhiều hơn. Thời tiết bên ngoài khá lạnh. Nhóm của Ophélie phát hiện ra nhiều người vô gia cư bị chết. Đây là quả là chuyện đau lòng.

Matt đang trên đường đến thăm Robert. Anh cũng đã nói chuyện điện thoại với Vanessa. Matt không có lý do gì để nói chuyện với Sally, vì những chuyện tồi tệ mà cô đã làm với anh. Sally đã gọi điện thoại cho anh vài lần để trò chuyện. Nhưng anh không muốn thế. Anh không muốn trở thành "người bạn thân" của cô và anh đã phàn nàn chuyện này với Ophélie.

Khoảnh khắc bình yên của họ là vào một ngày trưa chủ nhật nắng ấm trên bãi biển. Ophélie và Pip đã đến bãi biển thăm Matt.

Robert không đến thăm Matt được vì bận ôn thi. Giáng sinh đang đến gần, chỉ không đầy hai tuần nữa thôi.

Cả ba người đi bộ trên bãi biển. Matt nói cho Ophélie nghe về ngôi nhà anh thuê ở Tahoe trong khoảng thời gian từ Giáng sinh đến năm mới. Anh sẽ cùng trượt tuyết với Robert và hi vọng Vanessa cũng đến.

Ophélie hỏi với vẻ như không quan tâm: "Sally sẽ đến chứ?". Nhưng thực tế, cô vô cùng lo lắng về việc này. Thật không thể tin được là sự xuất hiện người vợ cũ của Matt đã làm cô lo lắng. Giờ đây Sally cũng là một quả phụ. Dù Ophélie có cảm giác mình hơi đa nghi, nhưng biết đâu Sally lại là mối đe dọa thật sự của cô thì sao. Dường như Matt không còn quan tâm đến cô ấy nữa, nhưng ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra? Mọi chuyện đều có thể xảy ra, như chồng của Ophélie có con riêng với người bạn thân nhất của cô vậy. Chính điều đó đã làm thay đổi quan điểm của Ophélie.

"Có Chúa mới biết. Nhưng anh không quan tâm. Anh chỉ muốn có ai đó lái xe đưa Nessie đến Tahoe. Anh không có ý định gặp Sally, dù cô ấy có đến đây. Anh mong em và Pip sẽ đến. Em sẽ làm gì vào dịp Giáng sinh?". Đây cũng là đề tài trong năm nay làm cô đau đầu hơn những năm trước.

"Em cũng chưa biết nữa. Gia đình em ngày càng nhỏ hơn. Năm ngoái còn có Andrea đến. Còn năm nay chỉ có em và Pip thôi". Khi ấy Andrea đang mang thai năm tháng. Nghĩ lại điều đó khiến Ophélie rùng mình. Đứa bé đó là con của Ted, còn Andrea lại là một kẻ bội bạc. Ophélie nói tiếp: "Em nghĩ Pip và em sẽ tổ chức Giáng sinh một cách yên ả. Thật tuyệt vời nếu ngay hôm sau em và Pip đến Tahoe. Em nghĩ chúng ta nên tổ chức Giáng sinh riêng".

Matt gật đầu vì không muốn làm Ophélie khó chịu. Anh biết cảm giác của cô như thế nào. Họ đã

có khoảng thời gian đẹp bên nhau. Những kỷ niệm ấy chan chứa nhiều nỗi niềm, dù nó có hơi đau buồn. "Thật tốt nếu chúng ta mong đợi điều gì đó vào ngày hôm sau". Cô mỉm cười. Pip đã chạy khá xa. Matt cúi người hôn Ophélie. Anh có thể cảm nhận được máu trong người mình bắt đầu nóng lên. Nhưng anh không dám vượt qua giới hạn. Điều đó có thể làm Ophélie sợ. Họ đến bên nhau một cách thận trọng, không vội vàng. Anh biết cô vẫn còn lo lắng về những việc có liên quan đến anh. Cô không biết mình có nên tiếp tục mối quan hệ này với Matt không? Anh chỉ hôn cô vài lần. Anh sẵn sàng chờ đợi, dù thời gian có thể rất dài. Dù nhận ra mình yêu Ophélie, nhưng anh vẫn biết cô vừa trải qua một bi kịch, đặc biệt là chuyện cô phát hiện ra bức thư của Andrea trong túi áo của Ted. Nhưng dường như khi có chuyện xảy ra, Ophélie càng có cơ hội gần anh nhiều hơn.

Họ nói cho Pip nghe về Tahoe khi cô bé quay lại. Cô bé vô cùng thích thú. Trước khi ra về Ophélie đã đồng ý lời đề nghị của anh. Matt cố gắng muốn Ophélie hứa với anh một điều.

"Anh chỉ muốn một điều từ em trong dịp Giáng sinh này". Thái độ của anh khá nghiêm túc. Trước khi ra về Matt và Ophélie đã cùng ngồi với nhau trước lò sưởi trong phòng khách.

"Điều gì?", Ophélie mỉm cười. Pip đã chuẩn bị sẵn quà cho anh, còn cô vẫn chưa biết phải tặng gì.

"Anh muốn em không tham gia vào nhóm tìm kiếm nữa". Anh nói một cách nghiêm túc. Ophélie nhìn Matt. Anh đã có ý nghĩa rất lớn với cô, nhưng cô vẫn chưa biết mình phải làm gì. Cô cảm thấy mình mạnh mẽ hơn khi có anh, nhưng dường như nó luôn mâu thuẫn với nỗi sợ hãi của cô. Anh không yêu cầu cô trả lời hay hứa bất kỳ điều gì với anh cả. Anh chưa bao giờ gây áp lực cho cô.

"Anh biết em không thể làm thế mà! Matt à, công việc đó vô cùng quan trọng với em và em cũng quan trọng với các thành viên trong nhóm. Em biết đây là công việc khá thích hợp với mình. Nếu em không làm nữa, các thành viên còn lại sẽ gặp khó khăn như thế nào".

Matt có vẻ không vui, anh nói: "Em biết tại sao không? Bởi mọi người đều có thể tự xoay xở mọi việc. Nếu họ không chắc có tự bảo vệ được mình hay không thì làm sao có thể bảo vệ em được?". Anh cho rằng việc Ophélie đang làm chẳng khác nào tự mình tìm đến chỗ chết. Cô không có kinh nghiệm, không được huấn luyện hay đào tạo bất kỳ kỹ năng gì và nếu có chuyện gì xảy ra thì thật là tệ. Chính vì thế nên dù cô có đưa ra lý do gì đi nữa, cũng chẳng thể thuyết phục được anh. Anh chỉ muốn cô rời bỏ công việc nguy hiểm ấy. Anh không có ý bảo cô thôi việc ở trung tâm mà chỉ muốn cô không tham gia vào nhóm tìm kiếm nữa thôi. Matt nói: "Ophélie, anh nói nghiêm túc đấy. Anh muốn em từ bỏ công việc đó vì mình và vì Pip nữa. Những người đó quả là điên khùng nên mới có thể làm thế. Em có thể giúp những người vô gia cư, nhưng bằng cách khác chứ không phải cách đó".

"Không có gì có thể tác động đến các chàng trai trong nhóm của em cả. Họ đi bất kỳ nơi nào họ muốn và cho người vô gia cư những gì họ cần. Họ cần sự giúp đỡ của em. Vì thế, em phải cùng tham gia với họ". Ophélie cố thuyết phục Matt hệt như kiểu anh thuyết phục cô. Đây cứ như là một cuộc chiến không có lối thoát giữa họ. Còn Ophélie, không hề bị lung lay.

Tuy nhiên, Matt vẫn cố thuyết phục cô bằng nhiều cách. Ophélie nói: "Anh đã không nhận ra rằng, nếu nhóm của em không làm thế thì những người vô gia cư sẽ trở thành tội phạm. Họ là những người bị tổn thương và vô cùng đau khổ. Vài người trong số họ là trẻ con và người già. Em không thể nào bỏ họ và cũng không biết ai sẽ thay em làm việc này. Nếu em không làm, ai làm đây? Nhiều người trong số họ rất đáng thương và em phải có trách nhiệm với họ. Anh còn muốn gì khác trong ngày Giáng sinh không?". Ophélie đã khéo léo đổi đề tài. Anh không biết phải nói gì mà chỉ biết lắc đầu.

"Đó là những gì anh muốn. Nếu em không đồng ý, ông già Noel sẽ cho than vào tất của em đấy". Đôi khi anh tự hỏi không biết cô có đúng hay không, hay mình đã phản ứng quá mức. Ophélie là một người có sức thuyết phục, nhưng dường như những gì cô nói không thể thuyết phục được anh. Cô đã bật cười khi nghe Matt nói. Cô không nhận ra Matt đã chuẩn bị sẵn quà cho mình. Anh mong cô sẽ thích nó. Còn với Pip, anh đã mua một chiếc xe đạp mới cho cô bé để nó có thể

chạy vòng quanh công viên. Anh rất vui vì món quà đó hệt như món quà người cha tặng cho con gái. Có lẽ mẹ cô bé cũng không nghĩ anh sẽ tặng nó cho cô bé. Ophélie đã mua khá nhiều quần áo và đồ chơi cho Pip. Cô bé đang ở độ tuổi vừa trưởng thành, vẫn còn mê đồ chơi. Anh đã giấu chiếc xe ở nhà xe của mình và Ophélie bảo cô bé sẽ rất hồi hộp.

Nhưng "món quà" mà Matt nhận được trước Giáng sinh vài tuần là thứ mà anh không hề muốn. Đó là một cú điện thoại của Sally.

Sally nói sẽ đến đây vào ngày hôm sau cùng Vanessa và hai đứa con nhỏ nhất của cô. Bốn đứa con riêng của Hamish đã đi nghỉ cùng mẹ chúng, vì thế Sally quyết định đến San Francisco để gặp Matt. Tất cả những gì anh muốn là gặp con gái của mình, chứ không phải là người vợ cũ. Họ đang lên kế hoạch ở lại Ritz.

Sau đó anh gọi điện thoại phàn nàn việc này với Ophélie. Nhưng chỉ nói được vài phút anh đã phải gác máy. Ophélie đang chuẩn bị ra ngoài cùng nhóm tìm kiếm.

Anh nói với vẻ bối rối: "Anh phải làm gì đây? Tất cả những gì anh muốn là chỉ gặp con gái của anh, Nessie. Tin tốt lành là cô bé sẽ đến Tahoe với anh. Nessie chứ không phải Sally". Anh đính chính nhưng Ophélie có vẻ lo lắng. Cô không muốn anh gặp Sally. Giờ đây cô đã quá khăng khít với Matt. Tuy nhiên mối quan hệ của họ có thể bị Sally tác động. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Matt lại yêu cô ấy lần nữa? Nếu trước đây anh từng yêu Sally, bây giờ sự việc cũng có thể xảy ra lần nữa, bất chấp trước đây cô ấy đã làm gì. Ophélie cũng muốn cảm thấy thoải mái, nhưng sự hiện diện của Sally khiến cô lo lắng.

Giác quan thứ sáu của Ophélie mách bảo cho cô biết rằng, Matt sẽ gặp lại Sally và tình cảm cũ của họ sẽ được khơi dậy. Đàn ông luôn khờ khạo về việc này. Rõ ràng là Sally có ý định gặp lại Matt. Ophélie cảnh báo anh về việc này.

Matt nói: "Sally à? Em đừng đùa chứ. Với anh, cô ấy như đã chết rồi. Hiện giờ Sally đang chán nản và không biết phải làm gì. Cô ấy đang quyết định phải làm gì với công ty của Hamish. Ophélie à, em không cần lo gì cả. Anh biết rõ cô ấy quá mà. Cho đến giờ vẫn thế".

"Mọi việc có thể xảy ra...".

"Với anh thì không. Anh đã quen với cảnh sống này hơn mười năm nay rồi. Sally đã bỏ anh, em nhớ chứ? Cô ấy đã bỏ anh để đến với một gã nhiều tiền lắm của".

Ophélie nói: "Giờ Sally đã có tiền, còn chồng đã mất. Cô ấy cô độc và sợ hãi. Tin em đi. Giờ đây Sally đã thay đổi". Nhưng Matt phản đối.

Sally đã đến Ritz. Cô gọi cho Matt sau đó nửa giờ. Giọng cô thật ngọt, hỏi xem anh có đến dùng trà được không. Sally nói mình mệt khi bay, nhưng rất muốn gặp anh. Matt bối rối, không biết phải nói gì.

Bất chợt lời cảnh báo của Ophélie vang lên trong tâm trí anh. Sally cố tỏ ra thân thiện, nhưng điều đó không làm anh thay đổi quyết định. Chính cô ấy đã dùng thủ đoạn để cướp bọn trẻ từ tay anh. Sally đã lừa dối anh và lừa dối cả bọn trẻ. Giờ đây Matt vô cùng ghét Sally. Cô đã khiến anh đau khổ và cô đơn trong suốt mười năm qua.

Anh hỏi với vẻ không muốn gặp cô: "Nessie đâu?". Tất cả những gì anh muốn là gặp con gái, càng sớm càng tốt.

Sally nói: "Con bé đang ở đây. Nó cũng rất mệt". "Bảo con bé đừng ngủ liền. Tôi sẽ đến gặp nó ở phòng ngoài trong một giờ nữa. Nói với con bé tôi sẽ ở đó".

Sally hứa sẽ chuyển lời nói của anh đến cho Vanessa. Cô bé cũng vô cùng hồi hộp và muốn gặp cha nó.

Anh bắt đầu tắm rửa và thay đồ. Sau đó anh đến trước cửa nhà họ. Anh có vẻ lo lắng. Chuyện gì xảy ra nếu anh không nhận ra cô bé? Chuyện gì xảy ra nếu nó thay đổi quá nhiều... Chuyện gì sẽ xảy ra nếu... Bỗng dưng cô bé xuất hiện. Gương mặt Vanessa không thay đổi, nhưng cô bé đã trở thành một thiếu nữ với mái tóc vàng và dài. Hai cha con ôm nhau khóc. Đã lâu lắm rồi họ

mới gặp nhau. Chính xác là mười năm rồi. Anh không muốn mất con lần nữa. Vì thế anh đã vội vàng đến đây ngay khi biết tin cô bé đến nơi. Rồi cả hai nhìn nhau cười.

"Cha... trông cha không có gì thay đổi cả...". Nước mắt cô bé không ngừng rơi. Còn Matt luôn nhìn cô bé. Anh chưa từng thấy ai xinh đẹp như con gái mình. Sáu năm không có tin tức gì của các con khiến anh vô cùng đau khổ. Giờ đây khi gặp lại chúng anh vô cùng xúc động.

"Còn con thì thay đổi nhiều đấy!". Cô bé trông hệt như mẹ nó khi còn trẻ. Vanessa mặc chiếc váy màu xám, mang giày cao gót và trang điểm sơ. Cô bé trông thật quyết rũ. Cô bé đeo khuyên tai kim cương. Đó là món quà của Hamish cho nó. Anh biết điều đó. Hamish luôn đối xử tốt với con của Matt.

Matt hỏi: "Con muốn gì? Uống trà hay đi đâu đó?". Tất cả những gì anh muốn là được trò chuyện với con gái.

Vanessa bối rối trong giây lát. Từ xa anh có thể thấy Sally và hai đứa con sau của cô với Hamish đang đứng đó. Giờ đây trông Sally như một cô giữ trẻ với hai cậu con trai nhỏ của mình. Thời gian qua, cuộc đời đã ban cho cô khá nhiều điều tốt lành. Cô vẫn xinh đẹp dù hơi mập hơn trước đây. Hai đứa trẻ cũng khá xinh xắn. Một đứa khoảng sáu tuổi còn đứa kia tám tuổi. Thay vì để Vanessa với anh, Sally lại đứng đó nhìn họ. Cô làm họ khó chịu. Matt không thích điều này. Matt có vẻ không vui khi Sally đến gần. Vanessa nhìn mẹ chằm chằm. Sally mặc chiếc váy đen đắt tiền, mang đôi giày cao gót, mặc áo khoác lông chồn và đeo khuyên tai kim cương. Viên kim cương trên khuyên tai của Sally còn to hơn cả của Vanessa. Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là món quà mà chồng quá cố của cô tặng.

"Em xin lỗi, Matt. Em mong anh không ngại... Em không thể kiềm chế được... Em muốn anh gặp hai đứa trẻ". Nhưng anh chỉ muốn gặp con mình mà thôi. Anh không muốn gặp Sally và con của cô với Hamish. Những gì mà cô làm với anh đã quá đủ. Anh muốn gặp con gái và muốn Sally biến mất khỏi cuộc đời của mình.

Nhưng rồi Matt chào hai đứa bé với nụ cười nồng ấm và vuốt tóc chúng. Hai đứa trẻ lễ phép cúi đầu chào anh.

Bọn trẻ vô tội. Mọi lỗi lầm đều do mẹ nó gây ra và anh muốn mọi chuyện phải rõ ràng.

Anh nói: "Tôi nghĩ Vanessa và tôi cần khoảng thời gian riêng để nói chuyện. Chúng tôi muốn ở một mình. Chúng tôi có nhiều chuyện muốn nói với nhau".

Sally bối rối nói: "Ồ. Dĩ nhiên rồi... Em hiểu mà". Cô chẳng bao giờ biết quan tâm đến người khác, kể cả Matt. Cô cũng không điếm xỉa gì đến cơn thịnh nộ của Vanessa với cô. Cô bé vẫn chưa tha thứ cho mẹ nó vì đã lừa dối anh em nó trong sáu năm qua. Cô bé thề sẽ không bao giờ tha thứ cho Sally.

Sally nói tiếp: "Em hứa với hai cậu bé sẽ đưa chúng đến Macy's xem ông già Noel và có thể dừng lại ở Schawarz. Em nghĩ chúng ta sẽ cùng ăn tối vào tối mai nếu anh rảnh". Cô mỉm cười. Chính nụ cười ấy đã hớp hồn anh ngay lần đầu tiên anh gặp Sally. Nhưng giờ đây anh biết đằng sau nụ cười ấy là một sự lừa dối. Chính anh là người từng bị cô lừa cho một cú khá đau. Phải nói là cô đã đóng kịch rất giỏi. Người khác nhìn vào cứ ngỡ cô là một người quyến rũ, ôn hòa và thân thiện. Nhưng thực tế không phải thế. Chính vì vậy nên những gì cô muốn anh đều không bao giờ đáp ứng.

Matt nói: "Tôi sẽ nói cho cô biết sau". Sau đó anh cùng Vanessa đến ngồi xuống bàn để dùng trà. Một lát sau, anh thấy Sally và hai đứa trẻ đang đứng ngoài cửa đợi một chiếc xe sang trọng đến đưa đi. Giờ đây cô đã là một phụ nữ giàu có, thậm chí còn giàu hơn trước kia nữa. Tuy nhiên với Matt điều này không làm cho cô trở nên duyên dáng hay quyến rũ hơn. Không có gì có thể làm anh thay đổi cái nhìn về cô. Sally đã có tất cả mọi thứ mình muốn: tài năng, trí tuệ, phong cách, vẻ đẹp - ngoại trừ một thứ. Đó là trái tim.

Vanessa nói một cách bình tĩnh khi hai cha con ngồi xuống ghế: "Con xin lỗi về mọi thứ". Cô bé đã hiểu tất cả và vô cùng ngưỡng mộ cha mình. Ông đã tự mình giải quyết hết tất cả vấn đề một

mình trong suốt nhiều năm qua.

Vanessa đã nói về anh trai Robert cho Matt nghe và cả những chuyện đã xảy ra trong suốt sáu năm qua. Cô bé dường như không tha thứ cho mẹ nó. Nó còn giận mẹ nó hơn cả Robert. Robert có thể tha thứ cho mẹ nó và cho rằng có lẽ mẹ nó đã quá nóng vội và không biết cách cư xử với mọi người. Còn Vanessa thì không. Cô bé nói: "Con ghét bà ấy". Anh cũng tán thành ý kiến của Vanessa, nhưng không muốn thêm dầu vào lửa. Và anh cũng không muốn cô bé ghét mẹ ruột của nó. Anh cố nói mọi điều để cô bé nguôi giận. Nhưng Sally là một người không thể tha thứ. Cô là một người ích kỷ. Vì để đạt được mục đích của mình, cô đã dùng thủ đoạn để chia rẽ Matt với bọn trẻ. Giờ đây, khi biết rõ đầu đuôi câu chuyện, bọn trẻ lại muốn trở về với anh. Vanessa nói tiếp: "Cha! Cha đừng ăn tối với bà ấy. Con muốn gặp cha và cùng ăn tối với cha vào ngày mai". Cô bé đã hiểu mọi chuyện và dường như khôn ngoan hơn trước đây.

Matt nói thẳng thắn: "Cha sẽ gặp con vào ngày mai. Cha chỉ không muốn cãi nhau với mẹ con mà thôi. Nhưng điều này không có nghĩa cha sẽ quay lại với bà ấy". Điều này đã quá rõ. Anh không hề còn chút tình cảm nào với kẻ đã dùng thủ đoạn cướp bọn trẻ từ tay anh.

"Cha đúng đấy!". Hai cha con đã nói chuyện trong suốt ba giờ. Anh đã giải thích cho cô bé nghe tất cả những việc đã xảy ra trong suốt sáu năm qua. Sau đó Matt hỏi Vanessa về bạn bè, trường học, cuộc sống và ước mơ của cô bé. Anh vô cùng hạnh phúc khi được ở gần và trò chuyện với con mình. Vanessa và Robert sẽ cùng đến Tahoe mừng Giáng sinh cùng anh mà không có mẹ chúng. Sally sẽ cùng hai đứa trẻ đến New York để gặp vài người bạn.

Dường như Sally không có nơi nào khác để đi. Nếu không ghét cay ghét đắng cô Matt sẽ không làm thế. Có lẽ anh thấy mình hơi có lỗi vì đã cư xử với cô như thế.

Ngày hôm sau Sally lại gọi điện thoại đến để hỏi về bữa tối. Cô cố thuyết phục Matt cùng ăn tối với họ. Nhưng anh khăng khăng từ chối và chỉ muốn nói chuyện với Vanessa.

"Cô bé thật tuyệt! Cô đã chăm sóc nó thật chu đáo". "Cô bé là một cô gái ngoan". Sally đồng ý. Cô nói họ chỉ ở đây thêm bốn ngày nữa. Matt cảm thấy buồn vì nếu Sally đi, Vanessa cũng đi. Thật ra anh chỉ muốn gặp con gái chứ không muốn gặp vợ cũ. Sally hỏi: "Còn anh sao rồi, Matt? Cuộc sống của anh ra sao?". Đây dường như là chuyện anh không hề muốn kể cho cô nghe.

"Vẫn ổn... Tôi lấy làm tiếc về chuyện của Hamish. Nhưng đây cũng là cơ hội lớn cho cô. Cô sẽ ở lại Auckland chứ?". Anh muốn nói về việc kinh doanh, nhà cửa và con cái của Hamish, nhưng dường như cô ấy không thích đề tài này.

"Em không biết nữa. Nhưng em đã quyết định bán công ty. Em mệt rồi, Matt. Giờ đã đến lúc em phải nghỉ ngơi và hưởng thụ". Đây là một ý nghĩ hay. Nhưng anh biết Sally sẽ không dừng ở đó.

"Nghe có vẻ hợp lý". Anh trả lời nhưng không có bất kỳ cảm xúc nào. Anh đã kiên quyết không muốn dính líu, hay có bất kỳ mối quan hệ nào với Sally.

"Em thấy anh vẫn vẽ. Anh quả là một tài năng". Trong phút chốc, cô hơi bối rối và buồn. Đó chính là thủ đoạn cô từng sử dụng để đạt được những gì mình muốn và suýt chút nữa Matt đã quên điều này.

Sally do dự nói: "Matt... Anh thực sự không muốn ăn tối với em vào tối nay ư? Em không cần bất cứ điều gì cả. Em chỉ muốn chúng ta làm hòa với nhau mà thôi". Cô thực sự muốn điều đó, anh đã biết rõ điều này từ nhiều năm trước. Từ chối cô ngay bây giờ chỉ làm cho vấn đề thêm tệ hơn mà thôi.

Matt nói với vẻ mệt mỏi: "Ừ...", anh đã quá mệt mỏi, còn Sally luôn có nhiều vấn đề khác để nói. Anh nói tiếp: "Nhưng tôi không nghĩ ăn tối là một ý kiến hay. Cô đừng gợi lại những chuyện không hay trong quá khứ nữa. Thật sự chúng ta không có gì để nói với nhau nữa".

"Em phải xin lỗi anh như thế nào đây. Em đã quá ích kỷ phải không?", Sally dịu dàng nói. Chính sự dịu dàng giả tạo này gần như đã giết chết anh. Matt muốn hét lớn lên bảo cô ta đừng nói nữa. Anh không thể quên những gì Sally đã làm. Những việc tồi tệ ấy như đã giết chết anh trong nhiều năm qua.

“Cô không còn gì để nói sao Sally?”. Anh nói với vẻ hệt như một người chồng mà trước đây cô từng rời bỏ. Anh đã từng yêu cô, nhưng chính cô là người đã hủy hoại tất cả. Nhưng dù chuyện gì xảy ra đi nữa, họ vẫn là hai người từng yêu nhau, sống chung với nhau và có con với nhau. Cả hai đều nhớ đến kỷ niệm vui và buồn khi còn ở bên nhau. “Mọi chuyện đã hết rồi!”.

“Em chỉ muốn gặp anh mà thôi. Chúng ta có thể làm bạn với nhau mà”.

“Tại sao? Mỗi người chúng ta đều có bạn và chúng ta không cần nhau nữa”.

“Chúng ta có hai đứa con. Nếu chúng ta quay lại với nhau, việc này quả là có ý nghĩa với chúng”.

Thật ngạc nhiên! Sáu năm trước sao cô không nghĩ đến điều này mà đến tận bây giờ mới nghĩ đến. Dù sao đi nữa, việc này chỉ tốt cho cô ấy chứ không tốt cho anh chút nào. Chính sự ích kỷ của Sally đã kiểm soát cô ấy chứ không phải ai khác cả.

Anh bối rối nói: “Tôi không biết... Tôi không nghĩ đó là ý hay”.

“Sự tha thứ, lòng khoan dung và lòng trắc ẩn... Chúng ta đã kết hôn 15 năm rồi. Giờ đây chúng ta không thể trở thành bạn sao?”.

“Cô không nghĩ đã cư xử tệ với tôi như thế nào sao? Cô đã bỏ tôi đi theo thằng bạn thân nhất của tôi. Sau đó mang các con tôi đi đến một nơi cách xa cả ngàn dặm, rồi không cho phép chúng liên lạc với tôi trong suốt sáu năm trời qua. Thế mà cũng gọi là bạn sao?”.

“Em biết... em biết... em đã gây ra nhiều sai lầm”. Sally dường như bật khóc, nhưng sau đó cô lấy lại bình tĩnh và nói: “Thật ra em và Hamish chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc. Có quá nhiều vấn đề đã xảy ra”.

“Tôi lấy làm tiếc khi nghe điều đó”. Anh cảm thấy cơ thể mình lạnh cóng. Anh nói tiếp: “Tôi có cảm giác cô đã rất hạnh phúc. Anh ta đối xử với cô và con cô rất tốt”. Thực ra Hamish là một người đàn ông tốt bụng. Nếu Hamish không bỏ đi cùng Sally có lẽ Matt vẫn quý anh.

“Cư xử tốt à? Đúng thế. Nhưng anh ấy không thực sự như thế, không đối xử với em tốt bằng anh. Anh ấy chỉ tốt bụng trong khoảng thời gian nào đó mà thôi. Là kẻ nghiện rượu, chính điều đó đã giết chết anh ấy. Hơn nữa, từ lâu rồi em và Hamish đã không quan hệ chăn gối với nhau”.

“Thôi đi Sally... Làm ơn đi. Tôi không muốn biết chuyện đó”. Matt có vẻ kinh tởm và không hề muốn quay lại với cô.

“Em xin lỗi, em quên là anh hơi ngại khi nghe chuyện đó”. Cô biết quá rõ chuyện này vì cô đã vuột mất anh. Hamish đã kể cho cô nghe nhiều chuyện hài hước. Nhưng sau khi rời khỏi Matt, Sally mới biết Hamish là một người kinh tởm như thế nào.

“Sao chúng ta không dừng cuộc trò chuyện ở đây nhỉ. Chúng ta không có gì để nói và không thể nào quay ngược lại cuốn phim cuộc đời mình. Tất cả đã hết rồi. Câu chuyện cũng kết thúc”.

“Nó chưa kết thúc và không bao giờ kết thúc. Anh biết mà”. Cô làm cho Matt căng thẳng đến mức tưởng chừng như anh đã nhảy dựng lên vì phát điên. Sally biết dù chuyện gì xảy ra đi nữa, Matt vẫn yêu cô. Cô biết rõ điều đó. Cho đến giờ cô vẫn cảm nhận được điều đó.

“Tôi không quan tâm. Mọi chuyện đã chấm dứt”. Matt nói dứt khoát. Giọng anh chứa đầy sự tức giận và căm phẫn. Sally sẽ không bao giờ có được anh lần nữa. Chính cô là kẻ đã gây ra chuyện này, là người đã cắt đứt mối quan hệ của mình với Matt, như cắt đứt tay chân anh. Tuy nhiên, những sợi dây thần kinh quanh phần còn lại vẫn còn sống và mạch vẫn đập.

“Sao anh không cùng ăn tối với em, hay cùng uống với em một ly rượu hoặc đến để gặp em. Có gì khác đâu nào? Sao anh không thể làm thế?”.

Bởi Matt không muốn mình bị tổn thương thêm nữa. “Ngày hôm qua, tôi đã gặp cô rồi đấy”.

“Không! Người mà anh thấy là quả phụ của Hamish, hai đứa con của anh ấy và con gái anh”.

“Thế đó không phải là cô sao?”. Anh nói như thể không muốn nghe bất kỳ câu trả lời nào của cô.

“Không phải thế! Với anh thì không phải, Matt à”. Sự im lặng giữa họ làm anh không còn nghe gì nữa. Anh chỉ muốn hét lên mà thôi. Chính Sally đã làm anh phát điên. Cô luôn làm thế, cả khi đã bỏ Matt. Sally biết tìm đúng chỗ để làm người khác đau khổ và cô thích “đùa vui” như thế với họ.

“Được rồi, được rồi! Nửa tiếng thôi nhé. Không hơn đâu. Tôi sẽ gặp cô. Chúng ta sẽ bỏ qua chuyện cũ và sau đó cô đừng bao giờ đến quấy rầy tôi nữa!”. Sally luôn đạt được những gì mình muốn. Sally là thế đó.

Cô dịu dàng nói: “Cám ơn, Matt! Sáu giờ ngày mai được không? Hãy đến dãy buồng phòng một. Nơi đó khá yên tĩnh và chúng ta có thể nói chuyện”.

“Tôi sẽ đến!”. Anh nói một cách lạnh lùng pha lẫn một chút giận dữ. Tất cả những gì Sally có thể làm là cầu nguyện trong suốt 24 giờ để Matt đừng thay đổi ý kiến. Cô biết là nếu gặp Matt dù chỉ 30 phút thôi mọi việc có thể thay đổi. Nhưng điều tồi tệ với Sally là, khi gác máy điện thoại, Matt cũng biết điều này.

Chương 24

Ngày hôm sau, lúc 5 giờ chiều, Matt lái xe vào thành phố, đến sớm hơn 15 phút. Anh đi quanh hành lang và đứng chờ bên ngoài cho đến đúng 6 giờ. Sau đó anh nhấn chuông. Matt không muốn đến đó, nhưng anh nghĩ mình chỉ gặp cô ấy một lần để nói rõ mọi chuyện. Nếu không làm thế, anh sẽ bị ám ảnh mãi mãi.

Sally mở cửa, có vẻ đứng đắn và lịch sự trong bộ vét đen, váy đen, tất đen và giày cao gót. Mái tóc vàng dài của cô thật đẹp, trông hệt như mái tóc của con gái Vanessa. Cô vẫn là một phụ nữ xinh đẹp.

Sally nói: "Chào Matt!". Sau đó cô mời anh vào nhà ngồi và rót cho anh một ly rượu martin. Cô vẫn nhớ anh thích uống loại rượu đó dù đã lâu rồi anh không uống.

Cô cũng rót một ly cho mình rồi ngồi đối diện với anh. Những phút đầu thật kinh khủng, nhưng rượu làm họ cảm thấy thoải mái hơn. Matt cảm thấy khác lạ nhưng anh không nhận ra sự khác biệt đó là gì. Trong tận đáy lòng mình, anh vẫn có chút gì đó cảm nhận về cô. Cô hơi thay đổi, nhưng điều đó không làm anh bận tâm.

Sally hỏi: "Sao anh không tái hôn?".

"Cô đùa tôi à?". Anh mỉm cười. Trước đây họ đã có một khoảng thời gian tuyệt vời bên nhau. Những chiếc váy ngắn của cô làm anh ấn tượng. Anh nói tiếp: "Tôi đã sống như thế trong suốt mười năm qua rồi. Tôi là một người sống ẩn dật... một họa sĩ...". Anh chỉ muốn nói cho cô biết rõ chứ không muốn làm cô cảm thấy bản thân mình có lỗi. Cuộc sống hiện tại làm anh cảm thấy vô cùng thoải mái. Thực ra anh đã có ý định xây dựng cuộc sống riêng của mình.

Cô hỏi với vẻ quan tâm: "Sao anh lại làm thế?".

"Bởi nó phù hợp với tôi. Tôi làm những gì tôi muốn. Tôi có thể chứng tỏ mọi điều nếu muốn. Tôi sống ở bãi biển và vẽ... Tôi nói chuyện với những đứa trẻ đi lạc và những chú chó". Anh mỉm cười và nghĩ đến Pip. Bỗng dưng hình ảnh Ophélie xuất hiện. Cô còn đẹp hơn cả người đàn bà đang ngồi nói chuyện với anh.

Sally nói một cách dịu dàng: "Anh cần một cuộc sống cho mình Matt à. Anh có bao giờ nghĩ mình sẽ quay về New York không?". Cô từng nghĩ đến chuyện ấy. Cô không thích Auckland hay New Zealand nữa. Giờ đây cô tự do và có thể đi bất kỳ nơi nào mình muốn.

Anh nói một cách thẳng thắn: "Không bao giờ, dù chỉ một giây". Anh đang nghĩ đến Ophélie. Lúc nào, anh cũng nhớ đến cô. Chính Ophélie là người giúp anh tìm lại được cuộc sống của mình.

"Còn Paris hay London thì sao?".

"Có lẽ. Nhưng tôi sẽ đến đó khi nào chán bãi biển này. Tôi chưa muốn đến đó. Khi nào đi, tôi sẽ đến châu Âu. Nhưng giờ Robert đang ở đây. Thằng bé còn phải học trong bốn năm nữa".

Vanessa nói với anh cô bé muốn học ở UCLA (trường đại học California ở Los Angeles) hoặc Berkeley trong hai năm. Lúc này anh không thể chuyển đến nơi khác được. Anh muốn ở gần con mình. Anh đã xa cách chúng trong thời gian dài vì bị người vợ cũ lừa dối. Giờ đây anh muốn gạt bỏ tất cả và muốn ở cùng bọn trẻ.

"Em ngạc nhiên vì anh không chán mọi thứ ở đó, Matt. Cuộc đời của một kẻ sống ẩn dật. Trước đây anh là người hài hước mà". Đó chính là Matt ngày xưa, giám đốc nghệ thuật của một công ty quảng cáo lớn nhất ở New York, có nhiều quyền lực và luôn tiếp những khách hàng quan trọng. Anh và Sally có đủ tư cách để mua máy bay riêng, nhà riêng và du thuyền để giải trí. Nhưng giờ đây anh không còn ham muốn những thứ ấy nữa.

"Tôi nghĩ mình đã chín chắn và trưởng thành hơn nhờ những gì cô tạo ra đấy".

"Anh không giống như xưa nữa". Cô cố nói để làm anh nhớ đến những ngày xưa khi hai người

còn làm việc chung với nhau. Cô không thể sống ở bãi biển với anh. Điều này sẽ làm cô phát ốm vì chán.

"Tôi cũng cảm thấy thế. Cảm ơn cô và cô cũng thế". Thực ra cô trông tuyệt hơn trước đây. Bộ đồ Sally mặc khá phù hợp và nó làm cô trông đẹp hơn nữa. Trước đây cô rất gầy, nhưng anh thích thế. Anh hỏi với vẻ quan tâm: "Thế bây giờ cô dự định sẽ làm gì?".

"Em không biết nữa. Em cũng đang nghĩ đây". Cô không có vẻ gì như một quả phụ mà có vẻ giống như một kẻ tội phạm ngoài vòng pháp luật. Cô không như Ophélie. Ophélie luôn đau buồn vì cái chết của chồng và con trai mình. Sự tương phản giữa hai người phụ nữ này là quá lớn.

Sally vừa nói vừa nhìn anh e thẹn: "Em từng nghĩ đến New York. Em biết đó là một ý tưởng điên rồ nhưng em không biết liệu...". Cô nhìn anh bỏ lửng câu nói. Cô không cần phải nói rõ ra. Matt đã biết điều đó. Anh hiểu cô quá rõ.

"Nếu tôi đi cùng cô và cố tìm hiểu xem mọi việc sẽ ra sao... Nếu chúng ta quay lại với nhau và yêu nhau lần nữa... Chúa ơi! Đó có phải là ý tưởng hay không?...". Anh nhìn cô với vẻ suy tư. Cô gật đầu. Anh đã hiểu ý cô. Anh luôn hiểu cô muốn gì. Anh nói tiếp: "Nhưng vấn đề là... Tôi không còn đau khổ nữa. Cô đã kết hôn với Hamish và chúng ta không còn hi vọng gì nữa... Giờ đây anh ấy đã chết... và thật buồn cười. Sally à... Giờ tôi nhận ra mình không thể quay lại như xưa. Cô xinh đẹp lắm. Cô luôn xinh đẹp. Với vài ly rượu martin, tôi sẽ lên giường với cô. Rồi sau đó thì sao? Cô vẫn là cô còn tôi vẫn là tôi... Giờ đây tình cảm của chúng ta như tấm gương vỡ. Dù có thể dán lại nhưng tấm gương đó không còn sử dụng được nữa... Tôi đã chán cô rồi. Sự thật là, nếu trước đây càng yêu cô nhiều bao nhiêu, bây giờ tôi càng muốn tránh xa cô bấy nhiêu. Cái giá phải trả quá đắt. Tôi chỉ muốn ở cùng người phụ nữ thật sự yêu tôi và tôi không chắc người đó là cô. Tình yêu không có mục đích, nó không phải là một món hàng để mua hay để bán. Nhưng đối với cô nó là sự trao đổi, là món quà cô cho và nhận lại được". Anh cảm thấy vô cùng thoải mái khi nói ra những điều này. Anh đã có cơ hội để nói ra những điều mà suốt mười năm nay anh kìm nén.

Đó là một cảm giác tự do không thể tả. Cùng với sự mất mát thất vọng, giờ đây điều anh nhận được là niềm vui chiến thắng và sự tự do.

"Anh luôn là một người lãng mạn". Giọng Sally có vẻ khó chịu. Mọi thứ diễn ra không như điều cô muốn.

Anh mỉm cười: "Còn cô không lãng mạn chút nào. Tôi nghĩ thế đấy. Cô muốn có sự lãng mạn ấy à? Cô vừa mới chôn cất một người rồi sau đó lại khai quật người khác lên. Tôi không dám nghĩ cô đã làm gì với các con của tôi. Vấn đề là cô gần như đã giết chết tôi và tâm hồn tôi dường như đã bị trôi dạt phương nào... Nhưng giờ đây tôi cảm thấy tự do. Và tôi muốn như thế".

Cô bật cười: "Anh cũng có một chút gì đó điên rồ nữa". Nhưng đúng là suốt mười năm qua, tâm trí anh lúc nào cũng như người điên. Anh biết rõ điều đó.

"Thế công việc của anh như thế nào rồi?". Cô bắt đầu chuyển sang đề tài khác.

"Đó là một công việc khó nói và hơi xuẩn ngốc. Cô không nghĩ thế ư? Thế sau đó thì sao nào? Nếu tôi nói tôi không muốn gì hơn ngoài việc lên giường với cô, vấn đề sẽ bắt đầu đấy. Tôi luôn thận trọng với việc này còn cô thì không. Với tôi, lên giường với cô là một ý nghĩ điên rồ và nguy hiểm. Tôi chỉ muốn mình được bình yên và không gặp phải vấn đề gì. Tôi không nghĩ mình có thể làm thế. Thực sự là chúng ta không thể quay lại như xưa".

"Giờ sao nào?", Sally bắt đầu giận dữ khi rót thêm một ly rượu nữa cho mình. Cô đã uống đến ly thứ ba rồi, trong khi Matt vẫn chưa uống xong ly rượu đầu tiên.

"Giờ chúng ta sẽ làm như những gì chúng ta nói. Chúng ta sẽ tuyên bố mọi chuyện với bạn bè mình. Mong ước mọi người gặp may. Sau đó nói lời tạm biệt nhau rồi tiếp tục công việc của mình. Cô hãy đến New York nghỉ ngơi, tìm một người chồng mới, đến Paris hay London hoặc Palm Beach, nuôi dạy bọn trẻ. Và tôi sẽ gặp lại cô trong ngày cưới của Robert và Vanessa".

Đó là tất cả những gì anh muốn.

Cô bắt đầu nổi giận: “Còn anh thì sao, Matt? Anh muốn chôn vùi cuộc đời mình ở bãi biển này à?”.

“Có lẽ thế. Nhưng biết đâu tôi vẫn sống tốt như cây cổ thụ, cắm sâu rễ dưới lòng đất, sống vui vẻ cùng với những người ngồi dưới thân cây. Tôi không muốn rung cây hay đốn nó dù chỉ một phút. Đôi khi cuộc sống yên bình là một điều tốt đấy chứ”. Điều này nghe có vẻ xa lạ đối với Sally. Cô yêu thích sự hào hứng sôi nổi. Dù chuyện gì xảy ra đi nữa, cô cũng làm cho cuộc sống của mình sống động.

“Anh chưa già mà sao nghĩ điều kinh khủng đến thế. Anh chỉ mới có 47 tuổi thôi mà. Hamish lớn hơn anh những năm tuổi, nhưng lại là một người rất tuyệt vời”.

“Và giờ anh ấy không còn nữa và ý kiến cô đưa ra không còn hợp lý nữa. Có lẽ suy nghĩ và hành động của chúng ta hoàn toàn trái ngược nhau. Nếu cùng sống chung với nhau, tôi sẽ làm cô phát điên rồi sau đó cô sẽ giết chết tôi. Đây không phải là bức tranh đẹp đâu”.

“Anh đã có người khác phải không?”.

“Có lẽ thế. Nhưng đó không phải là vấn đề. Nếu còn yêu cô, tôi sẽ cùng cô đi đến chân trời góc biển. Cô biết rõ điều đó mà. Tôi là một kẻ si tình ngốc nghếch. Nếu yêu cô, tôi sẽ làm tất cả những gì cô muốn. Nhưng vấn đề là ở chỗ tôi không yêu cô nữa. Trước đây thì có, nhưng giờ là không. Tôi chỉ yêu bọn trẻ, yêu những ký ức tốt đẹp mà chúng ta từng có. Tôi không thể theo cô mãi mãi”.

Nói xong anh đứng lên, cúi người và hôn lên trán Sally. Cô bất động và nhìn anh ra khỏi nhà. Cô không thể ngăn được anh. Cô biết rõ điều đó. Mỗi từ anh nói đều có ý nghĩa. Anh luôn là như thế. Anh đứng ngay cửa rồi nhìn lại cô. Có lẽ đó là cái nhìn cuối cùng và anh sẽ mãi không gặp lại cô nữa.

“Tạm biệt Sally! Chúc cô may mắn!”, Matt cảm thấy vô cùng thoải mái. Đó là cảm giác mà trước đây anh chưa từng có.

Sally nói với vẻ đã say khi cánh cửa đóng sập lại: “Tôi hận anh!”.

Với Matt lời nói ấy như đã kết thúc tất cả mọi chuyện.

Chương 25

Matt cùng ăn tối với Pip và Ophélie ở nhà. Họ trao quà cho nhau trước đêm Giáng sinh. Họ đã cùng nhau trang trí cây thông. Ophélie đã nấu món thịt ngỗng cho Matt, vì đó là truyền thống của người Pháp. Còn Pip không thích món đó, cô bé muốn ăn hamburger. Ophélie muốn có một đêm Giáng sinh thật tuyệt vời cùng Matt. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ thấy tâm trạng của anh tuyệt đến thế.

Cả hai đều bận rộn. Tuần vừa rồi họ đã không có thời gian để nói chuyện với nhau. Matt chưa nói với Ophélie rằng mình đã gặp và nói chuyện với Sally. Anh không biết mình có nên kể cho Ophélie nghe không. Chuyện xảy ra giữa anh và Sally là chuyện riêng của Matt và anh vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để chia sẻ điều này với Ophélie. Dù không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng Ophélie có thể cảm nhận được điều đó. Anh luôn là một người lịch sự, tốt bụng và yêu cô thật lòng.

Pip chuẩn bị tặng và nhận quà vào tối hôm ấy, nhưng cô bé không thể đợi lâu. Cô bé cứ khăng khăng đòi tặng quà cho Matt và muốn anh mở nó ra ngay. Còn Matt muốn nhận quà đúng vào đêm Giáng sinh.

“Không! Chú mở ra ngay hôm nay đi!”.

Cô bé háo hức hối thúc Matt mở quà. Khi Matt mở gói quà, nó đã làm anh bật cười. Đó là đôi dép mang trong nhà Big Bird có kích cỡ lớn và nó rất vừa với chân anh.

“Ôi! Chú rất thích nó!”. Nói xong, anh ôm chầm lấy Pip. Anh mang đôi dép trong suốt bữa tối. “Nó vừa quá! Thật tuyệt! Giờ chúng ta có thể mang loại dép này khi đến Tahoe. Cháu và mẹ cháu sẽ mang đôi của Grover và Elmo”. Pip hứa sẽ mang đôi dép khi đến Tahoe. Khi nhận được chiếc xe đạp mà Matt tặng, cô bé rất mừng. Nó hoan hỉ lấy xe chạy khắp phòng khách và phòng ăn. Sau đó nó chạy xe ra ngoài sân, tưởng chừng như sắp đâm vào gốc cây. Chiếc xe quá đẹp và Pip vô cùng thích thú.

Matt hỏi Ophélie khi cả hai cùng uống rượu trắng: “Còn em thì sao? Em đã sẵn sàng nhận quà chưa?”. Matt hơi sợ vì món quà có thể làm Ophélie nổi giận. Nhưng anh nghĩ mọi việc sẽ không tệ như thế. Biết đâu cô sẽ vui thì sao? Anh nói: “Sẵn sàng chưa?”. Ophélie gật đầu. Cả hai ngồi xuống ghế trong phòng khách. Trong khi đó Pip vẫn chạy chiếc xe đạp mới ở ngoài sân. Matt trao cho Ophélie gói quà. Cô không thể tưởng tượng ra món quà trong đó là gì. Cái gói lớn, dẹp và phẳng.

Cô hỏi với vẻ xúc động: “Là gì thế?”. “Em mở ra xem đi!”.

Ophélie mở giấy gói quà ra và thấy một chiếc hộp. Cô thận trọng mở chiếc hộp. Rồi mắt cô ngấn lệ. Cô đưa tay bụm miệng rồi nhắm mắt lại. Đó là một bức tranh, và người trong tranh là Chad.

Matt đã vẽ bức tranh này, như bức tranh mà anh vẽ Pip để tặng Ophélie nhân ngày sinh nhật của cô. Ophélie mở mắt nhìn Matt rồi tựa đầu vào vai anh và khóc.

“Chúa ơi! Matt... Cảm ơn anh!... Cảm ơn anh!...”. Cô nhìn bức tranh lần nữa. Nó rất giống con trai cô. Chad đang nhìn cô mỉm cười. Ophélie nhận ra mình nhớ thằng bé biết bao. Lúc này đây cô vô cùng đau khổ. Bức tranh quả là hoàn mỹ. “Làm sao anh có thể vẽ được bức tranh này?”. Bức tranh rất giống Chad. Kể cả nụ cười.

Matt lấy từ trong túi mình ra thứ gì đó rồi đưa cho Ophélie. Đó là tấm hình của Chad. Anh đã lấy được nó ở phòng khách khi lần đầu tiên đến thăm cô. Anh nói: “Anh xin lỗi. Anh đã lấy nó”. Cô mỉm cười khi nhìn thấy tấm ảnh.

“Anh biết không, em đã tìm tấm ảnh này. Em không biết nó đã biến đâu mất. Em nghĩ Pip đã lấy tấm ảnh, nhưng em không dám hỏi con bé vì sợ nó giận. Em nghĩ con bé giấu tấm ảnh này trong phòng nó... Em đã mất mấy tuần để tìm nó đấy!”. Cô để khung ảnh lại lên bàn ở phòng

khách. “Matt. Em phải cảm ơn anh như thế nào đây?”.

“Em không cần phải làm gì cả. Anh yêu em và anh muốn em hạnh phúc”. Đang nói đến đó bỗng dưng Pip chạy ngay đến cửa. Con Mousse cũng chạy theo.

Cô bé hét lên: “Cháu rất thích chiếc xe này!”. Sau đó nó chạy vài vòng rồi bóp thắng để xe dừng lại.

Nó đứng nhìn chiếc xe. Rõ ràng cô bé rất thích món quà Matt tặng.

Ophélie đưa cho Pip xem bức chân dung của Chad. Cô bé im lặng.

Rồi Pip nói: “Chà... Giống anh ấy quá...”. Sau đó nó quay qua nhìn mẹ. Hai mẹ con nắm tay nhau nhìn bức tranh hồi lâu. Cả ba người như muốn khóc.

Bỗng Ophélie đứng dậy. Dường như cô ngửi thấy mùi gì đó bốc lên từ nhà bếp. Món ngỗng đã bị cháy khét.

“Ghê quá!”, Pip nói khi mẹ nó lấy con ngỗng ra.

Họ đã có một bữa tối tuyệt vời bên nhau. Đợi Pip đi ngủ, Ophélie mới lấy món quà của mình ra. Cô muốn tặng nó cho Matt. Đó là một thứ vô cùng quan trọng và đặc biệt đối với cô. Cô mong là Matt sẽ thích nó. Khi mở quà ra, gương mặt Matt hệt như gương mặt Ophélie khi nhận được quà của anh. Đó là một chiếc đồng hồ Breguet xưa của cha cô để lại từ thập niên 1950. Đó là một chiếc đồng hồ tuyệt đẹp và Ophélie không biết phải tặng nó cho ai. Cô không còn chồng, con trai hay có anh em nào khác. Cô định để dành chiếc đồng hồ này cho Chad, nhưng thằng bé không còn nữa. Thế là cô quyết định tặng nó cho Matt. Anh vui và xúc động khi nhận được món quà này, hệt như Ophélie khi nhận được bức chân dung của Chad.

Matt nói: “Anh không biết phải nói gì”. Anh nhìn chiếc đồng hồ, hôn Ophélie rồi nói: “Anh yêu em, Ophélie”.

Họ đã chia sẻ với nhau mọi điều. Anh cũng chia sẻ mọi chuyện với Ophélie nhưng không như cách anh từng làm với Sally. Tình cảm của họ chân thật và mạnh mẽ. Họ biết họ là của nhau. Anh đã làm tất cả vì cô và cô biết rõ điều đó. Pip cũng thế. Ophélie là một phụ nữ tốt và tuyệt vời. Anh cảm thấy mình thật may mắn. Khi ở bên cạnh cô, anh cảm thấy thật thoải mái và dễ chịu.

Ophélie cũng cảm nhận tương tự như anh. Không có gì có thể chia cắt được họ ngay lúc này.

Ophélie hôn Matt rồi nói thầm: “Em cũng yêu anh, Matt... Giáng sinh vui vẻ!”. Nụ hôn cô trao anh là tất cả tình cảm cũng như lời yêu thương mà cô muốn nói với anh.

Tối hôm ấy Matt vui vẻ trở về nhà với chiếc đồng hồ của cha Ophélie để lại. Còn Ophélie mỉm cười nhìn bức tranh của Matt vẽ Chad và chiếc xe đạp màu đỏ mà anh đã tặng cho Pip. Cả ba người họ đều có một đêm Giáng sinh tuyệt diệu.

Đêm trước Giáng sinh, thực sự Pip và Ophélie đã gặp khá nhiều khó khăn. Họ cảm thấy cô độc khi chỉ có hai mẹ con. Đầu tiên là sự vắng mặt của Ted và Chad, sau đó là Andrea và con của cô ấy. Cuộc đời như đang trêu đùa họ. Ophélie chỉ muốn ném hết tất cả và hét lên: “Được rồi! Đủ rồi đấy! Hãy ra khỏi đây đi!”. Bên cạnh sự vắng mặt của nhiều người thân, Ophélie cảm thấy kiệt sức khi nhận ra mình bị lừa dối như thế nào. Cuộc sống của cô như tan vỡ khi tìm thấy bức thư mà Andrea gửi cho Ted.

Đó quả là một ngày khó khăn với Ophélie và Pip. Cả hai đều mong ngày hôm ấy mau chóng qua đi. Hai mẹ con cùng nhau ngủ trên giường Ophélie. Điều duy nhất an ủi họ và làm họ vui là ngày mai họ sẽ lên đường đến Tahoe để gặp Matt và gia đình anh. Như đã hứa, Pip mang theo đôi dép Grover và Elmo.

Đến 10 giờ, cô bé dường như đã ngủ say. Ophélie mở mắt hồi lâu rồi ôm con gái.

Ngày lễ này tuyệt vời hơn ngày lễ năm ngoái. Vì năm ngoái hai thành viên trong gia đình họ đã mãi ra đi và không bao giờ trở lại. Họ biết khoảng thời gian ấy thật khó khăn. Nhưng đó là sự

thật. Họ phải chấp nhận sự thật ấy và vượt qua tất cả. Nếu không, họ sẽ mãi sống trong đau khổ. Trước đây họ có một gia đình hạnh phúc, nhưng bây giờ thì không. Họ tự hỏi không biết mình có tìm được hạnh phúc lần nữa không. Cả Pip và Ophélie đều hỏi như vậy.

Cả hai luôn muốn có được tin tức của Matt. Ophélie không nghe tin gì của Andrea và cô cũng không muốn biết. Andrea sẽ mãi biến mất khỏi cuộc đời họ. Có một lần Pip hỏi mẹ về Andrea. Nhưng khi thấy sắc mặt không vui của Ophélie, cô bé không dám hỏi nữa.

Khi nằm trên giường suy nghĩ, tất cả những gì mà Ophélie nghĩ đến là Ted, Chad và sau đó là Matt. Cô rất thích bức chân dung của Chad mà Matt vẽ. Và cô cũng thích bức chân dung mà anh vẽ Pip. Sự tử tế, lòng tốt của Matt dành cho mẹ con họ là vô tận. Cô nghĩ mình đã yêu Matt, nhưng cô không biết phải làm gì. Cô vẫn chưa chuẩn bị để đón nhận người đàn ông khác. Cô từng yêu Ted, nhưng từ lễ Tạ Ơn cô đã mất đi niềm tin với Ted. Đây quả là một kết cục buồn. Cô vô cùng thất vọng vì bị chồng và cô bạn thân lừa dối.

Ophélie không muốn sự việc ấy lặp lại lần nữa với bất kỳ ai khác, kể cả Matt. Anh cũng là con người và thế nào cũng mắc sai lầm. Hầu hết người ta đều giả vờ là mình tốt đẹp dưới một cái tên đáng yêu. Ophélie biết mình sẽ không bao giờ tin ai được, ngoại trừ Matt. Anh lúc nào cũng cư xử tốt với mẹ con cô, đặc biệt là sau khi gặp và nói chuyện rõ ràng với Sally.

Tuy nhiên vào ngày hôm sau, tâm trạng của hai mẹ con họ đã khá hơn. Cô đã mang theo dây để phòng hờ việc họ có thể mắc kẹt trên đường vì tuyết quá dày. Nhưng con đường đến Truckee đã được dọn sạch và với hướng dẫn của Matt, cô đã dễ dàng đến được thung lũng Squaw. Matt đã thuê hai phòng ngủ cho Ophélie và Pip, anh cũng thuê thêm ba phòng cho anh, Robert và Vanessa.

Vanessa và Robert đang trượt tuyết bên ngoài khi hai mẹ con Ophélie đến. Matt đang đợi họ trong phòng khác với lò sưởi ấm, sôcôla nóng và bánh mì sandwich. Ngôi nhà anh thuê khá lịch lãm và xa xỉ. Anh đang mặt chiếc quần trượt tuyết màu đen và áo len dài tay màu xám khá dày. Anh trông khá điển trai. Quả thực như thế và Ophélie cảm thấy mình đã bị Matt thu hút. Với cô, anh là một người hấp dẫn và cô hơi sợ. Vẫn chưa muộn nếu cô suy nghĩ lại dù cô biết việc này có thể làm anh thất vọng. Tuy nhiên biết đâu sự thất vọng ấy lại tốt hơn cho cả hai.

Thực tế, ngay khi ấy cô cũng khá hấp dẫn đối với Matt. Cô vô cùng bối rối. Sau một hồi cô cảm thấy mình gần với anh hơn. Cô không thể tưởng tượng ra cuộc sống của mình sẽ như thế nào nếu thiếu Matt. Dù sợ hãi, nhưng cô biết mình đã yêu anh.

Matt hỏi Pip: “Cháu có mang đôi dép của Elmo và Grover không?”. Cô bé gật đầu và mỉm cười.

“Chú cũng thế. Chú cũng mang theo đôi dép Big Bird đây này!”. Trước khi Vanessa và Robert trở về, cả ba người đã mang đôi dép của mình vào rồi nói chuyện, cười đùa vui vẻ trước lò sưởi. Matt mở vài bản nhạc mình yêu thích. Sau đó Robert và Vanessa trở về. Hai đứa con của Matt lúc này trông thật tuyệt. Vanessa vô cùng vui khi gặp được Pip và Ophélie. Cô cũng thích trẻ con và nhìn Ophélie với vẻ thích thú. Vanessa khá lịch sự và tốt bụng, hệt như cha của mình vậy. Cô trò chuyện với cha hồi lâu rồi giúp ông nấu bữa tối (Lúc này Pip và Ophélie đang ở trong phòng của mình, lấy đồ đạc ra).

“Con biết vì sao cha thích cô ấy rồi. Cô ấy là một người tốt và rất đáng yêu. Đôi khi cô ấy trông rất buồn kể cả khi cười. Con cũng rất mến Pip. Cô bé rất dễ thương!”.

Hai cô gái nhanh chóng kết bạn ngay tối hôm đó. Vanessa mời Pip đến ngủ chung phòng với mình. Điều này làm Pip vô cùng hồi hộp. Cô bé cứ nghĩ Vanessa là một người kiêu căng, nhưng thực tế không phải như thế. Con gái của Matt thực sự xinh đẹp và tốt bụng. Pip đã nói với mẹ mình như thế khi thay đồ ngủ. Sau khi Vanessa và Pip đã ngủ, Ophélie và Matt ngồi trò chuyện hàng giờ với nhau trước lò sưởi.

Họ nói với nhau về âm nhạc, nghệ thuật, nền chính trị ở Pháp, về con cái của họ, về cha mẹ, về những bức tranh của Matt và ước mơ của hai người. Họ kể cho nhau nghe về những người họ biết. Họ nói chuyện rất thoải mái và càng cảm thấy gần nhau hơn. Họ thực sự muốn biết nhiều hơn về người kia. Trước khi về phòng mình, Matt đã hôn Ophélie. Họ biết giữa hai người họ có

một lực hút nào đó rất mạnh mẽ.

Sáng hôm sau cả năm người cùng nhau ra khỏi nhà. Sau đó họ xếp hàng để lên thang cáp treo. Robert muốn trượt tuyết cùng vài người bạn học cùng trường, Vanessa muốn ra ngoài cùng Pip, còn Matt muốn ở lại cùng Ophélie.

Ophélie nói một cách thận trọng: "Em không muốn cản anh". Cô đang mặc bộ đồ trượt tuyết màu đen mà đã không mặc nhiều năm. Tuy nhiên nó cho mọi người thấy cô là người giản dị và thanh lịch. Cô cũng đội một chiếc mũ lông lớn. Trông Ophélie thật quyến rũ. Cô luôn nói khả năng trượt tuyết của mình không thích hợp với bộ đồ.

Matt trấn an: "Tin anh đi, em sẽ không gây trở ngại gì cho anh đâu. Năm năm rồi anh cũng không trượt tuyết. Anh đến đây vì bọn trẻ. Em sẽ làm anh vui và biết đâu em có thể cứu nguy cho anh thì sao?". Khi cùng trượt tuyết, họ quả là một cặp bài trùng rất ăn ý nhau. Họ đã dành suốt cả buổi sáng đẹp trời để trượt tuyết. Đến giờ ăn trưa, họ đợi bọn trẻ ở nhà hàng.

Pip có vẻ rất vui sướng khi cởi mũ và găng tay. Cô bé mang theo quả bóng. Vanessa cũng trông rất vui. Cô đã gặp vài chàng trai và họ đã theo cô đến đây. Tuy nhiên Vanessa nghĩ mình chỉ trò chuyện với họ cho vui mà thôi. Cô không bao giờ cư xử quá trớn, hoàn toàn không giống mẹ khi bà ở độ tuổi này.

Bọn trẻ trượt tuyết suốt cả buổi trưa. Matt và Ophélie cũng tham gia trượt một đoạn đường dài. Khi trời bắt đầu đổ tuyết, họ trở về nhà. Matt châm lò sưởi và mở nhạc. Ophélie pha hai ly rượu mạnh với rượu rum. Họ ngồi trên ghế dài đọc sách và tạp chí. Thỉnh thoảng cả hai nhìn nhau rồi mỉm cười. Ophélie cảm thấy rất thoải mái khi ở bên anh. Cô chưa bao giờ có được cảm giác này khi ở cùng Ted. Anh ấy tỏ ra khó chịu và hay yêu cầu cô làm thế này thế kia. Đôi khi cô cảm thấy căng thẳng và họ hay cãi nhau về mọi chuyện. Với Matt lại hoàn toàn khác. Cả hai đều thấy thoải mái khi ở bên nhau. Hơn thế nữa, họ lại là những người bạn tuyệt vời của nhau.

"Anh rất thích khoảng thời gian này". Matt nói như vậy, sau đó anh quyết định kể cho Ophélie nghe về việc mình đã gặp Sally.

Ophélie uống một chút rượu rồi hỏi: "Anh không có cảm giác gì với cô ấy à?". Rồi cô nhìn anh như chờ đợi câu trả lời. Cô từng lo lắng về Sally, đặc biệt là từ khi chồng sau của cô ấy mất.

"Dường như là không. Khi ấy anh sợ mình sẽ cãi nhau với cô ấy. Nhưng cũng không hẳn thế. Anh có cảm giác vừa buồn cười và vừa buồn. Mọi chuyện giữa anh và Sally luôn là thế. Những gì Sally muốn là lợi dụng anh để có được các thứ mình muốn, chứ cô ấy không hề yêu anh. Sally muốn có được tình yêu của anh. Nhưng anh đã nói lời xin lỗi. Cô ấy đã rất buồn".

Matt nói tiếp: "Anh không hề muốn đề cập đến chuyện người chồng sau của Sally sống gần mười năm bỗng dưng chết chưa đầy một tháng trước đây. Sự chung thủy là không dành cho Sally, cô ấy không phải là một người chung thủy".

"Em không nghĩ thế". Ophélie cảm thấy hơi bàng hoàng khi biết về những gì Sally đã làm. Cô ấy đã mang đến nỗi đau cho Matt và dường như đó là hậu quả cô ấy phải chịu. Ophélie nói: "Sao anh không nói cho em nghe anh đã gặp cô ấy?". Matt từng kể cho Ophélie nghe về nhiều chuyện của cuộc đời anh. Nhưng chuyện này anh cảm thấy không thích hợp để kể cho Ophélie nghe.

"Anh nghĩ mình cần giải quyết vấn đề sau khi nó đã xảy ra. Nhưng sau đó anh đã ra khỏi nơi đó một cách bình thản mà không có cảm giác bị ràng buộc gì. Đó là lần đầu tiên trong mười năm anh cảm thấy như thế. Đến gặp Sally là một trong những việc tốt nhất mà anh từng làm". Matt cảm thấy hài lòng về mình khi nhìn Ophélie. Cô nhìn anh và mỉm cười.

"Em rất vui khi nghe anh nói thế". Cô cũng mong vấn đề của mình được giải quyết. Tuy nhiên cô không biết nói cùng ai, gặp ai, gây gổ, khóc cùng ai hay giải thích cho ai biết chuyện gì đã xảy ra và vì sao Ted lại làm như thế với cô? Sự lựa chọn duy nhất của Ophélie là tự mình giải quyết những vấn đề ấy một cách thầm lặng.

Khi bọn trẻ đã trượt tuyết xong và trở về, Ophélie liền đi nấu bữa tối. Họ ngồi quanh lò sưởi và

kể chuyện cho nhau nghe. Vanessa đã nói cô có rất nhiều bạn trai ở Auckland. Pip nhìn Vanessa với vẻ ngưỡng mộ. Robert trêu chọc hai cô gái. Đây quả là một cảnh gia đình đầm ấm mà mọi người từng mơ ước. Matt đã ước có được điều này từ rất lâu rồi. Ophélie cũng mơ điều này từ khi Chad và Ted mất.

Hai người lớn và ba đứa trẻ cùng nhau quây quần cười nói bên lò sưởi. Trước đây họ chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như thế. Và đó chính là điều họ hằng mong ước.

"Thật vui phải không?", Matt nhìn Ophélie rồi mỉm cười khi họ gặp nhau ở nhà bếp và cùng nấu vài món ăn cho bọn trẻ. Matt rót rượu cho mình và Ophélie.

Cô nói: "Đúng vậy!", sau đó mỉm cười với anh. Đó là những gì họ mơ ước và nay có vẻ như nó đã thành sự thật. Matt muốn sự thật này sẽ tồn tại mãi mãi. Matt biết Ophélie cũng gặp vài vấn đề và luôn cảm thấy sợ hãi, nhưng anh muốn cô phải đối mặt và vượt qua được chúng. Cuối cùng cả hai cũng có được những gì mình muốn. Tuy nhiên lúc nào anh cũng luôn thận trọng khi nói chuyện hay cư xử với cô. Anh không muốn cô bị tổn thương nữa. Ophélie cũng tự biết rõ về mình. Cô cũng biết Matt hiểu cô muốn gì hay làm gì, hệt như Ted. Nhưng thật tệ khi Ted đã bội bạc và lừa dối cô. Điều này khiến cô không còn dám tin vào một ai nữa. Nhưng khoảng thời gian tuyệt vời ở Tahoe ít ra cũng làm cô cảm thấy an toàn.

Họ đến nhà hàng ở gần đó để ăn tối vào lúc giao thừa. Sau đó họ ngừng lại trước một khách sạn để xem các hoạt động lễ hội ở đây. Mọi người đều mặc đồ trượt tuyết rộng, áo len dài tay màu sáng. Có vài người mặc đồ giống Ophélie. Trông cô rất thanh lịch và hợp thời trang với bộ áo liền quần bằng nhung màu đen. Cô còn khoác áo khoác lông cáo màu đen bên ngoài và đội chiếc mũ đen rất hợp với bộ đồ.

Nhưng Pip nhìn mẹ nó với vẻ không tán thành: "Trông mẹ giống cây nấm đen quá!". Còn Vanessa lại khen ngợi: "Cô tuyệt lắm!".

Ophélie không bao giờ mặc đồ theo ý của Pip và Matt thích cách ăn mặc của cô. Dù Ophélie mặc gì hay nói tiếng Anh giỏi như thế nào đi nữa, cô vẫn có cái gì đó rất Pháp. Kể cả bộ đồ, hoa tai hay cả túi xách mà cô mang, tất cả đều biểu hiện phong cách của người Pháp. Dù biết có nhiều bộ quần áo của mình không còn hợp thời nhưng Ophélie vẫn thích mặc nó.

Ophélie đưa Pip ly rượu champagne nhân dịp giao thừa. Matt cũng làm thế với Vanessa. Dù Robert chưa đến tuổi để uống rượu nhưng anh cũng rót cho con trai một ly vì cậu ta không lái xe. Dường như anh giải quyết mọi chuyện rất tốt. Vì dù chưa đến tuổi uống rượu Robert vẫn thường cùng bạn bè uống rượu ở Stanford cũng như bao người khác.

Họ nghỉ lại ở nhà nghỉ trong khách sạn khi đồng hồ chỉ đến số 12. Mọi người hôn nhau theo phong cách Pháp và trao nhau điều ước trong dịp năm mới. Họ vẫn còn tỉnh khi về nhà và bọn trẻ lên giường ngủ một giờ sau đó. Matt hôn Ophélie. Khi ấy họ đang ở phòng khách và âu yếm nhau trước đống lửa đang tàn trong lò sưởi, tuy nhiên căn phòng vẫn ấm. Đó là một đêm thật tuyệt vời, đặc biệt là đối với bọn trẻ. Matt chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc đến thế. Ophélie cũng vậy. Dù có nhiều chuyện xảy ra trong những tháng gần đây hay vào năm ngoái, cô cảm thấy chúng dần biến mất. Giờ đây cô cảm thấy mình thật thanh thản và bình yên.

Matt ôm lấy Ophélie và hỏi: "Em vui chứ?".

Họ đang nói chuyện với nhau trong căn phòng tối. Sau đó họ chỉ để lửa lò sưởi rất nhỏ. Cả hai đều biết chắc chắn bọn trẻ đã ngủ. Một lần nữa, Pip lại ngủ cùng Vanessa. Hai đứa trẻ đã nhanh chóng làm bạn với nhau. Pip đã coi cô gái lớn hơn mình như một người chị gái. Cô bé không có chị và từ lâu đã mong có được điều đó. Còn Vanessa chỉ có anh và em trai, không có em gái. Và giờ cô cũng đã có được một cô em gái như mong muốn rồi.

Ophélie trả lời: "Rất vui!". Cô luôn cảm thấy hạnh phúc khi được bên anh. Cô cảm thấy mình được bảo vệ an toàn và được yêu thương. Cô có cảm giác không có gì có thể làm tổn hại được mình khi ở bên Matt. Tất cả những gì anh muốn là bảo vệ cô, che chở cho cô. Mọi nguy hiểm dường như không hề làm anh nao núng.

Anh hôn cô. Khi tay anh chạm vào người Ophélie, cô có cảm giác như đã lâu lắm rồi mình mới cảm nhận được tình yêu. Đã 14 tháng rồi, kể từ khi Ted mất, cô mới cảm thấy mình sống lại. Còn anh lúc nào cũng mong muốn có được cơ hội này. Họ cùng nhau nằm trên ghế dài. Hai người họ quấn lấy nhau cho đến khi anh nói thầm: "Nếu cứ ở đây thế này, chúng ta sẽ gặp rắc rối đấy". Cô cười khúc khích, cảm thấy như mình là một cô gái trẻ.

Điều này đã thúc giục Matt lấy hết can đảm hỏi cô câu tiếp theo: "Em muốn đến phòng anh chứ?". Ophélie gật đầu. Tim anh gần như ngừng đập vì hồi hộp. Từ lâu anh đã muốn làm điều này, nhưng không dám. Kể cả việc thừa nhận với bản thân mình anh cũng không dám.

Cả hai đứng lên. Anh nắm tay cô rồi cùng đi vào phòng. Cả hai đều đi bằng đầu ngón chân để giữ yên lặng. Ophélie bật cười vì họ đang giấu bọn trẻ. Họ sợ bọn trẻ thức giấc. Nhưng chúng đều đã ngủ cả. Hai người vào phòng. Matt đóng và khóa cửa lại. Sau đó anh bế cô về phía giường ngủ. Anh nhẹ nhàng đặt Ophélie xuống rồi nằm cạnh cô.

Anh nói thầm: "Anh yêu em nhiều lắm Ophélie". Họ hôn nhau. Anh có cảm giác như cô đang run lên và tất cả những gì anh muốn làm là yêu cô và muốn cô hạnh phúc.

Ophélie thầm nói: "Em cũng yêu anh, Matt". Anh có thể cảm nhận giọng nói của cô cũng đang run lên. Anh có thể cảm nhận cô sợ như thế nào. Anh ôm chặt lấy cô. Matt nói: "Không sao đâu, em yêu... Em không có gì phải sợ cả... Không có gì đâu, anh hứa đấy...".

Matt có thể nhận ra nước mắt của Ophélie lăn dài trên má khi anh hôn cô. Cô nói: "Em sợ lắm, Matt...".

"Đừng sợ... Anh yêu em nhiều lắm... Anh không làm em bị tổn thương đâu. Anh hứa đấy".

Cô muốn tin anh. Nhưng từ lâu cô không còn tin vào cuộc sống nữa. Cuộc sống có thể làm tổn thương người ta rồi lại cho họ cơ hội khác. Việc kinh khủng có thể xảy ra nếu cô cho phép Matt vào thế giới của riêng mình. Cô có thể mất anh, hay anh có thể bỏ cô, hoặc anh có thể chết. Không ai biết chắc chuyện gì sẽ xảy ra. Cô không tin một ai ngoại trừ anh. Cô nhận ra rằng mình thật ngốc khi làm việc đó.

Cô nói với giọng đau khổ: "Matt, em không thể... Em sợ lắm". Cô không thể âu yếm với anh, hay để anh đến gần cô. Cô bắt đầu sợ khi để anh bước vào cuộc đời mình. Giờ đây tâm hồn, cơ thể và trái tim Ophélie bắt đầu bị đe dọa. Cô không còn cảm thấy an toàn nữa. Anh có thể chiếm hữu tất cả. Và những con quái vật có thể hủy hoại cuộc đời họ.

Anh bình tĩnh nói: "Anh yêu em mà. Chúng ta có thể đợi... không có gì vội cả... Anh sẽ không bỏ em. Anh sẽ không làm em bị tổn thương hay làm em sợ... Không sao đâu... Anh yêu em mà". Matt nói ra những lời chân tình mà trước đây chưa ai từng nói với cô, kể cả Ted. Nhưng Ophélie biết mình chưa chuẩn bị gì cả. Cô không biết mình có nên làm thế không. Cô không thể nói gì. Tất cả những gì mà hiện nay cô biết là mình không thể làm thế. Anh ấy có thể chờ. Và thật kinh khủng nếu để anh làm thế.

Lúc này Matt đã nắm chặt lấy tay của Ophélie. Họ đã có một đêm thật tuyệt vời bên nhau. Đó là những gì họ có thể làm và nó đã quá đủ. Ánh sáng bắt đầu xuất hiện. Ophélie thức dậy. Cô đã ngủ cạnh Matt và ôm chặt anh suốt đêm.

Cô không cảm thấy e thẹn hay bối rối khi ngủ cùng anh. Cô muốn có anh, nhưng vẫn còn nhiều điều phải nói.

Matt hôn Ophélie trước khi cô rời phòng. Sau đó cô về phòng mình và ngủ lại. Cô đã ngủ rất ngon trong hai tiếng trước khi thức dậy hẳn. Cô đã từng cảm thấy gánh nặng gia đình đang đè lên ngực mình. Nhưng lần này cô cảm thấy khác hẳn. Không phải là vì Chad hay Ted, mà là vì những gì cô không thể làm cho Matt vào đêm hôm trước. Ophélie nghĩ mình đã gạt anh ấy và vô cùng giận bản thân. Cô đã làm anh thất vọng. Cô tắm, mặc quần áo và cảm thấy lo lắng khi gặp Matt. Nhưng mọi chuyện đều ổn. Khi gặp cô, Matt mỉm cười rồi ôm lấy cô như để an ủi. Anh là một người kỳ lạ và anh cũng có cách cư xử khác người. Giờ đây cô thật thoải mái khi trò chuyện cùng anh. Cô cảm thấy mình thật ngu ngốc vì đã sợ hãi.

Họ cùng nhau trượt tuyết vào ngày đầu năm mới mà không hề nhắc lại chuyện đêm hôm qua. Họ chỉ trượt tuyết rồi tán gẫu với nhau. Rồi họ cùng ăn tối với ba đứa trẻ. Ngày mai Vanessa sẽ quay về Auckland. Nhưng Matt sẽ đón chuyến bay thăm cô bé vào tháng tới. Pip và Ophélie lái xe về nhà vì ngày mai Pip phải đến trường. Robert có hai tuần để nghỉ và sẽ cùng trượt tuyết với đám bạn của mình. Matt sẽ quay về Safe Harbour. Kỳ nghỉ của họ như vậy là đã kết thúc. Nhưng đó là một tuần tuyệt vời. Giữa Matt và Ophélie không có vấn đề gì, nhưng cả hai đều hiểu về nhau hơn nữa.

Ophélie biết, nếu tối hôm đó anh buộc hay thúc giục cô sẽ nổi giận và tình cảm của họ sẽ mãi ra đi. Tuy nhiên Matt là một người khôn ngoan và đó cũng là cách để anh biểu hiện tình yêu của mình dành cho Ophélie. Sáng hôm sau họ nói lời tạm biệt mà không hứa hẹn điều gì. Nhưng giữa họ đã có tình yêu và niềm hi vọng. Cả hai đều không biết khi nào mình sẽ gặp lại. Nhưng giờ họ đã như là của nhau.

Chương 26

Matt ghé thăm Ophélie và Pip sau khi đưa Vanessa ra phi trường để cô bé quay về Auckland. Anh vô cùng buồn sau khi con gái đi khỏi vì phải quay trở về cuộc sống cô độc ở bãi biển. Matt nhận ra rằng, giờ đây mình đã thỏa mãn với cuộc sống. Anh đã có được những gì mình muốn. Anh đã quá mệt mỏi khi phải sống cô độc trong suốt mười năm qua. Nhưng lúc ấy anh không có sự lựa chọn nào khác. Ophélie chưa sẵn sàng để bắt đầu cuộc sống của cả hai như anh mong đợi. Cô chỉ muốn duy trì tình bạn giữa hai người với lời hứa sẽ nỗ lực cải thiện mối quan hệ này. Anh không có sự lựa chọn nào khác mà chỉ biết chờ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra giữa họ. Nếu không có gì tiến triển và cô không thể nắm bắt được anh, ít ra anh cũng trở thành bạn của cô và Pip. Anh biết chuyện này có thể xảy ra.

Matt vui khi bước vào nhà. Bức chân dung của Pip và Chad đã hoàn tất và được treo ở một nơi trang trọng trong phòng khách.

“Bức tranh đẹp quá!”. Cô mỉm cười một cách hãnh diện và cảm ơn anh lần nữa.

Cô hỏi: “Trước khi đi, Vanessa như thế nào?”. Ophélie đã thật sự quý Vanessa và Robert. Cũng như Matt, cả hai cũng rất tốt bụng, nhân hậu và đáng yêu. Cô thật sự thích họ.

Anh trả lời: “Vanessa hơi buồn khi rời khỏi nơi này”. Rồi anh cũng nhớ đến cái đêm hai người ở cùng nhau. Anh ước gì cô có thể tin tưởng mình. Matt nói tiếp: “Anh sẽ gặp con bé trong vài tuần nữa. Vanessa cũng rất mến em và Pip”.

Ophélie nói một cách từ tốn: “Em và Pip rất quý Robert và Vanessa”. Khi Pip đã lên lầu làm bài tập, Ophélie nhìn Matt một cách buồn bã. “Em xin lỗi về chuyện đã xảy ra ở Tahoe”. Đây là lần đầu tiên cô đề cập đến chuyện này. Nhưng không muốn làm cô thẹn và bối rối, nên Matt nghĩ tốt hơn hết là không đề cập đến chuyện đó. “Lẽ ra em không nên làm thế. Ở Pháp, điều đó được gọi là allumeuse. Em nghĩ đây là từ khá khó chịu. Em không cố ý trêu anh hay biến anh thành một kẻ ngốc. Em nghĩ mình là một kẻ ngốc. Em cứ nghĩ mình đã sẵn sàng cho chuyện đó, nhưng thực tế là chưa”.

Anh không thích nói chuyện này. Anh sợ làm thế sẽ đẩy cô vào một kết cục bi thảm. Dĩ nhiên anh cũng không muốn mối quan hệ của cả hai chấm dứt. Anh muốn cả hai đến với nhau bằng cả tấm lòng và anh sẽ cho cô cơ hội khi cô đã chuẩn bị sẵn sàng. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, anh vẫn sẽ chờ cô. Matt nói: “Em không hề ngốc, Ophélie à. Thời gian chỉ là một cái gì đó thật buồn cười. Em không thể nhận ra, không thể mua và cũng không thể đoán được những tác động của nó lên con người.

Một số người cần nhiều thời gian nhưng số khác thì không. Em cứ từ từ suy nghĩ”.

Ophélie hỏi một cách buồn bã: “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em không thể?”. Cô lo là mình không thể sống cùng Matt. Ophélie buồn bã, lo lắng và sợ hãi.

“Nếu em không thể, anh vẫn mãi yêu em”. Anh trấn an Ophélie. Đó là tất cả những gì cô muốn nghe. Lúc nào cũng vậy, anh luôn muốn cô cảm thấy an toàn, không bị áp lực và không bị quấy nhiễu. Được ở bên cạnh Matt, cùng đi bộ trên bãi biển với anh khiến cô cảm thấy vô cùng bình yên và thanh thản.

“Đừng làm khổ mình nữa. Em đã lo quá nhiều chuyện rồi. Anh không muốn mình trở thành người khiến em lo lắng. Anh không sao, thật mà”. Matt mỉm cười, nghiêng người về phía trước và hôn vào môi Ophélie. Cô không hề kháng cự. Cô rất vui khi được anh hôn. Cô biết mình đã yêu anh, nhưng cô cũng không biết mình phải làm gì. Nếu như cô yêu ai đó và cho phép bản thân mình quay trở về với cuộc sống hạnh phúc trước đó, người đó chỉ có thể là Matt. Tuy nhiên Ophélie lại sợ. Hình ảnh Ted làm cuộc đời cô sụp đổ khiến cô hết sức sợ hãi. Dù biết thế nhưng cô không muốn thừa nhận điều đó. Cú sốc về Ted không còn nữa, nhưng nó có ảnh hưởng đến tình yêu và niềm tin của Ophélie. Cô không biết nó ở đâu nữa. Chính Ted đã hủy hoại nó. Ophélie tự hỏi cô có ý nghĩa gì với anh, và khi chết đi anh có còn yêu cô không? Nhưng

giờ đây cô mãi không nhận được câu trả lời. Những gì còn lại chỉ là những câu hỏi mà cô đưa ra thôi.

Trước khi đi Matt hỏi: "Tối nay em sẽ làm gì?".

Cô bối rối khi nhìn vào mắt anh. Nhìn gương mặt của Ophélie, anh đã biết câu trả lời và anh vô cùng ghét nó. "Lại là nhóm tìm kiếm nữa ư?".

Cô đặt các tách trà vào bồn và nói: "Vâng!". Cô không muốn cãi nhau với anh về chuyện đó.

"Chúa ơi! Anh đã nói là không muốn em làm chuyện ấy nữa mà! Anh không biết điều gì khiến em làm công việc đó và cũng không biết phải thuyết phục làm sao để em nghe đây. Thế nào cũng có chuyện kinh khủng sẽ xảy ra. Ophélie, anh không muốn có bất cứ chuyện gì xảy ra với em cả. Có thể họ gặp may nhưng không phải lúc nào thần may mắn cũng hỗ trợ cho họ. Chuyện này đã quá rõ rồi. Nếu em cứ luôn ra ngoài hai đêm một tuần như thế, không sớm thì muộn cũng có chuyện thôi".

"Em không sao mà". Cô cố trấn an anh, nhưng điều đó không thuyết phục được anh.

Đúng 5 giờ anh rời khỏi nhà Ophélie và năm phút sau Alice đến trông Pip.

Giờ đây đó là công việc thường xuyên của cô. Ophélie đã làm công việc này từ tháng chín và cô hoàn toàn cảm thấy tự tin về công việc của mình. Tuy nhiên Ophélie lại không nói cho ai nghe điều đó. Cô biết rõ về nhóm tìm kiếm cũng như khả năng của họ. Họ rất nhạy cảm và thận trọng. Họ là những người hùng trên đường. Họ có khả năng bảo vệ mình và bảo vệ những thành viên khác trong nhóm. Dần dần, khả năng của Ophélie cũng được tăng lên. Cô không còn bỡ ngỡ khi đi trên đường nữa.

Đến 7 giờ cô vào xe tải. Bob lái xe có Ophélie còn Jeff và Millie cùng đi trên chiếc xe tải khác. Họ mang khá nhiều thực phẩm, thuốc men, quần áo ấm và những vật dụng cần thiết khác cho những người vô gia cư.

Những chiếc xe tải bắt đầu khởi hành trong đêm tối. Càng về đêm trời càng lạnh. Bob nói Ophélie nên mặc quần dài.

Anh bắt đầu trò chuyện với cô như mọi khi: "Cô sao rồi? Giáng sinh như thế nào?".

"Khá tốt. Nhưng ngày hôm ấy cũng hơi khó khăn với gia đình tôi". Cả hai cùng cảm nhận được điều này. Bob gật đầu. Ophélie nói tiếp: "Ngày hôm sau chúng tôi đã đến Tahoe. Chúng tôi đã trượt tuyết với vài người bạn. Hôm ấy thật vui!".

"Năm ngoái chúng tôi đã đến núi Alpes. Năm nay tôi lại đưa bọn trẻ đến đó nữa dù chuyến đi có hơi đắt tiền". Điều này làm cô nhận ra mình may mắn như thế nào khi không phải lo lắng nhiều điều trong những ngày lễ. Bob thì khác. Anh phải nuôi ba miệng ăn với món tiền dành dụm ít ỏi, nhưng anh đã làm tất cả cho con mình. Anh hỏi tiếp: "Chuyện tình lãng mạn của cô như thế nào rồi?". Họ đã chia sẻ với nhau nhiều điều trong khi lái xe vòng quanh các con đường suốt đêm. Họ cùng nhau trao đổi thông tin và lời khuyên, cũng như trò chuyện với nhau khá nhiều về công việc của mình ở văn phòng.

"Lãng mạn gì?". Cô tỏ ra không biết gì.

"Đừng giả vờ chứ, Ophélie. Cách đây vài tháng ánh mắt cô vô cùng lấp lánh như thể thần tình yêu đã bắn trúng mũi tên vào cô... Chuyện gì đã xảy ra thế?". Bob thích Ophélie. Cô là một phụ nữ tốt và nhân hậu. Anh có thể nhận biết điều này thông qua những gì cô đã làm cho những người vô gia cư. Anh cũng thường nói với Jeff như thế. Ophélie là một người phụ nữ can đảm. Cô không sợ gì cả, cô chưa bao giờ lùi bước hay sợ hãi. Mỗi đêm, mỗi tuần, cô đều cùng nhóm giúp đỡ người khác. Cả ba người trong nhóm đều yêu mến cô. Họ có khoảng thời gian trò chuyện với nhau khá lâu khi trên đường làm nhiệm vụ.

"Tôi nghĩ mình là con ngốc. Anh ấy là người đàn ông tuyệt vời. Tôi yêu anh ấy. Nhưng tôi không biết phải làm gì Bob à. Tôi chưa sẵn sàng. Tôi nghĩ có quá nhiều chuyện đã xảy ra". Cô không thể nào giải thích cho Bob biết chuyện về Ted và con của Andrea hay chuyện kinh khủng về

bức thư mà Andrea viết cho Ted, những gì Ted đã làm, chuyện về Chad, cậu con trai bị bệnh tâm thần của cô và những vấn đề khác nữa... Những chuyện kinh khủng ấy gần như đã giết chết cô. Cô tự hỏi không biết những gì Andrea nói có phải là sự thật không. Cô đã phát cáu về vấn đề của Chad. Thậm chí Andrea đã lợi dụng Ted. Cô đã vô cùng đau khổ khi đọc lá thư. Cuối cùng cô đã đốt nó. Cô không muốn Pip phát hiện và đọc bức thư ấy.

"Tôi biết, tôi biết. Có hàng khối chuyện kinh khủng đã xảy ra với tôi khi vợ tôi chết. Thật không thể tin được, nhưng giờ đây cô đã vượt qua được tất cả rồi. Dù gì đi nữa, cô cũng tìm được cuộc sống của mình". Bob nhìn ra ngoài cửa sổ và nói: "Opie này. Tôi sắp kết hôn rồi". Lời nói của anh khiến Ophélie vô cùng vui mừng.

"Tốt quá! Thật tuyệt vời. Các con anh nghĩ gì?". "Chúng mến và yêu cô ấy. Bọn trẻ luôn thế". Ophélie biết vị hôn thê của Bob từng là vợ người bạn thân của anh. Dường như câu chuyện của những người góa vợ tương tự nhau. Họ thường kết hôn với em của người vợ quá cố hay vợ người bạn thân của mình.

Ophélie mừng cho Bob: "Khi nào?".

"Tôi không biết nữa... Trước đây cô ấy chưa từng kết hôn nên cô ấy muốn tổ chức một đám cưới lớn. Tôi chỉ muốn đến Tòa Thị chính và tổ chức hôn lễ ở đó".

"Đừng như thế chứ! Anh hãy vui lên. Hi vọng lần này anh sẽ sống trọn đời với cô ấy".

"Đúng thế! Cô ấy là một phụ nữ tốt và cũng là người bạn tốt nhất của tôi mà".

"Đó cũng là một cách hay". Câu chuyện này giống hệt chuyện của cô với Matt. Nhưng cô thật sự ghen tị với Bob. Vợ anh ấy chết lâu hơn Ted. Có lẽ vào một ngày nào đó, cô muốn sự thận trọng và những điều kinh khủng đều cuốn trôi đi cùng với cơn gió.

Sau đó họ đã đến Mission. Không có vấn đề gì ở đó cả. Điều này làm cô nhớ đến nỗi sợ hãi không cần thiết của Matt khi cô trên đường làm nhiệm vụ. Cô hoàn toàn cảm thấy thoải mái. Cô đã cười đùa cùng với Millie và Jeff khi uống cà phê và ăn tối trong giờ nghỉ giải lao. Bên ngoài trời rất lạnh. Những người lang thang thật cực khổ. Họ vui mừng khi nhận được những gì nhóm tìm kiếm đưa cho họ.

Bob nói khi bắt đầu lên đường tiếp: "Tối nay lạnh quá!". Họ đã đi đến con đường số 3, số 4, số 5 và số 6 dù Bob không hề thích chúng. Các con đường này có khá nhiều con nghiện và họ có thể đe dọa các thành viên trong nhóm tìm kiếm.

Những người họ muốn tìm kiếm lại là những người muốn trốn chạy. Jeff thích đuổi theo họ và anh luôn đúng. Anh đã biết được chỗ của số đông những người vô gia cư. Họ đang nằm trên đường và lối đi phía sau hay bất kỳ nơi nào trên đường có thể ngủ được.

Họ gọi cho Jesse khi đang ở giao lộ đường số 5 và số 6 bởi Millie nói cô đã thấy vài người đang ở đó. Những người này đang trong hoàn cảnh vô cùng tuyệt vọng. Bob và Ophélie chờ đợi. Jeff phát túi ngủ và áo khoác trong xe tải cho họ.

Ophélie nói: "Để tôi!". Bob do dự, nhưng Ophélie đã hành động quá nhanh. Thoáng chốc cô đã có túi ngủ và áo khoác trước khi Bob có thể làm gì.

Bob hét lên: "Ngừng lại!". Anh vội chạy theo cô, nhưng lối đi vào con hẻm quá dài. Millie và Jeff đang trên đường đến đó. Ophélie dường như đã đuổi kịp những người vô gia cư. Bỗng dưng một người đàn ông vừa gầy vừa cao chặn Ophélie lại và tóm chặt lấy cô. Bob thấy hắn ta đến gần Ophélie, anh liền chạy nhào về phía hắn. Người đàn ôm túm lấy Ophélie bằng một tay. Nhưng kỳ lạ thay, Ophélie không hề sợ hãi. Cô đã biết cách đối phó với những trường hợp như thế này. Cô nhìn thẳng vào mắt hắn và mỉm cười.

"Anh muốn một cái túi ngủ và một áo khoác chứ?". Cô tỏ vẻ không sợ hãi và không làm gì hại hắn ta cả.

"Không đâu cưng. Tôi không cần. Cô có gì khác không? Cô có được thứ tôi muốn không?". Người đàn ông giương đôi mắt kinh khủng nhìn Ophélie.

“Thực phẩm, thuốc men, áo ấm, áo ponso, túi ngủ, chăn choàng cổ, nón, tất, túi mang đồ, tấm bạt và bất cứ gì anh muốn”.

“Cô bán những thứ chết tiệt này à?”. Hắn hỏi với giọng giận dữ. Bob đã chứng kiến mọi việc.

Ophélie bình tĩnh nói: “Không! Chúng tôi tặng không cho anh”.

“Tại sao?”. Hắn có vẻ lo lắng. Bob đứng bất động. Anh cảm thấy phiền phức sắp đến và anh không muốn làm cho mọi việc trở nên tệ hơn.

“Tôi đoán là anh cần nó”.

“Ai vậy?”. Hắn ta vẫn túm chặt lấy Ophélie và hỏi tiếp: “Hắn có phải là cảnh sát không?”.

“Không! Không phải! Chúng tôi đến từ trung tâm Wexler. Tôi có thể giúp gì cho anh không?”.

“Một công việc dở hơi! Khốn khiếp! Tao không cần gì cả!”.

“Đủ rồi đấy!”. Bob nhẹ nhàng bước đến khi Jeff và Millie tiến đến gần họ bằng con hẻm khác. Họ biết có chuyện đang xảy ra nhưng không biết chuyện gì. Họ nghe tiếng Bob nói: “Anh bạn, thả cô ấy ra đi!”.

“Mày là ai? Mày dẫn khách cho nó à?”.

“Anh sẽ gặp vấn đề lớn đó. Chúng tôi không muốn anh gặp rắc rối. Anh bạn, hãy để cô ấy đi”. Bob bắt đầu hối tiếc vì không mang theo súng. Sau đó Jeff và Millie đến gần.

Người đàn ông đang giữ Ophélie vô cùng giận dữ khi thấy ba người tiến đến gần hắn.

“Chuyện gì đây? Những tên đặc vụ à? Những tên này thật giống cảnh sát”.

Jeff hét lên: “Chúng tôi không phải cảnh sát. Tôi từng làm cho hải quân. Tôi sẽ hạ anh nếu anh không thả cô ấy ra”.

Người đàn ông kéo Ophélie ra nửa đường hẻm. Bob bắt đầu thấy hai đồng nghiệp khác của mình đang đứng đó chờ đợi hắn ta một cách thiếu kiên nhẫn. Đây là tình huống mà họ ghét nhất. Họ đang lâm vào thế bế tắc.

“Chúng tôi không chấp nhận những gì anh đang làm. Chúng tôi chỉ mang thuốc và quần áo cho những người vô gia cư mà thôi. Nếu anh không muốn nhận thì thôi. Hãy để cho chúng tôi tiếp tục công việc của mình chứ. Giờ anh cứ làm việc của mình đi. Còn chúng tôi sẽ tiếp tục công việc của chúng tôi. Không ai quấy rầy ai cả”. Tất cả những gì họ muốn là không để cho tính mạng của Ophélie bị đe dọa. Họ không còn cách nào khác nữa. Tuy nhiên kẻ nghiện ma túy đang giữ Ophélie dường như không tin họ.

Hắn chỉ tay vào Millie: “Ả này là ai? Ả có vẻ giống một cảnh sát”. Ophélie không nói gì. Quả thật là Millie trông rất giống một nữ cảnh sát.

Jeff nói: “Cô ấy từng là cảnh sát và từng bắt khá nhiều gái mại dâm”.

“Nhảm nhí! Ả có vẻ muốn bắt tao. Vậy đến đây mà bắt tao này!”. Hắn vẫn giữ lấy Ophélie rồi hướng cô về phía mọi người khiến cô loạng choạng. Cô gần như gục ngã. Nhưng sau đó cô đã lấy lại thăng bằng rồi đứng lên. Sau đó bọn họ nghe mấy tiếng súng nổ. Không ai thấy kẻ nghiện ma túy rút súng. Nhưng chỉ trong một giây hắn đã bắn và nhanh chóng lao đi chạy trốn.

Jeff đuổi theo hắn, còn Bob hét lớn khi hai người đàn ông chạy đi mất hút. Họ đã biến mất và mọi chuyện như đã kết thúc. Sự việc xảy ra quá nhanh. Mọi người chỉ biết Jeff đang rượt theo tên nghiện ma túy ấy. Millie cũng chạy theo Jeff và hét lớn. Họ không được trang bị vũ trang và không thể hạ gục hắn. Nếu bắt được hắn ta, họ không thể làm gì, ngoại trừ tình huống hạ gục hắn hay bị hắn bắn cho một phát. Họ không phải là cảnh sát và những gì Bob muốn là giải quyết vấn đề hiện tại. Anh quay lại bảo Ophélie chạy vào xe tải. Nhưng khi vừa mới quay đi, anh nhận ra là Ophélie đã ngã gục. Nơi cô đang đứng đầy máu. Kẻ nghiện ma túy ấy đã bắn cô.

Bob nói khi cố dìu cô đứng dậy: “Khốn kiếp! Opie... Cô sao rồi?”. Anh muốn đưa cô ra khỏi nơi

đây ngay lập tức, nhưng cô bị thương quá nặng và không thể đi được.

Bob hét lớn và Millie là người nghe tiếng anh đầu tiên. Anh ra hiệu để cô gọi Jeff. Ophélie ngã gục trên tay Bob và có vẻ cô đang chạy đua với tử thần. Jeff lấy điện thoại di động ra gọi cho cảnh sát. Sau đó họ quay lại gặp Bob và Ophélie. Lúc này Ophélie đã bất tỉnh. Bob vô cùng khủng hoảng tinh thần, nhưng cuối cùng anh cũng lấy lại bình tĩnh vì Ophélie vẫn còn thở.

Jeff nói khi quỳ gối cạnh Ophélie: "Chó chết thật!". Millie chạy nhanh đến lối vào hẻm và vẫy tay ra hiệu cho xe cứu thương.

"Cô gọi xe cứu thương à?". Bob hỏi.

"Ừ! Tình hình có vẻ không tốt". Dường như việc đi vào những con hẻm là quyết định không hay. Đây là lần đầu tiên họ mới rơi vào tình huống này. Họ cảm thấy hối tiếc vì để Ophélie làm việc này. Họ đã yêu cầu cô không nên đến quá gần các đối tượng. Không có súng, họ không thể bảo vệ được đồng nghiệp của mình trong những tình huống như thế này. Họ đã nói về phương pháp điều trị tự phục hồi, nhưng dường như nó không có tác dụng. Bob nói với Jeff: "Cô ấy chỉ là một quả phụ với một đứa con nhỏ".

"Tôi biết... Tôi biết... Họ ở đâu cả rồi?".

Bob nói: "Dường như họ đang đến". Anh nhìn Ophélie và để ngón tay lên mạch máu ở cổ cô. Mạch đập yếu hơn trước. Sau đó họ nghe còi báo động và chỉ hai giây sau đó, Jeff thấy Millie vẫy tay. Bác sĩ đã đến.

Họ đưa Ophélie lên xe cứu thương một cách nhanh chóng. Một trong số họ hỏi: "Cô ấy bị trúng mấy phát đạn?". Jeff đến ngay bên cạnh họ, còn Bob chạy vào xe tải và lái theo xe cứu thương. Anh thầm cầu nguyện khi bắt đầu cho chiếc xe chuyển bánh.

Jeff nói khi nhân viên y tế nhảy lên xe cứu thương: "Ba phát". Họ cho xe chạy khi một người đóng cửa xe lại.

Jeff trở về xe tải của mình. Millie bám sát theo xe cứu thương. Cả hai chiếc xe tải cùng tăng tốc bám theo xe cứu thương đang chở Ophélie. Đây là lần đầu tiên họ gặp trường hợp khó khăn như thế.

Millie nói: "Ophélie, cô có thể vượt qua mà!". Mắt cô chăm chú quan sát đường đi, chân cô đạp mạnh xuống bàn đạp ga.

Jeff hít một hơi dài rồi lắc đầu. Anh không muốn phải nói gì. Cả hai người đều thế. "Tôi không nghĩ thế. Cô ấy nhận ba phát đạn ngay ở gần vùng tử. Nếu hắn nhắm chính xác hơn, có lẽ cô ấy đã chết rồi. Không ai có thể sống được như vậy".

"Tôi cũng nghĩ thế". Dù bị thương khá lâu nhưng cô vẫn còn sống. Một đồng nghiệp nam của cô trước đây cũng bị bắn, nhưng anh không sao cả. Đôi khi trong cái rủi cũng còn có cái may.

Khoảng hơn năm phút sau họ có mặt tại bệnh viện. Cả ba người đều nhảy ra khỏi xe tải và theo nhân viên y tế vào bệnh viện. Họ đã cắt đi phần áo nơi Ophélie bị trúng đạn. Cô vẫn nằm trên băng ca và không biết chuyện gì đang xảy ra. Máu chảy quá nhiều khiến Ophélie bất tỉnh. Các bác sĩ đang gắn bình ôxy cho cô. Ba đồng nghiệp của Ophélie ngồi đó yên lặng. Họ không biết nên gọi cho người thân nào của cô nữa. Họ cảm thấy có lỗi khi gọi cho đứa trẻ và đoán bên cạnh đứa bé còn có cô giữ trẻ.

Jeff hỏi: "Anh đang nghĩ gì thế?". Anh đang lưỡng lự và thật khó để anh gọi điện báo tin Ophélie đang bị thương.

Bob bình tĩnh nói: "Nếu là tôi, tôi nghĩ con mình cũng muốn biết tình trạng hiện tại của tôi".

Cả ba người đều cảm thấy khó xử. Jeff hỏi trước khi ra ngoài gọi điện thoại: "Cô bé ấy mấy tuổi?".

"Mười hai. Tên cô bé là Pip".

Millie hỏi: “Anh có muốn tôi gọi cho cô giữ trẻ hay là nói trực tiếp với cô bé?”. Dù gì thì khi một người phụ nữ gọi điện thoại sẽ làm cô bé đỡ sợ hơn. Thật kinh khủng khi phải nói với cô bé là mẹ nó bị bắn hai phát vào ngực và một phát vào bụng. Jeff lắc đầu, rồi bắt đầu quay số. Những người còn lại nín thở chờ đợi. Ít ra họ cũng không phải báo tin là Ophélie đã chết.

Tiếng chuông điện thoại reo lên ở nhà Matt vào hai giờ sáng. Matt đã ngủ gần được hai tiếng và bỗng dưng thức giấc vì nghe tiếng chuông điện thoại. Giờ đây anh đã gặp được các con nên không bao giờ bỏ lỡ bất kỳ một cuộc điện thoại nào. Anh lo lắng không biết ai đã gọi cho mình vào giờ này. Anh tự hỏi là ai, Robert hay Vanessa gọi? Và anh hi vọng người đó không phải là Sally.

Anh nói với giọng ngái ngủ: “Xin chào!”.

“Chú Matt!”. Đó là Pip. Qua lời nói của cô bé, anh có thể cảm nhận được có chuyện gì đó kinh khủng đang xảy ra.

“Có chuyện gì thế Pip?”.

“Mẹ cháu có chuyện rồi. Mẹ cháu bị bắn và đang ở bệnh viện. Chú có thể đến không?”.

“Ngay bây giờ?”. Anh bắt đầu tung chăn và bước ra khỏi giường. “Chuyện gì đã xảy ra thế?”.

“Cháu không biết nữa. Họ gọi cho Alice và sau đó cháu đã nói chuyện với họ. Có một người đàn ông nói mẹ cháu bị trúng ba phát đạn”.

“Mẹ cháu còn sống chứ?”. Anh sửng sốt khi nghe tin này. “Dạ còn...”. Giọng cô bé nhỏ hơn, nó đang khóc. “Người đàn ông có nói chuyện gì đã xảy ra không?”. “Không! Chú đến chứ?”.

“Ừ! Chú sẽ cố gắng đến đó một cách nhanh nhất”. Anh không biết mình phải đến đâu. Đến bệnh viện hay đến nhà Ophélie. Anh muốn ở cạnh Ophélie, nhưng dường như Pip cũng cần anh.

“Cháu đi chung với chú có được không?”. Matt hơi do dự nhưng sau đó anh nói: “Được! Cháu thay đồ đi! Chú sẽ đến nhanh thôi. Mẹ cháu đang ở đâu?”.

“Bệnh viện đa khoa San Francisco. Mẹ cháu vừa mới chuyển đến đó. Mọi việc mới xảy ra thôi. Đó là tất cả những gì cháu biết”.

“Được rồi! Chú sẽ đến ngay!”. Anh không muốn phí thời gian để nói chuyện hay trấn an cô bé. Anh thay đồ, lấy ví và chìa khóa xe rồi chạy nhanh ra xe. Thậm chí anh cũng không màng khóa cửa trước. Anh gọi điện cho bệnh viện. Họ không có tin gì, ngoại trừ Ophélie đang trong tình trạng nguy kịch. Các bác sĩ đang thực hiện cuộc phẫu thuật và không ai biết cô như thế nào.

Matt chạy thật nhanh rồi tăng tốc khi ra xa lộ. Anh gần như bay qua khỏi cầu, đưa cho người phụ nữ ở trạm thu phí vài đồng. Anh đến nhà Ophélie 20 phút sau khi Pip gọi. Anh không muốn lãng phí thời gian để vào nhà. Pip nhanh chóng chạy ra ngoài. Cô bé đang sợ hãi và gương mặt rất xanh xao.

Matt hỏi: “Cháu ổn chứ?”. Cô bé lắc đầu cho Matt biết nó không sao. Nhưng cô bé quá sợ hãi. Nó đã khóc và gần như ngất đi. Matt cầu nguyện sao cho chuyện đó không xảy ra. Anh cũng cầu nguyện nhiều hơn cho mẹ nó. Anh không nói cho Pip nghe về chuyện mà mẹ nó làm trên đường với những người trong nhóm tìm kiếm. Anh luôn sợ hãi về chuyện đó và đã lường trước thế nào chuyện này cũng xảy ra. Anh đã khuyên Ophélie, nhưng cô không nghe. Anh đã đúng. Tuy nhiên điều anh quan tâm bây giờ là không biết Ophélie có qua khỏi cơn nguy kịch này hay không.

Họ lái xe nhanh đến bệnh viện trong im lặng. Đậu chiếc xe trong bãi xe của bệnh viện, anh và Pip cùng chạy nhanh vào bên trong. Jeff, Bob và Millie đã nhìn thấy họ và nhận ra họ là ai nhờ cô bé. Cô bé trông hệt mẹ nó, ngoại trừ mái tóc đỏ hung.

Bob đến gần cô bé và hỏi: “Cháu có phải là Pip không? Chú là Bob”.

“Cháu biết”. Cô bé nhận ra anh qua mô tả của mẹ nó. Cô bé hỏi với vẻ lo lắng: “Mẹ cháu đâu?”. Matt tự giới thiệu mình với họ. Anh có vẻ giận lắm nhưng anh không thể đổ tất cả mọi lỗi lầm

cho họ vì đó là sự chọn lựa của Ophélie. Tuy nhiên anh vẫn giận.

Millie giải thích: "Họ đang lấy viên đạn ra". Matt hỏi: "Cô ấy ra sao rồi?".

"Chúng tôi không biết. Họ không hề nói gì với chúng tôi từ khi cô được đưa vào đây". Dường như họ đã đứng đó hàng giờ đồng hồ rồi. Cuối cùng tất cả cũng ngồi xuống.

Bob đi mua cà phê. Millie nắm chặt tay Pip. Tay kia của cô bé cũng luôn nắm chặt tay Matt. Họ ngồi trong im lặng. Không ai có thể nói được điều gì. Pip dường như vô vọng và không ai có thể nói dối cô bé. Khả năng sống sót của Ophélie quả là mong manh.

Matt hỏi: "Họ đã bắt được kẻ đã bắn cô ấy chưa?". Jeff giải thích: "Chưa. Nhưng chúng tôi có thể nhận diện được hắn. Nếu có ảnh của hắn chúng tôi sẽ nhận ra ngay. Tôi đã rượt theo hắn nhưng không bắt được hắn. Vả lại tôi không muốn để cô ấy lại một mình". Matt gật đầu. Nếu bắt được hắn ta nhưng Ophélie không còn nữa thì cũng thật vô nghĩa. Không ai có thể làm cô sống lại kể cả anh hoặc Pip. Nhưng may mắn là cô không chết.

Anh đến bàn làm việc của y tá vài lần và hỏi họ về tình hình Ophélie. Nhưng họ trả lời các bác sĩ vẫn đang phẫu thuật cho cô. Ophélie ở đó đã bảy tiếng đồng hồ và cô vẫn còn sống.

Sau đó Jeff gọi cho trung tâm nhưng không ai bắt máy cả. Vào khoảng 9h30 sáng, một bác sĩ ra ngoài và nói chuyện cùng mọi người. Matt sợ khi nghĩ đến những gì bác sĩ sẽ nói. Pip cũng thế. Từ khi đến đây Matt lúc nào cũng nắm chặt tay Pip. Cô bé vô cùng lo lắng và anh cũng thế.

Bác sĩ nói: "Cô ấy đã qua cơn nguy kịch. Nhưng chúng tôi vẫn không biết tình hình sẽ ra sao. Viên đạn đầu tiên đi qua phổi và xuyên qua lưng. Viên thứ hai xuyên qua cổ nhưng không xuyên qua cột sống. Cô ấy khá may mắn, nhưng cô ấy không thể nói chuyện ngay bây giờ. Viên thứ ba bắn trúng tử cung và ruột thừa, làm tổn thương dạ dày và ruột nghiêm trọng. Chúng tôi đã làm phẫu thuật suốt bốn tiếng. Chúng tôi hi vọng mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp".

Pip hỏi với giọng run run: "Cháu gặp mẹ được không?". Suốt đêm cô bé không nói lời nào. Bác sĩ phẫu thuật lắc đầu. "Chưa được đâu cháu. Mẹ cháu đang phẫu thuật hồi sức đặc biệt. Nhưng trong hai tiếng nữa nếu tình trạng mẹ cháu ổn định cháu có thể vào thăm. Mẹ cháu vẫn bất tỉnh, nhưng vài giờ sau có thể bà ấy sẽ tỉnh lại. Mẹ cháu là một người cứng rắn và mọi người sẽ cố gắng giúp bà ấy hồi phục".

Pip hỏi tiếp: "Thế mẹ cháu có chết không?". Cô bé nắm tay Matt chặt hơn. Matt nín thở nghe bác sĩ trả lời.

Bác sĩ nhìn Pip: "Chú hi vọng là không. Mẹ cháu vẫn còn sống nhưng bị thương rất nặng. Cô ấy đã được phẫu thuật và qua khỏi cơn nguy kịch nhưng tình trạng vẫn rất nghiêm trọng. Chú và mọi người sẽ cố gắng làm tất cả những gì có thể để cứu mẹ cháu".

Bob nói: "May quá!". Anh đang cầu nguyện và mong Ophélie sẽ tỉnh lại.

Pip ngồi xuống, trông như một bức tượng gỗ nhỏ. Cô bé không đi đâu cả. Matt và những người khác cũng thế. Họ chỉ ngồi đó chờ đợi. Đến trưa một cô y tá đến và nói họ có thể đến phòng hồi sức đặc biệt.

Đó là một nơi rất kinh khủng.

Từ cửa kính, họ có thể thấy người Ophélie gắn đầy máy móc. Ở đó có các màn hình và các đường đồ thị đang nhảy liên tục. Ba người đang ở đó giám sát tình hình sức khỏe của cô. Mỗi nơi trên cơ thể cô đều gắn đầy kim, băng vết thương và các ống. Người cô tái xanh như một xác chết. Mắt cô vẫn nhắm khi Matt và Pip bước vào.

Pip đứng ở chân giường và nói: "Mẹ ơi! Con yêu mẹ!". Matt đứng cạnh cô bé. Anh làm mọi thứ có thể để Pip không nhìn thấy nước mắt anh đang rơi. Anh biết mình phải mạnh mẽ để làm chỗ dựa cho cô bé. Tất cả những gì anh muốn là chạm vào Ophélie. Dường như họ làm mọi thứ vì cô. Cả đêm hôm qua cho đến nay họ đều đứng đó. Nhưng Ophélie vẫn không cử động. Y tá nói họ cần phải về để bệnh nhân nghỉ ngơi, người thân chỉ có thể thăm Ophélie năm phút mỗi giờ. Nước mắt bắt đầu lăn dài trên má Pip. Cô bé sợ mẹ sẽ bỏ nó mà đi. Ophélie là người thân duy

nhất của cô bé. Như thể cảm nhận được nỗi đau của con gái, Ophélie mở mắt và nhìn cô bé, rồi sau đó nhìn Matt. Cô mỉm cười rồi nhắm mắt lại.

Pip nói vọng vào phòng: "Mẹ? Mẹ có nghe con nói không?". Ophélie gật đầu. Toàn cơ thể cô đều bị thương, ngoại trừ vùng đầu. Mặt nạ ôxy đã được lắp vào mặt cô.

Ophélie nói thầm: "Mẹ yêu con, Pip". Sau đó cô quay sang nhìn Matt. Cô biết anh sẽ nói gì. Anh từng khuyên cô nhiều lần nhưng cô không nghe. Khi ngã gục xuống, cô nghĩ đến anh, đến những gì anh nói trước đây. Anh đã hoàn toàn đúng.

Giờ đây, anh đang đứng đó và cô sợ anh sẽ nổi nóng với cô. Cô vui khi thấy anh đi cùng Pip và tự hỏi không biết chuyện gì đã xảy ra? Có lẽ Pip đã gọi cho anh. Ophélie nói: "Chào Matt...". Sau đó cô nhắm mắt lại rồi chìm vào giấc ngủ. Cả hai bật khóc khi rời khỏi phòng. Cả hai hiểu Ophélie đã rất nỗ lực để nói chuyện với họ, nhưng cô có phục hồi được hay không, vẫn chưa ai biết được.

Những người khác hỏi khi họ trở về: "Cô ấy sao rồi?". Họ đã chờ đợi một cách căng thẳng ở phòng chờ và họ càng lo hơn khi thấy Matt và Pip khóc. Họ sợ là Ophélie đã chết.

Pip nói với đôi mắt đẫm lệ: "Mẹ đã nói chuyện". Bob ngạc nhiên: "Thật ư? Mẹ cháu nói gì thế?".

"Mẹ nói mẹ yêu cháu". Cô bé có vẻ vui. Nhưng mọi người đều biết có thể đó là lời trăng trối cuối cùng của cô. Không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Đồng nghiệp của Ophélie trở về trung tâm vào trưa hôm đó và hứa đến tối sẽ quay lại. Họ về nhà và ngủ vài tiếng. Sau đó trung tâm tổ chức một cuộc họp để bàn về vấn đề an toàn của nhóm tìm kiếm. Mọi người bàng hoàng khi nghe tin Ophélie bị bắn. Bob và Jeff nói họ nên mang theo súng và nên được trang bị vũ khí. Millie cũng đồng ý. Tuy nhiên câu hỏi lớn đưa ra là liệu nhóm có cần thêm nhân viên tình nguyện thay thế cho Ophélie không. Rõ ràng không ai tình nguyện tham gia nhóm cả. Mọi người đều biết đây là công việc nguy hiểm và Ophélie nhận ra điều này quá trễ.

Matt ở bệnh viện cùng Pip suốt cả buổi trưa. Sau đó họ được gặp Ophélie lần thứ hai. Lần này Ophélie đã tỉnh dậy nhưng với vẻ vô cùng đau đớn. Y tá đã tiêm cho cô một lượng nhỏ morphine. Matt cố bảo Pip về nhà nghỉ ngơi và ăn uống gì cho lấy lại sức. Cô bé đồng ý. Anh cùng Pip về nhà. Con Mousse đang đứng ở cửa chào đón họ. Matt làm món trứng tráng.

Điện thoại có hai tin nhắn gửi đến từ trường của Pip. Họ muốn gia đình quan tâm đến cô bé nhiều hơn nữa. Alice đã gọi cho họ vào sáng hôm đó và để lại vài dòng trên bàn ăn bảo Pip hãy gọi cho cô nếu cần. Cô còn nói sẽ quay về dẫn con Mousse đi dạo vào trưa hôm ấy.

Matt đưa con Mousse đi dạo trước khi họ ăn. Sau đó Pip và anh cùng ngồi bên bàn ăn. Pip có vẻ mệt mỏi. Cô bé không thể ăn nổi, Matt cũng thế.

Cô bé hỏi: "Chúng ta quay lại được chưa?". Nó có vẻ lo lắng. Cô bé không muốn có chuyện gì đó xảy ra với mẹ nó. Nó bắt đầu bồn chồn lo lắng như con mèo trên đống lửa.

Matt kiên nhẫn hỏi: "Sao chúng ta không đi tắm trước khi quay lại bệnh viện?". Quả thật là hai người trông thật bê bối với vẻ mệt mỏi vì thiếu ngủ. Họ cần phải nghỉ ngơi trước khi quay lại thăm Ophélie.

Cô bé nói: "Cháu không mệt". Anh không muốn ép cô bé, nhưng cả hai đồng ý họ sẽ đi tắm và nghỉ ngơi một chút. Pip muốn quay lại thăm mẹ vào tối hôm đó.

Matt không hề phản đối. Anh cũng muốn thăm Ophélie. Sau khi đưa con Mousse đi dạo, anh quay về chở Pip đến bệnh viện. Họ lại ngồi trên ghế dài ở phòng hồi sức đặc biệt để chờ.

Y tá nói bạn của họ vừa mới đến thăm Ophélie, nhưng cô vẫn ngủ. Khi Matt đến coi, Ophélie vẫn trong tình trạng nguy kịch. Pip vẫn đang ngồi ghế ở phòng đợi. Cô bé có vẻ buồn ngủ, còn Matt cảm thấy hơi yên tâm. Anh ngồi nhìn cô bé và tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra cho cho nó nếu Ophélie chết. Anh không thể chịu nổi khi nghĩ điều đó. Nếu họ cho phép, anh sẽ mang Pip về sống cùng mình hoặc sẽ tìm một căn hộ trong thành phố. Khi ấy tâm trí anh toàn nghĩ đến

những khả năng xấu có thể xảy ra. Đến hai giờ sáng, y tá đến gặp anh. Cô có vẻ nghiêm túc và Matt hơi lo sợ.

Cô nói: "Vợ anh muốn gặp". Anh không nói gì, nhẹ nhàng để tay Pip xuống và đi theo cô đến phòng hồi sức đặc biệt. Ophélie đã tỉnh và nhìn Matt với vẻ lo âu. Cô bảo anh ngồi gần mình. Matt vô cùng sợ hãi khi có cảm giác chuyện kinh khủng gì đó đã xảy ra. Sau đó anh cúi người xuống và chạm nhẹ vào má cô. Cô bắt đầu nói thầm với Matt, nhưng có vẻ rất khó khăn.

"Em xin lỗi, Matt... Anh đã đúng... Em rất lấy làm tiếc... Anh sẽ chăm sóc cho Pip chứ?". Đó là những gì anh sợ phải nghe thấy. Ophélie sợ mình sẽ chết và muốn Matt lo cho Pip. Anh biết cô bé không còn ai khác ngoại trừ vài anh em họ xa ở Paris. Ở đây không ai có thể lo cho cô bé ngoại trừ anh.

Matt cầu xin: "Em biết anh sẽ... Ophélie, anh yêu em... đừng đi, em yêu... Hãy ở lại... Anh và Pip cần em... Em sẽ khỏe mà..."

Cô hứa: "Em sẽ không đi đâu cả...". Sau đó cô lại thiếp đi. Cô y tá ra hiệu cho Matt rời khỏi phòng.

Anh vội hỏi cô y tá: "Cô ấy thế nào rồi? Có gì thay đổi không?".

Cô y tá trấn an anh: "Cô ấy đang dưỡng sức mình đấy mà". Cô còn bảo anh và Pip nên ở đây cả ngày lẫn đêm. Matt và Pip không thể nào rời khỏi bệnh viện, trừ lúc họ về nhà nhưng chỉ mất chưa đầy hai tiếng. Vào buổi sáng họ vẫn ở đó. Ophélie dường như đã đỡ hơn.

Anh đưa Pip về nhà cô bé lại và nói anh muốn mua vài thứ và về nhà một chút. Họ đã nói chuyện với nhau trong bữa điểm tâm và quyết định ghé cửa hàng của Macy để mua đồ. Rõ ràng là Pip không muốn anh đi.

Cuối cùng anh cũng gọi cho Robert và kể mọi chuyện cho con trai nghe. Anh cũng gọi điện thoại cho Alice và bảo cô nên dẫn con Mousse đi dạo thường xuyên. Kế tiếp anh gọi điện thoại cho trường của Pip. Họ nói với anh cô bé không cần phải đến trường. Họ rất thông cảm cho hoàn cảnh của Pip và hi vọng mẹ cô bé sẽ sớm hồi phục. Matt cũng nhận được vài cuộc gọi từ trung tâm Wexler. Nhưng anh không muốn nói chuyện với họ, không muốn nghe bất kỳ những gì họ nói.

Sau khi đã mua vài món đồ ở cửa hàng Macy, cả hai quay lại bệnh viện và cùng thức suốt đêm ở phòng hồi sức đặc biệt.

Vào tối hôm ấy Ophélie trông có vẻ đỡ hơn. Bob, Jeff và Millie đến để thăm cô và nhận ra điều này. Sau khi ba người ấy đi khỏi, Matt đắp chăn cho Pip. Cô bé nhìn Matt và nói:

"Cháu yêu chú, chú Matt".

"Chú cũng thế". Anh đã mua đủ quần áo và đồ dùng cho cả tuần. Không sớm thì muộn anh cũng phải trở về bãi biển. Tuy nhiên, anh cũng đã lên kế hoạch ở lại thành phố cùng Pip. Anh có vẻ không muốn rời khỏi đây.

Cô bé hỏi: "Chú có yêu mẹ cháu không?". Ophélie chưa bao giờ chắc chuyện gì đã xảy ra giữa hai người. Cả hai đều rất dè dặt trong chuyện này.

"Có chứ". Matt nhìn cô bé mỉm cười và cô bé cũng thế. "Thế chú sẽ kết hôn cùng mẹ cháu khi mẹ cháu hồi phục chứ?". Matt có cảm giác như thể chính mẹ nó hỏi vậy. Anh cũng từng nghĩ đến điều này. "Mẹ cháu cần chú, chú Matt và cháu cũng thế". Anh muốn khóc khi nghe cô bé nói như vậy và anh không chắc mình sẽ nói gì với nó. Trước khi bị bắn Ophélie chưa bao giờ nói cho anh biết cảm giác của cô hay những gì cô muốn dù anh đã nói tất cả cho cô nghe.

Matt nói một cách thẳng thắn: "Ừ! Chú nghĩ chú và cháu sẽ hỏi mẹ cháu, phải không?".

"Cháu nghĩ mẹ cháu cũng yêu chú, nhưng mẹ sợ. Cha cháu không đối xử tốt với mẹ. Ông ấy thường lớn tiếng với mẹ về chuyện anh Chad. Anh ấy bị bệnh và làm những việc kinh khủng, như tự vẫn. Nhưng cha cháu không nghĩ anh ấy bệnh. Ông ấy hay lớn tiếng với mẹ và nghĩ vấn

đề đó là do lỗi của mẹ cháu".

Matt cũng biết được điều này. Cô bé nói tiếp: "Cháu nghĩ có lẽ mẹ cháu sợ chú không có ý định nghiêm túc, mặc dù lúc nào chú cũng nghiêm túc với hai mẹ con cháu. Nhưng mẹ cháu sợ sau khi kết hôn chú không còn đối xử tốt với mẹ nữa. Cha cháu thực sự là một người cộc cằn, hay gắt gỏng, dù ông ấy là người thông minh. Cha cháu chưa bao giờ cư xử tốt với mẹ... Chú biết không, mẹ cháu cũng lo chú sẽ chết đi, hệt như cha của cháu vậy. Mẹ cháu thật sự yêu cha dù ông ấy hay gắt gỏng và chưa bao giờ trò chuyện nhiều với hai mẹ con cháu. Ông ấy luôn bận rộn. Nhưng cháu nghĩ cha cũng yêu hai mẹ con... Chú sẽ nói với mẹ cháu rằng, chú sẽ đối xử tốt với cả hai mẹ con cháu chứ?". Matt không biết mình nên cười hay nên khóc khi nghe cô bé nói thế. Thay vì trả lời, anh cúi người hôn lên trán Pip và nói đùa: "Chú nghĩ, nếu mẹ cháu không kết hôn với chú, chú nên kết hôn với cháu đấy. Cháu là một cô bé rất hiểu chuyện".

Pip cười lớn trước lời nói đùa của Matt khi nằm trên ghế dài ở phòng chờ, cô bé nói: "Chú quá già so với cháu, Matt. Nhưng chú khá dễ thương và xứng đáng làm cha cháu".

"Cháu cũng dễ thương lắm".

Pip hỏi lại một cách nghiêm túc: "Chú sẽ hỏi mẹ cháu chứ?".

"Chú sẽ cố gắng. Chú nghĩ chúng ta nên đợi cho đến khi mẹ cháu hồi phục. Có được không?".

Pip suy nghĩ rồi chau mày. "Cháu không nghĩ chú có thể đợi lâu. Cháu nghĩ, khi chú hỏi cưới mẹ cháu, biết đâu mẹ sẽ nhanh chóng bình phục? Chú nghĩ sao? Nó có thể giúp mẹ cháu cảm thấy khỏe hơn".

Nhưng nó cũng có thể làm cô ấy sợ đến chết khiếp. Anh biết điều này rõ hơn Pip. Anh nhớ khá rõ đêm mà họ ở Tahoe, lúc đó cô đã rất sợ hãi. Hôn nhân không phải như Pip nghĩ. Nhưng nếu Ophélie muốn, anh sẵn sàng kết hôn với cô ngay.

Sau đó Pip chìm dần vào giấc ngủ. Nó vui vì đã nói chuyện với Matt. Anh ngồi đó nhìn cô bé ngủ, rồi lại lặng lẽ cười một mình.

Anh gọi điện cho Robert và hứa sẽ kể chi tiết mọi chuyện cho cậu nghe. Sáng hôm ấy Robert nói sẽ từ Stanford đến thăm Ophélie. Nhưng Matt nói cậu không thể gặp Ophélie và hứa sẽ cho cậu biết tình hình của Ophélie. Robert thở phào nhẹ nhõm khi nghe cha nói Ophélie vẫn còn sống. Robert đã vô cùng hoang mang khi nghe tin cô bị bắn.

Việc Ophélie bị bắn được loan tin khắp nơi. Bệnh viện đã phải tiếp khá nhiều phóng viên. Họ nói có nhiều nhân viên tình nguyện ở trung tâm Wexler bị bắn và đang trong tình trạng nguy kịch ở bệnh viện San Francisco nhưng vẫn còn sống.

Jeff đến bệnh viện vào nửa đêm và cho Matt biết tin kẻ bắn Ophélie đã bị bắt. Họ nói thầm với nhau vì Pip đang ngủ. Jeff vui vì đã cho Matt hay tin. Anh và hai người còn lại đã đến đồn cảnh sát nhận diện tên tội phạm. Hắn đã bị bắt cách Jesse, nơi Ophélie bị bắn, khoảng ba dãy phố.

Kẻ đó vẫn mang theo súng bên người. Tuy nhiên ngày hôm sau hắn đã bị bắt và mang đi nhận diện. Hắn là một kẻ có tiền án tiền sự. Đây là một tin vui cho mọi người, ngoại trừ Ophélie. Mạng sống của cô vẫn đang bị đe dọa.

Nhưng vào ngày hôm sau cô trông đã khỏe hơn. Cô đã cười được khi mọi người đến thăm. Ophélie hỏi khi nào mình có thể về nhà. Ca phẫu thuật đã thành công. Không ai cảm thấy nhẹ nhõm hơn Pip, ngoại trừ Matt. Ophélie nói cả hai nên về nhà nghỉ ngơi. Mặt cô vẫn còn tái xanh, nhưng có vẻ ít bị đau đớn hơn. Matt nói anh sẽ đưa Pip về nhà và sẽ trở lại vào trưa hôm đó. Trong lúc đi ra khỏi phòng hồi sức đặc biệt, Pip nhìn Matt với ý hỏi anh đã hỏi mẹ nó về vấn đề mà cả hai nói vào tối hôm qua chưa?

"Ngay bây giờ à? Cháu không nghĩ chúng ta nên đợi cho đến khi mẹ cháu khỏe hơn sao? Có lẽ mẹ cháu sẽ đồng ý nếu cô ấy không còn đau nữa".

"Cháu nghĩ chú nên nói điều này với mẹ cháu khi bà ấy vẫn còn mê man". Pip sẵn sàng làm bất cứ điều gì để có được kết quả như mong đợi. Matt cười với cô bé khi cả hai rời khỏi bệnh viện.

Matt nói: “Cháu nên nghĩ mẹ sẽ đồng ý nếu khỏe hẳn”. Anh bắt đầu cảm thấy vui vì Ophélie đã hồi phục. Mọi việc tạm thời ổn, Ophélie cũng đã qua khỏi cơn nguy hiểm. Tuy nhiên anh vẫn căng thẳng và lo lắng về cô.

Pip nói: “Có lẽ chú cần giúp đỡ. Chú biết mẹ cháu là người ngoan cố như thế nào mà. Mẹ cháu chỉ sợ phải kết hôn lần nữa. Mẹ nói với cháu như thế đấy”.

“Ừ! Ít ra chú cũng không bắn mẹ cháu”. Pip cười: “Có lẽ thế!”.

Họ về nhà. Con Mousse vẫy đuôi mừng hai người. Chú chó không hiểu vì sao mấy hôm nay mọi người lại để nó ở nhà một mình. Matt nấu ăn rồi nghỉ ngơi, anh đã thức trắng hai đêm rồi. Pip dường như lên tinh thần khi biết mẹ nó dần hồi phục. Cô bé vui vì có Matt ở nhà cùng cho đến khi mẹ nó trở về.

Sau đó họ lại quay vào bệnh viện. Ophélie đã có một đêm thật khó khăn. Y tá nói đó là hiện tượng sau phẫu thuật. Ophélie bị đau nhiều hơn. Họ bắt đầu tiêm morphine cho cô. Tuy nhiên tình trạng của cô là từ nguy kịch đã chuyển sang ổn định hơn. Cô đã hồi phục đáng kể trước sự ngạc nhiên của nhiều người. Tối hôm đó Matt quyết định đưa Pip về nhà. Anh nói cả hai sẽ ngủ ở nhà và Pip đồng ý. Cô bé hôn mẹ nó trước khi rời khỏi bệnh viện, nhưng Ophélie vẫn nhắm mắt. Đến 9 giờ tối cả hai đã về đến nhà. Nửa tiếng sau đó Pip chìm vào giấc ngủ. Còn Matt, anh vẫn suy nghĩ về Ophélie.

Đến sáng hôm sau cả hai mới tỉnh giấc. Họ dùng điểm tâm trước khi vào bệnh viện. Khi thấy Ophélie, cả hai cảm thấy rất nhẹ nhõm. Gương mặt cô đã có chút thần sắc và những chiếc ống đã được lấy ra khỏi người cô. Ophélie vẫn trong tình trạng ổn định. Cô hay phàn nàn, nhưng y tá nói đây là dấu hiệu tốt. Ophélie đã mỉm cười khi thấy Matt và Pip.

Cô hỏi: “Có chuyện gì xảy ra với hai người vậy?”. “Mẹ ơi, chú Matt đã làm món nướng kiểu Pháp cho bữa sáng đấy! Chú ấy nói mình là một tay làm bánh kếp tuyệt vời đấy!”.

“Tuyệt lắm! Mang cho mẹ vài cái nào”. Cả hai đều biết Ophélie phải ăn kiêng và được theo dõi trong thời gian dài. Sau đó cô quay sang Matt và nói một cách nghiêm túc: “Cảm ơn anh đã chăm sóc cho Pip”. Cô không biết phải nhờ ai chăm lo cho Pip trong khoảng thời gian cô nằm viện. Cả hai đều biết điều này. Thời gian và hoàn cảnh cũng như Ted đã cách ly cô ra khỏi mọi người. Cô không có người thân nào khác ngoài Pip. Cô nói tiếp: “Em xin lỗi về những chuyện đã xảy ra. Em thật ngốc”. Tuy nhiên mọi người đều biết là Ophélie vô cùng yêu công việc của mình.

“Anh sẽ không nói gì. Nhưng em sẽ là người nhận ra cảm giác của mình như thế nào. Jeff nói với anh, họ sẽ không để bất kỳ tình nguyện viên nào làm công việc này nữa. Anh rất đồng ý với ý kiến của họ. Tham gia nhóm tìm kiếm để giúp đỡ những người vô gia cư là một ý kiến hay, nhưng nó quá nguy hiểm”.

“Em biết. Sự việc tối hôm ấy diễn ra quá nhanh. Thậm chí em còn không biết mình đã bị bắn khi ngã gục xuống đất”. Cô không thể nào nghĩ ra được chuyện gì đã xảy ra với mình.

Họ trò chuyện với nhau khá lâu. Matt cố giữ cho sắc mặt của mình nghiêm nghị. Anh đã bàn với Ophélie về vấn đề này vào lúc ăn trưa.

“Chú không thể hỏi mẹ cháu như những gì cháu yêu cầu”. Pip đe dọa: “Tốt hơn hết là chú nên hỏi sớm đi!”. Matt cười: “Tại sao? Mẹ cháu có đi đâu nào. Sao cháu vội thế?”.

“Bởi vì cháu muốn cả hai kết hôn”. “Nếu mẹ cháu không đồng ý thì sao?”.

“Không sao! Vậy cháu sẽ kết hôn với chú dù cho chú có quá già. Ôi trời!... Cháu chưa từng thấy ai chậm chạp như chú!”.

Lần tiếp theo, khi thăm Ophélie, Pip đã nhìn Matt với một cái nhìn lạnh lùng.

Matt nhắc nhở Pip: “Chú chưa hứa gì cả. Để chú xem tâm trạng mẹ cháu như thế nào”. Anh cũng không muốn làm cô bé thất vọng. Dù Pip có nghĩ gì đi nữa, Matt cũng không muốn hối thúc Ophélie. Anh tin vào linh cảm của mình, chứ không dựa vào lời nói của một cô bé 12 tuổi, dù cô

bé nói đúng. Hơn nữa anh cũng rất quý nó.

Pip nhăn nhó nói: "Chú là kẻ nhát gan nhất mà cháu biết!". Anh bật cười và khi vào phòng bệnh nhân anh thấy Ophélie trông rất thanh thản.

Cô hỏi với vẻ quan tâm: "Pip đâu?".

Anh nói dối: "Nó đang ngủ trên ghế dài ở phòng chờ". Anh cảm thấy buồn cười nhưng sau đó anh tự hỏi mình Pip nói đúng hay không. Có lẽ việc cô bị bắn đã thay đổi mọi thứ. Cuộc đời quá ngắn ngủi và sự thật là hai người đã yêu nhau. Có lẽ đã đến lúc anh cần phải nói với cô, dù nó có hơi liều lĩnh.

Ophélie nói: "Em xin lỗi vì đã làm phiền mọi người thế này. Em không hề nghĩ sự việc xảy ra như thế". Ophélie có vẻ mệt mỏi. Cô vẫn phải nằm viện trong thời gian dài, bác sĩ nói phải mất khá lâu cô mới phục hồi sức khỏe. Tuy nhiên đây cũng là kết quả đáng mừng, vì cô không còn nguy hiểm khi trúng một lúc ba phát đạn. Mọi người đã rất lo lắng cho cô.

Matt nói một cách thẳng thắn: "Anh luôn lo chuyện ấy sẽ xảy ra".

"Em biết anh lo cho em và anh đã nói đúng".

Matt nắm tay Ophélie. Anh đang đứng cạnh và vuốt tóc cô.

"Đôi khi anh cũng đúng vài việc, nhưng đôi khi cũng sai". "Nhưng dường như anh không sai nhiều lắm". Cô nhìn anh với vẻ biết ơn.

"Anh vui vì em nghĩ thế".

"Cảm ơn Chúa! Pip đã mang anh đến đây với hai mẹ con em". Rồi cả hai đều cười.

"Anh nhớ là em không quá sợ hãi lúc anh nhìn Pip". "Em cứ nghĩ anh là kẻ dụ dỗ trẻ em. Em đã sai rồi". Ophélie mỉm cười rồi nhắm mắt lại. Sau đó cô mở mắt ra và nhìn anh. Dường như cô vô cùng ngạc nhiên trước những gì đang diễn ra. Ophélie là một phụ nữ dũng cảm và anh yêu cô bằng tất cả trái tim.

Matt hỏi: "Thế giờ đây em nghĩ gì?".

"Về anh à? Anh là một người bạn tốt nhất trên thế gian này... và em yêu anh... rất nhiều...".

Có được anh là niềm hạnh phúc lớn nhất đời cô, đặc biệt là sau hàng loạt những vấn đề của Pip, Matt và cô.

"Anh cũng yêu em nhiều lắm...". Anh không dám hỏi cô. Nhưng khi nghĩ đến Pip sẽ mắng anh là kẻ nhát gan, anh mỉm cười rồi đến bên cạnh Ophélie.

Anh hỏi: "Thế em yêu anh đủ để em lấy anh không?". Ophélie nhìn anh với vẻ ngạc nhiên.

"Có phải anh đang nói những suy nghĩ của mình, hay anh nghĩ đó là một liều thuốc để em mau khỏi bệnh?".

"Cả hai. Em thấy sao?".

Ophélie khóc khi nhìn anh. Cô vẫn còn sợ, nhưng không như trước đây. Cô gần như mất hết tất cả khi bị bắn. Vậy cô còn sợ mất gì nữa? Có được anh là cô đã có tất cả.

Cô nói thầm: "Rất tuyệt". Nước mắt lăn dài trên má Ophélie. Cô nói tiếp: "Em chỉ mong không có chuyện gì xảy ra với anh... Hứa với em đi Matt... Nếu chuyện đó xảy ra lần nữa chắc em sẽ không qua nổi...".

"Anh hứa mà". Nói xong Matt hôn cô. Anh nói tiếp: "Em cũng qua được cơn nguy hiểm. Anh sẽ rất vui nếu em có thể tự chăm sóc bản thân mình. Khi em bị bắn, anh gần như là người đã chết... Em biết không, anh sẽ chết nếu mất em, Ophélie à!... Anh yêu em nhiều lắm...".

"Em cũng thế".

Cô y tá bước vào ngay lúc anh cúi người hôn cô lần nữa. Cô y tá nói Matt phải rời khỏi phòng vì

đã hết giờ. Bệnh nhân trong phòng hồi sức đặc biệt không được thăm quá năm phút, tối đa chỉ được mười phút. Tuy nhiên khoảng thời gian đó cũng đã quá đủ với cả hai.

Trước khi đi Matt hỏi: "Em cần một lời cầu hôn chính thức chứ? Em lấy anh nhé?". Anh muốn nghe chính miệng Ophélie trả lời.

"Vâng! Em đồng ý". Lời nói của cô khá nhỏ nhưng rất rõ ràng. Cô đã sẵn sàng và đã đến lúc cô phải nói cho anh biết.

Matt cố hỏi trước khi cô y tá phẩy tay bảo anh đi ra: "Anh có thể nói cho Pip nghe không?".

"Vâng. Anh hãy nói đi". Khi Matt đi khỏi, Ophélie nhìn cô y tá mỉm cười: "Tôi đã đính hôn".

Cô y tá nhìn Ophélie với vẻ ngạc nhiên: "Tôi cứ nghĩ cô đã có gia đình rồi".

"Tôi đã... nhưng không... à mà tôi... tôi... tôi sẽ lập gia đình". Cô hơi choáng nhưng vô cùng hạnh phúc. Ophélie đã nhận ba viên đạn, nhưng bù lại cô đã có được lời cầu hôn của Matt.

Cô y tá nói: "Xin chúc mừng cô!". Sau đó cô đo nhiệt độ của Ophélie.

Matt trở lại phòng chờ. Pip nhìn Matt chằm chằm và cố đoán xem anh đã làm gì.

Cô bé lại kết tội anh với cái nhìn lo lắng: "Chú bỏ cuộc rồi à?". Matt lắc đầu: "Không!".

Cô bé mở to mắt: "Chú hỏi mẹ cháu chưa?". "Rồi!".

Pip không thể chờ đợi được nữa. "Mẹ cháu nói gì?". Cô bé nín thở. Matt cười và khoác tay qua vai cô bé.

Anh nói: "Mẹ cháu đã đồng ý". Mắt Matt rưng rưng và đó quả là một ngày xúc động.

"Mẹ cháu đồng ý ư? Ôi Chúa ơi! Mẹ cháu sẽ kết hôn với chú! Chúa ơi! Chú Matt!".

Cô bé ôm lấy Matt và anh xoay vòng. "Chú đã làm được rồi!".

"Cuối cùng chú cũng làm được rồi. Cảm ơn ý kiến của cháu lẫn sự can đảm của cháu. Nếu cháu không hối thúc, có lẽ chú phải đợi đến năm sau".

"Có lẽ việc mẹ cháu bị bắn cũng có cái hay của nó nhỉ... Chú biết đấy..."

"Không! Chú không biết. Chú sẽ không để mẹ cháu làm công việc nguy hiểm ấy lần nữa đâu".

Pip đồng tình: "Cháu cũng thế". Hai người cùng nhau ngồi trò chuyện trong thời gian dài. Mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng tốt đẹp nhờ Pip. Giờ đây họ chỉ cần chọn ngày cưới nữa thôi.

Chương 27

Ophélie nằm ở bệnh viện ba tuần. Matt ở nhà với Pip. Cô bé quay lại trường sau khi mẹ nó nằm viện một tuần. Tuy nhiên Pip vẫn đến thăm mẹ vào mỗi buổi chiều. Còn buổi sáng Matt đến thăm Ophélie, sau đó anh đưa Pip đến trường. Đến chiều anh đón cô bé rồi đưa nó vào bệnh viện. Họ đã làm như thế trong gần ba tuần. Khi Ophélie xuất viện, Matt đã đưa cô lên lầu. Sau sáu tuần cô đã có thể đi lại dễ dàng.

Phổi và dạ dày của cô đã được khâu lại và ruột không còn gặp vấn đề gì nữa. Buồng trứng của cô cũng không sao. Bác sĩ nói cô có thể có con nếu muốn và ruột thừa cũng hoạt động bình thường. Cô đã gặp may một cách khó tin. Lousie Anderson ở trung tâm lấy làm tiếc vì đã để cô rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế. Tuy nhiên Ophélie luôn nói đó là công việc mà cô muốn làm. Đó là sự lựa chọn của Ophélie và không ai ép buộc cô làm công việc này cả. Tuy nhiên sẽ không có bất kỳ tình nguyện viên nào được tham gia vào nhóm tìm kiếm nữa, dù Ophélie vẫn rất muốn làm việc cùng các thành viên trong nhóm.

Ophélie hứa sẽ quay lại trung tâm làm việc sau vài tháng nữa. Matt đồng ý. Hiện tại thì anh đồng ý, nhưng không biết sau này thì sao. Anh nghĩ Ophélie nên ở nhà cùng mình và Pip.

Anh ngủ trong phòng làm việc cũ của Ted sau khi Ophélie về nhà. Anh muốn ở lại để phòng trường hợp cô cần anh. Ophélie vui khi anh có mặt ở đó. Cô vẫn cần sự giúp đỡ của anh và điều đó làm cô cảm thấy an toàn. Còn Pip thì vô cùng hồi hộp.

Lễ cưới được lên kế hoạch. Họ trù tính tổ chức nó vào tháng sáu. Lúc ấy Vanessa cũng có mặt. Matt đã gọi điện thoại cho con gái ở Auckland và cô bé vô cùng vui sướng. Họ đã kể chuyện đó cho Robert nghe khi cậu ghé bệnh viện thăm Ophélie.

Khi về nhà Pip cười và nói với mẹ: "Thế là chúng ta sẽ có một gia đình nữa". Rõ ràng là Pip rất hạnh phúc và Ophélie cũng thế. Ophélie đã trải qua nhiều bất hạnh đau thương, nhưng giờ đây cô vô cùng hạnh phúc và cảm thấy hài lòng với quyết định của mọi người. Ophélie và Matt bàn với nhau về tuần trăng mật ở Pháp và có ý cho bọn trẻ đi cùng. Dĩ nhiên Pip rất đồng ý với ý kiến này.

Vào một buổi chiều Ophélie nằm nghỉ trên giường trong khi Matt đưa Pip đến trường. Kể từ khi cô bị bắn đã hơn sáu tuần rồi. Giờ đây cô cảm thấy mình khỏe hơn và đã ra ngoài được vài lần. Cô cảm thấy phấn khởi khi tự mình có thể xuống nhà ăn tối.

Các thành viên trong nhóm tìm kiếm cũng đến thăm cô vài lần. Cô đang nghĩ về họ. Điện thoại reo, Ophélie nhấc máy. Giọng nói ở đầu dây bên kia khá quen thuộc, nhưng có vẻ không vui và yếu ớt. Đó là Andrea.

Ophélie muốn dập máy ngay, nhưng dường như Andrea biết điều đó và van xin Ophélie nghe mình nói một lần.

"Làm ơn đi... Hãy để mình nói chuyện với cậu một phút thôi... Rất quan trọng...". Andrea có vẻ hơi lạ. Cô ấy nghe nói Ophélie bị bắn và hoàn toàn hốt hoảng khi biết tin đó. Andrea nói tiếp: "Mình muốn viết thư cho cậu nhưng lúc ấy mình cũng nằm ở bệnh viện". Chính điều này làm Ophélie tiếp tục lắng nghe Andrea nói.

Ophélie hỏi nhưng với vẻ không mấy quan tâm: "Sao thế? Cậu gặp tai nạn à?". Dù gì đi nữa, họ cũng từng là bạn tốt của nhau nhiều năm.

Andrea bối rối: "Không! Tớ bị bệnh". "Bệnh à? Ý cậu là sao?".

Sự im lặng xuất hiện trong giây lát. Andrea đã muốn gọi cho Ophélie nhiều tháng qua nhưng cô không dám. Cuối cùng cô nói: "Mình bị ung thư. Chỉ vừa mới phát hiện ra căn bệnh cách đây vài tháng. Bác sĩ nói mình mắc căn bệnh này lâu rồi. Cách đây một năm mình bị đau ở bụng, nhưng mình nghĩ chắc tại căng thẳng nên mới bị thế. Sau đó mình bị đau ở buồng trứng, phổi và giờ là xương. Căn bệnh này lan khá nhanh". Ophélie vô cùng bàng hoàng. Dù giận Andrea đến mức

nào đi nữa, cô cũng không muốn Andrea phải bị như thế. Ophélie đã khóc. “Cậu đã đi hóa trị chưa?”.

“Có. Mình đang thực hiện. Mình đã trải qua hai cuộc phẫu thuật và xạ trị sau đó. Tuy nhiên mình không nghĩ... mình không nghĩ mình có thể qua khỏi. Tình hình có vẻ tệ... Mình biết cậu không muốn gặp mình nhưng mình cần biết... liệu cậu có thể chăm sóc Willie giùm mình không?”. Khi ấy cả hai bật khóc.

Ophélie hỏi: “Ngay bây giờ à?”.

Andrea nói một cách buồn bã: “Không! Chỉ khi mình chết. Mình không nghĩ mình có thể sống được lâu. Chỉ chừng vài tháng nữa là cùng”. Khi ấy Ophélie khóc nức nở. Cuộc đời sao lại thế? Sao lại bất công như thế? Chuyện gì đã xảy ra với mọi người thế? Trước đây là với Ted và Chad... Còn bây giờ là với Andrea. Nghĩ đến điều này Ophélie càng thấy quý trọng Matt nhiều hơn. Cô vẫn còn hoang mang trước những gì mình nghe thấy. Dù những gì Andrea làm với Ophélie có tệ như thế nào đi chăng nữa, cô cũng không muốn cô ấy bị trừng phạt như thế. “Có lẽ mình bị Chúa trừng phạt vì những gì mình làm với cậu, Ophélie ạ. Mình biết sự hối tiếc không giúp ích gì, nhưng mình vô cùng xin lỗi cậu. Mình suy nghĩ về điều đó rất nhiều lần rồi... Mình xin lỗi... Cậu sẽ chăm sóc Willie giùm mình chứ?”. Cô hỏi lại lần nữa và Ophélie chỉ biết khóc. Sao sự việc lại diễn ra như thế.

Ophélie nói trong nước mắt: “Ừ! Mình sẽ chăm sóc thằng bé”. Tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là những gì Matt đã làm cho cô và Pip, dù họ chỉ mới quen nhau tám hay chín tháng. Cô biết Andrea không có ai cả và cô không có sự lựa chọn nào khác. Dù gì Ophélie cũng là mẹ đỡ đầu của Willie. Cô chăm sóc nó là lẽ dĩ nhiên, dù cho nó có là con ai đi nữa. Thằng bé là con của Ted và Andrea. Tội lỗi là ở hai người họ, thằng bé không có tội tình gì. “Thằng bé giờ ở đâu? Cậu nhờ ai đó chăm sóc nó à?”.

Andrea nói với vẻ mệt mỏi: “Mình đã thuê một cô giữ trẻ. Mình muốn thằng bé ở cùng mình cho đến khi mình chết”. Điều này nghe thật kinh khủng, không thể tin được. Cô ấy chỉ mới 45 tuổi và thằng bé không biết cha nó là ai.

Matt bước vào phòng khi Ophélie vẫn đang nói chuyện với Andrea. Anh ngạc nhiên không biết chuyện gì xảy ra. Anh chỉ biết Ophélie đã khóc. Anh nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng. Anh không muốn quấy rầy cô vì biết cô sẽ kể cho anh nghe mọi việc sau đó.

Ophélie hỏi một cách buồn bã: “Thế mình có thể làm gì cho cậu?”. Cô thực sự không muốn bỏ rơi giọt máu của hai người, đặc biệt là ngay bây giờ, dù mối quan hệ giữ cô và Andrea đã không còn như trước.

Andrea nói có vẻ yếu ớt: “Mình muốn gặp lại cậu. Nhưng giờ đây mình quá yếu, còn việc hóa trị thì thật kinh khủng”.

“Hiện giờ mình không thể ra ngoài được. Mình sẽ cố đến thăm cậu sớm nhất có thể”.

“Nếu có chuyện gì mình sẽ để Willie lại cho cậu. Cậu có chắc sẽ chăm sóc thằng bé không? Cậu sẽ không ghét nó vì những gì mình đã làm chứ?”.

Ophélie nói một cách bình tĩnh: “Mình không ghét cậu. Mình chỉ buồn vì bị tổn thương mà thôi”. Nghe Ophélie nói thế, Andrea hiểu Ophélie đã tha thứ cho cô. Đó không phải là trách nhiệm của Andrea, Ted cũng có phần trong đó.

Andrea nói: “Mình sẽ giữ liên lạc với cậu và cho cậu biết mình như thế nào. Mình sẽ ghi số điện thoại của cậu vào mẫu đơn nằm viện của mình. Mình sẽ đưa nó cho cô giữ trẻ phòng trường hợp có chuyện xảy ra và khi mình không thể gọi cho cậu được nữa”.

“Cậu phải ráng lên Andrea. Đừng bỏ cuộc”. Cô cảm thấy mình bị tác động một cách kinh khủng bởi những gì Andrea nói. Ophélie biết gặp Andrea sẽ là một khó khăn lớn, nhưng cô vẫn nói: “Mình sẽ gọi cho cậu. Hãy cho mình biết tình trạng sức khỏe của cậu như thế nào”.

Andrea vừa nói vừa khóc: “Mình sẽ cho cậu biết. Cám ơn cậu! Mình biết cậu sẽ chăm sóc Willie

mà".

"Mình hứa, mình sẽ chăm sóc thằng bé". Ophélie quyết định nói cho Andrea nghe về Matt. Cô cần biết chuyện này. "Mình sẽ kết hôn với Matt vào tháng sáu này".

Im lặng hồi lâu. Andrea có cảm giác mình được tha bổng vì tội phá hoại cuộc đời Ophélie. "Mình rất vui. Matt là một người tốt. Mình mong cả hai hạnh phúc".

"Mình cũng thế. Mình sẽ gọi cho cậu sớm. Chúc may mắn Andrea".

"Mình rất mến cậu... và mình xin lỗi vì những gì mình đã làm". Sau đó họ gác máy và Matt đi vào phòng.

Anh hỏi: "Có chuyện gì vậy?". Ophélie tỏ vẻ căng thẳng. Cô nhìn anh rồi nói: "Đó là Andrea".

"Em vừa nói chuyện với cô ấy à?". Cô gật đầu.

"Cô ấy xin em tha thứ à? Cô ấy giỏi thật!". Matt vẫn còn giận về những gì mà Andrea và Ted đã làm. Ophélie nhận ra mình nên nói cho Matt nghe về việc Andrea nhờ cô chăm sóc đứa trẻ. Làm sao cô có thể từ chối được? Cô không nghĩ mình có thể từ chối lời đề nghị của Andrea. Dù gì thằng bé cũng là em cùng cha khác mẹ với Pip và nó là con trai của Ted.

"Cô ấy sắp chết rồi".

Matt tỏ vẻ hốt hoảng: "Chuyện gì xảy ra vậy?". "Cách đây hai tháng cô ấy phát hiện mình bị ung thư buồng trứng. Nó đã di căn sang phổi và xương rồi. Cô ấy nghĩ chỉ sống được vài tháng mà thôi và muốn em chăm sóc con trai cô ấy...".

Sau đó cô quyết định nói rõ: "Em đã đồng ý. Anh thấy sao? Em nói với cô ấy chúng mình sẽ kết hôn vào tháng sáu. Nếu anh không muốn, em có thể từ chối Andrea. Nhưng cô ấy không có người thân nào cả. Anh thấy sao về chuyện này?".

Matt ngồi suy nghĩ một phút. Đây là việc khá quan trọng. Không ai muốn chuyện này xảy ra. Nhưng Matt có thể nhận ra mong muốn của Ophélie. Thật khó từ chối lời yêu cầu, bởi thằng bé là con của Ted và là em cùng cha khác mẹ của Pip. Đây quả là một tình huống kỳ lạ.

"Gia đình chúng ta dường như sẽ lớn hơn nhỉ? Anh nghĩ em có thể chăm sóc thằng bé. Em có nghĩ cô ấy sẽ chết không?".

"Dường như là thế. Sức khỏe của Andrea tệ lắm". "Anh nghĩ chúng ta không có sự lựa chọn nào khác.

Dù gì thằng bé cũng rất đáng yêu". Anh cúi người hôn Ophélie. Matt là một người tốt bụng. Cả hai nhất trí chưa nói cho Pip nghe việc này, cho đến lúc thích hợp. Pip đã quá buồn vì chuyện mẹ nó bị bắn sáu tuần trước, giờ đây cô bé không nên biết chuyện này. Cô bé cũng không cần biết Andrea sắp chết vì chuyện này có thể làm nó đau buồn tột cùng.

Ophélie nhận được bức thư từ Andrea. Andrea cảm ơn Ophélie vì đã nhận lời chăm sóc con trai mình. Vài ngày sau đó cô không nhận được cuộc gọi nào của Andrea. Ophélie định gọi lại cho Andrea, nhưng cô quá mệt nên không thể.

Hai tuần sau đó Matt lái xe đưa Ophélie, Pip và con Mousse ra bãi biển. Họ cùng nhau đi bộ và ngồi tận hưởng ánh nắng. Dù chỉ mới tháng ba, nhưng họ có cảm giác như thể mùa hè đã đến. Họ nói với nhau về kế hoạch cho lễ cưới. Họ đã quyết định tổ chức một cách lặng lẽ trên bãi biển với bọn trẻ và với sự chứng kiến của cha ở Bolinas mà Matt quen biết.

Điều này nghe có vẻ thích hợp. Cả hai đều không muốn lễ cưới diễn ra quá lớn.

Hai ngày sau khi đến bãi biển, họ cùng nhau ngồi sưởi nắng. Ophélie nói không khí ở biển làm cho cô khỏe hơn. Matt đồng ý. Họ chuẩn bị phần ăn trưa vì ở đó không có gì để ăn. Khi về đến Safe Harbour anh để giỏ thức ăn trên bàn và mở nhạc. Ophélie biết anh đang nghĩ gì. Và lần này cô đã sẵn sàng. Họ đã chờ đợi thời gian này từ rất lâu rồi. Nó không như những gì xảy ra ở Tahoe.

Bước vào nhà, Matt choàng tay qua người Ophélie và hôn cô. Cô ngước lên nhìn anh. Lâu lắm rồi họ không ở bên nhau kể từ cái ngày ở Tahoe. Lần này cô đã sẵn sàng. Cô theo anh vào phòng. Hai con người, hai trái tim, hai thế giới đã quyện thành một. Tất cả nỗi đau của họ đã được sóng biển cuốn trôi đi một cách nhẹ nhàng. Đó là những gì họ mong muốn, hi vọng và mơ ước. Ít ra, ở Safe Harbour, họ cũng được ở bên nhau. Và ước mơ của họ đã thành sự thật.

Chương 28

Ophélie dự định gọi điện thoại cho Andrea, cuộc điện thoại đầu tiên kể từ khi hai người cãi nhau. Tuy nhiên, cô đã quá mệt mỏi sau khi bị bắn. Cô cũng đến phiên tòa để nghe tuyên án kẻ đã bắn mình. Sau một buổi sáng mệt mỏi ở phiên tòa, Matt quyết định ở lại cùng Ophélie. Cô vẫn còn hơi mệt. Cô đã hứa sẽ gọi cho Andrea vào chiều hôm ấy trước khi Pip về nhà. Cô chuẩn bị quay số bỗng dưng điện thoại reo lên. Đó là điện thoại của cô trông trẻ nhà Andrea.

Ophélie nói một cách vui vẻ: "Tôi chuẩn bị gọi cho Andrea. Cô ấy sao rồi? Tôi rất vui khi cô gọi đến".

Giọng nói đầu dây bên kia nghe có vẻ không thoải mái lắm và Ophélie vô cùng sửng sốt khi nghe những gì cô ta nói: "Andrea đã chết vào sáng hôm nay rồi". Ophélie có cảm giác mình như bị hất tung vào bức tường.

"Ôi Chúa ơi!... Tôi xin lỗi... Tôi không biết... Tôi nghĩ... cô ấy nói mình còn sống được vài tháng... Tôi không nghĩ Andrea ra đi sớm đến thế...".

Cái chết diễn ra không khi nào báo trước. Không ai biết mình sẽ chết khi nào. Tất cả những gì mà Ophélie có thể làm vào lúc này là ngồi xuống và nhớ lại một năm trước đó. Họ đã từng bên nhau, vui vẻ và hào hứng. Giờ đây cô rất nhớ Andrea. Tình bạn gần hai mươi năm của họ, cuộc sống của họ chưa từng gặp trở ngại gì. Nhưng kể từ khi Ophélie nhận được bức thư, tình cảm của họ đã trở nên rạn nứt. Andrea đã mắc phải một sai lầm kinh khủng và làm tổn thương đến Ophélie. Đứa trẻ ra đời và giờ nó như là con của Ophélie. Tất cả mọi chuyện diễn ra đều không như những gì họ mong muốn. Họ không thể nào biết được số phận của một người sẽ ra sao.

Ophélie hỏi: "Đám tang được tổ chức chưa?". Ophélie đã chuẩn bị lễ rửa tội cho Willie vì cô là mẹ đỡ đầu của thằng bé. Tuy nhiên cô trông trẻ nói đó không phải là những gì Andrea muốn. Họ đã chuẩn bị đến mang xác cô đi. Cô ấy muốn xác mình được trôi theo sóng biển. Cô ấy không cần tang lễ, phần mộ gì cả. Cô ấy chỉ cần người ta nhớ đến mình mà thôi. Ophélie đồng ý. Cách làm này khiến người ta ít đau khổ hơn.

Cô đã làm theo những gì Andrea đề nghị trước khi chết về ngôi nhà và đồ vật của cô ấy. Những gì cô ấy còn lại là Willie.

Người trông trẻ hứa sẽ mang Willie đến vào ngày hôm sau. Điều này có nghĩa Ophélie phải nói rõ chuyện này cho Pip biết.

Ophélie đợi cô bé ở nhà bếp khi nó cùng Matt từ trường trở về nhà. Pip nhìn mẹ. Matt đã biết chuyện gì xảy ra. Cô đã gọi cho anh khi anh trên đường đón Pip. Anh nói sẽ làm tất cả để hỗ trợ cho cô và Pip.

"Chuyện gì xảy ra vậy mẹ?". Pip vẫn nhớ mình đã từng thấy mẹ mình như thế: Đầy vẻ lo lắng và điều đó đã làm cho Pip sợ hãi. Cô bé lo sợ mẹ quyết định sẽ không kết hôn với chú Matt nữa. Ophélie trấn an cô bé, nói mọi thứ đều ổn, nhưng chỉ có một tin buồn.

"Có phải con Mousse không?". Chú chó ra ngoài vườn và Pip đã không thấy nó. Ophélie cười trong lòng. Ngoài Matt ra, cô bé không nghĩ đến ai khác.

"Không! Đó là Andrea. Cô ấy vừa mất ngày hôm nay". Pip có vẻ hoang mang, rồi chuyển sang buồn. Ophélie nói tiếp: "Cô ấy bị bệnh nặng và gọi cho mẹ hai tuần trước. Nhưng mẹ không muốn con biết điều này".

Pip nhìn mẹ và hỏi: "Mẹ vẫn còn giận cô ấy sao?". "Không hẳn thế. Mẹ và cô Andrea nói chuyện với nhau bình thường khi cô ấy gọi đến và nói với mẹ là mình bị bệnh".

"Cô ấy đã làm gì khiến mẹ giận?". Ophélie giả vờ như không nghe cô bé hỏi rồi quay sang nhìn Matt. Anh không biết Ophélie sẽ nói gì, nhưng anh luôn đồng tình những gì cô nói với Pip.

"Vào một ngày nào đó, khi con lớn, mẹ sẽ kể cho nghe. Còn bây giờ thì không thể".

Pip nói một cách nghiêm túc: “Có lẽ chuyện này tệ lắm đây?”.

Cô bé biết mẹ sẽ tha thứ cho Andrea.

“Mẹ nghĩ thế”. Tuy nhiên vào một ngày nào đó, Pip cũng phải biết Willie là em cùng cha khác mẹ của mình.

Pip hỏi một cách buồn bã: “Chuyện gì sẽ xảy ra với Willie?”. Giờ đây cậu bé là một đứa trẻ mồ côi. Thật kinh khủng.

Ophélie nói một cách bình tĩnh và mắt Pip mở to: “Thằng bé sẽ đến sống cùng chúng ta”.

“Thật không? Ngay bây giờ à?”.

“Hôm nay”. Pip có vẻ rất vui và Matt mỉm cười. Thật là một sự việc kỳ lạ, không ai nghĩ nó lại diễn ra như thế. Điều này làm Matt nhận ra rằng, trên đời này luôn có nhiều việc kỳ lạ xảy ra. Nếu sự việc khác đi, có lẽ Ophélie đã chết vì những vết đạn bắn. Nhưng không, thay vào đó, họ sẽ kết hôn với nhau và đứa con của một người phụ nữ và là con của Ted, sẽ đến ở cùng họ. Cuộc đời thật kỳ lạ.

Cô trông trẻ mang Willie đến nhà Ophélie vào chiều hôm ấy. Ophélie và Pip đang ở nhà chờ đợi thằng bé. Đây là khoảnh khắc thật xúc động với Ophélie, vì đứa trẻ không những là con của Ted mà còn là con của Andrea. Họ từng là bạn tốt của nhau trong suốt 18 năm qua. Không gặp có bốn tháng mà thằng bé đã lớn nhanh. Ophélie hỏi xem cô trông trẻ có sẵn lòng ở lại và giúp họ không. Cô ta đã đồng ý. Công việc nhà có lẽ bận rộn hơn và ngôi nhà đông hơn trước, vì vậy Ophélie không thể chăm sóc thằng bé ngay bây giờ.

Đây là một công việc mất khá nhiều thời gian. Sự có mặt của thằng bé sẽ làm cô bận cả ngày vì chăm sóc nó. Cô muốn giúp đỡ mọi người.

Cô suy nghĩ nhanh chóng và nói chuyện với Matt. Anh luôn sẵn lòng làm tất cả vì cô và Pip. Cô bảo anh cứ ở nhà vì ngày cưới của họ đang đến gần. Cô dành phòng làm việc của Ted cho cô giữ trẻ và Willie. Phòng của Chad vẫn được giữ nguyên và chưa ai vào ở đó. Tuy nhiên cô cũng đồng ý với Matt là cả hai sẽ sớm có ngôi nhà mới. Cô muốn có vài phòng cho khách, để dành cho Robert và Vanessa. Giờ đây nếu đến đây chơi, có lẽ Vanessa phải ngủ cùng phòng với Pip. Nhưng điều này làm Pip vui và cô bé không hề thấy phiền hà gì. Còn ngôi nhà của Matt ở Safe Harbour chỉ dành cho cô và Matt mà thôi. Nó cũng không tệ lắm.

Vào tối hôm đó đứa trẻ và cô giữ trẻ đã đến. Pip ngủ trên giường, con Mousse vẫn ngủ dưới chân giường. Matt nằm cạnh Ophélie và anh luôn cười.

Anh nói: “Mọi việc thay đổi nhanh chóng quá, em nhỉ?”. “Anh có thể lặp lại câu nói này lần nữa. Hãy tưởng tượng xem chuyện gì xảy ra nếu em có thai!”. Ophélie trêu Matt.

Sự hiện diện của Willie đã làm cho gia đình họ đủ đông rồi, cô không có ý định có thêm một đứa con nào nữa.

Trước khi ngủ, cô đã cảm ơn Matt vì những gì anh đã làm. Anh quả là một người tử tế.

Matt nói một cách hạnh phúc: “Em không biết được chuyện gì sẽ xảy ra vào ngày mai đâu. Nhưng từ bây giờ chúng ta hãy sống vui vẻ và hài lòng với những gì mình đang có”.

“Em cũng thế”. Cô nằm xích lại gần anh. Vài phút sau mọi người trong nhà trên đường Clay Street đều chìm dần vào giấc ngủ.

Chương 29

Hôn lễ của họ diễn ra vào một sáng nắng ấm tháng sáu. Đó là một ngày tuyệt đẹp với nắng ấm và tiết trời mát mẻ. Vài chiếc thuyền câu xuất hiện ở chân trời. Mặt biển thật tĩnh lặng. Safe Harbour chưa bao giờ đẹp như thế.

Cha xứ đến lúc 11h30 và lễ cưới tiến hành vào buổi trưa. Ophélie mặc váy cưới dài trắng. Trông cô thật giản dị. Trên tay cô cầm bó hoa huệ tây. Vanessa và Pip mặc áo đầm trắng bằng vải lanh. Robert và Matt mặc quần dài và áo cộc tay. Willie nằm trên tay cô giữ trẻ. Thằng bé mặc bộ đồ trắng xanh của thủy thủ. Thằng bé mới biết đi và mang đôi giày đầu tiên của mình. Ophélie nhận ra thằng bé trông giống hệt Andrea và cũng hệt như Pip. Đây chính là đặc điểm của các thành viên trong một gia đình.

Khi mọi người nói thế, Pip có vẻ rất vui. Cô bé không nói gì. Nhưng sự thực thằng bé là thành viên trong gia đình này, dù nó không phải là con của Ophélie.

Hôm ấy tất cả đều rất vui.

Robert là người đàn ông tuyệt nhất và Vanessa là cô phụ dâu chính đẹp nhất. Pip cũng trở thành phụ dâu. Willie trở thành người mang nhẫn và thằng bé luôn mỉm cười. Mọi người sợ thằng bé nuốt phải cặp nhẫn.

Cha xứ trình bày ngắn gọn và xúc động về cuộc đời cũng như gia đình của hai người. Ông khơi dậy tinh thần, cũng như hàn gắn những nỗi đau của họ trong quá khứ. Ông nói với vẻ hi vọng, hóm hỉnh và chia sẻ tình yêu cũng như phúc lành để hai gia đình xích lại gần nhau hơn. Khi nghe cha xứ nói, mắt Ophélie nhìn ra biển. Nơi đó, Matt từng vẽ tranh và Pip đã gặp anh đúng một năm về trước. Thật không thể tin được vào một năm sau họ lại kết hôn tại nơi này. Tất cả là nhờ vào cô con gái bé nhỏ của cô đi dạo ngoài bãi biển cùng chú chó Mousse.

Matt trông thấy mắt Ophélie nhìn xa xăm ra bãi biển và anh cũng nghĩ điều tương tự. Anh nhìn Ophélie và cô cũng nhìn lại anh. Hai ánh mắt đã bắt gặp nhau. Định mệnh đã mang họ đến với nhau. Nó còn hơn cả sự may mắn và hạnh phúc, hay thậm chí là tình yêu.

Nó là một cái gì đó mang đến sự sáng suốt và lòng can đảm cho họ đẩy lùi quá khứ để đến được gần nhau. Có thể họ không cần nỗ lực hay sự thương cảm nào cả bởi họ có thể trốn chạy mãi, mang theo vết thương của quá khứ. Nhưng họ không làm thế. Thay vào đó, họ đã dũng cảm đón nhận tất cả để vượt qua bóng tối và sự lạnh lẽo. Họ bất chấp những sóng gió của cuộc đời để đối mặt với nỗi kinh hoàng và từ chối việc trốn chạy.

Đó chính là lòng dũng cảm, niềm tin, hi vọng và sự tin tưởng. Tất cả đã hòa quyện cùng nhau. Giờ đây họ không sợ hãi điều gì nữa, họ đang bắt đầu đan dệt từng sợi chỉ của cuộc đời mới. Đó là những gì họ chọn lựa và họ xứng đáng nhận được phần thưởng như vậy. Và sự lựa chọn ấy quả không dễ dàng gì. Nó là sợi dây căng mà Ophélie và Matt từng đi qua bờ vực thẳm. Họ phải giữ thăng bằng rất khéo để không vấp ngã và rớt xuống. Họ đã có được những gì mình muốn vì đã đấu tranh hết mình để có được nó. Cho đến khi họ đến được bến bờ bình yên và thoát ra khỏi cơn bão tố của cuộc đời.

Khi cha xứ hỏi Ophélie liệu cô sẽ yêu quý người đàn ông này suốt cuộc đời mình hay không, Pip đã nhẹ nhàng nói thầm cùng mẹ nó: “Con đồng ý!”.

HẾT

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach